I 24960

2022

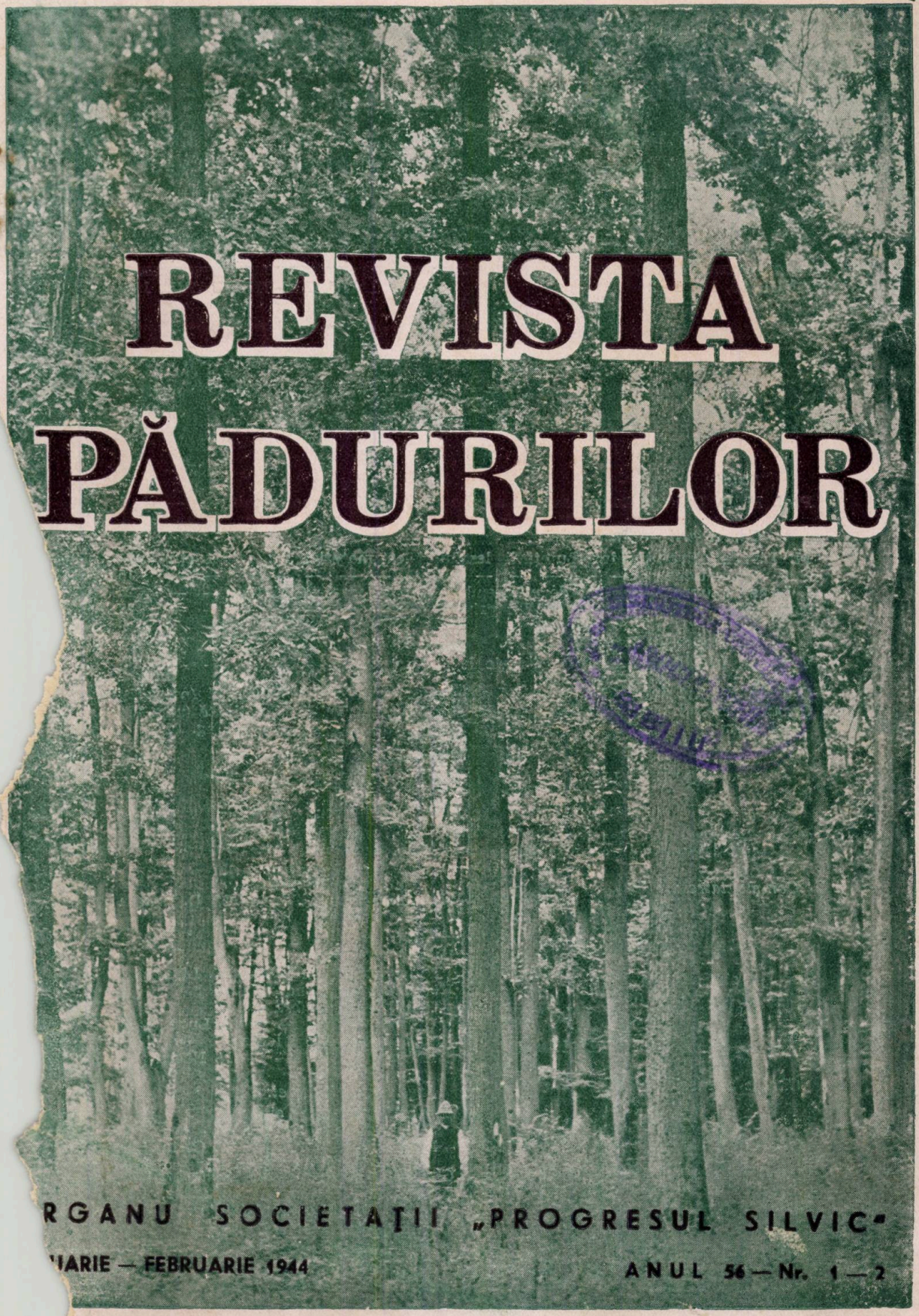

REVISTA PĂDURILOR

BIBLIOTECA CENTRALĂ

ORGANU SOCIETAȚII „PROGRESUL SILVIC"

IANUARIE — FEBRUARIE 1944 ANUL 56 — Nr. 1 — 2

1999
(97)
IUL. 2005
... 2014

REVISTA PĂDURILOR

PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Redactor responsabil: Prof. V. N. STINGHE

Inscrisă în Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov S. I comercială, sub No. 56/938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — București

ANUL 56, Nr. 1—2 IANUARIE-FEBRUARIE, 1944

SUMARUL:

Studii:

Prof. M. D. Drăcea: Considerațiuni asupra tinereturilor preexistente — — 1

Comentarii — Insemnări:

M. Livada: Evoluția întrebuințării lemnului ca material de construcții aeronautice — — — — — — — — — — — — — — 15

I. Lupe: Asupra stațiunilor de pin cembra dela isvoarele Cibinului — — 20

Nascu Nerva: Inmulțirea molidului prin marcotaj — — — — — — 27

Vânătoare — Pescuit:

V. Cotta: Invățăminte dintr'o călătorie în Germania (II) — — — — — 31

Cronica internă (pag. 37), *Acum 50 ani* (pag. 53), *Cronica cinegetică* (pag. 54), ***Cronica externă*** (pag. 57), *Cărți* (pag. 60), *Reviste* (pag. 63), *Jurisprudență* (pag. 68), *Informații* (pag. 75), *Soc. Progresul Silvic* (pag. 73), *Publicații* (pag. 82).

SOMMAIRE

Études:

Considérations sur les jeunesses préexistentes — M. D. Drăcea

Commentaires:

Evolution de l'utilisation du bois dans les constructions aéronautiques — — — — — — M. Livada

Sur les stations d'arolle situées à l'origine de la rivière Cibinul — — I. Lupe

Le marcottage de l'épicéa — — — — — — N. Nascu

Chasse et Pisciculture:

Enseignements tirés d'un voyage d'études en Allemagne — — — — V. Cotta

Chronique, Livres, Revue des revues, Nouvelles, Jurisprudence, Soc. „Progresul Silvic", Publications

INHALT

Abhandlungen:

Die Vorwüchse in der Verfassung und Behandlung (Erziehung, Verjungung, Exploitation) unserer Wälder — M. D. Drăcea

Mitteilungen:

Holz als Baustoff in Flugzeugtechnik — — M. Livada

Ueber einige Standorten von Pinus cembra an Cibin-Quellen — — I. Lupe

Vermehrung der Fichte Ableger — — — — N. Nascu

Jagd und Fischerei:

Erfahrungen aus einer Studienreise durch Deutschland — — V. Cotta

Chronik, Bücherschau, Zeitschriftenschau, Nachrichten, Jurisprudenz, Verein „Progresul Silvic".

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC“

No. . . . . .

CONVOCARE

Stimate și iubite coleg,

In conformitate cu art. 21 din Statute, cu onoare vă aducem la cunoștință că sunteți convocat în a 58-a **Adunare generală ordinară,** care se va ține în ziua de 18 Mai 1944, orele 10 dimineața, la sediul Societății din București D-dul Tache Ionescu No. 31.

Intrucât este posibil că la această dată să nu se întrunească numărul de membri prevăzuți de Statute, adunarea generală se va ține irevocabil în a 8-a zi liberă, adică **la 25 Mai 1944,** la aceiași oră și în același loc, cu orice număr de membri prezenți, fără o nouă convocare.

Programul adunării generale este următorul:

Ziua I-a, 25 Mai 1944:

1. Cuvântarea de deschidere a Domnului Președinte.
2. Cuvântările invitaților.
3. Darea de seamă a Consiliului de Administrație și raportul cenzorilor pe 1943.
4. Aprobarea Bilanțului și Contului de Venituri și Cheltueli încheiate la 31 Decembrie 1943 și descărcarea Consiliului de Administrație de gestiunea pe 1943.
5. Aprobarea bugetului pe 1944.
6. Alegerea a 6 membri în Consiliul de Administrație pe 4 ani cu începere dela 1 Ianuarie 1945, conf. art. 28 alin. 5 din Statute, în locul D-lor: Ilie C. Demetrescu, C. Emanoil, N. Ghelmeziu, Traian Heroiu, Marin Rădulescu și D. A. Sburlan, al căror mandat expiră la 31 Decembrie 1944.
7. Alegerea pentru 1944 a 3 cenzori titulari și 3 cenzori supleanți.

Ziua II-a, 26 Mai 1944.

Prezentarea referatelor și discuțiuni asupra problemelor:

1. Technica silvică în folosirea rațională a pământului țării.

Raportor: Prof. M. Drăcea.

2. Pădurea și Economia Vânatului.

Raportori: Ing. cons. silvic C. P. Georgescu și Ing. insp. g-l silvic Vasile Cotta.

39834

Pentruca desbaterile şi discuţiunile adunării generale să poată avea loc în cât mai utile condiţiuni, Consiliul a hotărît următoarele norme:

1. Comunicările se vor prezenta la secretariatul Societăţii până cel mai târziu la 10 Mai 1944;

2. Comunicările vor trata numai câte o latură bine definită a problemelor respective, într'o cât mai concisă formă;

3. Este de dorit să fie bătute la maşină, şi trimise în două exemplare, cuprinzând cel mult 5 pagini de coală normalizată;

4. Rapoartele generale vor fi astfel desvoltate, încât să ocupe cel mult 30 minute de citit;

5. Dacă va fi posibil, atât comunicările cât şi rapoartele generale se vor tipări şi distribui membrilor în şedinţă;

6. Publicarea lor în volum, împreună cu lucrările adunării generale, se va face în ordinea fixată de raportorul general.

7. In şedinţă se vor citi numai rapoartele generale;

8. Pentru discuţiuni se vor face înscrieri la începutul fiecărei şedinţe de probleme, neputându-se vorbi mai mult de 10 minute.

Intervenţiunile incidentale nu vor putea depăşi 5 minute.

Nu se poate lua cuvântul decât cel mult de 2 ori în aceiaşi chestiune.

*
* *

Nu ne îndoim, stimate şi iubite coleg, că veţi participa la desbaterile Adunării Generale din acest an.

Primiţi încredinţarea sentimentelor noastre colegiale.

Preşedinte, Prof. M. DRĂCEA.

Secretar General, **C. Emanoil.**

Tip. „Bucovina", I. E. Torouţiu, Bucureşti.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

REVISTA PĂDURILOR ANUL 56. — N-rul 1—2/1944

S T U D I I

CONSIDERAȚIUNI ASUPRA TINERETURILOR PREEXISTENTE

de Prof. M. D. DRĂCEA

Considerațiunile ce urmează au ca punct de plecare un fenomen esențial din viața intimă a pădurii și o preocupare capitală a silviculturii: perpetuarea arboretelor. Fără perpetuare, nici o pădure; fără perpetuare în bune condițiuni, nici o silvicultură rațională.

Una dintre problemele mari și grele pe care ni le pune nouă această perpetuare a pădurilor se formulează astfel: „Regenerare naturală sau artificială?" In polemica neîncheiată încă în această materie fiecare dintre noi trebuie să aibă și principial — în teorie — și în concret — în fața unui caz dat — o atitudine precisă, pe care noi ne-am formulat-o astfel: „A lucra imitând natura; a-i primi cu recunoștință darurile, când acestea nu întârzie prea mult și când corespund scopurilor noastre și, mai cu seamă, a pune întotdeauna mâna, fără întârziere, energic, cu pricepere, spre a grăbi, a ajuta și a dirija acțiunea forțelor oarbe ale naturii spre scopurile urmărite de noi... aceasta este principiul silviculturii moderne" [1]).

Această concepție fundamentală, căreia i-am rămas permanent credincioși și căreia chiar astăzi nu i-am putea aduce decât neesențiale modificări de formă [2]), reprezintă o sinteză eclectică, armonioasă a tot ceea ce am socotit bun și permanent în directivele mari cari au animat întotdeauna silvicultura, cu eliminarea a ceea ce găsim exagerat, unilateral sau necorespunzător stărilor dela noi. Imprejurările au făcut ca atitudinea la care ne-am hotărît a rămâne și pe care ne-am formulat-o atunci (1919) să dăinuiască perfect valabilă și în cadrul concepțiilor cari s'au deslușit ulterior în materie de

---

1) Economia forestieră, 1919, pag. 84.

2) O primă modificare de fond, pe care o socotim necesară, este sublinierea sau repetarea cuvântului a grăbi: „hâter" din cunoscuta maximă a lui Lorenz și Parade.

silvicultură, cum este, de exemplu, în doctrina „pădurii trainice", promovată puternic de Möller, în deosebi după războiul trecut, sau în mişcarea privitoare la păstrarea sănătăţii şi ameliorarea aptitudinilor economice ale arboretelor, adică la sporirea producţiei pădurilor.

Unul din nucleele enunţate mai sus îl formează „darul naturii — die freie Gabe der Natur" — al lui Gayer, cu corectivul esenţial, că în materie de regenerare nu orice asemenea dar este bine venit ori unde, oricând şi ori cum ar veni şi ori cum ar fi tratat.

Intre aceste daruri contează şi ceea ce până acum obişnuiam a numi „semînţişul preexistent", o realitate de care adeseori neapărat ne izbim în pădure, peste care nu putem trece şi faţă de care şi în teorie şi în practică trebuie să luăm o atitudine clară.

Noţiunea aceasta de semînţiş — şi cu atât mai mult cea de semînţiş preexistent — nu este însă bine definită. Şi, fără noţiuni limpezi nu ne putem înţelege nici în ştiinţa, nici în practica silvică.

In teoria generală a silviculturii prin semînţiş se înţelege primul stadiu de dezvoltare al unui arboret, în care plantele tinere de esenţe (nu specii) forestiere nu se ating încă prin micile lor coronamente şi ca atare nu au ajuns să alcătuiască starea de masiv. In teoria şi în practica regenerării arboretelor însă (mai cu seamă în cea naturală, sub masiv) obişnuim a denumi semînţiş orice nouă generaţie de arbori instalaţi pe suprafaţa de regenerat, chiar şi după ce starea de masiv s'a realizat, când deci, după terminologia arboretelor tineretul respectiv a trecut în stadiul de nueliş (sau şi de păriş). Chiar dacă facem abstracţie de această ultimă şi lărgită accepţiune a termenului de semînţiş (o generaţie nouă în stadiul de dezvoltare al părişului), acest termen — semînţiş — are în practica regenerării un alt înţeles decât în teoria generală a arboretelor (ceea ce constitue una din imperfecţiunile terminologiei noastre de specialitate, care în multe privinţe trebueşte revizuită). Pentru acest motiv, cum şi pentru faptul că generaţia nouă care vine de se instalează în pădure continuă a ne preocupa câtva timp şi după ce şi-a realizat starea de masiv şi a atins oarecari dimensiuni, noi ne vedem forţaţi să folosim aci noţiunea de tineret, înţelegând prin acest termen noua şi tânăra generaţie de esenţe (nu de specii) forestiere, care vine de naşte pe solul unei porţiuni de pădure.

Şi această noţiune de tineret are însă nevoie de o precizare; de aceiaşi precizare de care are nevoie şi atunci când o folosim vorbind de societăţi umane sau animale Tineretul este cuprins între două limite de dimensiuni sau de vârstă; de o parte naşterea, dar de cealaltă? Când iese o nouă generaţie din cadrul tineretului? Acest al

doilea hotar, cel al vârstei superioare, este foarte greu de hotărît și ca atare, rămâne convențional sau arbitrar [1]). Siliți fiind astfel de a lărgi noțiunea de seminț̦iș, noi înțelegem prin tineret, în silvicultură, orice arboret sau părți componente ale unui arboret în care esențele (nu speciile) forestiere (arborii) au diametre teriere până la 10 cm. Hotarul este, desigur, întâi arbitrar și apoi poate, după concepția multora, prea sus, prea departe tras. Cei mai mulți am putea admite să cuprindem — în sus — în noțiunea de tineret cel mult părișurile; dar condițiile de naștere și de viață, rosturile și mai cu seamă soarta, am zice tragică, adesea-ori a prăjinișurilor tinere în tratamentul arboretelor neregulate — așa de abundente în pădurile noastre — ne obligă să lărgim așa de mult noțiunea de tineret, cum am făcut-o mai sus.

Înăuntrul noțiunii de tineret putem admite — și este bine să facem aceste diferențieri — după dimensiuniunile plantelor lemnoase (arbori) următoarele gradații sau stadii succesive de desvoltare: puezimea, seminț̦işul, nuelișul, părișul și eventual prăjinișul mărunt, chiar când acestea nu formează starea de masiv. Definiția acestor stadii de desvoltare nu o mai repetăm.

O a doua greutate în definirea acestui dar al naturii — care ne preocupă nu numai în materie de regenerarea, dar și de educarea arboretelor — o întâmpinăm în precizarea calificativului de preexistent.

Preexistența presupune, în cazul nostru, existența înaintea unui moment bine definit în evoluția unui arboret. Acest moment este uneori — și anume în arboretele regulate — clar, ușor, alte ori însă greu de hotărît (arborete neregulate și în deosebi în cele cu perioada de regenerare foarte lungă). Constrânși a lua o atitudine, preexistente numim noi tinereturile cari se găsesc într'un arboret înainte ca acesta să fie luat conștient, consecvent, sistematic în rând de regenerare în vederea unui scop precis, bine fixat și susținut urmărit de silvicultura rațională.

---

1) In corpul social fiecare „generație" are despre tineret concepția sa proprie, variabilă cu timpul; variabilă este în deosebi concepția unei generații despre propria sa tinerețe. Și de aceea trebue să fim foarte atenți când se operează cu asemenea noțiuni foarte relative și solicitate la dilatare.

Asupra acestei accepțiuni se poate polemiza; noi totuși, la aceasta definiție rămânem deocamdată, cu următoarele precizări și complectări, aci numai sumar expuse și justificate. Preexistente numim și tinereturile, cari înaintea momentului bine definit mai sus (preocupare conștientă, sistematică de regenerare) s'au instalat în urma unor exploatări anterioare parțiale abuzive, incoherente, nesusținute, barbare, fără preocupare precisă de regenerare. Preexistente numim, mai departe, și tinereturile cari s'au găsit sau se găsesc într'un arboret care s'a exploatat sau începe a se exploata barbar și pe care exploatarea îl lichidează în întregime sau în cea mai mare parte, fără nici o preocupare de regenerare în bune condițiuni. In aceste ultime două cazuri și mai cu seamă în cel din urmă, pădurea viitoare —generația următoare de arbori— va fi alcătuită, dacă va mai exista, cât și cum va exista, în cea mai mare parte din ceea ce s'a găsit anterior instalat în pădure — din tineretul preexistent și din ceea ce s'a mai putut salva — și cum s'a putut salva — din acest tineret.

Starea pădurilor și a silviculturii noastre ne obligă a da această accepțiune noțiunii de tineret preexistent, accepțiune în care ultimele două cazuri semnalate mai sus se încadrează perfect, logic și practic.

In pădurea virgină, cât timp rămâne ca atare, neatinsă de mâna omului, putem — eventual — găsi și tinereturi, dar preexistente, nu; preexistența lor capătă ființă abia în momentul când exploatarea începe [1]).

---

1) Ajunși până aci cu lămurirea noțiunii de tineret preexistent, nu putem ignora:

1. Că, așa cum am indicat mai sus, tineretul preexistent rămâne, în unele cazuri, puțin precis delimitat la hotarul său superior de vârstă și — ca atare — de dimensiune. De aci rezultă greutăți în ce privește distingerea ce trebue făcută (în teorie și în practică) între tineretul preexistent și arboretul respectiv în cazul arboretelor neregulate, cu perioadă de regenerare lungă (30—40 ani, în tratamentele de codru quasi-grădinărit), sau foarte lungă (în arboretele de codru grădinărit). De altfel, în acest din urmă caz, dacă tratamentul este în curs de aplicare, nici nu avem tinereturi preexistente; toate tinereturile existente nasc în mod normal din însăși aplicarea tratamentului numit.

2. Că este necesară o precizare a înțelesului câtorva termeni de întrebuințare curentă în teoria generală a arboretelor, cum și în teoria specială și în practica tratamentelor (îngrijirii, educării, exploatării și regenerării) pădurilor: seminți (preexistent), tineret (preexistent), mărăcinet, subetaj și subarboret; o înțelegere și o unificare de concepții în această privință este foarte necesară, ca de altfel în multe privințe referitoarea la terminologia noastră de specialitate.

In opoziție cu tinereturile preexistente stau t i n e r e t u r i l e căror le-am putea zice n o r m a l e, născute în urma aplicării conștiente și sistematice a lucrărilor de regenerare și exploatare.

Care este oare interesul, valoarea științifică și practică a acestei d i f e r e n ț i e r i, pe care noi o găsim c a t e g o r i c ă și, ca atare, n e c e s a r ă?

Este adevărat, că cel puțin în unele privințe, există i d e n t i t a t e între cele două feluri de tinereturi: ambele nasc după aceleași legi, după împlinirea acelorași condițiuni fundamentale, pot eventual — numai eventual și în parte — avea aceeași destinație și ca atare ar urma să fie principial — numai principial și în parte —. în teorie și în practică tratate după aceleași norme. Tinereturile preexistente ar putea să fie deci considerate și numai ca o speță, ca un caz particular, de altfel foarte frecvent, al tinereturilor (normale) în

---

Prin mărăcinet, așa cum am moștenit acest termen dela înaintașii noștri, înțelegem totalitatea arbuștilor și subarbuștilor cari acoperă solul într'o pădure dată sau pe o porțiune dată de teren (adică pătura vie arbustivă și subarbustivă a solului). Recunoaștem că în spiritul limbii noastre acest termen este impropriu pentru noțiunea pe care vrea s'o designeze, fiindcă pătura vie arbustivă și subarbustivă poate fi alcătuită și din alte specii (nu esențe) forestiere lemnoase de talie mică, decât cele pe cari le denumim de obiceiu prin termenul de mărăcine. Termenul mai propriu, dar nou, „arbustet", credem că nu va prinde, iar temenul de subarbustet, între alte desavantagii, are și pe acela de a putea provoca confuziuni, cum este ușor de înțeles. Este apoi îndoelnic dacă subarbuștii de talie mică sau tărîtori (Vaccinium, Calluna — foarte rară la noi, — eventual speciile tărîtoare de Rubus, când arereori cresc sub pădure, etc.) fac parte din așa zisul mărăcinet, sau se pot considera, după mica lor talie, ca făcând parte și fiind înglobate în pătura vie ierbacee.

Semințișurile ar fi tinereturile alcătuite din esențe (nu specii) forestiere, cât timp sunt de talie foarte mică și nu formează încă masiv; în stadiul lor inițial, semințișurile se pot denumi, pe bună dreptate, „puezime"; ambele — puezimea și semințișul preexistent — sunt părți ale tineretului preexistent.

Înțelesul dat de noi termenilor de tineret și tineret preexistent, cari cuprind în sine și semințișurile și puezimea, rezultă din textul articolului.

Mai rămân de stabilit și de delimitat înțelesurile termenilor de subetaj și de subarboret, cum și raporturile între noțiunile respective și cele de tineret și mărăcinet.

Subetaj poate să însemne sau (a) *orice etaj de vegetație*, care se dezvoltă *sub* un etaj superior, sau (b) *totalitatea etajelor de vegetație* care se dezvoltă sub cel superior. In prima accepțiune (a), mărăcinetul, puiezimea, semințișul, tinereturile preexistente sunt fiecare în parte un subetaj al arboretului respectiv. In această primă accepțiune (a) se poate deasemenea folosi termenul de subetaj și pentru etajul inferior alcătuit din specii forestiere într'un arboret regulat, categoric etajat, — în care deci etajele de vegetație alcătuite din specii forestiere sunt fiecare în parte mai mult sau mai puțin regulate, equiene și deci categoric distincte prin dimensiunea lor (grosimea, înălțimea arborilor cari le alcătuesc). In cea de a doua accepțiune (b), subetajul

tratamentul (regenerarea, exploatarea, educarea, amenajarea) pădurilor.

Insă trebue să subliniem imediat, că în multe alte privinţe, între cele două feluri de tinereturi există şi deosebiri categorice şi esenţiale, a căror amănunţită cercetare ne introduce adânc în teoria generală a arboretelor, a tinereturilor preexistente şi în technica specială a folosirii raţionale a acestora din urmă, în practică.

Tinereturile normale vin, cel puţin în teorie, la voinţa omului, chemate de om, provocate de om, care, apreciind situaţia din arboretul respectiv şi din întreaga pădure, singur hotărăşte momentul, locul, natura şi forma celor ce trebue să nască. Tinereturile preexistente nasc, mai exact, au născut, independent de voinţa omului, fără

înseamnă totalitatea etajelor de vegetaţie lemnoasă (arbori, arbuşti, subarbuşti, în diferite stadii de dezvoltare şi de diferite vârste şi dimensiuni) cari (etaje) se desvoltă sub etajul alcătuit din arboretul principal şi superior. In această ultimă accepţiune subetajul se distinge net, tranşant de etajul superior de vegetaţie numai în arboretele regulate şi numai în cele de vârstă înaintată, ca atare în parte luminate şi sub cari, ca consecinţă, se pot instala diverse etaje inferioare de vegetaţie lemnoasă.

Rămâne, în fine, de precizat termenul şi noţiunea de subarboret. Etimologia cuvântului arată că subarboretul este „arboretul dedesubt", care poate fi conceput:

a) într'o accepţiune mai largă a cuvântului, ca totalitatea etajelor de vegetaţie lemnoasă (arbori, arbuşti, subarbuşti de orice specii lemnose) cari se dezvoltă sub arboretul principal, superior, alcătuit exclusiv din esenţe forestiere, sau

b) într'o accepţiune mai strâmtă a cuvântului, ca totalitatea vegetaţiei lemnoase alcătuită exclusiv din esenţe (nu specii!) forestiere, care se desvoltă sub etajul superior de vegetaţie.

In primul caz (a), subarboretul este sinonim cu subetajul de vegetaţie, adică cu totalitatea etajelor inferioare de vegetaţie lemnoasă; în cel de-al doilea caz (b) şi când tineretul preexistent nu depăşeşte prin dimensiunile sale starea de păriş sau de prăjiniş mărunt (diametrul terier maxim al arborilor de 10 cm), subarboretul este sinonim cu tineretul preexistent aşa cum l-am definit în text. In această ultimă accepţiune (b) şi când arborii din subarboret au dimensiuni cari trec de starea de prăjiniş mărunt (adică diametre teriere peste 10 cm), tineretul preexistent reprezintă numai o parte din subarboret, şi anume partea mai tânără, mai joasă şi de dimensiuni mai mici a acestuia.

Termenul şi noţiunea de arboret accesoriu nu ne crează nici o greutate în preocupările noastre, mai cu seamă în arboretele regulate; de aceea nu insistăm asupra lor.

Cu aceste precizări, în studiul nostru şi în cele ce vor urma, termenul de tineret preexistent se poate (eventual extinde) şi înlocui cu termenul de subarboret. Titlul sub care ar urma să înscriem studiile ulterioare asupra chestiunii ar suna în acest caz: Subarboretul în structura şi în tratamentul (educarea, exploatarea şi regenerarea) pădurilor noastre.

intervenția conștientă a acestuia, numai prin jocul liber al forțelor naturii, între cari poate fi înglobat și „antropos", „factorul antropeic". „omul", cât timp acesta în intervenția sa în pădure se comportă ca un factor oarecare al naturii, inconștient și deci nu se preocupă de regenerare. Aceste tinereturi nasc când, unde și cum vrea natura, nu atunci, unde și cum vrea silvicultura conștientă, ordonată, rațională; ceva mai mult, ele cresc, evoluiază cu totul singure, ignorate, străine de scopurile, preocupările, intervenția conștientă a culturii, pe când cele normale, nu numai că nasc la voința omului, dar sunt și permanent observate, urmărite, controlate, dirijate, ajutorate, etc. de acesta, adică mereu puse în condițiuni optime de desvoltare și de evoluție spre o țintă precis fixată. Că natura ne încurcă adesea ori țele, aceasta este altă chestiune. Tinereturile preexistente, în toată evoluția și destinul lor, sunt un fenomen natural; cele normale, un fapt, un act de voință al omului conștient.

Trebue să relevăm că sunt și tinereturi preexistente, cari, fie în pădurea brăcuită, fie în cea cultivată, nasc în urma intervenției omului. O răritură greșită, o tăiere anticipată a mărăcinetului, etc., pot provoca o împuiezire a solului (deci un seminţiș, tineret preexistent), cu mult timp înaintea momentului când regenerarea arboretului respectiv urma sau era oportun să se înceapă. Aceleași urmări le pot avea expolatările „în delict", deschiderile de drumuri, rărirea fortuită și anticipată a arboretului (furtună, atacuri, etc.). In toate aceste cazuri puezimea, tineretul sunt provocate de intervenția brutală, inconștientă a omului, de o greșală, de o imprudență. Tineretul născut; uneori, într'un fel sau altul, poate fi și folositor, dar în multe cazuri poate face chiar foarte serioase greutăți viitoarei regenerări. Menționat trebue aci și cazul tinereturilor preexistente create intenționat de om — pe cale naturală sau artificială — chiar cu mult timp înaintea termenului firesc al exploatării, în scopul acoperirii și ameliorării solului, între altele și în vederea regenerării ulterioare a arboretului, atunci când aceasta se va găsi necesară.

Din neasemănările pe cari le putem constata între cele două feluri de tinereturi decurg deosebiri și în ceea ce cu un singur termen se poate numi forma lor, prin care înțelegem felul în care acestea ni se înfățișează ca consecință: 1) a originei; 2) a vârstei sau vârstelor; 3) a dimensiunii sau dimensiunilor; 4) a stadiului de desvoltare; 5) a speciei sau speciilor componente; 6) a consistenței; 7) a felului foarte variat și complex în care elementele menționate mai sus se repartizează și se grupează în timp și în spațiu pe o suprafață

dată și în fine — și acest punct este capital în ce privește tinereturile preexistente — 8) al stării lor de vegetație.

Această formă complexă și variabilă merită, pentru importanța sa în urmărirea, înțelegerea, interpretarea, tratarea și folosirea tinereturilor preexistente, un capitol aparte, care nu se poate însera aci și asupra căruia vom reveni.

In ceea ce privește forma tinereturilor, mai subliniem aci faptul, că cele preexistente, față de cele normale, pot fi de obicei mai în vârstă, mai înalte, mai neregulate, mai amestecate ca vârstă și compoziție, mai puțin consistente, cu un profil mai neregulat, cu pereții pe alocurea mai drepți și în general cu o stare de vegetație care poate fi uneori excelentă, dar în alte împrejurări poate să lase chiar mult de dorit, din pricina îndelungei și puternicei lor dominări de către etajul superior de vegetație. Discontinuitatea tinereturilor preexistente este, deasemenea, un fapt, care fără a fi cu totul general este totuși frecvent și trebue remarcat în importanța sa pentru înțelegerea, folosirea și tratamentul lor ulterior.

Deosebirile între cele două feluri de tinereturi sunt însă mari în ce privește soarta lor ulterioară. Cele normale sunt regenerarea însăși, complectă, bună, cel puțin în intenție. Cele preexistente pot avea soarte foarte diferite. Uneori merită și pot fi trecute, în total sau în parte, în regenerarea viitoare, cu anumite și variate măsuri privitoare la pregătirea, manipularea, cruțarea, tratarea și complectarea lor. Alte ori, deși ar merita-o, aceasta nu se mai poate face fără mari sacrificii, fie în ce privește exploatarea, fie în ce privește tinereturile însile. In alte împrejurări, când nu pot sau nu merită a fi absorbite în regenerarea de viitor, ele pot face mari greutăți acesteea. In acest caz, dacă regenerarea este urgentă, ele trebuesc exterminate prin lucrări atât de costisitoare, încât de obiceiu nu se pot face. Această greutate ne forțează a amâna regenerarea până ce semințișurile ar putea deveni inofensive pentru o bună regenerare ulterioară, dar această amânare ne crează dificultăți technice și de orânduire, așa că de multe ori ne plecăm capul, admitem ce a făcut natura, exploatăm și... ruinăm pădurea, cel puțin din punct de vedere economic pentru o întreagă revoluție de codru (năvala carpinului în pădurile de șleau, eliminarea stejarului, etc.). Chiar când tinereturi preexistente merită și pot trece în regenerarea viitoare, aceasta — fără deosebită grije — se face uneori în foarte rele condițiuni (tinereturi mutilate, pereți drepți, profile neracordate, etc. etc.). In fine, menționate trebuesc și cazurile când unor tinereturi preexistente, pe cari nu le putem folosi în vederea regenerării, le dăm destinația de a apăra solul descoperit până ce acesta se reface.

Și astfel, din neputință ne facem o virtute!

Ca atare, cele două feluri de tinereturi se deosebesc și prin felul problemelor de cultură, de exploatare și de orânduire pe cari ni le pun.

Prin tinereturile lor preexistente arboretele dintr'o pădure, dacă știm să le înțelegem, ne vorbesc foarte precis: „în ce privește, noi suntem gata pentru desăvârșirea unuia din actele de seamă ale destinului nostru, pentru regenerarea pădurii în speciile și în felul pe cale le poți vedea; îți convine momentul? accepți situația? ești gata?". Tinereturile preexistente sunt deci un „fait accompli", în fața căruia ne pune pădurea și față de care trebue neapărat să ne precizăm repede și hotărît atitudinea. Dar, orânduirea gospodăriei silvice ne cere să tăiem și să regenerăm arboretele dintr'o pădure într'o anumită ordine, la anumite epoci și în termene pe cari ar urma să le hotărîm noi, pe când semințișurile preexistente nasc adeseori unde, când și cum nu ne trebue. Prezența lor în mare cantitate și pe mari suprafețe de pădure, ne poate bucura, fiindcă ne dovedește potențialul mare de regenerare al acesteia, dar ne mai arată și un alt fapt care nu ne mai poate bucura și anume că noi nu mai suntem stăpâni pe procesul regenerării, că am scăpat frâna ordinei din mână, că regenerarea ne depășește, ne bate și ne mână dela spate. Căci în natură actul creației poate într'o oarecare măsură fi și amânat, temporizat, dar odată declanșat numai cu greu mai poate fi ținut în loc fără rizicuri. De aceea tinereturile preexistente ne pot încurca planurile noastre, dacă nu ne putem adapta lor, dacă nu urmăm orbește ceea ce ne poruncesc arboretele; ele se încumetă a ne impune voința lor, a ne dicta ordinea, intensitatea, tempo lucrărilor de exploatare și regenerare, ceea ce adeseori nu corespunde și cu buna orânduială în pădure. Iar când nu ne putem supune acestei ordine create în pădure de alții — de forțele naturii — atunci facem aceasta cu sacrificii și cu greutăți. Așa după cum ordinea în pădure ne cere adeseori sacrificii de exploatabilitate, aceeași ordine, în cazul tinereturilor preexistente de orice calitate ne poate impune și sacrificii de regenerare, la cari numai cu greu ne hotărîm. De aci uneori, graba în regenerări, cu sacrificarea arboretelor de valoare; de aci și acea stare sufletească a tânărului silvicultor, care nu știe de unde să înceapă și ce să sacrifice, când îl năvălesc peste tot semințișurile. Aceste sacrificii de regenerare consistă nu numai în faptul că suntem forțați să refuzăm un dar adeseori — nu întotdeauna — foarte prețios al naturii, dar alte ori să pierdem și momentul — aci moment înseamnă o oarecare perioadă

de timp — în care regenerarea s'ar putea face în condiţiuni optime, dacă am fi gata să o primim.

Diferenţiind tinereturile normale de cele preexistente, am anticipat parţial şi asupra rolului şi importanţei acestora în regenerarea şi, în general, în tratamentul pădurilor.

In această privinţă am mai avea de subliniat importanţa mare a celor din urmă şi ca atare grija deosebită ce li se cuvine în păduri cu un mic potenţial de regenerare, în întregime sau în ce priveşte o anumită specie dorită. Apoi, serios trebueşte luat în considerare faptul — care ar merita pe larg comentat şi mai ales folosit — că tinereturile preexistente sunt cea mai înaltă, mai frumoasă şi mai accesibilă şcoală a regenerării naturale a pădurilor[1]).

---

1) Tinereturile preexistente şi studiul lor au contingenţe cu multe chestiuni din teoria generală a arboretelor sau de cultura şi exploatarea pădurilor. Citäm aci câteva probleme sau grupe de preocupări, în centrul sau cel puţin înăuntrul cărora stă şi „tineretul preexistent".

1. Potenţialul de regenerare al arboretelor din pădurea . . . . . diagnozat după tinereturile lor preexistente.

Poate fi aci vorba de potenţialul staţional sau biotic, sau antropeic sau de potenţialul total de regenerare. Poate, mai departe, fi vorba de potenţialul unei anumite specii sau al mai multor specii, etc.

2. Ecologia (sau ecologia comparată a) puiezimilor şi semînţişurilor forestiere după cercetarea condiţiunilor de naştere, de viaţă şi de evoluţie a tinereturilor preexistente (cu precizarea tipului de arboret).

3. Factorul sau foctorii minimi ai regenerării naturale în pădurea . . . . . recunoscuţi după natura şi starea tinereturilor preexistente.

4. Condiţiile fundamentale ale regenerării arboretelor în pădurea . . . . . ., recunoscute din analiza tinereturilor lor preexistente.

5. Fazele şi stadiile consecutive ale regenerării arboretelor în pădurea . . . . . ., recunoscute din analiza tinereturilor lor preexistente.

6. Năvala cutărei specii sau dispariţia cutărei specii în pădurea . . . ., sau în pădurile noastre, explicate prin împrejurările staţionale şi antropeice cari condiţionează instalarea tinereturilor preexistente şi prin tratamentul aplicat acestora. Sau, mai general:

7. Fenomene de alternanţa speciilor forestiere în pădurea . . . ., sau în pădurile noastre, explicate prin tinereturile preexistente din arboretele respective. Sau, şi mai general:

8. Fenomene de succesiune vegetală în pădurile noastre virgine sau quasi-virgine, recunoscute după semînţişurile ce se instalează în asemenea păduri, etc., etc.

Studii cu titulaturile de mai sus au o parte comună: tineretul preexistent. Rezultă de aci clar, ce fericită poate fi ideia tinereturilor preexistente în cercetarea pădurii, în special în ce priveşte evoluţia şi perpetuarea acesteia, cum şi temeinicia afirmaţiei, că tinereturile preexistente constituesc cea mai înaltă şi cea mai accesibilă şcoală a cunoaşterii biologiei pădurilor şi, în special, a regenerării naturale a acestora.

In concepţia noastră fundamentală în această materie, enunţată şi mai sus, am formulat clar, precis şi categoric, o atitudine faţă de „darurile naturii" şi deci — implicit — şi faţă de tinereturile preexistente. Totuşi, câteva lămuriri pot sublinia şi mări eficienţa acestei concepţii.

„Şcolile naturalului" în silvicultură — ca orice şcoală — au şi exagerat voit. Iar practicienii prinşi în şcoală — adesea şi din comoditate în gândire şi în faptă — au aşteptat zadarnic ceea ce natura nu poate sau nu vrea să dea şi au neglijat multă vreme — şi în teorie şi în practică — multe şi importante capitole de silvicultură, ca de exemplu regenerarea artificială, chiar când e bună, indicată şi se impune, cum şi folosirea raţională a tinereturilor preexistente când aceasta este indicată şi posibilă. La rândul lor, „şcolile artificialului" au căzut în alte exagerări opuse, ignorând şi sacrificând adesea fără milă, inconştient şi fără răspundere şi ceea ce natura ne putea da eftin, sănătos, bun, făcând în pădure tabula rasa în faţa mecanismului regenerării artificiale. Căzând în extreme şi în comod, în trândăvie de gândire proprie, pierzând un bun simţ elementar, au greşit grav şi unii şi alţii. Mai e nevoie de dovezi? Căci tinereturile preexistente pot fi uneori, într'adevăr, un mare, frumos, sănătos, preţios dar al naturii. A-l ignora, a nu-l cerceta, a nu-l cunoaşte, a-l arunca peste bord, a nu-l folosi raţional, când se poate, este şi rămâne un păcat, a cărei gravitate excepţională este indiscutabilă. Cititorul poate reflecta şi singur asupra acestei gravităţi. Să folosim deci tinereturile preexistente, dar, hotărît, nu orbeşte şi nu în orice condiţiuni, spre a nu cădea în alt păcat grav, care desfigurează, îmbolnăveşte şi reduce de multe ori apreciabil sănătatea, vigoarea de creştere şi aptitudinile economice ale multora din pădurile generaţiei noastre.

Poporul nostru are un proverb: „calul de dar nu se caută pe dinţi", ceea ce este desigur „delicat", „omenos", dar poate fi şi „comod", „suspect", „păgubitor". Acesta din urmă este de multe ori cazul cu darurile naturii, cu tinereturile preexistente, cari, uneori, cum am arătat mai sus, sunt foarte greu de folosit în bune condiţiuni, dacă nu cumva duc la sacrificarea ordinei în pădure, la sacrificii de exploatare sau de regenerare, sau direct la ruina organică sau economică a pădurii. Şi de aceea, faţă de tinereturile preexistente, noi, în ce ne priveşte, împărtăşim mai degrabă concepţia latină a lui „timeo Danaos et dona ferentes", sau, cum am putea zice azi: mă tem, cel puţin uneori de natură, chiar când îmi face daruri, cum sunt şi unele tineturi preexistente.

Aceste considerente sumare precizează atititudinea, în linii generale și principiale pe care trebuie să o avem față de tinereturile preexistente în tratamentul — adică în cultura, regenerarea și exploatarea — pădurilor și în același timp justifică și concepția noastră fundamentlaă în materie. Cum se desăvârșește — în teorie și în practică — această concepție nu se poate detalia în acest mic studiu.

Importanța problemei tinereturilor preexistente pentru noi — teza fundamentală a acestui articol — reese și din considerarea, sumară deocamdată, a câtorva aspecte le specificului pădurilor și silviculturii noastre, consecințe, în mare parte, și ale atitudinii pe care am avut-o, sau n'am avut-o față de aceste tinereturi.

Referindu-ne numai la Vechiul Regat, toate arboretele azi mai bătrâne de 100 de ani, cu excepția pădurilor cu adevărat virgine, sunt provenite din tinereturi preexistente, poate în mare poate improprii și sigur mutilate cu ocazia exploatării „vraiste" care le-a eliberat, complectate ulterior în măsuri foarte variabile și imperfecte de o regenerare posterioară exploatării. Toate exploatările controlate, făcute după un început al silviculturii române (1834) până pe la 1880—1890 au — cum am arătat în altă parte [1]) — caracterul unor „tăieri de parchete, cu rezerve", ale unui „tire et aire" cu rezerve numeroase, rău alese; regenerarea și aici s'a făcut — dacă s'a făcut — în cea mai mare parte, dacă nu exclusiv, tot din tinereturi preexistente îmbătrânite, fără nici o pregătire prealabilă și mutilate cu ocazia exploatărilor. In pădurile exploatate ulterior altfel: „prin tăeri pe diametru", „pe jumătate volum", prin așa zisul „grădinărit concentrat", de asemeni. Tăerile rase — conștient sau inconștient — au distrus și distrug o mare cantitate de tinereturi preexistente cari, hotărît lucru, ar fi meritat și — cu oarecare bunăvoință și sacrificii — ar fi putut fi salvate și trecute cu mare folos în regenerarea viitoare, căreia adeseori, dacă i-a lăsat ceva, nu i-a lăsat decât semințișurile sale rele, mutilate oribil, cari au făcut chiar serioase dificultăți unei regenerări ulterioare pe cale naturală sau artificială și din care provin multe din arboretele noastre de azi rele, incomplecte, fără vigoare de creștere, etc. Codrul cu tăeri succesive, când a început să se aplice, a găsit — și găsește și azi de

1) *M. Drăcea:* Curs de silvicultură, 1942, Vol. I: Regime și Tratamente. Cap. IX, pag. 684—742 și

M. Drăcea: O sută de ani dela un început de reglementare a „tăerilor pe parchete cu rezerve" în România. Rezumat făcut de autor al conferinței cu același titlu, în Revista Pădurilor 1943, pag. 166—172.

multe ori — pădurile pline de tinereturi preexistente de esențe de umbră sau de semințișuri din esențe de lumină îmbătrânite și — așa cum s'a aplicat — a schimbat în rău fața pădurilor îmbolnăvindu-le și alterându-le profund compoziția și ca atare aptitudinile economice. Azi, multe păduri exploatabile sunt pline de tinereturi preexistente, cari înțelese, cruțate și bine tratate, pot fi *și de un incontestabil și mare folos*, dar cari pot face efectiv *și foarte multe greutăți* orânduirii gospodăriei silvice și regenerării în bune condițiuni a arboretelor.

Ne oprim aci; cititorul are, desigur, destul material propriu de observație cu care își poate complecta reflecțiile personale asupra stării pădurilor noastre încercând să și-o explice în lumina faptelor analizate aci și să tragă consecințe.

In aceste condițiuni, cine găsește exagerată afirmația, că pădurile noastre sunt, în marea lor majoritate, păduri din semințișuri preexistente, adeseori rău manipulate cu ocazia regenerării; cine găsește exagerată afirmația, că silvicultura noastră a fost până acum și este și în generația noastră, în bună parte, o silvicultură a tinereturilor preexistente? In aceste împrejurări, pe cari nu le detaliem aci și din cari nu tragem aci toate consecințele — cine se mai îndoește, că tinereturile preexistente trebuesc și în teorie și în practică diferențiate categoric de cele normale și că ele — tinereturile preexistente — constituesc una din cele mai specifice, grave și urgente probleme ale regenerării și ale exploatării pădurilor noastre? Și, fiindcă tinereturile preexistente, așa cum le-am definit noi aci, fac parte integrantă din structura arboretelor și au un rol important și în evoluția și educarea acestora; întrucât ele interesează nu numai regenerarea, dar și educația arboretelor (tinereturi preexistente ca protectoare ale solului, ale arboretului, etc.), *titlul complect* sub care noi socotim că trebuește urmărită și tratată această problemă, trebue să sune: „*Tinereturile preexistente în structura și în tratamentul arboretelor din pădurile noastre*", studiu față de care concentratul articol de față poate fi considerat numai *ca o introducere, ca o luare de atitudine, ca o provocare la observație și gândire proprie* pentru acei ce trăesc în permanent și strâns contact material și sufletesc cu pădurea și sunt efectiv preocupați de sănătatea, de aptitudinea economică și de regenerarea acesteia în bune condițiuni și, ca atare, de permanența și propășirea și a pădurii, și a economiei forestiere, și a economiei lemnului.

Die Vorwüchse in der Verfassung und Behandlung (Erziehung, Verjungung, Exploitation) unserer Wälder.

Considérations sur les jeunesses préexistentes.

L'article constitue les préliminaires d'une étude sur les „jeunesses préexistantes" dans la structure et le traitement (amélioration, exploitation, régénération) des peuplements des forêts du pays. L'auteur tâche seulement de mettre en evidence la grande importance de la question, qui dérive du fait que maintes forêts roumaines à cause de leur traitement antérieur, présentent, entr'autres, les suivantes particularités:

1. Elles ont à leur origine les jeunesses préexistantes, bien ou mal venantes, sauvées, plus ou moins mutilées, à l'occasion des „exploitations" antérieures.

2. Souvent les peuplements actuels sont garnis de semblables jeunesses préexistantes, dont quelques unes méritent et — avec certaine attention à l'occasion de l'exploitation — peuvent être incorporées dans le peuplement d'avenir.

De pareils „dons de la nature" se montrent d'une grande importance et sont bien venus. Mais, en d'autres circonstances, ces jeunesses peuvent créer de grandes difficultés à l'exploitation et surtout à la régénération de la forêt. Cela parcequ' elles nous obligent, soit à des sacrifices de régénération ou d'exploitation, en mettant une limite à nôtre liberté en forêt, soit — dans le cas très fréquent où elles ne méritent ou ne peuvent être englobées dans la régénération future, — qu'elles doivent être extirpées avec des dépenses quelque fois considérables. Dans le cas où l'extirpation échoue, ces „dons" s'imposent dans la régénération future, en ruinant la forêt au point de vue organique (technique) et économique. (Comme exemple classique: l'envahissement du charme et en général des essences d'ombre dans les forêts mélangés de chêne).

Une difficulté de l'exposé dérive de la définition de la „jeunesse préexistante". Le terme de „semis préexistent" est insuffisant et ainsi, abandonné et remplacé par celui de „jeunesse préexistente", que l'auteur tâche à définir.

L'étude du problème de ces jeunesses préexistantes, en ce qui concerne leur naissance, leurs conditions de développement, leurs aptitudes forestières, au point de vue de l'éducation, de la régénération et de l'exploitation, leur traitement dans le cas spécial des forêts, suivra.

COMENTARII — ÎNSEMNĂRI

EVOLUȚIA ÎNTREBUINȚĂRII LEMNULUI CA MATERIAL DE CONSTRUCȚII AERONAUTICE

Concluzii pentru țara noastră

de M. G. LIVADA

Dacă frații Wright nu s'ar fi gândit la utilizarea lemnului ca material de construcție aeronautică, este aproape sigur că mașina lor de sburat, denumită astăzi avion, nu ar fi părăsit la 17 Decembrie 1903, pământul.

De o construcție greoaie, cu un motoraș de 12 HP., dar care cântărea cca. 83 Kg., la al patrulea sbor abia a putut sta în aer 59 secunde.

Materialul principal al aparatului de sburat îl constituia lemnul, și anume, lemnul de molid american (spruce) și de frasin. Nu se poate stabili procentual ce loc îl ocupa lemnul față de celelalte materiale întrebuințate: pânza și coarda de pian; dar din fotografia de mai jos (Fig. 1) se poate vedea că întreaga structură era de lemn, acoperită cu pânză și întărită prin contrafișe (hobane) din coardă de pian. Ambele elici erau deasemenea de spruce.

Această poziție inițială a lemnului a fost păstrată, cercetată și amplificată în tot timpul războiului cel mare (1914—1919) și mai ales în perioada de după război, până în anii 1925—1930.

In tot acest timp, nici nu putea fi vorba de un alt material pentru construcția celulei. Pentru calitățile cerute la acea epocă, lemnul era considerat superior și singurul material indicat. Pentru a se face o idee se poate cita cel mai bun tratat de tehnologia materialelor de aviație dela acea epocă, publicat în 1920 de C. F. Jenkin [1]) și în care lemnul ocupă exact 1/4 din întreaga lucrare. Cifrele și detaliile date în acest tratat sunt încă valabile prin preciziunea lor.

In tot acest timp lucrările conduse în Franța de M. Monnin, conservator de ape și păduri, se încheie în Iunie 1920 prin publicarea

---

1) *C. F. Jenkin:* Report on the Materials of Construction used in Aircraft and Aircraft Engines, 1920, H. M. S. O. Londra.

primului caiet de sarcini pentru lemnul destinat aparatelor sburătoare. Putând acum fi triat şi judecat pe baze ştiinţifice, lemnul începe să fie utilizat mai raţional şi construcţiile aeronautice marchează un vădit progres.

Lemnul însă începe să fie concurat de oţel şi mai târziu de aluminiu. Intr'adevăr, vitezele din ce în ce mai mari, sarcinile din ce în ce mai ridicate, condiţiile meteorologice din ce în ce mai nefavorabile impuse sborului, au făcut să se sublinieze defectele lemnului şi să se îndrepte preferinţele constructorilor către construcţia metalică. La aceste exigenţe aeronautice s'a adăugat poate şi nevoia ca în ţările industriale să se dea o utilizare aeronautică puternicei industrii metalurgice.

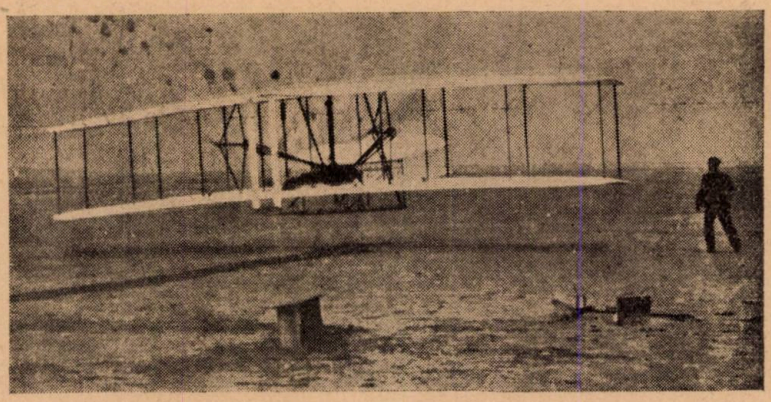

Cert este că în timp ce oţelul este perfecţionat calitativ prin aliere cu Ni, Cr, Mo, pe măsură ce se produce o gamă întreagă de aliaje de aluminiu, (de tipul duraluminiului) pentru a corespunde cât mai bine cerinţelor avionului, lemnul continuă a fi utilizat în stare brută, ca în epoca eroică.

De aceea nu trebue să surprindă faptul că lemnul pierde din ce în ce mai mult locul său, în construcţiile aeronautice, şi că perioada 1925—1935 este dominată de construcţia metalică.

La sfârşitul acestei perioade se pun însă la punct în laboratoare şi trec în utilizarea industrială, cleiurile pe bază de răşine sintetice. Până la această dată cleiurile întrebuinţate erau cleiul animal (întrebuinţat cald) şi cleiurile de cazeină, întrebuinţate reci. Aceste cleiuri însă aveau o putere adezivă mică, erau sensibile la apă sau umiditate atmosferică şi erau atacate de insecte şi ciuperci. Intr'atât erau de notorii defectele, încât chiar Jenkin, în lucrarea citată, su-

bliniază necesitatea urgentă a unui nou clei care să permită o mai largă desvoltare și utilizare a lemnului și placajului.

Cleiurile sintetice, întrebuințate la cald sau la rece, corespund tuturor dezideratelor aeronautice. Mare putere adezivă, complet insensibile la apă, inatacabile de ciuperci și insecte, ele au putut fi utilizate atât la fabricarea placajelor și altor semifabricate noui de lemn, cât și în ateliere la asamblaje și înădiri.

Lemnul, s'ar putea spune „aliat" cu cleiul sintetic, a dat naștere la o serie întreagă de produse cu calități și proprietăți superioare lemnului natural. Utilizat fie ca material de lipire, fie ca material de injectare, cleiul sintetic a putut anula defectele lemnului, higroscopicitatea și anizotropia.

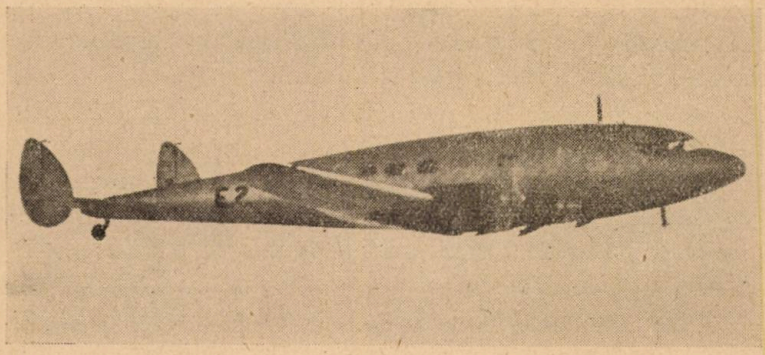

Din acest moment lemnul apare din nou în construcții aeronautice și realizările sunt de cele mai interesante. Se dă în figura Nr. 2 avionul cu patru motoare de transport comercial „Albatros" care conta până în 1939 ca cel mai perfect exemplu de avion în întregime din lemn.

Ceea ce era într'adevăr remarcabil la acest avion, era faptul că prezenta o suprafață complet netedă și în întregime lipsită de asperități și discontinuități.

Dar lemnul aducea în fabricație și alte avantaje. Cerea utilaj redus, întrebuința mână de lucru ieftină, se putea repara ușor și repede și deci, se făcea indicat atât pentru avionul de turism, cât și pentru avionul de război.

Utilizarea lemnului în aviație nu s'a oprit însă aci. Motoarele din ce în ce mai puternice și vitezele din ce în ce mai mari pun astăzi materialului de aviație delicate probleme dinamice. Comparațiile ce se făceau până acum între rezistențele statice ale diver-

selor materiale, nu mai sunt singure suficiente. Elemenul dinamic trebue luat în considerare.

Ori dintre toate materialele, lemnul se prezintă cu cea mai mare putere de încasare și de amortizare a vibrațiilor, și din această cauză se pare că lemnul va cunoaște în viitorul apropiat aceiași considerație pe care a avut-o la începuturile aviației.

Dar nu numai punctul de vedere tehnic pledează pentru utilizarea lemnului în construcțiile aeronautice. In ultimul timp, s'a pus în evidență în egală măsură importanța punctului de vedere autarchic și social.

Intr'adevăr acest punct de vedere nu a fost adoptat și apărat numai de țări, ca Italia, cu mică industrie metalurgică, ci chiar de puteri industriale ca America, Anglia, Rusia. Și această atitudine se explică prin tendința de a da utilizare economică și a ridica potențialul de război cu concursul tuturor resurselor indigene. Dar în acelaș timp, pentru a dirija către o industrie nouă și remuneratorie un disponibil de mână de lucru și de tehnicieni.

Pentru inginerii silvici, problema prezintă două laturi care trebuiesc să fie bine precizate.

Prima o constitue latura economică. Industria aeronautică este o industrie scumpă și care plătește bine. Lemnul capătă o utilizare care-l înobilează. Cu foarte puțină atențiune în exploatare și industrializare, valoarea lemnului poate crește până la 1.000%. In acest mod, eforturile anonime depuse în cultura pădurii au o răsplată.

O a doua latură o constitue aspectul profesional al problemei. Construcția aeronautică în lemn face apel la tehnicieni, care trebue să cunoască lemnul; astfel se deschid noui perspective inginerilor silvici de a ataca și a se specializa în această problemă de viitor. Fiecare etapă în aprovizionare și în construcție se adresează inginerului silvic. Dela marcarea arborilor apți în pădure, trecând apoi la industrializare și recepție în laborator, uscarea artificială și prelucrarea pieselor în uzine, asamblarea prin îmbinări și înădiri până la montajul final și protecția suprafețelor, toate operațiunile cer prezența și experiența unui inginer care cunoaște perfect lemnul.

In țara noastră problema lemnului de aviație își însușește și un alt aspect. Este vorba de organizarea producției și a aprovizionării.

Intr'adevăr, nu a fost suficient de a recunoaște lemnului românesc calitățile susceptibile de o întrebuințare aeronautică.

Nu poate mulțumi constatarea că industria indigenă de transformarea lemnului poate produce semifabricate reclamate de industria aeronautică.

Este în primul rând necesar să existe organizaţia care să garanteze cantitatea şi calitatea cerută, cu o completă siguranţă a aprovizionării. O industrie aeronautică cu o producţie interesând apărarea naţională, nu poate să-şi sprijine programul de lucru pe un material livrabil în cantităţi şi calităţi variabile.

Industria aeronautică pretinde materialelor sale siguranţă sub toate formele fiindcă însuşi produsul ei, avionul, trebue să ofere siguranţa sub toate aspectele.

Dar pentru ca o aprovizionare să fie sigură, ea trebue să fie executată şi garantată de o organizaţie corespunzătoare.

De aceea, toate sforţările organelor competente aeronautice au fost dirijate către creiarea unui organism indigen, care să ofere industriei noastre aeronautice produsele lemnoase necesare, în condiţiile unei livrări continue şi sigure.

Această organizaţie este condiţionată în primul rând de cunoaşterea intimă a cerinţelor industriei aeronautice. Dar nu o cunoaştere a cerinţelor prin consultarea caietelor de sarcini, ci o adâncire a lor prin examinarea condiţiilor constructive la care trebue să răspundă lemnul ca material de construcţie aeronautică. Această cunoaştre va trebui completată printr'o inventariere a posibilităţilor forestiere româneşti atât ca producţie, cât şi ca industrializare.

După această fază de iniţiere, organizaţia va trebui să pună de acord, prin măsuri corespunzătoare, cerinţele industriei aeronautice cu posibilităţile indigene.

Experienţa de până acum a dovedit că fără un asemenea program precis de acţiune, va exista totdeauna o problemă a aprovizionării cu lemn de aviaţie, într'o ţară care totuşi exportă un astfel de lemn.

Utilizarea aeronautică a lemnului este în continuu progres. Acest progres ridică însă mereu, în calea aprovizionării industriei noastre aeronautice cu materiale indigene, noui probleme, tehnice şi economice.

Rezolvarea lor însă nu trebue aşteptată numai dela cercurile tehnice aeronautice. Tehnica foresteiră nu trebue să rămână în afara preocupărilor aeronauticei, de a utiliza optim resursele noastre forestiere.

Şi nu trebue să rămână indiferentă pentru că, soluţia calitativă şi cantitativă a problemei, stă în primul rând în mâna tehnicienilor forestieri.

E necesar numai ca aceste preocupări să pătrundă şi să trezească interesul şi în lumea tehnică silvică.

Şi astfel, printr'o colaborare de idei şi experienţă, inginerii silvici vor putea aduce un preţios aport, în atât de pasionanta problemă a materialului pentru avionul de mâine.

Holz als Baustoff in Flugzeugtechnick.

L'évolution de l'utilisation du bois dans les constructions aéronautiques.

Le bois a eu, dès le début et jusqu'après la guerre de 1914—1919, une importante place dans les constructions aéronautiques.

Entre 1925 et 1935 il a souffert la conccurrence de l'acier et de l'aluminium.

Mais dès que les matériaux de collage à base de résines synthétiques ont été mis au point (offrant ainsi un grand pouvoir adhésif et donnant complète satisfaction à tous les désiderata de l'aéronautique) de nouvelles et grandes perspectives s'ouvrent pour le bois.

En dehors des arguments techniques, ceux de nature sociale et d'autarchie demandent à leur tour d'y utiliser de plus en plus le bois.

Pour les forestiers, le problème intéresse tant au point de vue économique que professionnel: économiquement, le bois demandé dans ces constructions est très bien payé; professionnelement, les forestiers, comme bons connaisseurs du bois, seront sollicités à collaborer dans cette industrie.

Pour notre pays il y a aussi un autre côté à envisager: c'est l'organisation de la production du bois et l'approvisionnement. Ceux-ci demanderont la création d'un organisme spécial dont la connaissance detaillée des nécessités de la dite industrie, soit complète.

ASUPRA STAŢIUNILOR DE PIN CEMBRA DELA ISVOARELE CIBINULUI *)

de Ing. silvic ION LUPE

Prezenţa pinului cembra în munţii Cibinului este cunoscută sub forma a două staţiuni situate în apropierea celor două iezere din care isvorăşte Râul Mare [1]), unul din cele două braţe mai mari cari dau naştere râului Cibin.

In cele ce urmează voi da câteva amănunte asupra celor două staţiuni de zîmbru de mai sus, vizitate de subsemnatul în anii 1938, 1940 şi 1942.

---

*) Lucrare prezentată la Institutul de cercetări şi experimentaţie forestieră.

1) L. Fekete & T. Blattny: Die Verbreitung der forstlich wichtigen Bäume und Sträucher im ungarischen Staate. Vol. I, pag. 473.

S i t u a ţ i a. Staţiunile de zîmbru dela isvoarele Cibinului sunt situate pe versantul nordic al munţilor Cibinului, destul de aproape de cel mai înalt vârf al acestor munţi, Cindrelul (2245 m) [2]), în imediata apropiere a celor două iezăre. Iezărul mare şi Iezărul mic [3]).

Ambele staţiuni ocupă partea din jos a văilor glaciale ce pornesc dela cele două iezăre: isvorul Cindrelului şi isvorul Iezărului mic şi anume porţiunea unde se face trecerea dela văile largi cu fundul rotun, tăiate de gheţari, la văile cu fundul ascuţit, tăiate de ape, deci pe locul fostelor morene glaciale.

Din punct de vedere geografic sunt situate între 41°27′—41°29′30″ longitudine, Est de Fierro şi 45°35′30″—45°36′ latitudine nordică.

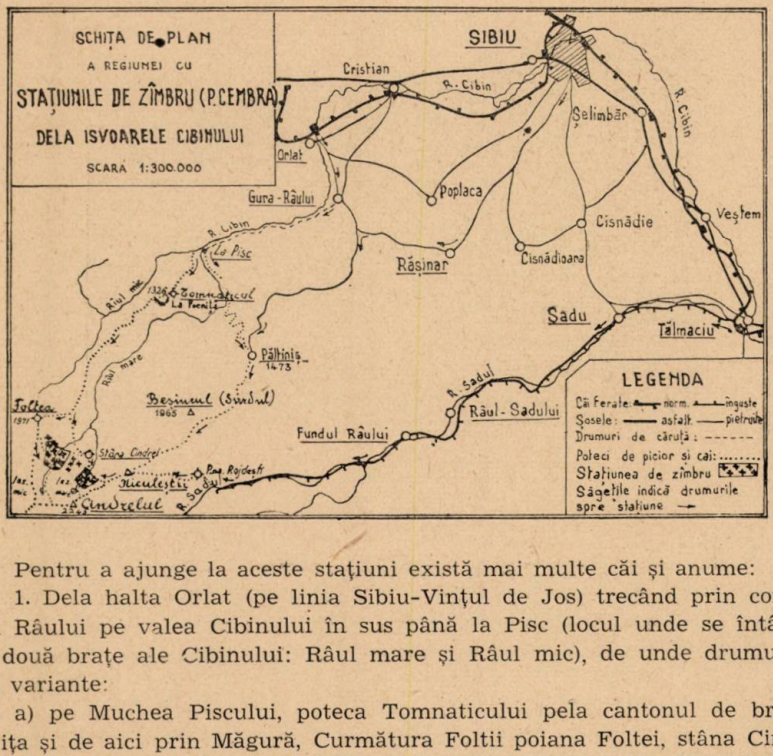

Pentru a ajunge la aceste staţiuni există mai multe căi şi anume:

1. Dela halta Orlat (pe linia Sibiu-Vinţul de Jos) trecând prin comuna Gura Râului pe valea Cibinului în sus până la Pisc (locul unde se întâlnesc cele două braţe ale Cibinului: Râul mare şi Râul mic), de unde drumul are două variante:

a) pe Muchea Piscului, poteca Tomnaticului pela cantonul de brigadă Poeniţa şi de aici prin Măgură, Curmătura Foltii poiana Foltei, stâna Cindrel, Iezerul mare şi Iezerul mic, sau din poiana Foltei prin vârful Foltea la Iezerul mic şi apoi la Iezerul mare (9 ore).

---

2) F. Pax: Pflanzengeographie von Rumänien, Band CV, Nr. 2, Halle 1919, pag. 124.

3) Dr. C. Georgescu şi Ing. C. D. Ionescu: Asupra staţiunilor de Pinus cembra din Carpaţii României, Rev. Păd. Nr. 8—9, 1932, pag. 536; dau greşit, Iezerul mare şi lezerul mic în bazinul de recepţie al Jiului.

b) pe râul mare la Păltiniș, iar de aci pe vârf peste Bătrâna, Surdul (Beșineul), Rojdești, Niculești, Cindrel la Iezerul mare și Iezerul mic (8 ore).

Dela comuna Gura Râului drumul până la Păltiniș se poate face și cu mașina.

2. Dela Sibiu prin comuna Rășinar la Păltiniș (cu mașina) iar de aici pe drumul cunoscut (4 ore pe jos până la Cindrel).

3. Dela gara Tălmaciu pe Valea Sadului prin comuna Sadu, Râul Sadului, Fundul Râului, Stâna din Rojdești, Cindrel la Iezerul mare și Iezerul mic.

Toate drumurile sunt destul de lungi însă comode la parcurs, neavând pante mari și abrupturi. Se pot parcurge călare până la distanța de 1—2 Km (½ oră) de cele două stațiuni, unde trebue să se intre pe jos din cauza tufișurilor de jepi.

Cele mai bune drumuri sunt pela Păltiniș (cu mașina) și pe râul Sadului cu c. f. forestieră până la stâna din Rojești.

Fig. 2. — Grup de pin cembra cu molid, la Iezerul Mic, pe versantul stâng, expoziție estică.

Stațiunea dela Iezerul Mare este situată la aproximativ 2 km N-N.E de Cindrel și 1,5 km de Iezerul Mare, pe ambii versanți ai isvorului Cindrelului.

Zîmbrul se găsește în această parte diseminat între 1740—1900 m. altitudine până la 1/3 din înălțimea versanților, printre jepul (Pinus montana L.) ce se întinde ca o mare verde, dela liziera pădurii de molid până aproape în vârf la golul de munte.

In această stațiune se găseau în 1938 treisprezece exemplare de zîmbru în viață [4]) dintre care unul a fost rupt de vânt în acel an la înălțimea de cca. 4 m. Alte exemplare bătrâne se găseau uscate în picioare. In anul 1942 am găsit în această stațiune tot 13 exemplare.

4) I. Binder în: Ein Ausflug zu den Zirbelkiefern beim Zibinsjäser. Jahrbuch des Siebenbürg. Karpathenvereins XXIII (1903) Pag. 13, dă în 1903, cca. 20 exemplare.

In afară de aceştia se mai găsesc zîmbri doborîţi prin jepi în stare de putrefacţie şi care nu se pot vedea decât dacă întâmplător se întâlnesc în drumul parcurs.

Staţiunea dela Iezerul Mic. situată la cca. 2 km. N-N V de vârful Frumoasa, pe ambii versanţi ai văii ce isvorăşte din acest iezer, este mult mai bogată decât precedenta, conţinând peste 150 exemplare [5]) dintre cari cca. 120 pe versantul stâng şi cca. 30 pe versantul drept.

Primii zîmbri apar la altitudinea de aproximativ 1750 m., prin tufişurile compacte de jep, şi liliac de munte (Alnus viridis Lam &

Fig. 3. — Staţiunea de pin cembra dela Iezerul Mic, versantul drept, expoziţie vestică.

D. C.), la liziera pădurii de molid. Aici zîmbrul se amestecă cu exemplarele răsleţe de molid, cari depăşesc limita pădurii, formând un grup de molid cu zîmbru pe versantul stâng al văii, într'un loc mai aşezat (padină).

In acest grup, zîmbrul se distinge prin coroana lui neregulată la exemplarele bătrâne sau columnară cu vârful rotund la exemplarele tinere, spre deosebire de molid care are o formă perfect conică şi foarte ascuţită la vârf.

Dela acest grup în sus şi pe versantul drept al văii, zîmbrul se găseşte diseminat sub formă de exemplare izolate sau câte 2—3 arbori la un loc, pe o distanţă de cca. 1 km. dela marginea pădurii de molid în sus spre Iezerul Mic şi din vale până la 1/3 din înălţimea versanţilor. Cea mai mare altitudine o ating două exemplare gemene

5) Kimakowicz (Mitt. des Siebenbürg. Vereins für Naturwiss. 1890), dă aproximativ 50 exemplare.

crescute pe o stâncă situată pe versantul drept al văii, cu expoziție V-N V la cca. 1900 m.

Câteva exemplare izolate se găsesc în colțul pădurii și pe marginea care înaintează spre Foltea.

Intre cele două stațiuni se mai găsesc trei exemplare izolate pe coama dela Est de isvorul Iezerului Mic și unul deasupra poienii Cindrel, la marginea pădurii de molid, lângă cărarea ce urcă din poiană spre golul de munte. Acesta din urmă este exemplarul cel mai ușor accesibil.

Stațiunea. In ambele stațiuni zîmbrul se găsește în tufișurile compacte de jep și anin de munte. Acesta din urmă se găsește în cantități mai mari la Iezerul Mic, unde formează pâlcuri în suprafață de câteva sunte de m^2.

Solul, în aceste stațiuni, e un sol schelet, compus dintr'un strat de humus acid, după care urmează un strat superficial de nisip și pietriș rezultat din sfărmarea rocei mume, apoi roca mumă formată din micașisturi ce se sfărâmă destul de ușor.

Pătura vie e compusă dintr'un strat gros de mușchi, pe care cresc prin locurile mai luminate: Vaccinium myrtillus L., Vaccinium vitis-idaea L., Vaccinium ulignosum L., Rhododendron Kotschy, Simk, fire rare de Luzula sp. și Aira cespitosa, iar pe lângă pârae și în locurile mai umede Veratrum album L., Gentiana punctata L. și Aconitum sp.

Panta nu este prea pronunțată în nici una din stațiuni, ea variază între 30—50%. La Iezerul Mic cele mai multe exemplare de zîmbru se găsesc într'o padină largă cu o pantă de cca. 30%.

In ceiace privește creșterea și forma arborilor în aceste stațiuni, d n cauza condițiilor grele de vegetație aspectul lor este foarte variat. Astfel se găsesc exemplare cu creștere arbustivă închircită și pline de licheni, altele cu creștere regulată, dreaptă, ramificație mai mult sau mai puțin uniformă, port columnar și vârf rotunzit, iar altele înalte cu trunchiu gros însă cu crengi foarte groase și neregulate ca port, foarte adesea cu vârful rupt sau uscat.

Primele se găsesc în special pe stânci sau pe locurile cele mai rele și sunt de obiceiu ultimele exemplare înspre vârful muntelui sau spre coamă.

Cele de-al doilea sunt acelea mai tinere având până la 40—50 cm diametru și care au crescut în locuri mai adăpostite de vânturi și ciobani. In fine exemplarele mari cu conformație neregulată sunt acelea cari au intrat în perioada a doua a vieții, tinzând spre dispariție. Au peste 50 cm diametru la înălțimea pieptului, forme foarte neregulate și de cele mai multe ori vârful rupt de vânturi sau uscat.

Vârsta acestor pini este foarte mare, la unii din ei putând atinge chiar 4—500 ani [6]). Din cauza sezonului de vegetaţie foarte scurt şi a solului superficial, sărac, pe care cresc, aceşti zîmbri au o creştere destul de redusă. S'au găsit însă şi arbori cu creşteri frumoase în special dintre aceia ce cresc în locurile aşezate de pe lângă firul văii.

Din cauza vârstelor mari şi a rupturilor provocate de vânturi unii arbori au putregiau roşu în interior.

Fig. 4. — Exemplar de pin cembra în staţiunea dela Iezerul Mare.

Lemnul exemplarelor sănătoase conţine un alburn alb-gălbui, îngust şi un duramen roz cu miros răşinos foarte plăcut. Acelaş miros îl au şi acele.

Zîmbrul are un lemn destul de durabil. S'au găsit arbori doborîţi la pământ de multă vreme având aspectul unor trunchiuri complect putrede la care dacă s'a înlăturat partea puterdă dela suprafaţă (de obiceiu alburnul) s'a găsit un duramen sănătos şi uscat, de culoare brun-roşcat deschis, cu mirosul caracteristic, frumos, al lemnului de zîmbru.

In aceste două staţiuni majoritatea exemplarelor de zîmbru

6) Pe o rondelă tăiată dintr'o bucată de trunchiu rupt la înălţimea de cca. 4 m. dela sol având diametrul de 40 cm s'au numărat 370 inele anuale.

sunt bătrâne. Arbori tineri se găsesc foarte puțini, iar pueți n'am putut găsi deloc. Regenerarea pe cale naturală în condițiile actuale e aproape imposibilă, din cauza covorului de mușchi ce acopere solul și din cauză că semințele sunt mâncate de șoareci încă înainte de a se coace.

Din cauza regenerării anevoioase, a vânturilor puternice care îl rup și-l desrădăcinează precum și din cauza schimbării climei această specie tinde să dispară. La dispariția zîmbrului mai contribue și ciobanii, într'o oarecare măsură, prin aprinderea focului la baza tulpinei arborelui, pe vreme rea, când acesta îi oferă adăpost.

Ținându-se seamă de calitățile lemnului acestei specii, precum și de faptul că zîmbrul constitue una din podoabele munților noștri, care tinde să dispară; menținerea lui în locurile unde există, ameliorarea stațiunilor existente și plantarea lui acolo unde natura ne indică că se poate cultiva, ar trebui să constitue unul dintre obligațiile șefilor de ocoale din regiunile de munte.

Intorcându-ne acum la stațiunile de zîmbru dela isvoarele Cibinului și ținând seama de configurația terenului în această parte, aceste stațiuni se pot mări, defrișându-se jepul de câteva sute de hectare și plantându-se terenul defrișat cu pueți de zîmbru.

Pentru cultura lui în aceste locuri, ar trebui să se urmărească fructificația în cele două stațiuni și să se strângă sămânța. Pueții pot fi produși în imediata apropriere a locului de plantat, prin înființarea unei pepiniere volante în poiana Cindrelului.

Prin plantarea lui în aceste părți pe lângă că s'ar face utile mari suprafețe de teren cari actualmente nu produc nimic, nici chiar iarbă pentru oi, fiind acoperite de jepi, s'ar reda munților frumusețea pe care o oferă această podoabă a trecutului z î m b r u l.

Ueber einige Standorten von Pinus cembra an Cibien-Quellen.

Sur les stations d'arolle situées à l'origine de la rivière Cibinul.

L'auteur apporte quelques données nouvelles sur les deux stations d'arolle (Pinus cembra L.) situées à l'origine de la rivière Cibinul, qui tire ses eaux de la partie septentrionale du complex montagneux situé entre les rivières Oltu et Jiu (Carpathes Méridionales).

INMULŢIREA MOLIDULUI PRIN MARCOTAJ

de Ing. NASCU NERVA

Ocupându-se de „înmulţirea prin drajonare la unele specii lemnoase în condiţii grele de vegetaţie“ [1]), D-l S. Paşcovschi arată între altele, că molidul din extremul Nord se înmulţeşte regulat prin marcotaj, pe când la noi această facultate a lui este aproape necunoscută.

Suntem în măsură, în urma observaţiunilor noastre, să arătăm că şi la noi molidul se înmulţeşte prin marcotaj şi chiar destul de frecvent. Astfel, acum 3 ani, am observat în Munţii Cugirului la Comar-

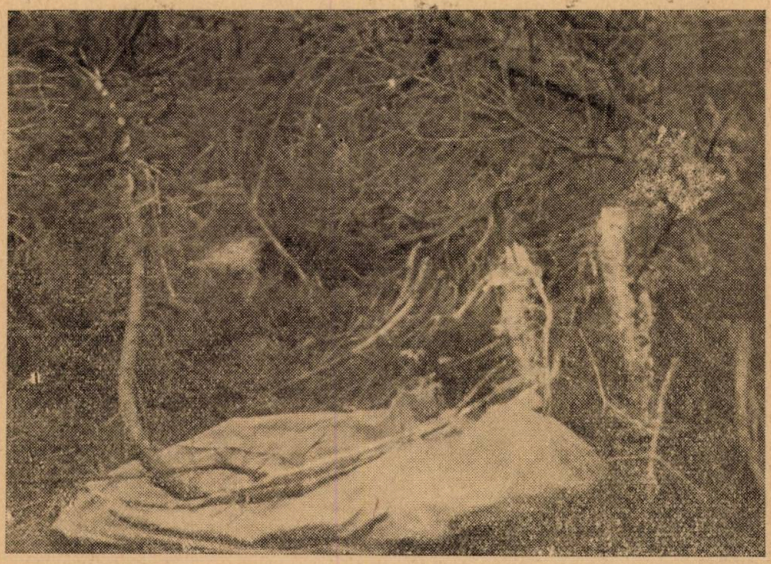

nici în păşunea comunei Vinerea şi apoi în Munţii Şurianu la poienile Taia, puieţi de molid de talie mijlocie (0,50—0,80 m înălţime), cari fiind roşi de vite au marcotat.

Ulterior am putut constata că acest mod de înmulţire a molidului este mult mai frecvent şi că sunt arbori mari ajunşi la 15—20 cm diametru proveniţi pe această cale.

Fără a intra în detalii în ce priveşte marcotajul în general şi al molidului în special, dăm aci câteva fotografii pe care le socotim destul de concludente.

---

1) S. Paşcovschi: Inmulţirea prin drajonare la unele specii lemnoase în condiţii grele de vegetaţie. Revista Pădurilor 3—4/1942.

Fig. 1. Reprezintă 2 pueți de molid tăiați cu toporul la circa 30 cm dela pământ. La unul din ei se observă 2 ramuri laterale, una

din ele — mai deschisă și dreaptă — este uscată, iar cealaltă, de culoare mai închisă, este verde și curbată în sus, constituind tulpina

unui nou puet. Se mai observă, pe deoparte rădăcinile date din aceste două ramuri secundare, iar pe de alta îngroșarea tulpinei noului puet, începând din dreptul acestor rădăcini.

Fotografia a fost luată în Munții Cugirului în poiana Comarnici, la 1450 m altitudine.

Fig. 2. Reprezintă trei trunchiuri de molid de circa 20 cm diametru, tăiate cu toporul. Dintre acestea, unul a provocat apariția a numeroase crăci dela colet, cari după ce s'au târît pe pământ pe distanță de 1 m, s'au curbat în sus. Incepând dela curbură, aceste crăci au început să câștige în grosime, fapt care ne face să credem că la contactul cu pământul, crăcile au făcut rădăcini.

Fotografia este luată tot în poiana Comarnici din Munții Cugirului.

Fig. 3. Reprezintă două exemplare groase, de molid, tăiate și uscate, legate între ele printr'o rădăcină, fostă ramură comună.

Fotografia este luată în poiana Comarnici din Munții Cugirului.

Fig. 4. Reprezintă, în partea stângă, un molid gros din parcul Ocskai din Simeria, din care s'a format pe cale de marcotaj, 4 tulpini noui de molid, una din ele având și o ramificație pornind din apropiere de sol. Molidului gros, la un moment dat, i s'a rupt vârful. Marcoții au început să se desvolte și să ia forma de trunchiuri, numai dela data când s'a rupt vârful molidului gros.

Din cele de mai sus constatăm:

1. Marcotajul molidului se prezintă și la noi.

2. Am găsit marcoți numai în cazurile când trunchiul a fost deteriorat din diferite cauze.

3. In toate cazurile, crăcile, cari s'au transformat în marcoţi, s'au găsit în terenuri fertile şi în regiuni umede, fiind în prealabil acoperite cu muşchiu.

Vermehrung der Fichte durch Ableger.

Le marcottage de l'épicéa.

On remarque quelques cas de marcottage de l'épicéa, signalés dans les Alpes de Transylvanie (Carphathes Méridionales), sur le versant septentrional. Le phénomène a été observé seulement là, où les fûts des arbres ont été détériorés par une cause quelconque. Dans tous les cas les marcottes se sont développées dans des stations humides et à sols fertiles.

VÂNĂTOARE ȘI PESCUIT

ÎNVĂȚĂMINTE DINTR'O CĂLĂTORIE ÎN GERMANIA

de Ing. silvic VASILE COTTA

II.

Gospodăria vânătorească la pădurile Statului

Administrarea vânatului din pădurile Statului este încredințată exclusiv autorităților forestiere. In materie de gospodărie cinegetică, regula este regia; se dau în arendă numai pădurile, unde din diferite motive regia nu este posibilă.

Desigur, vânătorului dela noi i se pare ciudată această preferință acordată regiei. In alt articol [1]), am arătat ce se înțelege prin regie în materie de vânătoare. De data aceasta voi încerca să arăt cu ce justifică silvicultorii germani necesitatea extinderii regiei.

Fiecare pădure are o anumită capacitate de a reține vânat în cuprinsul ei, capacitatea care este în funcțiune de hrana și adăpostul pe care îl poate oferi și — în oarecare măsură — de liniște. Când efectivul vânatului depășește această limită, vânatul nu mai găsește condițiunile optime de trai, iar consecința este o hrănire insuficientă, urmată de o scădere în greutatea corporală, deci în valoare. Dar, pe lângă această consecință care se resfrânge în mod defavorabil asupra calității vânatului și care aduce un prejudiciu vânătorului, lipsa de hrană suficientă, silește vânatul să-și caute compensația în culturile silvice sau agricole, cauzând pagube economiei naționale. Pentru a feri pădurea de astfel de vătămări, parcele întregi din unele păduri germane, însumând zeci de hectare, sunt împrejmuite cu plasă de sârmă spre a le feri de gura cervideelor. Drept despăgubiri date agricultorilor pentru pagubele cauzate de cervidee în culturi, arendașii plătesc cifre care se urcă până la 20% din bugetul anual al unui teren. Date fiind prețurile încă destul de scăzute pe care le are

1) Asupra ocrotirii și valorificării în regie a vânatului. Rev. Păd. 1943, pag. 316.

lemnul la noi; luând în considerare starea materială — în genere modestă — a vânătorimii noastre, este limpede că nici pădurea nici vânătorimea nu ar putea suporta pagubele pe care vânatul supranumeros le-ar produce. Iată cum ar apare conflictul între vânătoare de o parte, silvicultură şi agricultură de altă parte, dacă s'ar ajunge la un efectiv de vânat prea mare. Silvicultorii germani, pentru a preveni asemenea conflicte, iau măsurile impuse de împrejurări, reducând efectivul de vânat atunci când nevoile

Clişeu *Em. Drăgan.*
Vânătoarea din pădurea Raşca organizată de Asociaţia vânătorilor ingineri silvici din Oltenia, la 2.I.1944.

culturale ale pădurilor cer acest lucru. De ex. într'o pădure de fag se introduce bradul; într'una de fag sau stejar se fac completări cu pueţi de frasin. Cervideele care până aci nu cauzau pagube însemnate, deoarece fagul nu constitue hrana lor predilectă, se vor năpusti acum asupra bradului şi frasinului, esenţe mult căutate de vânat şi vor compromite regenerarea. Silvicultorul, pentru a preveni astfel de pagube, va reduce la jumătate, eventual la un sfert, efectivul de cervidee, în perioada cât durează lucrările de acest gen. In cazul regiei va putea face acest lucru nestânjenit; în cazul arendării însă nu, deoarece arendaşul greu va consimţi la acest sacrificiu, iar a-l constrânge prin măsuri administrative, este un lucru anevoios. La noi, pagubele de acest gen

sunt încă mici, dat fiind că și cervideele numai în câteva terenuri au ajuns la un efectiv mare. Totuși cunosc câteva cazuri, unde introducerea unor specii forestiere valoroase este imposibilă din cauza pagubelor mari pe cari le fac cerbii sau căprioarele. Regia la vânat, pe lângă alte avantaje, constitue deci un mijloc pentru reglementarea densității vânatului pe un teren, în funcțiune de necesitățile culturii agricole și silvice.

Faptul că — în Germania — atât ocrotirea cât și valorificarea vântaului din pădurile Statului se face de către Administrația silvică și că regia care se aplică la majoritatea pădurilor Statului trebue reglementată temeinic, — s'a ivit necesitatea întocmirii unui regulament de administrație [2]). In cele 101 articole și peste 20 formulare ale acestui regulament, gospodăria vânătorească este reglementată în mod amănunțit atât din punct de vedere tehnic cât și gestionar. Din numeroasele dispozițiuni ale acestei valoroase lucrări, voi împărtăși cititorilor numai câteva, pentru a-și putea face o idee de felul cum sunt privite vânatul și vânătoarea într'o țară cu o veche tradiție cinegetică și cu o administrație model.

Gospodăria vânătorească germană este clădită pe o temelie științifică. Se urmărește, pe deoparte, să se obțină pe un teren vânat de calitate aleasă, fără să se ajungă la un conflict cu silvicultura și agricultura, iar pe de altă parte, regulamentul prin formularele pe care le impune, permite să se adune un prețios material statistic. Referindu-ne la vânatul cu păr, ocrotitorul își pune întrebarea cât poate produce pentru a nu prejudicia nici calitatea vânatului și nici alte ramuri de cultură; cât poate recolta anual, pentru a nu-și periclita capitalul-vânat și ce trebue să extragă pentru a îmbunătăți calitatea. Pentru a ne face mai ușor înțeleși, vom adăuga că asemănarea cu ceea ce se petrece în amenajarea unei păduri și cu aplicarea amenajamentului este perfectă. Și aci avem de a face cu „exploatabilitatea" termenul exploatabilității fiind totdeauna acela al maximului desvoltării trofeelor; formarea capitalului normal de exploatare este urmărit și aci de un interes ca și raportul susținut; de creșterile anuale (bine înțeles ca număr de indivizi) depinde menținerea capitalului. Și aci avem de făcut „operațiuni culturale", fie pentru eliminarea indivizilor rău conformați, cari nu reprezintă elemente de viitor, fie pentru a reduce „consistența" atunci când numărul prea mare de exemplare periclitează desvoltarea. Și aci putem avea perioade de așteptare în care nu se realizează decât „produsele secundare".

2) Jagdnutzungsanweisung für die Staatsforsten.

Oricât ar fi de neplăcută această incursiune în terminologia de specialitate silvică pentru aceia, cari în vânătoare nu văd decât poezie şi cărora prozaicele calcule de gospodar nu le plac, totuşi am fost nevoit a o face, pentru a înlesni înţelegerea rostului programului de lucru anual pentru cultura şi valorificarea vânatului.

Acest program formează lucrarea de bază în gospodăria vânătorească şi se compune din următoarele părţi principale: arătarea întinderii terenului de vânătoare, cu specificarea ramurilor de cultură: pădure, câmp, păşune, apă; efectivul de vânat din primăvară (luna Martie), sporul anual (generaţia din luna Mai—Iunie) şi totalul efectivului din vara respectivă. In funcţiune de acest efectiv şi de calitatea lui, se stabileşte densitatea şi proporţia dintre sexe, precum şi cantitatea ce se poate recolta în anul respectiv. De remarcat este faptul, că împuşcarea nu se rezumă numai la cele câteva exemplare din indivizii cei mai bine desvoltaţi (maturi), ci se extinde şi asupra „claselor de vârstă" mai tinere, eliminându-se bine înţeles exemplarele bolnave, slabe, rău conformate. Deasemenea, nu se împuşcă numai masculi, ci şi femele, dat fiind că este necesar să se păstreze proporţia raţională între sexe. Din cota prevăzută pentru împuşcare, se rezervă o parte pentru Ocol, alta pentru Direcţiunea Regională şi în fine, alta rămâne la dispoziţia Administraţiei Centrale (Ministerul). Ultima parte a programului o constitue o recapitulare a veniturilor şi cheltuelilor, precum şi anexele: memorii şi detaliile de calcul a cotei de împuşcare, pentru fiecare specie [3]). Cota anuală care se poate împuşca poate diferi dela an la an, în funcţiune de pierderile pe care le-a suferit efectivul de vânat în iarna precedentă. Tocmai de aceea, este foarte importantă stabilirea cât mai precisă a efectivului din primăvară (Martie).

Am insistat asupra acestui program de lucru pentru a evidenţia că împuşcarea nu se face la întâmplare, ci stabilirea numărului şi alegerea indivizilor sunt dictate de grija pentrul menţinerea calităţii vânatului de viitor şi a numărului.

Executarea unui astfel de program pretinde personalului silvic o pregătire temeinică în specialitatea vânătoarei şi conştienciozitate în împlinirea însărcinărilor. Iată câteva din obligaţiunile sale de serviciu: paza contra braconajului, hrănirea vânatului în timpul iernii, combaterea animalelor dăunătoare vânatului, amenajarea terenului (poteci, observatoare, sărării, colibe, cabane, etc.). Apoi, observarea atentă şi continuă a vânatului nu numai pentru a stabili punctele de trecere şi locurile unde se ţine de preferinţă, ci şi pentru

3) Este vorba de vânatul mare.

a determina sexul, vârsta și calitatea; conducerea oaspeților la vânătoarea individuală, pregătirea și executarea vânătorilor cu bătăiași, împușcarea de către personalul silvic (când primește ordin în acest sens) a pieselor rău conformate, bolnave, manipularea vânatului împușcat, vânzarea lui, sau expedierea în centrele mari de consum. De aceea, șeful de ocol silvic este obligat de amintitul regulament de a se ocupa de pregătirea, în această direcțiune, a personalului său subaltern. Regulamentul s'a îngrijit însă de a răsplăti această muncă atât prin acordarea de premii, cât și prin autorizarea de a vâna în anumite condițiuni. Iată ce prevede regulamentul în această privință:

Personalul silvic primește premii pentru împușcarea sau prinderea animalelor dăunătoare vânatului, pentru împușcarea vânatului care se vinde în folosul Administrației și pentru vânatul bolnav împușcat. Premiul se fixează astfel încât pe deoparte să acopere cheltuelile de împușcare sau prindere, iar pe de altă parte să constitue un stimulent.

Personalul silvic este obligat a transporta la gară vânatul împușcat destinat vânzării, în centrele de consum, dar pentru acest serviciu primește plată.

La fel este obligat a ține — dacă i se ordonă acest lucru — câine de vânătoare, primind pentru aceasta o alocație în bani.

Regulamentul prevede ținerea de exerciții și concursuri anuale de tragere la semn; aceasta tot pentru instruirea personalului.

Din cota de vânat, care se poate împușca anual, se rezervă o parte — spre împușcare — pentru personalul silvic al Ocolului, Direcțiunii și Ministerului. Rezervarea se face în mod gratuit. Acest drept de împușcare îl au nu numai funcționarii dela pădurile Statului, ci și cei dela alte instituții silvice, ca: Școli de silvicultură. Oficiu de amenajeri (care în Germania au o oarecare independență față de Administrație), studenții Facultăților de Silvicultură și chiar pensionarii silvici, dacă Ministerul dă aprobare specială în acest scop.

Regulamentul mai prevede că pentru împușcarea vânatului ce li s'a rezervat în condițiunile de mai sus, personalul silvic are dreptul la un concediu anual până la 10 zile.

La acele Ocoale Silvice unde dreptul de vânătoare se arendează, la încheerea contractului se poate prevedea că personalul silvic al Ocolului are dreptul să împuște anual un anumit număr de exemplare de vânat, dacă el nu are ocaziune să vâneze în vre-o pădure de-a Statului cu vânatul valorificat în regie și dacă prin aceasta nu se prejudiciază prea mult interesele arendașului.

Pentru a se documenta asupra felului cum variază calitatea trofeelor, la toate speciile de vânat mare util cu păr, ocoalele sil-

vice fac evaluarea trofeelor, conduc un registru despre aceasta, iar anual organizează expoziţii.

Formularele prevăzute de regulament sunt astfel concepute, încât din totalitatea lor rezultă date statistive importante atât asupra efectivului de vânat viu existent la un moment dat, cât şi asupra celui împuşcat. Aceasta nu numai în total, ci pe vârste, sexe, etc. In multe din compartimentele economiei vânătoreşti dela noi s'ar putea face lumină dacă am avea date statistice culese la fel ca în Germania.

Dintre numeroasele dispoziţiuni ale regulamentului vânătoarei în pădurile Germaniei, am menţionat în cele precedente numai câteva, care mi s'au părut mai caracteristice. Regulamentul însă mai conţine foarte numeroase alte articole şi formulare destinate să permită o bună gospodărie şi o gestiune clară.

Inainte de a introduce la noi vre-o dispoziţiune din administraţia Germană, ea trebue trecută prin sita împrejurărilor economice, sociale şi culturale dela noi. Numai aşa se va putea alege ceea ce ni se potriveşte. Faţă de gradul de pregătire vânătorească a majorităţii vânătorilor noştri, ne trebue deocamdată o gospodărie extensivă, care însă nu exclude menţinerea gospodăriei intensive din prezent de pe unele terenuri şi chiar extinderea ei.

Statul este cel mai mare proprietar de teren. Gospodăria vânătorească, care se face pe proprietăţile lui influenţează puternic atât moral cât şi material economia vânătorească de pe terenurile vecine. De aceea această gospodărie trebue să fie una într'adevăr model. Aceasta însă nu va putea fi realizată — este sigur aceasta — fără întrebuinţarea pe o scară mai mare a Administraţiei silvice.

Erfahrungen aus einer Studienreise durch Deutschland.

Enseignements tirés d'un voyage d'études en Allemagne.

L'auteur continue de montrer la manière dont on fait l'administration du gibier des forêts domaniales allemandes, mettant en évidence quelques dispositions du règlement respectif (Jagdnuzungsanweisung für die Saatstforsten).

Cette administration est confiée exclusivement aux autorités forestières, le gibier étant mis en valeur d'habitude par voie de régie. Seulement dans le cas où on ne peut pas appliquer la régie, le droit de chasse est affermé. La régie est la méthode d'exploitation qui permet de proportionner mieux et à temps utile, les éspèces de gibier, à fin qu'elles n'apportent pas des dommages à la forêt.

L'économie cynégétique allemande est fondée sur des bases scientifiques. Le dit règlement d'administration, en dehors d'un bonne et rationnelle économie, qui doit conduire à obtenir du gibier sain et robuste, tâche aussi de se procurer de précieuses données statistiques.

L'économie cynégétique intensive demande au personnel forestier allemand une conscience ferme et de solides connaissances en matière, qualités qu'il les possède.

C R O N I C A

INTERNĂ

† PROFESORUL ION SIMIONESCU
Membru de onoare al Societăţii Progresul Silvic

De ziua numelui său, la 7 Ianuarie a. c., a încetat din viaţă Profesorul universitar Ion Simionescu, Preşedinte în funcţiune al Academiei Române şi membru de onoare al Societăţii noastre.

Impreună cu familia, cu cei ce i-au fost aproape şi cu toţi acei ce i-au cunoscut şi admirat opera, am deplâns moartea acestei ilustre figuri a culturii naţionale. Numărul acestora a fost mare, căci opera ştiinţifică, opera de educaţie şi de îndrumare a poporului a fost uriaşă şi a mişcat sufletele din toate straturile poporului pe tot cuprinsul pământului românesc.

Prin credinţele sale, întărite întotdeauna prin fapte, cel dus dintre noi a trăit şi a murit ca un mare iubitor şi puternic apărător al pământului şi al neamului nostru.

Această atitudine faţă de viaţă trebuia în mod firesc să-l aducă aproape de pădure şi de rosturile acesteia.

Ion Simionescu face parte din acele personalităţi ale neamului cari au înţeles pădurea, cari au militat permanent şi puternic pentru ideia forestieră şi cari au contribuit astfel la crearea celui mai solid suport al acesteia: conştiinţa forestieră a poporului nostru.

Apreciind această nobilă virtute, Societatea noastră a făcut din Ion Simionescu unul din puţinii săi membri de onoare, fapt care ne-a apropiat şi mai mult. Şi aceasta numai spre binele pădurilor din această ţară, al căror sincer, preţios şi puternic apărător a rămas întotdeauna. Şi de aceea, în momentul despărţirii, noi am fost aproape de Ion Simionescu nu numai ca fii ai acestei ţări, dar şi ca soldaţi ai ideii forestiere.

Societatea noastră va păstra veşnic amintirea şi recunoştinţa sa pentru acest ilustru membru de onoare al său.

Iar atunci când urmaşii noştri vor face odată apelul tuturor acelora cari au voit şi au putut cunoaşte pădurea, au respectat-o şi au luptat pentru apărarea ei, Profesorul Ion Simionescu, membru de onoare al Societăţii noastre, va fi în primele rânduri.

Rev. Păd.

● 1943.

Răsfoind colecţiile mai vechi ale „Revistei Pădurilor", căutând să vedem subiectele preferate, problemele care agitau mai înainte pe silvicultori, constatăm că *„Anul Forestier"* este un gen de articol relativ nou. Abia după primul războiu mondial şi anume în 1922, *G. Turneanu* inaugurează acest gen şi-l susţine an de an până la moartea sa în 1928, când îl continuă în deosebi *M. Drăcea* şi *V. Stinghe*, *G. Ionescu* şi *D. Sburlan*, singuri sau în colaborare, până în zilele noastre, mai mult sau mai puţin regulat, anual. (Aceasta în ceea ce priveşte „Rev. Pădurilor". Pentrucă, după 1933, odată cu apariţia „Vieţei Forestiere" şi mai târziu a „Cuvântului Forestier", genul a fost cultivat cu tinerească vigoare câtva timp şi în paginile acestor periodice).

Până în 1922 nu se mai scrisese decât de două ori articole în acest fel: în 1898, cu titlul „Un an nou", 4—5 pagini nesemnate, cu specială referinţă la viaţa Societăţii „Progresul Silvic" şi mai ales a „Revistei Pădurilor", şi în 1901 „O privire retrospectivă despre lucrurile cele mai importante cu privire la păduri, din anul 1900", semnate de *M. Tănăsescu*. El este aşadar, părintele acestui gen de a scrie în publicaţiile noastre. Indată după războiul de întregire, când în 1919 s'a reluat activitatea pe tot întinsul Ţării, firesc era ca oamenii noştri să-şi înoade activitatea nouă de aceea părăsită cu 2—3 ani mai înainte la isbucnirea războiului şi deci să evoce cu această ocaziune anii de sbucium, dar mai ales figurile camarazilor căzuţi în războiul idealului naţional, la care — atunci — mai mult de 50% din Corpul silvic participase în primele linii. Era deci alt gen de articol.

A avut şi „Anul Forestier" epoca lui: era pus în prima pagină a primului număr din anul care începea. Pe urmă, a trecut la cronică, iar în câte un an se întâmpla chiar să nu mai fie scris. Ce se menţiona în această rememorare a evenimentelor petrecute? Legiuirile cu privire la economia forestieră, viaţa comercială externă şi internă în materie de lemn, bugetele administraţiei silvice, activitatea corpului silvic, etc. etc. încât de multe ori se putea avea în aceste articole priviri de ansamblu asupra vieţii forestiere româneşti în multe sectoare de activitate. Dealungul anilor s'a stăruit asupra acestui gen de scris, pentrucă se ajunsese la convingerea că „privirile retrospective sunt şi ele un instrument al progresului" în măsura în care detaliile evocate permit identificarea unei idei conducătoare în toată activitatea desfăşurată, idee care poate fi un reazem, punct de plecare, pentru alte viitoare activităţi. Cu alte cuvinte, evocările pot fi instructive. Cu aceste gânduri şi sentimente vom încerca o trecere în revistă a principalelor aspecte ale anului 1943, căutând să le desprindem atât cât interesează Corpul Silvic şi viaţa forestieră în general, şi atât cât este posibil, date fiind împrejurările.

Activitatea inginerilor silvici din România se desfăşoară în cadrul a numeroase Instituţii: CAPS, Direcţia Silvică, P.P.J., ICEF., Consiliul Technic, Invăţământul Silvic de toate gradele, I.N.C.O.P., C.N.R., Direcţia Silvică din Guvernământul Transnistriei, U.D.R., Ad-ţia Silvică a Fondului Religionar, etc. Aceste instituţii îşi publică dările de seamă odată cu încheerea anului financiar, adică după 31 Martie. Pentru acest motiv şi consideraţiile noastre vor fi limitate.

De altfel este şi o imposibilitate de ordin practic să se treacă într'o privire generală ca a noastră materialul destinat unei dări de seamă speciale fiecărei instituţii, mai ales dacă se ţine seamă de toată *complexitatea acti-*

vităţii inginerului silvic şi anume: *tehnică propriu zisă* (construcţii de c.f.f., fabrici, ateliere, zeoniîere, jilipuri, drumuri, canale, etc.), *industrială* (exploatarea pădurilor, industrializarea şi comercializarea poduselor lemnoase), *financiară* (gestionarea materialului şi fondurilor băneşti), *tehnică-silvică* (regenerarea suprafeţelor exploatate, îngrijirea arboretelor, etc.).

Pentru a ilustra această amplă activitate multiplă a inginerilor silvici dela una din instituţiile menţionate, dar şi dificultatea de a reda activitatea tuturor, vom cita câteva cifre din activitatea CAPS-ului, care administrează pădurile Statului (30% din pădurile Ţării).

Bugetul anual se ridică acum la circa 8 miliarde lei. In campania unui an se exploatează şi se transportă materiale (lemn de foc şi lemn de lucru) în cantitate de circa 2.200.000 tone sau 220.000 vagoane a 10 tone sau 4400 trenuri a 50 vagoane. Aceste cifre înseamnă:

— aprovizionarea cu lemn de foc a Instituţiilor de Stat (civile, militare) şi a regiilor cu bugete independente, în proporţie de 99%,

— aprovizionarea C.F.R. cu circa 90% din nevoile în lemn de diferite categorii,

— aprovizionarea întreprinderilor carbonifere, aproape în aceiaş măsură,

— aprovizionarea totală cu material lemnos a Uzinelor Hunedoara fost R.I.M M.A.,

— aprovizionarea totală cu materiale de construcţie a armatei,

— aprovizionarea aproape totală a fabricelor de celuloză a hârtiei cu materialul respectiv,

— aprovizionarea aproape totală a Dir. P. T. T. şi S. A. R. T. cu material lemnos pentru liniile telefonice şi telegrafice,

— aprovizionarea totală cu material rotund a întreprinderilor care lucrează pentru armată,

— aprovizionarea cu circa 50% a populaţiei dela sate şi oraşe, cu menţiunea încă odată că pădurile Statului nu ocupă decât circa 30% din suprafaţa păduroasă a Ţării.

In ceeace priveşte veniturile, se poate cita cifra de circa 503 mil. lei venit *mediu* anual. (Pe ultimii doi ani, în 1940/41 a fost de 1923 mil. iar în 1941/42 de 1254 mil.). Interesant este că „raportat la valoarea patrimoniului forestier al Statului (evaluat după instrucţiunile ministerului de finanţe la 15,6 miliarde lei) rezultă un procent de 3.2, redus în aparenţă, dar corespunzător celui comercial cu care funcţionează economia forestieră în general şi în alte State". In sfârşit, demn de reţinut pentru inginerii dela CAPS este faptul că în 12 ani beneficiul realizat este de 2382 milioane lei, aproape numai din expolatările în regie, care deci ar fi fost câştigul antreprenorilor iar nu al Statului.

Nici în materie de împăduriri şi regenerări, de *cultura pădurilor* în general, grija Caps-ului nu a fost mai mică. Să menţionăm numai că *în cursul anului* bugetul serviciului respectiv a fost mărit cu încă 100 de milioane, făcând deci pe exerciţiul 1943/44 un total de 220 milioane lei. Pe teren, au fost efectuate plantaţiuni şi semănături pe o suprafaţă de circa 14.000 ha, iar în pepiniere s'a lucrat pe o suprafaţă de circa 300 ha. Ca titlu de detaliu să însemnăm că anul 1943 a fost un an de ghindă şi molift, — nu excepţional, dar bun, — putându-se culege circa 10—12 mii hl. ghindă. Să notăm de asemeni ca un progres că acum se face deosebirea „în serviciu" a stejarului *pedunculiflor* de ceilalţi stejari, sortându-se şi folosindu-se sămânţă ca atare (Ocolul Slobozia, Furceni, Iaşi).

In ceea ce priveşte activitatea camarazilor din cadrul direcţiei silvice citäm următoarele cifre cari privesc şi Basarabia şi Bucovina în perioada 1943/944: recoltări de seminţe forestiere 2.116.700 kg., pepiniere silvice 3.604 ha., puieţi produşi 442.000.000 buc., împăduriri 22.946 ha., lucrări corecţiune: gărdulețe, cleionaje, fascine 32.400 m., baraje 14.000 m. c., valoarea lucrărilor 516.997.000 lei.

*

In *presa zilnică*, opinia publică a fost întreţinută, în materie de probleme forestiere, destul de activ şi cu colaborarea inginerilor silvici (M. Rădulescu, At. Haralamb, C. V. Popescu, Cezar Cristea, I. N. Pavelescu, V. Sabău, V. V. Vasiliu) şi a altor condee, unele de mult cunoscute (Pamfil Şeicaru), altele mai puţin consacrate (Dr. V. Turculescu, Petru Ţincu, Florin Andrei). S'au desbătut tot felul de subiecte în legătură cu economia noastră forestieră în general şi în cadrul economiei de răsboiu, oficiul lemnului de lucru, foloasele pădurii, lemnul ca materie primă, refacerea pădurilor, istoricul pădurilor româneşti, organizarea producţiei lemnului, politica lemnului, aprovizionarea Europei cu produse forestiere, cifre statistice despre silvicultura mondială, lupta în contra stepei, problema terenurilor degradate, împăduririle, plopul de Canada, munca forestieră, învăţământul mediu silvic, aprovizionarea cu lemn, pădurile din delta Dunării, problemele forestiere ale Moldovei întregite, o nouă politică forestieră în Transnistria, etc. Pe lângă tratarea acestor subiecte, presa s'a făcut ecoul Adunării Generale a inginerilor silvici, al Cercului de studii forestiere, al Agir-ului, al Conferinţelor ţinute la Radio, ori în cadrul altor aşezăminte de cultură (Academia de Ştiinţe, Academia Agricolă, Ministerul Aerului, Universitatea din Cernăuţi, Fundaţia Carol, etc.).

Nu au lipsit nici *colaborări de peste hotare*. Citäm astfel numele prof. Dr. Köstler, cu articole despre „Politica economiei forestiere europene", al prof. Dr. W. Schmidt, care scrie despre „Bazele genetice ale silviculturii". Dr. Geza Medricky, ministrul economiei naţionale din Slovacia, cu articole despre „Lemnul slovac în serviciul economiei forestiere europene", etc.

Am citat aceste preocupări, pentrucă înclinäm să credem că în ele se oglindesc neîncetatele străduinţe publice depuse an de an pentru formarea acelei *conştiinţe forestiere*, dela care se aşteaptă o mai raţională, înţelegătoare şi mai plină de iubire atitudine faţă de arbori şi de pădurile Ţării. Reţinem din această fugară privire de ansamblu a presei pe 1943, următoarele:

— Ca o caracteristică, subiecte noui ne mai desbătute în presa noastră din alţi ani: silvicultura din Transnistria, refacerea pădurilor devastate de răsboiu, viitoarele sarcini ale pădurilor, respectiv ale economiei lemnului în cadrul economiei de răsboiu, preocupări de politică forestieră europeană, pe lângă reluarea unor subiecte mai vechi ca acela mereu acut al terenurilor degradate şi inerenta problemă în timp de răsboiu a aprovizionării populaţiei cu lemn de foc, în deosebi.

— Opinia favorabilă pentru Corpul silvic şi societatea „Progresul Silvic" (articolele D-lui Pamfil Şeicaru şi Conferinţa D-lui Em. Bucuţa).

— Există câteva condee încercate care pot fi mobilizate în lupta pentru mai binele pădurilor Ţării Româneşti, adică spre mai binele, în special, al generaţiilor viitoare.

*

Dar oglinda Corpului silvic este mai ales *Societatea „Progresul Silvic"*, „exponenta aspiraţiilor şi puterilor unui Corp de intelectuali", în toate ma-

nifestările ei: Consiliul de Administrație, Cerc de studii forestiere, Congres anual, Conferințe la radio, publicații, biblioteca, etc.

Consiliul de Administrație, în numeroasele ședințe săptămânale ținute, a discutat atât probleme administrative ale societății, cât și de corp și de interes general, pentrucă așa după cum a fost definită în una din ședințe, Societatea noastră este „laboratorul de enunțare și frământare a tuturor problemelor ce interesează propășirea economiei forestiere".

Interesele Corpului au fost discutate în legătură cu problemele de salarizare și avansări — eternele probleme care nu se vor rezolva niciodată —, când s'a pus pe tapet și chestiunea *înaintării cu precădere a personalului silvic aflat pe front* (ședința din 16.II.943).

In rest, pe ordinea de zi a Consiliului au figurat următoarele chestiuni: organizarea congresului anual (fixarea subiectelor de discutat), organizarea unui ciclu de conferințe în cursul iernei (Cercul de Studii), problema exproprierilor de păduri pentru păşune (cazul dela Hunedoara), legea pentru organizarea și administrarea islazurilor comunale, proectul de lege al vânătoarei, proectul de organizare al corpurilor technice, participarea inginerilor silvici la academia de agricultură, delegațiile în Consiliul Consultativ al Muncii.

Congresul s'a ținut în ultimile două zile din luna Mai, la sediul Societății din București. De notat, că deși în plin războiu, au participat foarte mulți ingineri din serviciile exterioare. Ședința inaugurală a fost onorată de prezența Ministrului de agricultură și domenii în funcțiune ca și a altor foști miniștri și de reprezentanții diferitelor asociațiuni invitate: Agir, Politechnica, Colegiul inginerilor, Capir, Soc. ing. agronomi, Soc. medicilor veterinari, Asoc. proprietarilor de păduri, precum și a ataşatului forestier al Germaniei, membru corespondent al Soc. noastre. Din discursurile festive s'a văzut că este proectată o vastă acțiune în domeniul silvic, unde este nevoe de un personal calificat foarte numeros. S'a subliniat de asemeni că inginerii silvici constituesc azi un Corp care poate să strângă în jurul lui personalități marcante din viața publică a României.

In ziua hotărîtă desbaterilor au fost prezentate referatele a două categorii de probleme: 1. „Liniile fundamentale ale politicei forestiere de mâine" și 2. „Opera instituțiilor forestiere la conservarea, ameliorarea și refacerea solului Țării". Din moțiunile prezentate, ca și din desbateri, se poate constata — după cum s'a și observat — că se pot găsi soluțiile cele mai bune pentru noulle probleme care se pun, dovedindu-se astfel cât corespunde Corpul silvic vremurilor.

Incă demn de reținut este faptul că în afară de ordinea de zi s'a discutat poziția *inginerilor silvici mobilizați,* cari au luptat și luptă pe front în contra comunismului, exprimându-se recunoștința Adunării față de ei și solicitându-se forurilor conducătoare să se acorde celor ce s'au distins pe linia de foc *avansarea la alegere în termenul prevăzut de lege,* fie onorific, fie bugetar.

In ce măsură s'a ținut seamă de aceasta, vom vedea mai târziu în cronica anului 1944.

In cadrul *cercului de studii forestiere* al Societății s'au ținut 11 conferințe, majoritatea cu subiecte din domeniul strict al silviculturii și anume:

1. Prof. M. Drăcea: Cultura și folosirea rațională a plopilor și în special a hibrizilor zişi de Canada.
2. Prof. M. Drăcea: 100 de ani dela un început de reglementare a „tăierilor pe parchete cu rezerve" în România.

3. I. Vlad: Regenerarea stejarului în pădurile de şleau.
4. Prof. C. C. Georgescu: Consideraţiuni asupra tipurilor de pădure.
5. I. Lungu: Preţuri şi amortizări — Aspecte culturale. —
6. N. Constantinescu: Particularităţi forestiere oltene.
7. C. Chiriţă: Uscarea în masă a stejarului.
8. Mircea Ene: Păsările în protecţia pădurilor.
9. A. Haralamb: Pădurea şi fenomenul torenţial.
10. N. Ghelmeziu: Nouile realizări ale lemnului şi tehnica silvică.
11. I. I. Marinescu: Obştiile de păduri ale Olteniei.

Conferinţe însă au mai fost ţinute de membrii Corpului silvic şi în cadrul altor Instituţiuni. Citäm astfel conferinţele la radio, ţinute de D-l Prof. Drăcea — Probleme silvice româneşti —, I. Florescu — Bogăţiile noastre forestiere —, Cezar Cristea la radio Moldova; la Fundaţia Carol de D-l Prof. D. Drâmbă, despre Pădurile Finlandei în apărarea teritoriului şi economia naţională, în sfârşit la Academia de ştiinţe D-l Prof. C. C. Georgescu şi At. Haralamb, la Ministerul Aerului, D-l Eug. Vintilă (Cercetări asupra contragerii şi umflării placajelor de anin întrebuinţate în construcţii aeronautice), la Universitatea Cernăuţi şi la Cercul de studii al inginerilor silvici din Oltenia D-l Prof. C. C. Georgescu şi N. Constantinescu. In această ordine de idei oarecum, să menţionäm nu ca o realizare a anului 1943, dar ca o manifestare în continuare şi în 1943, *activitatea regională* a camarazilor din Oltenia, cari constituiţi în Cerc de Studii, Bancă şi Soc. de vânătoare, întreţin cu entuziasm tineresc şi statornicie de maturitate o flacără puternică a *spiritului de corp* şi a *camaraderiei*. Exemplul îl citäm pentru a arăta cum viaţa corpului silvic poate fi reprezentată cu vigoare nu numai la „Centru" ci şi regional. Adevărat este însă, că Oltenia se numeşte regiunea.

O parte din aceste străduinţe din domeniul studiilor şi conferinţelor au fost fixate în *tipărituri*, îmbogăţindu-se astfel *literatura de specialitate autohtonă*. Putem cita astfel: Adunarea generală a Soc. Progresul silvic din 1942, Buletinul Agir cu congresul din 1943 conţinând 28 de comunicări şi 4 rapoarte generale din domeniul economiei forestiere, lucrarea D-lui Prof. D. Sburlan: Instalaţii de transport pentru exploatarea forestieră, vol. I. Trasee şi terasamente, şosele forestiere, în 320 pagini şi 287 de figuri în text, broşura d-lui Ing. Cons. silvic Dr. Traian Heroiu „Le foreste della Romania", destinată strângerii relaţiilor şi cunoaşterii reciproce dintre Italia şi România, conferinţa D-lui Dr. Ing. N. Ghelmeziu dela Cercul de Studii (Nouile realizări ale lemnului) şi Analele ICEF pe 1942. — Remarcäm de asemeni că lucrarea din 1942 a D-lui Ing. Insp. G-ral Dr. Ilie Demetrescu „Temeiuri de economie forestieră generală" a fost încununată cu premiul Ing. Demetrescu-Vergu — în valoare de lei 10.000 — al Academiei Române.

Tot la categoria literatura de specialitate trebuesc trecute lucrările celor 37 de ingineri şefi silvici prezentaţi în toamna 1943 la examenul de subinspector, la care s'a înregistrat un singur eşec.

In ceeace priveşte *periodicele*, menţionäm „Viaţa Forestieră" apărută, din cauza războiului, numai cu un caet semestrial, revista „Satul" unde se duce o susţinută campanie în sectorul popularizării cunoştinţelor şi în materie de economie forestieră, căutându-se a promova interesele pădurii şi pe această cale în marea masă a populaţiei noastre rurale, „Bucovina Forestieră" apărută în primul trimestru al anului 1943, scrisă de colegii dela Fondul Religionar şi în sfârşit veterana noastră „Revista Pădurilor" în al 55-lea an de apariţie. In cursul

anului 1943 „Rev. Păd." a apărut la două luni odată, însumând totuși cu ultimul număr 536 pagini, întrebuințate după cum urmează:

40% articole (studii, comentarii-însemnări, vânătoare-pescuit),

25% cronică (internă 10% —, externă, technică, cinegetică, mercurială, Cercul de studii forestiere dela Soc. „Progresul Silvic").

15% recenzii (cărți 4%, reviste 11%).

20% informații, Dări de seamă Cons. Progr. Silvic, necroloage, publicații.

Este de remarcat că *vânătoarei* i s'a acordat o atenție deosebită în 1943: o rubrică în seria de articole și un loc special în cronică. Pentru poziția noastră profesională în această problemă, manifestările în forma remarcată nu sunt decât lăudabile și cu perspective de roade în viitor.

Subiectele celor 35 de articole sunt în general din Domeniul silviculturii, botanicei forestiere, transporturilor, topografiei, vânătoarei, etc. Un amănunt de reținut este iarăș acela al provenienței colaboratorilor: rubrica recenziilor de cărți și reviste alimentată integral de inginerii dela ICEF.; Cronica internă, externă, technică, mercurială, idem; cinegetica este deținută de titularul cursului de vânătoare dela Șc. Politechnică; din cele 11 Conferințe dela Cercul de Studii, 8 sunt dela ICEF; iar din cei 33 de autori de articole, 12 sunt de asemeni dela ICEF.

Considerând în ansamblu economia revistei (40% articole și 60% cronică, recenzii, informații, etc.) credem că nu greșim dacă subliniem pe 1943 următoarele însușiri ale „Revistei Pădurilor" în al 55-lea an dela apariție:

— *vie*, prin bogăția și varietatea informației în cât mai multe domenii posibile în vreme de războiu,

— *serioasă*, prin calitatea articolelor și autorilor,

— *atrăgătoare* prin ținuta ei de echilibru, aș zice, la care a ajuns, prin forma articolelor (scurte, nu cu „va urma") prin technica grafică (meritul tipografiei și al celor ce se ostenesc să o dea la iveală).

In fine, în patrimoniul nostru cultural mai menționăm *Biblioteca* Soc. „Progresul Silvic", care la sfârșitul anului 1943 număra peste 6400 volume în depozit și primea încă circa 14 reviste care mai pot veni acum din străinătate și din țară. Repetăm și în acest loc, că această bibliotecă de specialitate a Societății noastre oferă reale și vaste posibilități de studiu și informație în limbile accesibile unui intelectual în mai toate domeniile economiei forestiere. Este o mândrie a Corpului, dar va trebui să fie și a Țării însăș, ca și a Capitalei unde se află. Biblioteca și Revista exprimă în modul cel mai evident rostul și străduințele Societății „Progresul Silvic".

Tot o mândrie a Corpului o constitue și faptul că în *învățământul superior* inginerii silvici sunt reprezentați în toate gradele și cuceresc noui pozițiuni. Astfel D-l Ing. Insp. G-ral silvic V. Cotta a fost numit titular la Conferința de vânătoare și piscicultură, Ing. Insp. silvic C. Chiriță, Conferențiar definitiv pentru Pedologie generală și forestieră, Ing. Cons. silvic M. Rădulescu, Șef de lucrări pe lângă Catedra de Silvicultură, Ing. Subinsp. silvic N. Rucăreanu, Șef de lucrări pe lângă Catedra de Amenajament, Ing. Subinsp. silvic N. Ghelmeziu, Șef de lucrări pentru Technologia Lemnului, Dr. Ing. G. Nicolau-Bârlad, Conferențiar titular pentru Fotogrametrie.

De remarcat de asemeni că în pregătirea viitorilor ingineri silvici, *excursiile* ocupă deasemeni un loc important; obișnuite și de mai multă vreme pentru celelalte cursuri, dar dacă nu inovate în orice caz acum mai intensificate pentru educația vânătorească și piscicolă. S'a relatat de altfel la timp asupra excursiilor de pe valea Teleajenului și din Bucovina. Nu mai puțin demn de

relevat sunt *premiile* acordate (arme!) elevilor care s'au distins cu lucrări la *vânătoare*. Nu este însă numai aceasta singura adaptare a învățământului la viitoarele necesități ale Corpului Silvic. Pentru vastul program de activitate — imaginat și adoptat de guvern — în sectorul economiei forestiere, se întrevede o intensă întrebuințări a inginerilor, pentru care motiv în anul I au fost admiși peste 80 de elevi.

Spiritul constructiv, creator, de care este animată conducerea Țării, face necesar însă, pentru realizarea proectelor, un număr mai mare și de *personal ajutător*, nu numai de concepție și conducere superioară. Existența corpului conductorilor, ca și cel al brigadierilor și pădurarilor s'a dovedit corespunzătoare intereselor superioare, iar pentru satisfacerea nevoilor mărite s'a decis înființarea și a altor școli de brigadieri la Chișinău, Sebeș și Curtea de Argeș, mărindu-se și în acest mod numărul elevilor școlilor inferioare.

Dar în materie de *decizii ministeriale* și *decrete-legi* cu privire la Corpul Silvic și pădurari, se mai pot menționa, în deosebi, cele ce urmează:

1. *Reînființarea secretariatului general pentru economia forestieră în M. A. D.*, delegându-se în acest post D-l Ing. Const. silvic D. Grozescu, Directorul Direcției silvice din M. D. A. (Decizia minisetrială Nr. 93.817 din 21.IV.943). S'a dat prin această decizie satisfacție unor stăruitoare eforturi pentru câștigarea unei poziții la care economia forestieră avea tot dreptul în cadrul M. A. D.

2. Deciziile ministeriale Nr. 17.528/24.8.943 și 24.900/31.8.943 prin care s'a hotărît că inginerii silvici din serviciul activ al Statului nu mai au voe a întocmi *amenajamente pentru pădurile particulare*.

Este incontestabil o știrbire, pe care o credem temporară, a drepturilor și competințelor firești ale profesiunei de inginer silvic care tocmai pentru aceasta luptă, ca și pădurile particulare să fie amenajate spre mai binele economiei forestiere naționale. Ca detaliu, să se rețină că Statul nu are în proprietatea lui decât 30% din pădurile Țării. Deci 70% rămân a fi amenajate de inginerii silvici pensionari și din cadrul particular. Câți și în cât timp?

Este un drept revendicat de toate proectele de organizare a corpurilor technice, pentru silvicultori, tot așa cum se revendică pentru avocatul statului dreptul să poată pleda în procese în care statul nu este parte, sau pentru medicul de dispensar și spital de a da consultații autorizate și cu responsabilitate în cabinetul lui particular.

3. Decizia Ministerială Nr. 11.929/27.2.943 (M. O. Nr. 74/943) privitoare la *separarea patrimoniului forestier în zonele inundabile*.

Este o consfințire a înțelegerii prealabile dintre PARID și CAPS. Și se speră că această decizie va aduce în sfârșit o pace între două administrații din cadrul aceluiaș Minister, spre binele economiei generale a Țării. Pădurile din zona inundabilă și administrația lor vor putea prospera fără nici o stânjenire. Ele oferă acum un câmp imens de activitate.

4. Decretul lege Nr. 418, pentru *reîntregirea domeniului forestier al Țării*, care, așa după cum s'a mai arătat (Nr. 11—12/943 Rev. Păd.), reprezintă un moment important în evoluția politicei noastre forestiere, prin ofensiva decretată pentru efectuarea plantațiunilor pe zeci de mii de hectar, pe terenuri degradate, dealungul șoselelor și căilor ferate, cursurilor Dunării, Nistrului Prutului, Siretului, prin stepă și antestepă sub forma de perdele de protecție, etc.

5. Decretul lege din 19 Martie 1943, relativ la organizarea și exploatarea

păşunilor, faţă de care inginerii silvici au luat poziţia cunoscută din desbaterile Congresului pe 1943.

6. Decretul lege Nr. 573/Nov. 1943, referitor la înfiinţarea Oficiului lemnului de lucru (O.L.E.M.N.), instituţie destinată a exercita în numele Statului un control direct şi permanent asupra producţiei de lemn de lucru, pentru a organiza producţia lemnului de lucru şi a controla cât mai eficace fabricaţia şi preţurile cu scopul final de a satisface necesităţile armatei şi ale economiei naţionale.

7. Regulamentul pentru administrarea şi contabilizarea fondului de reînoirea investiţiilor aparţinând Administraţiei Comerciale a Casei Pădurilor Statului (M. O. 193/943).

8. Crearea, în Casa Pădurilor, a unei Direcţiuni a Contabilităţii şi a unei Direcţii Financiare, separate (M. O. Nr. 117/943), nu a rezistat în fapt, deoarece legea pentru unele măsuri financiare excepţionale, apărută la 1 Aprilie 1943 a dus, prin dispoziţiunile art. 24, la desfiinţarea Direcţiei Financiare din Administraţia Casei Pădurilor Statului şi înlocuirea ei cu o Direcţie a Contabilităţii.

Fără a contesta valoarea operaţiunilor contabile, care dealtfel aveau desvoltarea actuală şi în cadrul Direcţiei Financiare, credem că lipsa unui organism cu preocupări de ordin financiar într'o întreprindere de importanţa Casei Pădurilor Statului, în care necesitatea fondurilor de exploatare şi mai ales promptitudinea procurării lor în timp util joacă un rol determinat în desvoltarea producţiei şi regenerarea pădurilor, se va solda cu neajunsuri apreciabile pentru bunul mers al instituţiei.

De altfel, această măsură nu este conformă nici cu principiile ştiinţei organizării întreprinderilor, care separă sectorul financiar de cel contabil, fiecare având rosturi bine delimitate în cadrul aceleaşi întreprinderi.

*

In afară însă de activitatea pe care o proectează sau confirmă deciziile şi legile menţionate, Corpul Silvic înţelege să lupte şi în afară de cadrul instituţiilor tot pentru mai binele pădurilor, antrenând însă şi publicul românesc în aceste eforturi pentru formarea acelei ce s'a numit *conştiinţă forestieră*. Metoda întrebuinţată a fost *„serbarea sădirii arborilor"*, care a început să facă şcoală şi are deja o *tradiţie*, cu atât mai puternică cu cât însuş M. S. Regele participă direct şi activ la aceste manifestări. Se înregistrează „Serbarea sădirii arborilor" pe tot cuprinsul Ţării şi este de reţinut faptul, că de data aceasta, „serbarea", prin grija direcţiei silvice din Transnistria, a fost introdusă şi în provincia lui Duca-Vodă, legându-se plantaţiile executate cu acest prilej de memoria eroilor căzuţi în războiul actual.

De asemeni, *relaţiile internaţionale* reprezintă şi ele un alt câmp de activitate. Centrul internaţional de Silvicultură, Comisia internaţională a lemnului, Institutul pentru ştiinţa muncii forestiere sunt aşezăminte cu care Corpul Silvic Român păstrează legăturile necesare progresului şi prestigiului economiei forestiere naţionale. La adunările din 1943 dela Stressa, Berlin şi din Slovacia, România a fost prezentă prin D-nii: Prof. Drăcea, Ilie Demetrescu şi N. Ghelmeziu.

In cadrul acestor relaţiuni citâm şi vizita făcută anul trecut de Prof. Dr. W. Schmidt, dela Academia Forestieră din Eberswalde, Directorul Institutului pentru semînţele forestiere, care a ţinut şi două conferinţe în Bucureşti: 1. Sensibilitatea plantelor la radioactivitatea mediului ambiant şi 2. Rasele de pin din Europa Centrală sub raportul producţiei în valori şi volum.

*

In rezumat vorbind, credem că faptele petrecute în cursul anului 1943, chiar așa fugar cum au fost evocate, permit o încredere în viitorul mai bun al Corpului Silvic și pădurilor noastre. Aceste fapte exprimă viața care pulsează în Corpul silvic și în această viață oricine poate găsi o stimulare a eforturilor pentru a aduce contribuția personală la mai binele Societății.

In ceeace privește pădurile, preocupările din ce în ce mai frecvente și mai intense ale Guvernului în materie de economie forestieră, preocupări constructive, creatoare, ne fac să credem că generațiilor viitoare li se va asigura zestrea necesară forestieră. Iar dacă este adevărat că o țară prosperează în măsura în care manifestă o grijă superioară pentru pădurile ei, putem privi anul forestier 1943 ca un semn bun pentru viitorul Țării noastre.

T. Bălănică

Economia forestieră și prețul lemnului.

In programul comunicărilor din sesiunea actuală a Academiei de Agricultură, au fost înscrise și problemele forestiere. Primul care a vorbit a fost d-l Stelian Popescu directorul ziarului „Universul" care este președintele Secției forestiere a acestei Academii, tratând despre: Economia forestieră și prețul lemnului.

D-sa a semnalat în prealabil preocupările actuale ale oamenilor de știință, ale financiarilor și economiștilor din toate țările, în studierea problemelor ce se vor pune spre rezolvare după războiu, căutând soluțiuni cari să înlăture frământările interne. In această ordine de idei, crede că numai munca productivă, care să fie remuneratorie nu numai pentru cel ce o prestează, dar și pentru economia generală, poate da rezultate folositoare și poate asigura liniștea într'o țară. Ideia acestei munci productive cu rezultate satisfăcătoare a determinat pe conferențiar să vorbească despre economia forestieră, pe care o socotește «o problemă ce nu și-a găsit soluțiunea satisfăcătoare, deși au fost specialiști în silvicultură, care au atras atențiunea asupra ei încă de mult».

Vorbind despre importanța pădurilor, nu a scăpat din vedere să arate greșelile ce s'au făcut exploatându-se barbar, neregenerându-le și desființându-le. Expune o serie de cifre statistice privind suprafața de altădată și de azi a pădurilor din care rezultă că s'a depășit cu mult posibilitatea normală.

Trecând la examinarea politicii prețurilor, înfățișează o serie de cifre, din care rezultă că prețul trebue să fie echitabil și să asigure un câștig în raport cu valoarea muncii antreprenorilor pentru comunitatea națională. Impozitele, asigurările sociale, ridicarea standardului de viață al lucrătorilor și scumpetea mânei de lucru fac cu totul nerentabile exploatările forestiere cu prețurile de azi, care în comparație cu cele din trecut, sunt dezastruoase. Toate acestea fac să se micșoreze exploatările pentru lemnele de foc. Unele din exploatările forestiere au ajuns chiar la faliment. Se arată în continuare că prețul stabilit pe vagonul cu lemne este insuficient față de greutățile de exploatare și că instituția nou creiată: „Oficiul lemnului", în loc să înlesnească economia forestieră, o stânjenește.

A mai arătat că pentru a acoperi o parte din pierderile menționate, Soc. Drajna, al cărui conducător este, a început să facă mangal din lemnul de fag, a dat o întrebuințare mai renatbilă acestei specii supunând-o aburirii,

a mai făcut din ea traverse cari deasemenea sunt insuficient plătite, colaci pentru obezi de căruțe, mobilă țărănească, placaje și furnire.

In concluzie, pentru a salva una din principalele bogății ale țării, d-l Stelian Popescu a arătat că trebue neapărat să fie soluționate unele deziderate care sunt cunoscute și îmbrățișate de toată suflarea românească, pe care le redăm după „Universul" din 18 Decembrie 1942:

1. Pentru a remedia situația creiată prin depășirea posibilității, este absolut necesar să se întreprindă o mare campanie de replantarea tuturor suprafețelor exploatate. Insă, pentru ca replantarea să poată fi făcută în bune condițiuni, trebue să se asigure lemnului un preț real, iar nu fictiv.

2. Industrializarea lemnului să fie intensificată, căci Industrializarea înseamnează muncă productivă.

3. Restrângerea consumului de lemn de foc. In acest scop trebue:

a) să se împiedice risipa,

b) să se extindă folosirea parchetelor de fag,

c) Să se întrebuințeze fagul și aninul în construcțiile rurale și pentru mobilier.

4. O exploatare serioasă nu se poate face decât de întreprinderi cu capital, care trebue să asigure instalațiile necesare. In cazul micilor exploatări, se impune să se asocieze mai multe, pentru a avea capital.

5. Dacă Statul fixează prețurile, să se asigure o rentabilitate capitalului întrebuințat în raport cu munca și cu durata timpului socotit de la începutul producției până la punerea ei în valoare, adică cu durata imobilizării capitalului până să devină productiv.

Tot în acest scop, este nevoie de înființarea Creditului Forestier, singurul care ar fi în stare să știe ce sume ar fi necesare pentru o exploatare rațională și rentabilă. Capitalul de rulment necesar în exploatările forestiere trebue să fie de 3—5 ori mai mare decât valoarea capitalului lemnos.

6. In cazul când Statul fixează prețurile lemnului, să se asigure aprovizionarea lucrătorilor cu alimente, îmbrăcăminte și încălțăminte.

7. Să se asigure un coeficient de amortizare atât al capitalului cât și al instalațiilor la prețul de înlocuire în caz de depreciere și să se înlesnească supraevaluările de capital fără taxe.

8. Impozitele să nu depășească cota de proporționalizare stabilită, fără a se mai aplica progresivitatea care duce la ruină o întreprindere, care ca cea forestieră are de aface cu multe greutăți.

9. Asigurarea transporturilor pe C. F. R. Furturile de lemne în timpul transporturilor și întârzierile fac să crească pagubele.

10. După războiu, asigurându-se transporturile și dându-se cât mai multă importanță produselor finite ale lemnului, lemnul va putea fi mult mai bine valorificat prin export.

● Organizarea transporturilor de lemne privită prin prisma intereselor silvice și agricole.

A doua comunicare cu caracter forestier, la Academia de Agricultură, a fost făcută, în ziua de 20. I. 1944, de d-l prof. D. A. Sburlan, membru corespondent la Secția silvică a Academiei.

Obiectul acestei comunicări a fost de a cerceta principalele aspecte ale cărăușiei țărănești în organizarea transporturilor de lemne. Această chestiune prezintă un mare interes pentru economia noastră forestieră, care este obligată

să cerceteze de aprcape şi să adopte procedeele de lucru cele mai potrivite situaţiunilor, în care e pusă să acţioneze. Ea trebuie să ţină seama de toate noutăţile tehnice, menite să amelioreze şi să iefteneasca producţia, fiindcă numai în acest fel poate atinge scopul final al oricărei activităţi economice: producţie cât mai mare, cu cheltuieli din ce în ce mai mici.

Problema prezintă însă o egală importanţă şi pentru economia agricolă, fiindcă multe exploataţii agricole ţărăneşti din ţinuturile bogate în păduri, n'ar putea dăinui, fără câştigul realizat din munca la pădure şi din cărăuşia de lemn.

Din suprafaţa totală a pădurilor ţării, evaluată azi la $5^1/_4$ milioane hectare, aproximativ un sfert, adică 1.300.000 ha sunt avizate la transporturi cu vehicule ţărăneşti. Aceste păduri sunt situate în regiunlie de câmpie ale ţării şi rare ori sunt deservite de şosele bune, practicabile în tot cursul anului.

Din cauza dificultăţilor ce se ivesc în calea transporturilor din timpul iernii (drumuri desfundate, vite slabe, oameni insuficient echipaţi), cărăuşia de lemne ar trebui să fie efectuată de preferinţă vara, în perioadele de secetă, când drumurile sunt uscate. Asemenea transporturi n'ar trebui să se extindă la distanţe mai mari de aproximativ 10 km.

Incercări făcute la Domeniile Soc. „Reşiţa" cu transporturi motomecanizate au arătat că acest mijloc de transport nu e mai ieftin şi nu prezintă, faţă de cărăuşia ţărănească, decât avantajul rapidităţii. Acest lucru e puţin important pentru pădurile din regiunile de câmpie, unde cererile de lemne sunt mari, pădurile au întinderi mici şi nu se acumulează stocuri mari de materiale.

Faţă cu faptul că nu avem încă în ţară o industrie grea, care să producă autovehicule, şi ţinând seama de dificultăţile, ce desigur vor dura şi după război în importul acestora, în aprovizionarea cu cauciuc, cu piese de schimb şi poate chiar cu carburanţi, mecanizarea transporturilor de lemne la pădurile de câmpie nu trebuie privită ca un ideal, pe care gospodăria forestieră este ţinută să-l atingă neapărat.

Interesele noastre naţionale şi sociale cer însă, să nu sustragem ţărănimii, nici unul din mijloacele de trai, şi aşa destul de precare, de care ea dispune în locurile unde ea s'a desvoltat şi a dăinuit dealungul vremurilor.

Pentru noi este mai important să avem o ţărănime sănătoasă, înstărită şi liniştită, decât să tindem către ramuri de economie ultra-raţionalizate, care să reducă totul la calcule de rentabilitate drămuite cu parcimoniozitate şi să provoace şomaj, migraţii către oraşe şi decăderea satelor.

● Guvernul şi politica agrară de azi şi de mâine.

In ziua de 2 Februarie a. c. a avut loc o şedinţă a membrilor Consiliului de administraţie al Uniunei Sindicatelor Agricole, precum şi a preşedinţilor sindicatelor agricole judeţene din întreaga ţară, şedinţă la care a participat şi d-l Mih. Antonescu vicepreşedintele Consiliului de Miniştri. Cu acest prilej, D-sa a făcut o amplă expunere asupra politicei agrare fixând în acelaşi timp şi punctul de vedere al guvernului în privinţa proprietăţii.

Arătând în prealabil că regimul politic actual înţelege să apere proprietatea, D-sa trece apoi la examinarea problemelor tehnice ale colaborării dintre Stat, organele administraţiei şi agricultori.

Valorificarea recoltei din anul trecut şi creditul agricol, au fost primele puncte atacate. In continuare socoteşte mărirea producţiei la unitatea de supra-

față drept mijlocul principal de ridicarea satelor. „Dând unelte și înmulțind inventarul cu care să muncească și să-și asigure hrana familiei, este ca și cum i-am îndoi pământul pe care-l are azi, fiindcă i-am îndoi și înmulți producția". In acest scop se va reorganiza și întreg învățământul primar sătesc pe baza educării țăranului la munca agricolă, la gospodărie și industrie casnică. Arată apoi că s'a făcut o greșeală că dreptul de preemțiune prevăzut de legile agrare n'a fost folosit de Stat ca un instrument de echilibru social. Pentru viitor Statul trebue să facă această politică în vederea creerii unei *rezerve* naționale care să fie întrebuințată „fie pentru sprijinirea regiunilor de muncă mai grele, fie pentru consolidarea socială în ceasuri de restriște, fie pentru sprijinirea familiilor țărănești în regiuni de suprapopulație".

Alături de această politică, continuă D-sa, va trebui să se mai facă politica de constituirea de rezerve naturale de pământ „punând în valoare terenurile necultivabile, bonificând terenurile compromise sau inundabile, corectând cursul apelor și redobândind ceece natura ne răpește, prin îmblânzirea naturii, prin lucrări publice de captări de apă și de valorificarea energiei care să se substitue petrolului nostru în scădere". La rându-le, aceste rezerve vor fi folosite tot la opera socială și politică de ridicare a țărănimei.

Pe plan economic D-sa a preconizat colaborarea dintre marea proprietate, mica proprietate și muncitorul de pământ, pe calea creerii de societăți de muncă și capitaluri.

Liniștea în interior va putea fi asigurată prin folosirea mânii de lucru în lucrări publice. Deaceea, în acest scop, urmează să se întocmească încă de pe acum un mare program de lucrări. Aceste lucrări trebue să fie legate de materiile noastre prime, ca și de politica de formare a rezervelor naționale „prin corectarea cursurilor de ape captări de energie cu care să se dea agriculturii o fază de desvoltare industrială, făcând ca întregul program de reconstrucție economică să fie legat de structura noastră agrară și de problema materiilor prime ale țării și ale regiunii".

După ce s'a ocupat de industriile agricole țărănești, de circulația produselor agricole și de taxele de export, d-l vicepreședinte al Consiliului a trecut la examinarea problemei asigurărilor în agricultură. D-sa socotește că punerea în aplicare a măsurilor indicate mai sus sunt cele mai bune asigurări sociale ale satelor noastre.

Problemele ridicate de d-l vice-președinte al Consiliului de Miniștri ne interesează în totalitatea lor, însă ca specialiști, atențiunea noastră trebue să fie îndreptată în special asupra părții din expunere unde se preconizează creiarea de rezerve naționale prin lucrări mari de îmbunătățiri funciare. Cum în această privință domeniul forestier are de revendicat anumite suprafețe și cum pe de altă parte noi ca specialiști avem a ne spune cuvântul și a ne desvolta activitatea într'o anumită categorie de terenuri și de lucrări, avem datoria de a fi tot timpul atenți la tot ceea ce se pune la cale în această direcție.

In atențiunea noastră.

In paginile acestui caiet al revistei am semnalat gândurile guvernului nostru în ce privește lucrările de interes public care-ar urma să se întreprindă imediat după războiu, atât pentru folosirea mânei de lucru, cât și pentru îmbunătățirea condițiilor de trai ale populațiunii rurale. Am precizat că, în legătură cu acele lucrări, noi, ca specialiști, avem cuvântul nostru în unele

probleme pe care le socotim ca aparţinând de lotul nostru de preocupări şi ca urmare trebue să urmărim manifestările tuturora în această privinţă.

Cu alt prilej [1]), tot în această revistă am arătat gândurile manifestate până acum ale diferitelor ramuri de ingineri în problema mare a îmbunătăţirilor funciare, precum şi tendinţa manifestată de Ministerul de Lucrări publice de a încălca domeniul nostru de activitate, anume în domeniul corecţiunii torenţilor [2]).

Pe linia acestei tendinţe, Ministerul de Lucrări publice, a mai publicat în Monitorul Oficial Nr. 259 din 4 Noembrie 1943, alte două Instrucţiuni privind:

1. Intocmirea proiectelor de amenajarea căderilor de apă;

2. Redactarea proiectelor de lucrări hidraulice referitoare la amenajarea torenţilor şi a terenurilor degradate, regularizarea cursurilor de apă, indiguirea terenurilor inundabile, irigaţii şi desecări.

Nu socotim necesar să intrăm în examinarea acestor instrucţiuni, ele neprezentând nimic important de semnalat, afară de tendinţa manifestată de a se substitui în atribuţiunile altora.

● Congresul Agir 1943.

Dela Congresul din 1936 care a avut loc la Iaşi, Agirul n'a mai putut ţine un altul până în 1943. In ordine cronologică, acesta din urmă este al 15-lea. Odată cu el, Agirul a mai sărbătorit şi 25 de ani dela înfiinţare.

Intr'un cadru sărbătoresc, Congresul a fost deschis în ziua de 19 Decembrie, în localul Agirului, la care au luat parte d-nii Ata Constantinescu, Ministrul Lucrărilor Publice, Ing. Stavri Cunescu, Subsecretar de Stat la Misterul Economiei Naţionale, arhitect I. D. Enescu, Subsecretar de Stat la Ministerul Muncii, delegaţi ai asociaţiilor inginereşti din Germania şi din alte ţări amice, precum şi numeroşi membri ai Agirului.

La şedinţa de deschidere, din partea Societăţii „Progresul Silvic" a luat cuvântul d-l prof. M. D. Drăcea, Preşedintele Societăţii, cuvântare care va fi publicată odată cu lucrările congresului.

Celelalte 2 zile ale congresului au fost rezervate pentru discutarea problemelor cele mai actuale care stau la baza organizării integrale a statului român, în pragul noilor prefaceri, ce urmează a fi statornicite în Europa de mâine, într'un spirit de cooperare şi solidaritate.

Problemele a fost repartizate, pe natură de specialităţi, în 10 secţiuni, cele silvice formând singure o secţiune. Cu acest prilej s'au pus în discuţiune 4 grupuri de subiecte forestiere, fiecare cu raportor deosebit, şi anume:

1. „Problemele de căpetenie ale politicii forestiere în perioada următoare războiului", având ca raportor pe d-l Ing. Ilie C. Demetrescu.

2. Problemele fundamentale ale culturii forestiere în cadrul aşezărilor de viitor ale României, raportor fiind d-l Ing. C. Chiriţă.

3. Economia actuală a lemnului şi învăţămintele de războiu cu privire la intensificarea industrializării lemnului şi altor produse ale pădurii. Raportor a fost d-l Ing. G. I. Ionescu.

4. Pădurea în rezolvarea problemelor ridicate de fenomenul distrugerii pământului românesc. Raportor a fost d-l Ing. At. M. Haralamb.

---

1) At. H.: Probleme la ordinea zilei. R. P. 11—12/943, pag. 492—495.

2) At. H.: Prevenirea efectelor marilor viituri de ape. R. P. 9—10/943, p. 404—410.

Participarea inginerilor silvici la tratarea acestor probleme a fost destul de numeroasă, prezentându-se în total un număr de 28 de comunicări, depăşind astfel numărul lucrărilor celorlalte secţiuni laute în parte.

Cele 4 rapoarte, precum şi o parte din comunicări, au fost publicate în Nr. 10/943 al Buletinului Agir, restul urmând să se publice în caietele următoare ale aceluiaşi Buletin.

Concomitent cu lucrările în secţiuni, s'a făcut şi executat un program de vizite în Bucureşti şi în afară (la Braşov şi valea Prahovei), cu care prilej s'au vizitat diferite întreprinderi de Stat sau particulare.

Prin amploarea pe care a avut-o şi prin numărul şi importanţa problemelor discutate, acest congres poate fi socotit una din manifestările cele mai de seamă ale inginerimii române.

● Un pădurar ucis de delicvenţi.

Dintr'o notiţă înserată în „Curentul" din 9 Noembrie 1943, la rubrica „văzute şi mărturisite", aflăm că pădurarul Nicolae Tandrea din comuna Mărgineni jud. Făgăraş, a fost omorît de doi indivizi, cari se îndeletniceau cu furtul de lemne din pădure. In aceiaşi notiţă s'a mai căutat a se evidenţia pericolul permanent în care se găseşte personalul nostru însărcinat cu paza pădurilor, din cauză că nu este înarmat.

Nu este acesta primul caz când un slujitor al pădurii, lipsit de apărare, a fost răpus mişeleşte de hoţii de lemne. De fiecare dată s'a semnalat situaţia grea în care se găsesc aceştia de a apăra pădurea, fără să fie puşi în poziţia de a se apăra, atunci când delicvenţii ar încerca să atenteze la viaţa lor. Alta ar fi situaţia când delicvenţii ar şti că pădurarii sunt înarmaţi şi deci au putinţa să reacţioneze în cazul când ar fi atacaţi. Şi în acelaşi timp, altul ar fi şi zelul în serviciu al personalului de pază când s'ar şti întărit cu o armă, care ar face pe hoţi să nu mai îndrăznească.

Prin anul 1936, în paginile acestei reviste, ne-am ridicat împotriva armelor „Werndl" singurele care erau îngăduite de a fi purtate pe acea vreme de pădurari, deşi nu erau bune de nimic.

Nu ştiu dacă astăzi vor mai avea dreptul de a le purta şi pe acestea. Dar chiar dacă acest drept l-ar avea, lumea ştie — şi în special cei răi — că armele amintite nu sunt bune de nimic; deaceea nici pădurarii nu le mai poartă degeaba.

Este trist şi condamnabil că vieţi omeneşti sunt în mod aşa de tâlhăresc răpite societăţii, de care are azi aşa de mare nevoie. Suntem nedumeriţi că după trecerea atâtor ani şi la atâtea intervenţii oficiale documentate, nu s'a putut ajunge să se găsească formula să pună pe păzitorii pădurilor în situaţia de a-şi face serviciul în bune condiţiuni şi de a-şi apăra viaţa, atunci când le este ameninţată. Când hoţul ar şti că pădurarul este bine înarmat, n'ar mai îndrăsni să sară la el, şi nici să se ducă să fure lemne din pădure.

At. Haralamb

● Prezenţa şi distribuţia pinului târîtor în munţii râului Latoriţa şi ai afluenţilor săi.

In cadrul comunicărilor din sesiunea actuală a Academiei de Ştiinţe, d-l Ing. At. Haralamb membru corespondent al acestei Academii a făcut, în

şedinţa dela 13 Decembrie 1943 a Secţiunei de Botanică şi Zoologie, o comunicare tratând despre subiectul de mai sus.

Latoriţa, afluentul cel mai de seamă al Lotrului, are o lungime de 32 km, fiind încadrată: la Sud de culmea muntoasă zisă a Căpăţânei care atinge înălţimi între 1800 şi 2000 m; la Nord de culmea de munţi ce o separă de basinul râului Lotru, culme ce atinge abia 1960 m în cel mai mare vârf numit Puru. Aceste culmi muntoase orientate West-Est, se întâlnesc în partea de West în nordul cel mare al Parângului care are înălţimi ce depăşesc 2000 m, cel mai mare vârf — Mândra — având 2529 m.

La rândul său, Latoriţa primeşte apele a 2 afluenţi mai de seamă: la Nord, Rudăreasa şi la Sud, Repedea.

Munţii ce o încadrează având înălţimi destul de mari, pădurea nu urcă până la creste; ea se opreşte la o anumită înălţime, lăsând loc unei zone alpine, care este destul de desvoltată mai ales pe versantul stâng expus spre Sud.

Speciile forestiere, care intră în compunerea pădurilor, sunt destul de numeroase. Se găseşte mai întâiu fagul, mai ales în jumătatea inferioară a basinului, căruia i se adaugă bradul şi molidul în părţile superioare ale versanţilor şi mai ales pe feţele nordice. Pe măsură ce se pătrunde spre origina văii, fagul cedează locul bradului şi molidului. Dar ceeace constitue particularitatea vegetaţiei forestiere din acest basin este prezenţa laricelui şi a pinului silvestru în muntele Târnovul şi vecinii săi şi a unei importante staţiuni de pin cembra spre isvoarele râului, staţiune care a fost semnalată într'unul din caietele precedente ale revistei. Seria speciilor lemnoase cele mai de seamă din acest basin se completează cu pinul târîtor. Până acum, în literatură, pinul târîtor nu a fost menţionat din această vale decât dintr'un singur punct şi numai o singură tufă. D-l Haralamb arată însă că se găseşte în multe puncte ocupând suprafeţe întinse.

Această specie se cantonează în acest basin pe versantul drept expus spre Nord. Pornind de la gura văii, se găseşte mai întâiu sub formă de pâlcuri mai mult sau mai puţin întinse, uneori detaşate de limita superioară a pădurii. Astfel se află în munţii Groşetul, Coşana, Funigelul şi Gropile, situaţi pe partea dreaptă a râului Repedea, munţi cu expoziţie nordică. Apoi, trecând pe faţa care atârnă direct în Latoriţa, îl regăsim puţin răspândit în munţii Borogiana, Huluzu şi Turcinu, tot pe expoziţii nordice. Incepând din Curmătura Olteţului, pinul târîtor începe să se cantoneze şi pe alţi versanţi (vest sau est şi chiar sud), starea de izolare dispărând şi transformându-se într'o adevărată zonă compactă şi legată de partea superioară a pădurii de molid, se întinde astfel în munţii Igoiul, Galbenul, Bălescu, Cioara, Undele, Muntinul Mare şi Muntinul Mic, acest din urmă munte găsindu-se la origina văii, unde pinul se găseşte în buchete chiar pe fundul văii. Altitudinal în unele părţi zona ocupată de pinul târîtor ocupă 200 m, ceeace face să se restrângă mult zona alpină.

Pe culmea de munţi care separă Latoriţa de Lotru, deasemeni se găseşte mult pin târîtor, tot pe faţa expusă spre nord, care atârnă însă în Lotru. Pe faţa sudică ce se scurge în Latoriţa, se găseşte doar în câteva puncte. Astfel poate fi văzut în muntele Coasta Benghii de la origina văii într'un singur loc, spre creastă, venit din aproape în aproape de pe faţa nordică a muntelui Bora. Apoi se mai găsesc câteva exemplare în muntele Petrimanul pe o faţă nordică formată de pârâul cu acelaşi nume.

T. Bălănică

ACUM 50 ANI.

Acum 50 de ani (1894), Revista Pădurilor intra în anul al IX de apariție. Se tipăria lunar în 32 de pagini, formatul actual (a circa 1700—1800 litere), la tipografia „Gutenberg", J. Göbl (Str. Doamnei 20).

Prețul abonamentului era de 12 lei pe an. Pentru membrii societății și școlari însă, numai 10 lei pe an.

* * *

Surprinzător că la început de an nu scria nici un rând retrospectiv despre ceea ce numim noi acum „Anul forestier precedent...".

Se publicau 2—3 articole, informații, dări de seamă despre excursii în țările vecine, traduceri, note bibliografice și în ultima pagină buletinul meteorologic al lunei precedente.

Scriau, pe vremea aceea:

Petre Antonescu — era șef al Circ. silvice T. Severin — despre „Pădurile Țării" — pledoarie pentru stăvilirea defrișărilor.

Ernest Gheorghiu — șef de ocol la Bistrița — un Memoriu asupra modului de exploatare a pădurilor de rășinoase care au mult fag în amestec și asupra rezultatelor obținute; asemenea asupra transformării masivelor de fag din regiunea de munte în masive de molift. Despre pepiniere și despre vânzările din produse accesorii.

Fl. Davidescu — din Serv. Domeniilor Coroanei — Dare de seamă asupra Excursiilor din Bucovina.

George N. Nicolau traducea: O excursie forestieră în Vosgi din „Revue des Eaux et Forêts" de Emil Mer.

*

La rubrica *„Varietăți științifice"* se scrie despre „lipirea herăstraelor panglică".

*

La *Informațiuni* se anunță că:

1. Biroul redacției Rev. Pădurilor și al Consiliului de Administrație al Soc. Progresul Silvic a fost înzestrat cu mobilerul necesar, prin grija lui Kalinderu, preș. Societății.

2. S'a hotărît să se țină în cursul anului 1894 în luna Februarie, o serie de trei conferințe și anume:

I. Păsăreanu — profesor la Craiova — „Plante veninoase în păduri și holde".

D. Ionescu-Zane — silvicultor, Pitești — „Starea fizică a pădurilor noastre".

M. Tănăsescu — subinspector silvic Câmpulung — „Regimul silvic și aplicarea lui".

3. Ministrul Agr. și Dom. P. P. Carp, depunea pe biroul Camerei Deputaților proectul de lege pentru modificarea totală a Codului silvic.

4. La Ministerul Agriculturii și Domeniilor se lucra la organizarea Serv. Silv. al Statului.

*

La „*bibliografie*", se semnala cartea lui M. Rădulescu, inspector silvic, „Câteva cuvinte asupra regenerării pădurilor de munte în România".

Ultima pagină pe Ianuarie 1894, se închee cu „Buletinul Obs. meteorologice", pe luna precedentă, la Bucureşti.

* * *

In Februarie, apar două nume noui în paginile Rev. Pădurilor:

A. M. Delagorj scrie despre „Echilibru între domeniul agricol şi cel forestier", unde se arată necesitatea unei statistici, necesitatea de a studia lucrările şi teoriile altora, dar să nu se uite proverbul român: „de toţi să asculţi, dar din minte să nu-ţi ieşi".

St. Hepites — directorul Inst. Meteorologic — publică o Conferinţă ţinută mai înainte la Soc. Progresul Silvic, despre „Prevederea timpului".

*

In rest se continuă cu „Darea de seamă asupra excursiilor din Bucovina" şi a „Excursiei forestiere în Vosgi". Se reproduce deasemeni un articol al lui P. Antonescu „Conservarea pădurilor ţării", din altă publicaţie.

*

La „*Informaţiuni*" se anunţă trimiterea în străinătate, pentru studii de specializare, a 4 silvicultori din Serviciul Statului:

P. Antonescu — subinsp. silvic — în Austria; P. Grunau — subinsp. silvic — în „Francia", ambii pentru lucrări de amenajarea pădurilor;

V. Pretorian — subinsp. silvic — în „Francia"; Olivier Marenzeler — guard general silvic — în Austria, pentru lucrări de stingerea torenţilor.

T. Bălănică

CINEGETICĂ

● Anul vânătoresc 1943.

Zeul Marte a continuat să-şi desfăşoare opera distrugătoare de bunuri şi de vieţi omeneşti şi în anul 1943. Speranţele puse la începutul acestui an într'o revenire la vreme de pace nu s'au realizat.

Viaţa cinegetică a fost şi ea puternic influenţată de starea de răsboi. O mare parte a vânătorimii nu a putut savura plăcerile nobilei îndeletniciri a zeiţei Diana şi a admira frumuseţile fără pereche ale peisagiului românesc, deoarece a fost chemată să lupte tocmai pentru apărarea acestui pământ.

Situaţia mijloacelor de transport, indispensabile pentru a se putea practica vânătoarea, a fost sensibil ameliorată dacă ne referim la tren, menţinându-se însă acelaş regim sever la transportul cu automobilele. Dacă adăugăm la aceasta şi obişnuinţa vânătorimii de a renunţa la confort, putem spune că în anul trecut, lipsa mijloacelor de transport a fost mai puţin simţită decât în 1942.

Nu acelaş lucru se poate spune despre acordarea permiselor de port-armă de vânătoare. Legea asupra portului şi vânzării armelor s'a găsit la

începutul aplicării ei. Diferitele autorităţi provinciale chemate să o aplice n'au procedat uniform, ci în dorinţa de a selecţiona cât mai sever pe cei care vor avea dreptul de a purta armă, au cerut multe formalităţi pe care vânătorimea numai cu multă osteneală le-a putut împlini. Şi mai grea a fost situaţia vânătorilor în vârstă sub 35 ani. Nădăjduim că în al doilea an de aplicare, formalităţile vor fi simplificate spre binele şi al vânătorilor şi al autorităţilor care au sarcina de a acorda permisele.

După cum era de aşteptat, starea de războiu a îngreuiat mult obţinerea de cartuşe şi arme de vânătoare. Importul de arme este redus la minimum, iar cartuşele se obţin din ce în ce mai greu. Nu mai vorbim de preţ, care s'a dublat faţă de anul trecut, ajungând până la 180 lei cartuşul armei de vânătoare cu alice cal. 12. Cooperativa vânătorilor care în anul 1942 a desfăşurat o activitate extrem de utilă procurând membrilor ei cartuşe bune şi ieftine, în anul 1943 din cauza greutăţilor de import, n'a mai putut veni în ajutorul vânătorimii ca în trecut. Şi mai greu se pot obţine cartuşe pentru armele ghintuite fabricate în ţările cu care ne găsim în războiu.

In ce priveşte efectivul de vânat, din partea de Vest a Ţării ne vine vestea că iepurii al căror număr scăzuse catastrofal în anii 1940 şi 1941, a a ajuns în 1943 aproape normal. In urma iernii uşoare 1942/43 în acea regiune, o îmbunătăţire s'a produs şi în efectivul de fazani, putându-se dubla numărul celor împuşcaţi. Am fi fericiţi să ne vină aceleaşi veşti bune şi despre potârnichi.

La munte, s'a produs fenomenul obişnuit în timp de războiu: înmulţirea lupilor, având repercusiuni păgubitoare pentru efectivul de cervidee. Lipsa de stricnină de bună calitate, criza de personal datorită stării de războiu şi — fără îndoială — lipsa unei acţiuni de combatere generalizată şi nu sporadică au favorizat accentuarea acestui flagel.

După cât ştim, cel mai puternic cerb împuşcat în anul 1943 este cel doborît la 9 Octombrie 1943 de D-l ing. şef silvic Nicolae Goţia, în muntele Chimu — Ocolul silvic Intorsura Buzăului, jud. Braşov. Comisiunea de patru membri care a evaluat la Bucureşti acest trofeu, la trei luni dela doborîre, i-a acordat 212,99 puncte după formula originală Nadler. Este un cerb care va figura cu cinste la oricare expoziţie internaţională.

In sectorul oficialităţii vânătoreşti, s'a urmărit consolidarea organizării exterioare (onorifice), numindu-se restul de inspectori judeţeni şi de plasă şi schimbând pe cei care nu s'au dovedit corespunzători însărcinării primite. Deasemenea, s'a lucrat la introducerea noilor formulare de situaţii şi registre la Inspectoratele de judeţ. Timpul de aplicare este prea scurt pentru a ne putea pronunţa asupra rezultatelor.

In a doua jumătate a anului 1943, s'a lucrat intens la pregătirea unei legi a vânătoarei. Până la sfârşitul anului, anteproectul încă nu primise forma definitivă, încât nu ne putem exprima părerea asupra lui. Nădăjduim însă că va cuprinde dispoziţiuni întemeiate pe dreptate, tinzând la armonizarea intereselor vânătoarei cu ale silviculturii şi agriculturii şi netezind asperităţile din calea înţelegerii dintre administraţiile chemate să colaboreze la propăşirea vânătoarei. Altfel, legea va rămâne în parte neaplicată, ca orice dispoziţie care nu se potriveşte împrejurărilor economice, sociale şi administrative ale ţării.

Direcţiunea Economiei Vânatului a înfiinţat o şcoală practică de paznici de vânătoare, care constă din doi ani de practică pe teren, urmată de o lună

de teorie şi apoi de un examen. Intenţiunea era să se primească 50 elevi în anul I, dar din cauza războiului, după cât am aflat, nu s'au găsit reflectanţi decât pentru jumătatea locurilor.

Presa cinegetică este singurul sector în a cărui activitate, cu toată starea de război, nu se observă nici o eclipsă. Cele două vechi reviste de specialitate „Carpaţii" şi „Revista Vânătorilor" şi-au continuat apariţia regulată, deşi nu se poate nega existenţa greutăţilor de ordin tipografic şi al găsirii de colaboratori. „Revista Pădurilor" şi „Viaţa Forestieră" au rezervat şi în acest an pagini pentru problemele vânătoreşti. Din nici un număr al acestor două reviste n'au lipsit articole, cronici şi informaţiuni cu caracter cinegetic. Surpriza plăcută o constitue apariţia unei noui reviste de vânătoare „Basarabia vânătorească" editată la Ismail. Regretăm că n'au apărut, până acum, decât două numere. La Cernăuţi revista „Bucovina Forestieră", nou apărută şi ea, are deasemenea pagini rezervate chestiunilor vânătoreşti şi piscicole. Cine ştie cât de greu este să menţii chiar şi o revistă veche, acela admiră şi mai mult curajul camarazilor basarabeni şi bucovineni, care în aceste vremuri încep editarea de reviste noui.

Ocupându-ne de vânătoarea în Sectorul silvic, deşi ne ferim de a privi lucrurile cu prea mult optimism, constatăm totuşi progrese şi mai evidente decât la vânătoarea în general.

Vechile societăţi de vânătoare „A. V. I. S." conduse din ingineri silvici, bine consolidate şi-au continuat opera de bună gospodărie cinegetică. Veştile care ne vin din provincie sunt deosebit de îmbucurătoare: în sezonul trecut s'au organizat vânători foarte reuşite, unde în afară de frumoasele „tablouri de vânat" se strâng şi mai mult raporturile cu vânătorii din afara Corpului. Dat fiind că la multe vânători numărul acestora din urmă este mai mare decât al gazdelor, se înlătură orice bănuială de exclusivism. Cele trei Societăţi „A. V. I. S." tinere: Alba Iulia, Iaşi şi Bacău numărând abia 1—2 ani de existenţă, după înlăturarea greutăţilor începutului, au intrat în normal, încadrându-se în aceeaşi rodnică operă a surorilor lor mai vârstnice.

Casa Pădurilor Statului, care în anul 1941 nu avea decât un singur teren de vânătoare (pădurea Albele-Manafu, jud. Vlaşca), obţine în anul 1943 alte câteva păduri, dintre care în primul rând începe să organizeze două păduri destinate colonizării fazanului (pădurea Hotărani-Romanaţi şi pădurea Bălteni-Vaslui) şi alte două pentru cervidee (Calul-Iapa jud. Neamţ şi Costeşti-Romani, jud. Vâlcea). Nu-i scapă nici latura piscicolă, deoarece ia în arendă fondul Calu-Iapa şi obţine, prin cesiune dela un arendaş particular fondul Albac. Nici terenurile de vânătoare, nici fondurile de pescuit nu au decât mediocre condiţiuni staţionale, motiv pentru care va trebui multă muncă pentru a produce rezultate.

S'a continuat şi în anul 1943 acţiunea de a trimite studenţi şi elevi brigadieri silvici să facă practică, în cursul verii, la Ocoalele silvice cu o gospodărie vânătorească intensivă.

Studenţilor dela Facultatea de silvicultură din Bucureşti, cari s'au distins la cursul de vânătoare şi la practica din cursul verii, li s'au distribuit şase arme de vânătoare, drept premiu.

Administraţia Casei Pădurilor Statului şi-a întins activitatea şi asupra pazei pădurilor Statului cu dreptul de vânătoare nearendat, care — după cum se ştie — nu aveau organe de pază proprii.

Interesul pentru vânătoare a colegilor noştri creşte, şi din multe regiuni ale ţării ne vin ştiri îmbucurătoare asupra activităţii lor pe teren vânătoresc.

Incheem cu exprimarea speranţei că anul 1944 va fi anul păcii, care ne va aduce dreptatea românească şi odată cu aceasta posibilitatea de a ne revedea frumoasele terenuri de vânat de trei ani cotropite, terenuri ridicate prin osteneală, sacrificiile materiale şi priceperea vânătorilor români.

Vasile Cotta

EXTERNĂ

† Profesorul Reinhardt Trendelenburg.

Numărul din Martie 1943, al revistei Holz als Roh- und Werkstoff, a fost închinat memoriei profesorului Reinhard Trendelenburg, căzut în mod eroic pe frontul de răsărit.

Personalitatea profesorului Trendlenburg era foarte cunoscută în lumea ştiinţifică din toate ţările, lucrările lui trecuseră de multă vreme graniţele Germaniei.

Născut dintr'o familie a cărei obârşie se putea urmări pe bază de hrisoave până în a doua jumătate a secolului al 15-lea, fiu al profesorului de Fiziologie dela Universitatea din Berlin, Reinhard Trendelenburg a urmat tradiţia unei familii care număra înaintea lui trei generaţii de profesori universitari.

Terminând studiile silvice la universităţile din Freiburg şi München, Trendelenburg pleacă în America ca bursier al lui New-York State College of Forestry in Siracuse (New-York). Acolo lucrează în institutul de Tehnologie a lemnului de sub conducerea profesorului H. P. Brown şi Dr. W. M. Harlow dela care învaţă tehnica atât de înaintată a microfotografiei lemnului, iar dela Prof. Dr. C. Forsaith îşi însuşeşte cunoştinţele din domeniul fizicei şi mecanicei lemnului.

Studiile au fost continuate apoi la Forest Products Laboratory din Madison (Wisconsin), unde a început cercetarea lemnului de Douglas.

Intors în Germania îşi ia doctoratul în 1930 la Universitatea din Freiburg, prezentând lucrarea: „Festigkeitsuntersuchungen an Douglasienholz". Este prima publicaţie a lui Trendelenburg în care sunt deja formulate teme foarte importante din domeniul tehnologiei lemnului cum este aceia a deosebirilor de rezistenţă între lemnul provenit dintr'o pădure virgină şi acela rezultat după tăierea ei.

In 1931 este numit la Institutul forestier al Universităţii din Freiburg unde începe cercetările asupra densităţii lemnului de molift din diferitele staţiuni ale Pădurii Negre. Scurt timp după aceia lucrează în „Institut für Ausländische und Koloniale Forstwirtschaft" dela şcoala superioară din Tharandt, unde începe cercetarea sistematică a lemnelor indigene şi exotice. Aci prelucrează datele aflate deja în literatura silvică clasică germană (H. Nördlinger, R. Hartig, G. Janka, R. Weber şi alţii) şi cu ajutorul analizelor de arbori stabileşte o nouă metodă de a prezenta grafic însuşirile lemnului.

In anul 1935 este numit docent la Universitatea din Freiburg unde predă: „Forstliche Produktionslehre und Holztechnologie". In acelaş an este numit Oberförster în serviciul silvic din Würtenberg şi trece ca Regierungsforstrat la Institutul de Cercetări forestiere din Bavaria. In fruntea secţiunii de cercetarea lemnului de pe lângă Laboratorul techno-mecanic al Politehnicei din München, este numit în anul 1940, în vârstă numai de 33 ani, profesor universitar.

Opera ştiinţifică a profesorului Trendelenburg este cuprinsă într'un număr de peste 30 de lucrări publicate. Trendelenburg a căutat în cercetările lui să stabilească o punte de legătură între ştiinţele silvico-botanice şi cele tehnice şi mecanice ale lemnului. Lemnul a fost întotdeauna privit în cercetările lui ca un produs biologic al pădurii. Aceasta este trăsătura caracteristică a lui Trendelenburg care prin studiile de bază a fost înainte de toate silvicultor.

Cu toate acestea, chiar la începutul activităţii lui s'a preocupat în domeniul lemnului şi cu chestiuni pur tehnice. Astfel el tratează în articolul „Die Härteprüfund der Hölzer" în 1933 de problema încercării durităţii lemnului, punând pentru prima oară în comparaţie încercările după Brinell şi Janka, pronunţându-se în favoarea celui dintâi.

In cadrul asociaţiei „Fachausschus für Holzfragen beim Vereni Deutscher Ingenieure und Deutschen Forstverein", prezentă la Congresul din Decembrie 1932 o conferinţă intitulată „Ein Vergleich von Pitschpine und einheimischen Kiefernholz". Tema care se punea era folosirea lemnului indigen de pin în locul celui american importat, la construcţia turnurilor de radio. Trebuia găsită în primul rând o metodă de a compara cele două specii forestiere. Trendelenburb arată cu ajutorul curbelor aşa numite de frecvenţă cum variază densitatea lemnului de pin, cu care prilej foloseşte şi cercetările anterioare ale lui Schwappach. Densitatea este una din însuşirile caracteristice ale lemnului pentru cele mai multe din însuşirile lui şi în special pentru rezistenţă. El cercetează cu acest prilej relaţiunea între densitate şi rezistenţa lemnului şi influenţa pe care o are asupra lor mărimea creşterilor anuale. El ajunge în concluzie finală să stabilească că şi cu pinul indigen se poate ajunge, printr'o alegere corespunzătoare scopului, la un material asemănător ca rezistenţă şi greutate cu cel de pin american. De altfel şi cantitatea mare de asemenea material de calitate superioară este rezultatul mai mult al unei sortări decât al condiţiunilor naturale de creştere al speciei.

Problemele de creştere şi formaţiune a lemnului cu însuşirile şi defectele lui, în funcţie de clima generală şi locală, constituesc preocupările lui esenţiale.

Intrucât în cadrul acestor rânduri nu putem trece la o analizare mai amănunţită a lucrărilor lui atât de interesante, voi reda pe scurt factorii de care depind însuşirile tehnologice ale lemnului aşa cum au fost stabiliţi de Trendelenburg, şi care stau la baza cercetărilor biologice ale lemnului:

I. *Factori interni:*

a) specia lemnoasă:

1. deosebiri dela individ la individ,
2. deosebiri de rasă;

b) vârsta

c) porţiunea de trunchiu.

II. *factori externi:*

a) factori naturali:

1. zona de creştere (clima generală),

2. staţiunea (clima locală);

b) factori variabili:

1. întemeierea arboretului,
2. îngrijirea arboretului
3. îngrijirea solului.

Trendelenburg a căutat să introducă o sistematizare în diferitele elemente care pot fi cercetate cu privire la însuşirile tehnologice ale lemnului, ajungând astfel la un fel de program de cercetare biologică a lemnului. El caută să stabilească norme după care să se exprime însuşiri în vederea comparării datelor. Din acest punct de vedere Trendelenburg are meritul de a fi verificat un material foarte preţios, deja existent, dela cercetătorii anteriori, aşa cum am mai arătat. Cercetările de biologie a lemnului trec astfel pe primul plan alături de cercetările chimice şi fizico-mecanice ale lemnului.

Trendelenburg s'a impus în lumea cealaltă a inginerilor unde îl găsim prezentând lucrări la congrese sau conlucrând pentru rezolvarea chestiunilor puse lemnului, cu chimişti sau alţi tehnicieni.

Opera capitală a lui Trendelenburg o constitue bineînţeles cartea „Holz als Roh- und Werkstoff, rezultatul unei activităţi de 20 de ani, apărută în 1939 şi de care m'am ocupat mai pe larg chiar imediat după apariţie în paginele acestei reviste (Rev. 1939, pag.).

O lucrare deasemenea cunoscută încă de multă vreme şi la noi a fost atlasul cu secţiuni transversale ale speciilor europene „Das Holz des forstlich wichtigsten Bäume Mitteleuropas" 1932, cu o cheie de determinare a speciilor, scos în colaborare cu M. Seeger, folosită curent în determinarea speciilor după criterii macroscopice cu ajutorul unei lupe cu mărire 15 sau 20 ori.

R. Trendelenburg publică lucrări în numeroase reviste ca: Allg. Forst. u. Jagdzeitung, Zeits. f. Forst. u. Jagdwes, Forstarch, Silva, Dtsch. Forstwirt, Bauwelt, Thar. Forstl. Jb., Zeitschrift VDI, Zellstoffasser, Bayerland, Papierfabrikant, Mitt. d. Fachausschusses f. Holzfragen, Mitt. aus Forstwirtschaft u. Forstwissenschaft, Holz als Roh- und Werkstoff, Dtsch. Holzanzeiger şi Z. Weltforstwirtschaft.

Trendelenburg a fost nu numai un om de ştiinţă ci şi un bun soldat. Pe câmpul de luptă s'a distins în lupta de încercuire dela Wjasma, fiind decorat cu crucea de fier clasa II-a.

Sacrificiul suprem îl face în anul 1941, în ziua de Crăciun, când este rănit în timpul unei acţiuni de recunoaştere în jurul Moscovei. Ne putând fi evacuat în spatele frontului, a fost ajuns de inamic şi rănit mortal. Soarta a fost nemiloasă cu el hotărându-i un sfârşit atât de tragic.

Trendelenburg a fost un bun camarad de lucru, un suflet cu adevărat nobil. Cel ce scrie aceste rânduri l-a cunoscut personal, lucrând alături de el timp de aproape 2 ani. Nelipsit zi de zi din laborator, încurajând şi ajutând pe doctoranzi în mersul cercetărilor, era printre cei mai iubiţi profesori.

Atmosfera de perfectă camaraderie în care se găsea atât cu doctoranţii cât şi cu studenţii, făcea ca la sfârşitul unui semestru de lucrări practice profesorul să trăiască şi câteva ore de intimitate cu studenţii în cadrul unei reuniuni care avea loc la laborator.

Clipele trăite nu pot fi uitate. Ele îţi umplu sufletul de dragoste pentru acela care te leagă nu numai un sentiment de admiraţie.

Ing. Dr. *Eugen Vintilă*

R E C E N Z I I

CĂRȚI

HEROIU TR.: *Le Foreste della Romania (Pădurile României).* București, 1943, pag. 35, „Amicizia Italo-Romeno", Bibiblioteca informativa.

Există un gen de literatură forestieră deja atacat la noi, dar insuficient desvoltat: acela al monografiilor, fie în românește, fie într'o limbă străină curentă cititorilor culți. Cât de mare folos aduc publicațiile din această categorie, profesiunii și Țării, se vede și din sentimentul de deosebită și înaltă satisfacție pe care-l încearcă cineva atunci când având nevoie de o informație, o află într'o scriere de acest fel, sau când consultând cărți străine dă de autori români citați fie pentru problemă în sine, fie pentru cunoștințele despre Țara Românească, mijlocite prin publicații în reviste străine și cărți tipărite în țară, dar în limbă străină.

Monografiile forestiere își au o valoare documentară incontestabilă și necesitatea lor a făcut să se nască acest gen de publicații. Pentru a avea o bază în materie de legiuiri, pentru studii de ansamblu, pentru informație pur și simplu atunci când este vorba de relații între domenii de activitate sau între țări, monografiile fac unul din serviciile cele mai utile. Orice s'ar spune despre înfăptuiri, despre o activitate pe teren, cartea rămâne ceea ce este și măsoară într'o țară titlul de „țară de cultură".

Afirmația o consider valabilă și pentru profesiune. Incât pentru informarea noastră proprie, ca și pentru orientarea străinilor, genul trebue cultivat. Iar orice străduință în acest domeniu trebue subliniată și cinstită pentrucă servește o cauză mare: cauza Țării. Se vorbește atât de mult astăzi despre o „apartenență" a diferitelor state la nobila familie europeană. Numai situația geografică să determine această calitate? Este în interesul superior al fiecărei țări să și-o întregească prin contribuții spirituale; și aceasta este posibil, în primul rând, prin carte.

Exemple în acest domeniu există. In biblioteca Societății „Progresul Silvic" cineva se poate informa despre pădurile din Canada („The forests of Canada", Otawa, 1923, pag. 56, dată la iveală de Min. de Interne Canadian), despre pădurile din Polonia („Les forêts en Pologne", Varșovia 1926, scoasă de Ministerul Agriculturii și Domeniilor polonez), despre pădurile din Elveția („Die forstlichen Verhältnisse der Schweiz", Zürich, 1925, editată de Soc. Silvicultorilor Elvețieni. Are în anexă codul silvic elvețian și un vocabular tehnic silvic în limbile germană, franceză, italiană), despre pădurile din Bulgaria („La forêt bulgare", Sofia, 1934, pag. 105, cu numeroase fotografii de arbori și păduri. Textul, bulgar; are rezumate în limba franceză și germană), etc.

La noi, în afară de cartea D-lui Prof. Enculescu: „Zonele de vegetație lemnoasă", aveam despre pădurile din România, până acum, broșura de 80 pagini, scrisă în limba franceză și tipărită la București în 1932, de D-nii D. A Sburlan și G. Ionescu, anume: „Les conditions forestières de la Roumanie", singurele publicații pe care le puteam pune la îndemâna forestierilor și econo-

miștilor străini, cari voiau să se orienteze în materie de economie forestieră română.

La aceste publicații vine să se adauge încă una recentă: broșura D-lui Inginer Consilier silvic Dr. Tr. Heroiu, tipărită în 1943 de Societatea „Amicizia Italo-Romena", în cadrul colecției numită „Biblioteca informativa". In cele 35 pagini, autorul informează pe cititorul de limbă italiană despre caracteristicile principale ale avuției forestiere românești: distribuția pădurilor, situația, clima, suprafața ocupată, speciile mai importante, felul proprietății, producția, starea pădurilor, vânătoarea, administrația silvică, învățământul, comerțul și industria lemnului, comerțul lemnului și derivatele lui cu Italia, etc. O hartă a pădurilor României (toponimia în românește!) 5 grafice, 5 tabele și 6 fotografii exemplifică și rezumă materialul documentar din cuprisul broșurii.

După cum se vede și din denumirea bibliotecii în colecția căreia este tipărită, broșura D-lui Ing. Cons. Silvic Dr. Tr. Heroiu are scopul de a informa. In consecință trebuia să fie cât mai mult condensată pentru a atrage pe cititor, asociația „Amicizia italo-romena" urmărind menținerea și desvoltarea legăturilor de amiciție și cunoașterea reciprocă între cele două națiuni.

Cred că în forma aceasta, broșurile destinate străinătății sunt cu adevărat citite, încât în ultimă analiză, Țara este servită, iar autorul poate avea satisfacțiunea unei îndatoriri împlinite. Dar, în afară de aceasta, realizările menționate oferă posibilitatea unei monografii forestiere a României (într'un viitor nu prea îndepărtat) în proporții mai mărețe, mai bogate în fotografii, prezentând valoarea științifică, dar făcând și operă de informare și orientare a străinilor, ca și a băștinașilor.

T. Bălănică

GIURESCU C.: *Harta Stolnicului Constantin Cantacuzino.* O descriere a Munteniei la 1700. București, 1943, M. O. Imprimeria Națională. 28 pag.+1 hartă. Extras din „Revista Istorică Română" vol. XIII, (1943).

Tradiția dă o componentă psihică de cea mai mare valoare în complexul numit prestigiu, demnitate, etc., fie că este vorba de o națiune, o profesiune ori numai de o familie pur și simplu. De aceea, oricine are un simț pentru această însușire nu se poate să nu înregistreze cu satisfacțiune orice dovadă de înalte preocupări ale înaintașilor. Incât studiile istorice în acest domeniu servesc o cauză mare și prin urmare e indicat să le semnalăm, cel puțin, camarazilor.

In ce ne privește, când mai târziu cineva dintre inginerii silvici se va ocupa cu o istorie a pădurilor și silviculturii în Țara Românească, harta Stolnicului Constantin Cantacuzino îi va fi de folos în furnizarea anumitor informațiuni. In adevăr, harta înfățișează Muntenia sub mai multe aspecte (desigur în tehnica epocii) și anume: fizic, economic, politic și arheologic. Pădurile sunt arătate, în cele trei regiuni orografice (munte, deal, câmpie) sub forma de grupuri de copaci, ocupând o bună parte din suprafața Țării, ca masive compacte în multe județe și ca păduri de mai mică întindere în rest.

Cine a umblat mai mult teren și cunoaște în detaliu actuala întindere a suprafețelor păduroase din Țară, poate verifica mai ușor în ce măsură mai există masivele din Mehedinți: Est Cerneți, dintre Strehaia și Bărboi, Est Bărboi, Nord Glogova, Nord Strehaia etc.; din Gorj: în partea de Nord a județului, între Jiu și râul Băii de Fer, etc.; în Dolj: Nord Belciu; dealungul Oltului, din Munți și până la vărsare, pe ambele maluri; în Vâlcea; în Argeș între Olt și Topolog, N W și S W Pitești; în Teleorman: trei masive Est Cotmana; în Vlașca: în jur de mânăstirea Gla-

vacioc; în Ilfov: NE, E și SE Bucureşti, etc., etc.

Iar cine dintre noi se ocupă cu studiul hărților, topografiei, etc., nu poate să nu înregistreze în istoricul acestor preocupări în Țara Românească această lucrare a Stolnicului, prima operă cartografică a unui Român cu privire la Muntenia, întocmită la sfârșitul secolului 17-lea, și care, după părerea D-lui Prof. Giurescu, este un monument al genului.

Inginerul silvic, ca oricine care în activitatea lui are un strâns contact cu pământul Țării, posedă un simț particular pentru istorie și va căuta să aibă în biblioteca lui, alături de harta Moldovei alcătuită de Dimitrie Cantemir și harta Munteniei întocmită de Stolnicul Constantin Cantacuzino.

T. Bălănică

TRAIAN SĂVULESCU: *Inceputurile științei în România: Botanica.* Din publicațiile Academiei Române, 1943. 60 pag.+16 planșe format 17/25 cm. Prețul 150 lei.

Incepem această recenzie cu reproducerea paragrafului dela sfârșitul broșurei, pentru faptul că în el găsim expus scopul și gândul ce l-a avut d-l Prof. Săvulescu când a scris această inspirată broșură de adevăr și înaltă simțire pentru trecutul științei botanice în România:

„De aceea privirile către trecut ne sunt foarte de folos: ele ne îmbogățesc mintea cu învățăminte prețioase, ne umplu inima de fierbinți nădejdi și dau puternice imbolduri pentru viitor. Depănând firul faptelor trăite ajungi fără să vrei până la izvorul nesecat de virtuți și daruri ale poporului, până la matca genitoare a tuturor manifestărilor originale și înțelegi că înfăptuirile oricât de strălucitoare, din orice epocă, nu răsar singuratice și nici nu stau neînlănțuite".

La începutul broșurei, d-l Prof. Săvulescu ne arată pe primul cercetător și cunoscător al florei românești: țăranul român, recunoscut ca foarte dotat în această privință. Așa s'a ajuns ca poporul român să folosească 5000 numiri de plante, raportate la 3000 specii botanice. După ce ne amintește de primele vocabulare publicate în limba română, conținând numiri de plante, cum sunt: Catalogul preotului calvin Benkö (1783), Dicționarul de științe naturale al lui G. Șincai (1808—1810), Lexiconul dela Buda din 1825, Vocabularul lui Cipariu în limba română, latină, germană și maghiară (1847) ajunge la Vocabularul lui Zach C. Panțu: „Plantele cunoscute de poporul român", apărut în 1906. Acesta rămâne pentru multă vreme neîntrecut.

Ocupându-se de începuturile botanicei științifice, autorul ne arată pe rând pe toți călătorii străini cari au străbătut țara noastră observând flora și culegând date asupra ei, ca Marsigli, Spallanzani, Sertini... și mulți alții. Ne amintește de ardeleanul C. Manolesco, care la 1835 publică în revista „Flora" o listă de 149 plante recoltate din Balcani și Rhodope. Primul român care publică o lucrare de botanică într'o revistă străină.

Pe rând sunt luate toate provinciile Țării arătându-ne cercetătorii mai de seamă. Asupra lui I. Brândză se oprește autorul mai mult. „El este considerat ca ctitorul celor dintâi așezăminte botanice din țara noastră". Brândză spune mai departe d-l Prof. Săvulescu: „trebue considerat ca întemeetorul terminologiei botanice în limba românească". Operile capitale ale D-rului I. Brândză sunt: Prodromul Florei României (1879-1883) și Flora Dobrogei (1898).

In acelaș timp cu D. Brândză trăește un alt mare botanist: D. Grecescu. El publică lucrarea de mari proporții, folosită și de botaniști străini: Conspectul Florei României (1898). Grecescu, spune d-l Prof. Săvulescu, este primul român care a încercat o clasificare originală a plantelor. Tot el pune bazele fitogeografiei românești.

Alături de acești doi titani ai botanicei românești, figurează în mod demn năsăudeanul Florin Porcius și bucovineanul Procopoianu-Procopovici.

Un sentiment de adâncă pietate față de botaniștii noștri cari au tras primele brazde în ogorul înțelenit al botanicei românești, străbate dela început până la sfârșit această broșură.

Această răscolire a trecutului, pe lângă latura morală ce conține prin recunoștiința noastră față de înaintași, mai are o latură mare, latura educativă pentru tineretul nostru. Recunoașterea meritelor juste ale celor dispăruți constitue pentru tineret un îndemn la lucru, sporindu-le energia necesară pentru înfăptuiri mai mari și mai durabile.

Astfel cum este scrisă această broșură, cu multă simțire, aș putea spune cu multă însuflețire, captivantă în așa măsură că odată începută nu o mai lași din mână înainte de a citi ultimul rând, este pentru tineretul nostru o lectură din cele mai plăcute și instructive — pentru ca și ei să spună mai târziu:

„Talantul încredințat generațiilor ce v'au urmat, nu a fost îngropat să ruginească, nici fără chibzuială irosit, ci cu grijă folosit pentru luminarea neamului cu lumina Adevărului și înălțarea lui spre culmile biruinței, prin Știință, urmându-vă pilda".

Anton V. Rădulescu

REVISTE

Holz als Roh- und Werkstoff.

Anul 6 (1943), Caietul 4 (Aprilie).

Arvo Ylinen:
Über den Einfluss der Rohwichte und des Spätholzanteils auf die Brinellhärte des Holzes.

Asupra influenței densității și proporției de lemn târziu asupra durității Brinell a lemnului.

Până acum între duritatea Brinell și densitatea lemnului s'au stabilit funcții exponențiale. Autorul arată că relația este mai bine exprimată printr'o funcție lineară.

Se expune demonstrația teoretică a acestei funcțiuni.

W. Klauditz:
Zur Technologie verholzter pflanzlicher Zellwände. Vergleichende papiertechnische Untersuchungen an Nadel- und Laubholzzellstoffen.

Despre tehnologia pereților celulari vegetali lignificați.

Cercetări comparative asupra materiilor celulozice de rășinoase și foioase din punct de vedere al tehnicii fabricării hârtiei.

Se expun rezultatele încercărilor comparative cu hârtie obținută din materii celulozice din diferite rășinoase și foioase. Se dovedește că rezistența la tracțiune a hârtiei nu depinde de lungimea fibrelor, ci de rezistența la tracțiune a acestor fibre și de însușirea lor de a se lipi unele de altele. Această din urmă însușire este mai mult funcție de însușirile morfologice (ex.: suprafața

exterioară a fibrelor) și chimice ale elementelor componente din materia celulozică.

Dintre speciile indigene moliftul, pinul, plopul, mesteacănul și aninul, prezintă însușirile acestea în măsură a da hârtie bună.

Fagul nu are însușiri bune pentru hârtii superioare.

Bruno Schulze:
Einheitliche Begriffsbestimmungen auf dem Holzschutzgebiet.
Definirea unitară a noțiunilor din domeniul conservării lemnului.

Autorul arată confuziile ce se produc din cauza cuvintelor și expresiunilor noi, încă ne precis definite, din domeniul conservării lemnului. Propuneri de fixare a noțiunilor.

C. Kersten:
Ingenieurholzbauten aus neuerer Zeit.
Construcții inginerești din lemn în ultimul timp.

Se dau exemple de construcții în lemn (hale deschise și închise, hangare, poduri, schele de construcții, etc.).

Mici comunicări:

Industria de fibre artificiale în Italia.
Intreprinderile forestiere din Croația.
Producția de plută în spațiul mediteranian.
Norme noi.
Fabricarea materiilor tanante din coajă de molift în Danemarca.
Prescripțiuni pentru cărbunii din lemn necesari generatoarelor în Spania.
Producția de materii celulozice în Argentina în 1941.
Situația materiilor celulozice a Spaniei în 1941.
Fabrica de zaharificare a lemnului în Finlanda.

Revista patentelor anunțate și aprobate.

Referate asupra literaturii. Sunt cuprinse 32 referate asupra literaturii nou apărută în domeniul tehnologiei lemnului.

Anul 6 (1943), caietul 5/6 (Mai—Iunie).

W. Küch:
Der Einfluss des Feuchtigkeitsgehaltes auf die Festigkeit von Voll- und Schichtholz.
Influența umidității asupra rezistenței lemnului masiv și lamelat.

Se expun rezultatele încercărilor făcute cu lemn masiv de pin, frasin, fag și fag lamelat încleiat cu film pentru determinarea influenței variației de umiditate în spațiul higroscopicității asupra rezistențelor la compresiune, întindere și încovoiere, precum și asupra deformațiilor produse, de eforturile respective.

Rezultatele diferă în parte de cele de până acum.

W. Bavendamm:
Über den Einfluss des Darrens von Holz auf seine Pilzanfälligkeit.
Asupra influenței uscării lemnului asupra posibilității de a fi atacat de ciuperci.

Incercările făcute de autor cu lemn de fag și pin (alburn și duramen) uscat până la 105° C. au arătat că lemnul uscat astfel cade pradă atacului de ciuperci la fel cu cel uscat la aer.

Numai la atacul de Polystictus versicolor s'a observat o excepție.

A. Kalnins:
Schnelle Holztrocknung im Freien und kleineren Tischlereien.
Uscarea rapidă a lemnului în aer liber și în tâmplării mici.

Se expun procedee de uscare rapidă a scândurilor în aer liber și se arată

modele de uscătorii mici pentru uzul atelierelor de tâmplărie.

A. Troche:
Tafel für unmittelbare Bemessung von Holzbalken auf Biegung und Durchbiegung.
Tabele pentru dimensionarea imediată a grinzilor din lemn după rezistența la încovoiere și săgeata de deformare.

Tabele de dimensionare a grinzilor întocmite mai simplu decât cele de până acum. Expunerea bazelor teoretice ale acestor tabele.

Mici comunicări:

Publicațiile Comitetului Internațional de Silvicultură.
Institut pentru chimia textilelor.
Aprovizionarea Suediei cu lemn pentru fibre și foc.
Inființarea unei fabrici de celuloză în România.
Fabricarea materiilor celulozice pentru mătasea artificială în Slovacia.
Material artificial nou pentru confecționarea tuburilor în U. S. A.
Procedeu nou de fabricarea zahărului din lemn în Finlanda.

Revista patentelor anunțate și aprobate.

Referate asupra literaturii. Sunt cuprinse 88 referate asupra literaturii nou apărută în domeniul tehnologiei lemnului.

Tabelă cu însușirile și întrebuințările lemnului de castan comestibil.

Anul 6 (1943), caietul 7 (Iulie).

A. Frey-Wyssling:
Weitere Untersuchungen über die Schwindungsanisotropie des Holzes.
Cercetări în continuare asupra anisotropiei contragerii lemnului.

Se expun rezultatele cercetărilor pentru stabilirea cauzei contragerii mari a lemnului în sens tangențial față de aceea în sens radial. Grosimea diferită a lamelei mijlocii în cele două sensuri explică diferența de contragere.

H. Gläser:
Die Aufbereitung von Generatorholz.
Prepararea lemnului pentru gazogene.

Randamentul folosirii lemnului în gazogene depinde de mărunțirea și uscarea lemnului.
Se arată procedeele și mașinile necesare preparării lemnului pentru gazogene.

L. Kummerer și H. Holb:
Die chemische Nachprüfung der Feuerschutzimprägnierung von Dachstühlen.
Incercarea chimică a impregnării contra focului podurilor de case.

Autorul discută metodele și procedeele de până acum pentru încercarea materialelor ignifuge și expune metoda sa de a face analiza chimică a rumegușului luat din grinzile impregnate. In felul acesta se poate face o determinare cantitativă a substanței folosite.

Mici comunicări:

Situația arborilor fructiferi apți a da fructe în 1943.
Progresul cercetărilor tehnice în Suedia.
Noile norme croate pentru lemn.
Norme noi (DIN).
Colecția de lemne a universității din Yale.
Lista substanțelor prezervative ale lemnului.
Valoarea indicilor de calitate a lemnului în avioanele sovietice.

Revista patentelor anunțate și aprobate.

Referate asupra literaturii. Sunt cuprinse 72 referate asupra literaturii nou apărută în domeniul tehnologiei lemnului.

Tabelă cu însuşirile şi întrebuinţările lemnului de platan.

N. Ghelmeziu

Journal forestier Suisse.

Nr. 12/943.

M. Petitmermet:
L'activité du Centre international de Sylviculture. (6 pag.).

Autorul, care este delegatul Elveţiei în Centrul Internaţional de silvicultură cu sediul la Berlin, face o dare de seamă asupra activităţii acestei Instituţiuni internaţionale, dela înfiinţarea ei, adică din 1939 şi până azi.

Autorul stărue mai mult asupra lucrărilor celei din urmă reuniuni, care a avut loc în Slovacia în Semptembrie 1943.

F. Aubert:
Et l'après-guerre? (3 pag.).

După răsboiu, omenirea şi economia ei se vor stabili pe alte baze. Deaceea trebue să ia măsuri pentru prevenirea şi îndulcirea crizei ce se va produce, în vederea adaptării la noua ordine. Nouile metode vor avea probabil la bază o punere în valoare mai profundă a produselor lemnoase. Va trebui să se industrializeze şi să se organizeze scurgerea, pe baze noui, nu numai satisfăcând comerţul ci şi interesându-l. Trebue menţinut interesul pentru lemn pe care l-a arătat în mod deosebit răsboiul.

H. Burger:
La végétation, le sol et la teneur en eau de ses couches supérieures, dans le bassin d'alimentation de la Baye de Montreux. (2 pag.).

Urmarea şi sfârşitul unui studiu publicat în numerile anterioare ale acestei reviste.

Se dau cifre privind scurgerea superficială pe un sol de pădure de molid, un sol supus păşunatului timp de 30 ani şi pe un sol păşunat tipic.

Sam. Aubert:
Silhouettes de fayard. (3 pag.).

Asupra siluetei fagului, în diferite circumstanţe.

H. Etter:
Pin de montagne au Val Mora.

O păşune cu acest nume, pe teritoriul comunei Münster în Cantonul Grisons. Iniţial valea nu cuprindea decât un procent mic de împădurire, speciile dominante fiind cembra şi melezul. Acestea au fost exploatate locul lor fiind luat de pinul de munte (târîtor), care este socotit de autor, drept un pionier, ca un stadiu de trecere la forma iniţială, care a fost cembra.

Ch. de Lassuchette:
En France, l'organisation forestière, au sein de la corporation nationale agricole, est réalisée. (2 pag.).

Ofcs:
L'hérédité en sylviculture. (1 pag.).

Nr. 1/1944.

E. Müller:
Les dommages causés par le gibier aux plants forestiers. (7 pag.).

In Elveţia sunt regiuni unde vânatul face mari ravagii în pădure, uneori de aşa natură încât regenerarea nu se mai poate face. Vânatul cel mai păgubitor este căprioara.

Inspecţia federală a pădurilor a organizat în 1943 o serie de excursiuni, la care au luat parte forestieri şi vânători, ca să cerceteze unele din aceste regiuni şi să afle remediile de aplicat. S'au văzut cu acest prilej şi diferite mijloace folo-

site pentru apărarea pădurii. Mijlocul însă cel mai sigur este împuţinarea vânatului până la numărul îngăduit de putinţa pădurii de a-l hrăni.

Autorul articolului arată că în pădurea naturală pagubele făcute de vânat sunt minime.

Ed. Buchet:

Les champignons comestibles de nos forêts. (4 pag.).

Se arată interesul pentru cunoaşterea ciupercilor comestibile. Se indică ceva literatură în această privinţă. Apoi se dă o clasificare a ciupercilor din grupurile: Ascomycete şi Basidiomycete.

Articolul are urmare.

Sam. Aubert:

A propos des deboisements effectués dans le Jura vaudois. (3 pag.).

Nu este vorba de despăduririle făcute cu scopul de a se obţine terenuri de cultură, ci de tăieri de arbori de pe liziere, păşuni, etc.

* * * :

La dixième anniversaire de la réserve d'Aletsch (Valais).

In 1933 s'a rezervat 219 ha pădure cu cembra ca monument al naturii şi ca rezervă pentru vânat, în cantonul Valais, pădure care era ameninţată cu distrugerea. A intervenit în acest scop un acord între liga pentru protecţia naturii şi comunele proprietare, pe timp de 99 ani, timp cât se va constitui ca rezervaţie totală.

In apropiere de pădurea Aletsch se găseşte rezervaţia Grimsel cu capre negre.

In rezervaţie Aletsch s'a putut, până acum creia un stoc de circa 400 capre negre, marmote, vulturi şi alte păsări rare.

Ofcs:

Feuilles mortes. (1 pag.).

Consideraţiuni privind rolul păturei de foi moarte în pădure.

At. Har.

Schweizerische Zeitschrift für Forstwesen.

1943, Dezember, Nr. 12.

H. Vogt:

Der Burgerwald von Sumiswald.

Pădurea comunei Burger dela Sumiswald.

Cu prilejul sărbătoririi centenarului asociaţiei silvicultorilor s'a făcut o excursie prin această pădure pe care autorul o descrie amănunţit în acest articol.

Hermann Knuchel:

Forstliche Probleme in den Anden und Küstengebieten Perus.

Probleme forestiere în Anzi şi regiunile de coastă ale Perului.

Autorul face o interesantă expunere a problemelor forestiere din zona muntoasă a Anzilor şi din regiunea de coastă a statului Peru. Sunt pe larg descrise condiţiunile de vegetaţie, speciile lemnoase cari cresc şi în general condiţiunile economice ale ţări.

H. Schmuziger:

Aufforsten in höheren Lagen.

Impădurirea în regiunile înalte.

Articolul cuprinde date technice interesante cu privire la împădurirea zonelor înalte între 1500—1780 m altitudine. Sunt arătate rezultatele practice obţinute cu diferitele specii, cu diferitele procedee, costul lucrărilor, etc. precum şi numeroase date interesante pentru istoricul acestor lucrări.

K.:

Vor hundert Jahren.

Acum o sută de ani.

Intr'o serie de articole publicate anul acesta în revista sub acest titlu, s'a căutat să se înfăţişeze din aspectul silviculturii în trecut în Elveţia. Articolul de faţă se încadrează în această serie de articole cu caracter istoric-documentar, el tratând problema produselor agricole cerute în trecut dela pădurea elveţiană.

E. V.

JURISPRUDENȚĂ

Dreptul proprietarului pădurii asupra materialului lemnos vândut dar neridicat înlăuntrul termenului prevăzut în contractul de vânzare spre exploatare de pădure.

C. Dragu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ARGEȘ, SECȚIA I.
Sentința civilă No. 298 (Dos. No. 2830/937).
Audiența din 23 Decembrie 1943 Jurn. No. 17.287

La 9 Decembrie 1943, fiind pendinte spre judecare procesului intentat de Niculăiță Popescu și alții contra Statului Român prin Ministerul Domeniilor Casa Pădurilor Statului despre care se tratează dosarul No. 2830/937 la apelul nominal au răspuns în acțiunea principală, reclamanții Ilie Ilie Ion, Maria C. Hodoroagă, Niculăiță Popescu și Nicu Popescu cumpărători de drept prin D-l Avocat H. Bănescu și pârâtul Statul Român Direcția Comercială Silvică prin D-nii Avocați C. Dragu și C. Vulcănescu Avocat al Statului din Județul Argeș iar în cererea de chemare în garanție a răspuns reclamantul Statul Român prin D-l Avocat C. Dragu și Avocatul Statului din Județul Argeș și pârâții deținători de drepturi Nicolăiță Popescu și Nicu Popescu prin D-l Avocat H. Bănescu, procedura completă.

Părțile prin avocații lor au pus concluziuni astfel cum se prevede în jurnalul No. 16.433 din acea zi și Tribunalul având nevoe de timp pentru studierea dosarului a amânat pronunțarea la 16 Decembrie 1943 când pentru același motiv a amânat pronunțarea pentru astăzi când la apelul nominal n'a răspuns nici una din părți și Tribunalul în urma deliberațiunii avute a pronunțat următoarea sentință:

TRIBUNALUL

Asupra acțiunii intentată de Niculăiță Popescu din Curtea de Argeș, Ilie Ilie Ion și Ion Ilie Ion din comuna Suici Județul Argeș, Maria C. Hodoroagă din comuna Luminile Ceaurești Județul Argeș și Niculae Bălteanu din comuna Tigveni Jud. Argeș prin petițiunea înregistrată la No. 18497/937 contra Statului Român prin Ministerul Domeniilor Casa Pădurilor Statului și a cererii de chemare în garanție depusă de D-l Avocat al Statului cu adresa No. 1.159/937 înregistrată la No. 42.332/937.

Având în vedere susținerile părților prin avocații lor și actele și lucrările din dosar,

Având în vedere că prin acțiunea introdusă de Niculăiță Popescu și alții ca proprietari ai unui număr de loturi din pădurea Zănoaga Argeș contra Statului Român prin Ministerul de Domenii, cei dintâi cer ca cel din urmă să

fie obligat să plătească suma de lei 1.500.000, drept daune, valoarea materialului lemnos tăiat şi ridicat fără drept de către pârât după expirarea termenului de exploatare a pădurii mai sus arătate care fusese vândută spre tăere pe un termen de 20 de ani începând dela 5 Ianuarie 1913, de către autorii reclamanţilor până a ajuns succesiv în mâna pârâtului din acţiune.

Considerând că pârâţii au chemat în garanţie pe reclamantul Niculiţă Popescu pentru ca în caz de condamnare acesta să fie obligat la plata sumelor respective.

Având în vedere şi probele dela dosar (actul de vânzare transcris la No. 93/913 de Tribunalul Argeş, actul de vânzare transcris la No. /912 de Tribunalul Argeş, actul de ratificare autentificat la No. 55/914 Tribunalul Argeş, actul de tranzacţie autentificat la No. 228/932 Tribunalul Argeş actul de vânzare transcris la No. 1528/919 Tribunalul Argeş actul de donaţiune transcris la No. 514/923 Trib. Argeş, actul de expertiză încheiat de Inginerul Inspector Silvic Mihail Chiriţescu depus la 23 Noembrie 1939, actul de expertiză încheiat de Inginerul Consilier Silvic şi Inginer hotarnic Stan Stănescu depus la 3 Octombrie 1941, actele de vânzare în copii legalizate No. 1253/939 şi No. 5181/942 Tribunalul Argeş cum şi planurile depuse la dosar şi susţinerile părţilor prin avocaţii lor.

Că, din toate acestea se constată în fapt următoarele: Defunctul Mucenic Dinescu a lăsat pe urma sa 4 succesori şi anume: Maria I. Erbaşu, Filofteia Ion Ilie, Ioana Preotul Dumitrescu şi Ecaterina Bădulescu cum şi averi între care şi dreptul de proprietate în muntele Zănoaga compus din pădure şi păşuni.

Una din fiicele sale Filofteia Ion Ilie prin actul de vânzare transcris la Tribunalul Argeş la No. 93/915, a vândut lui N. Popescu, N. Ionescu şi preotul I. Dumitrescu, în condiţiunile ce urmează, dreptul său de exploatare a părţii sale de pădure în succesiunea tatălui său.

„Vând partea mea de pădure ce mi se cuvine ca moştenire dela decedatul meu tată Mucenic Dinescu, termenul de exploatare va fi de 20 ani. Tăerea pădurii se va face după cum vor vrea cumpărătorii fără a se mai putea afla cu tăerea respectând legea silvică".

Acest drept de exploatare prin vânzările făcute de ceilalţi doi s'a concentrat în mâna lui N. Popescu, iar acesta prin actul de vânzare şi cesiune transcris la Tribunalul Argeş la No. 1528/919 vinde acest drept de exploatare societăţii Argeşul.

„Subsemnatul Niculăiţă Popescu declarăm că vindem şi cesionăm Societăţii Argeş fără rezervă toate drepturile şi obligaţiunile noastre, prevăzute în actele de vânzare specificate mai jos cu privire la întreg materialul de orice esenţă sau dimensiuni va fi pe cele 23 părţi cumpărate de noi prin acele acte depe muntele Zănoaga, fostă proprietate a moştenitorilor Mucenic Dinescu şi împărţită de aceştia în 24 părţi egale.

Dela Societatea Argeş acest drept de exploatare a trecut la Societatea Aref, iar dela aceasta la respectiv Casa Pădurilor Statului (CAPS).

Statul, adică CAPS-ul a continuat să exploateze partea de pădure arătată mai sus până la anul 1938.

Intre timp numita Filofteia Ion Ilie prin actul de donaţie aut. de Jud. Suici la No. 514/923 a donat tot dreptul său de moştenire în averea tatălui său celor 3 copii ai săi şi anume N. Bălteanu Ilie Ion Ilie, Maria C. Hodoroagă şi Ana N. N. Bogdan, aceasta din urmă a vândut la rândul său lui Niculăiţă Popescu.

Acești trei donatori au cerut Casei Pădurilor Statului să înceteze exploatarea, notificând că în caz contrar rămâne răspunzătoare de valoarea întregului material lemnos ce s'a tăiat și scos din pădure după 3 Ianuarie 1933 după care Caps-ul nedând urmare, aceștia au intentat acțiunea de față cerând totodată Tribunalului ca pe cale de refere să oprească tăerea, ceeace Tribunalul n'a acordat.

Intre timp doi donatori au vândut și ei drepturile lor lui Niculăiță Popescu și N. N. Popescu astfel că astăzi figurează ca reclamanți aceștia doi din urmă plus Ilie Ion Ilie și Maria C. Hodoroagă, care cer ca pe baza actelor și expertizelor dela dosar să li se admită acțiunea.

Considerând că în apărarea sa pârâtul susține că termenul de 20 de ani a fost prelungit de însăși proprietarii pădurii la 25 de ani, adică în loc să expire în anul 1933 el va expira în 1938 așa cum a fost prevăzut prin contractele ulterioare,

Că, în orice caz, fiind vorba de o exploatare a unei păduri adică de vinderea unor bunuri mobiliare, ele au intrat în posesia cumpărătorilor din momentul vânzării și deci el are dreptul a le ridica oricând, chiar după termenul contractului, dacă nu există o clauză penală expresă menționată în contract,

Că, valoarea daunelor nu este dovedită de oarece reclamantul în această situație nu are dreptul decât la despăgubiri pentru stricăciunile aduse noii generații de arbori împiedicați în desvoltarea lor prin netăerea și neridicarea la timp a arborilor vânduți spre tăere, daune cari nu au fost nici evaluate nici dovedite, iar nu la valoarea materialului lemnos tăiat și ridicat indiferent că s'a făcut după sau înaintea termenului deoarece el aparținând cumpărătorilor aceștia pot să ridice oricând voesc, desdăunând pe vânzători numai pentru stricăciuni, în cazul intentării unei asemenea acțiuni, care pe speță nu s'a introdus; că în subsidiar dacă aceste susțineri nu ar fi luate în considerare, atunci să se admită acțiunea de chemare în garanție a lui N. Popescu, care s'ar afla inculpat pentru trecerea termenului inițial.

Privitor la apărarea pârâtului că termenul a fost prelungit.

Având în vedere că prin contractul aut. de Tribunal Ilfov la No. 24936/933 intervenit între Caps. și Societatea Aref s'a prevăzut că toate drepturile societății Aref de orice natură ce derivă din contractele încheiate de fosta Societate Argeș prin contractul constitutiv al Societății Aref publicat în M. Oficial din 6 Mai 1921 și actul de vânzare autentificat de Tribunalul Ilfov la No. 10942/923 și transcris la No. 3713/923 cu privire la materialul aflat în picioare la data de 1 Septembrie 1932 în pădurile actualmente exploatate de Societatea Aref și Zănoaga în stare materială și juridică conform actelor în virtutea cărora le posedă. Societatea Aref trec asupra Casei Pădurilor.

Că, prin actul aut. la No. 10943/923 și transcris la No. 3713/925, Societatea în lichidare Argeș, transmite Societății Aref dreptul de a exploata tot materialul lemnos din pădurea Zănoaga cu toate trupurile sub orice denumiri vechi și noi, adică îi vinde întregul material în ființă de orice esență și dimensiuni din muntele Zănoaga Județul Argeș, sub orice denumiri vechi și noi fără a rezerva nimic pentru ea, astfel cum s'a obligat prin convențiunea din 24 Decembrie 1920.

Termenele de exploatare vor fi acelea prevăzute în actele pe baza cărora Societatea Argeș a căpătat dreptul de exploatare a materialului lemnos din muntele Zănoaga sub orice denumiri.

Societatea Anonimă Argeş declară că vinde Societăţii Aref, tot materialul lemnos suscitat liber de orice sarcini.

Că la rândul său Societatea Argeş a încheiat cu Societatea Zănoaga Lăcşor, reprezentată prin D-nii: N. Popescu, Pr. I. Dumitrescu şi Gh. I. Erbaşu contractul transcris la No. 2443/919 prin care aceştia declară şi recunosc că au vândut Societăţii Argeş pentru tăere şi exploatare toată partea de pădure de fag depe muntele Zănoaga pendinte de comuna Corbeni Judeţul Argeş, cu un cuvânt vinde toţi arborii de fag cari după ce vor fi tăiaţi vor fi coborîţi în apa Buda şi la gura isvorului Oticu.

Această porţiune de pădure care se cuprinde în acest act de vânzare, face parte din întreaga noastră proprietate Zănoaga, pe care o stăpânim în baza actelor următoare:

a) Actul de vânzare No. 6913 din 29 Decembrie 1912,

b) Actul de vânzare transcris de Tribunalul Argeş la No. 93/1913,

c) Actul de societate transcris la No. 141 din 12.II.1913,

d) Actul de societate din 3 Decembrie 1913 sub No. 526 şi fără să reţină ceva din fag pentru contul nostru.

Că, a) prin actul de vânzare transcris la No. 6913 din 29 Dec. 1912, N. Popescu, Pr. Ion Dumitrescu şi Nae Ionescu cumpără dreptul de moştenire în muntele Zănoaga dela Elisabeta Marin C. Bădulescu.

b) Prin actul de vânzare transcris la No. 93 din 5 Ianuarie 1913 N. Popescu, N. Ionescu şi Pr. Ion Dumitrescu, cumpără dela Filofteia Ilie Ion toată partea de pădure ce i se cuvine ca moştenire dela decedatul său tată Mucenic Dinescu în muntele Zănoaga, fără a-mi rezerva vreun drept asupra acestei păduri.

Termenul de exploatare va fi de 20 de ani (douăzeci) fără ca eu proprieatra să fiu obligată la replantare, tăerea pădurii se va face după cum vor vrea cumpărătorii fără a se mai putea întoarce cumpărătorii cu tăerea pe unde s'a tăiat, respectându-se legea silvică.

c) Prin actul aut. No. 3 din 7 Februarie 1913 şi transcris la No. 141 din 22 Februarie 1913 Nicolae Popescu, Pr. Ion Dumitrescu şi N. Ionescu, înfiinţează societatea pentru exploatarea pădurilor din Muntele Zănoaga cumpărată dela Elisabeta N. C. Rădulescu şi Filofteia Ilie Ion şi partea Ioanei Pr. Ion Dumitrescu de pădure în muntele Zănoaga şi coasta Turnului, fără a-şi mai rezerva vreun drept.

Durata acestei exploatări este de 25 ani.

d) Prin actul de asociaţie transcris la No. 526 din 30 Dec. 1913, N. Popescu, Nae Ionescu, Pr. Ion Dumitrescu, Gh. Ierbaşu şi Iancu D. Ierbaşu înfiinţează societatea Zănoaga-Lăcşor, pentru exploatarea pădurilor din muntele Zănoaga.

Durata Societăţii este de 25 ani, începător dela data actului de faţă".

Că, prin actul aut. la No. 1481/20 Ianuarie 1916 şi transcris la No. 552 dela 1 Februarie 1916, Ioan Pr. Dumitrescu şi Pr. I. Dumitrescu vând toate drepturile lor din pădurea din Munţii Zănoaga şi Wolf Grunberg cumpără toate aceste drepturi din cinci părţi din cele 24 părţi aflate în indiviziune şi rămase moştenire depe urma decedatului Mucenic Dinescu şi celelalte cumpărate cu actul transcris la No. 93/913.

Că la art. 3 al acestui contract s'a prevăzut următoarele:

Exploatarea pădurii ce înţelegem a vinde prin acest act D-lui Wolf Grunberg, se va face în termen de 20 ani aşa cum s'a stabilit între noi şi calculat acest termen dela data autentificării prezentului act (29 Ianuarie 1916).

Această exploatare cumpărătorul o va face după cum interesele îi vor dicta, fără ca noi vânzătorii să putem avea vreun amestec în exploatare şi în conformitate cu regulamentul amenajamentului de exploatare, pe care noi vânzătorii ne obligăm a-l obţine pe spesele D-lui cumpărător dela onor M. de Domenii şi asupra căruia trec şi obligaţiunile ce se vor impune exploatatorului.

Că, prin actul din 24 Decembrie 1913 transcris la No. 33777/914 Petria I. Roşescu cu autorizaţia soţului I. Roşescu, în calitate de moştenitoare a defunctului Petre Surdu şi Elena C. Mocanu, cu autorizaţia soţului C. Mocanu, în calitate de înzestrată, vinde D-lui Niculăiţă Popescu pentru exploatare pădurea de orice esenţă ce are în comuna Corbeni Jud. Argeş în punctul Zănoaga Lăcşor—Intre Râuri şi Scroafa din aap râului Argeş până în apa râului Vâlsan cu Valea Oticului şi Tlnca la M. Noapte şi M. Zi cu proprietatea Statului Virlauca cum şi depe coasta Turnului din satul Căpăţâneni Judeţul Argeş şi care este în indiviziune cu moştenitorii defunctului Mucenic Dinescu şi Petre Surdu.

Termenul de exploatare al acestei păduri ce se vinde, va fi de 25 ani cu începere de astăzi data actului — „24 Decembrie 1913".

Că, prin actul adiţional de vânzare şi tranzacţie intervenit între N. Popescu şi Societatea Argeş transcris la No. 3711 din 11 Iunie 1923, s'a prevăzut că, de comun acord, „noi părţile mai declarăm că în afară de termene de exploatare nu înţelegem că a schimbat că a schimbat nimic din drepturile şi obligaţiunile noastre reciproce şi prescrise prin actul de vânzare transcris la Trib. Argeş la No. 2445/1915 şi tranzacţia aut. de Tribunalul Ilfov la No. 24305/920 şi transcris la Trib. Argeş la No. 4637/920 cari ambele rămân în vigoare şi mai departe timp de 15 ani înainte şi anume până la 24 Decembrie 1938 şi obligatoriu pentru ambele părţi, astfel că subscrisul N. Popescu va fi obligat pentru întreaga pădure, adică şi pentru cea vândută prin preventul act.

Că, prin urmare ceeace s'a vândut prin actul de vânzare transcris de Tribunalul Argeş la No. 93/913 s'a menţinut şi în actul transcris de Trib. Argeş la No. 2445/915 şi actul aut. la No. 1481/29 Ianuarie 1916 care însă au fost modificate numai în ce priveşte termenul care a fost prelungit până la 24 Decembrie 1933 de către N. Popescu şi până la 28 Ianuarie 1936 de ceilalţi.

Că, şi mai mult, ca urmare a acestor contracte pentru exploatarea materialului lemnos aflat neexploatat s'a alcătuit şi s'a aprobat prin decizia Ministerială No. 27145/926 publicat în M. Of. No. 156/926, regulamentul de exploatare al pădurilor Zănoaga Intre Râuri, Zănoaga Budeşti, Zănoaga Mare, Zănoaga Scroafa şi Zănoaga Vâlsanul.

Că acest regulament de exploatare a fost semnat în conformitate cu disp. art. 4 şi 5 din codul silvic de toate părţile interesate şi de proprietari şi Societatea Argeş, exploatarea materialului lemnos.

Că acest regulament de exploatare prevede tăerea materialului lemnos în perioada 1923—1933 şi la aceasta au consimţit şi proprietarii cari au semnat regulamentul fără obiecţiuni.

Că, deci din toate cele expuse mai sus rezultă că exploatarea materialului lemnos s'a făcut înlăuntrul termenului consimţit de proprietarii pădurii cari astăzi sunt reclamanţi, acţiunea lor în aceste condiţiuni aflându-se nefondată din acest punct de vedere.

Privitor la acea de a doua apărare.

Considerând că, din examinarea primului capăt de apărare s'a stabilit

că toate convenţiunile intervenite între părţi şi menţionate mai sus pomenesc de vânzare de material lemnos spre tăere, vânzare pentru tăere şi exploatare a pădurii de fag, transmiterea dreptului de a exploata tot materialul lemnos din pădurea Zănoaga adăugându-se şi termenul „tăerea pădurii se va face după cum vor voi cumpărătorii fără a se mai putea întoarce pe unde s'a tăiat respectându-se şi legea silvică".

Că, deci în fond, e vorba de vânzarea unei păduri pentru a fi exploatată, adică vânzarea întregului material lemnos aflat pe sol spre a fi tăiat şi ridicat, ceeace înseamnă că obiectul vânzării este pădurea pe picioare pentru tăere, recte arborii aflaţi pe acel teren.

Considerând că în această privinţă din coroborarea principiilor de drept înscrise în art. 465 şi 466 cod civili, după care arborii ce se tae devin bunuri mobile, cu cele stabilite în articolul 1925 cod civil, că vinderea este perfectă între părţi şi proprietatea este de drept strămutată la cumpărători în privinţa vânzătorului, îndată ce părţile s'au învoit asupra lucrului şi preţului, deşi încă preţul nu s'a numărat şi lucrul nu s'a predat, principial rezultă că în materie de arbori vânduţi pentru a fi tăiat într'un timp oarecare, arborii sunt consideraţi prin ficţiunea legei ca şi cum ar fi detaşaţi de fond şi deci ca consecinţă că o vânzare de pădure spre tăere constitue un contract de vânzare mobiliară atât prin obiectul ei cât şi în raport cu părţile contractante.

Considerând că în această chestiune Inalta Curte de Casaţie a stabilit jurisprudenţa în acelaş sens (Cas. I. dec. No. 2393/19.XI.1927) Curier Jud. 1938 pag. 246 şi jurisprudenţa generală 1938 pag. 354).

Că, deasemenea în acelaş sens se pronunţă şi doctrina franceză (Charles Guyot, Cours de droit Forestier Tome II pag. 399—400, No. 1245, 1246 şi 1333) după care în această materie dreptul comun este pe deplin aplicabil şi efectele generale ale contractelor în ce priveşte vânzările de produse forestiere sunt aceleaşi ca şi pentru lucrurile mobile, orice vânzare fiind productivă de obligaţii între părţi din momentul în care contractul este format şi având ca efect transferarea proprietăţii lemnului vândût punând în acelaş timp riscurile acestui lucru în sarcina achizitorului, acest transfer are loc îndată ce contractul este format dacă obiectul a fost complet individualizat, ceeace este cazul cu vânzările de tăeri în picioare şi în bloc, adjudecatarul devine proprietarul produselor vândute chiar înainte de tăere, chiar înainte de predare, însfârşit acest transfer operează astfel *erga omnes*, în înţelesul că el este imediat opozabil terţilor pentrucă e vorba de o vânzare mobiliară căreia formalitatea transcripţiei nu este aplicabilă.

Că, deci în această privinţă atât doctrina cât şi jurisprudenţa sunt de acord că o vânzare de pădure spre tăere constitue o vânzare mobiliară atât prin obiectul ei cât şi în raport cu părţile contractante.

Şi prin consecinţă din acest punct de vedere, din omment ce materialul lemnos a intrat în patrimoniul cumpărătorului, vânzătorul nu mai poate cere restituirea lui cu nici un titlu, indiferent de termen, decât prin rezilierea convenţiei.

Şi deci, în concluzie, neridicarea materialului lemnos în termen contractat nu obligă pe cumpărători decât la daunele cauzate prin această întârziere şi care nu se referă la materialul vândut ci la pueţii împiedicaţi a se desvolta din această cauză, ceeace în speţă nu s'a cerut şi nu s'a dovedit deoarece atât acţiunea cât şi rapoartele de expertiză, cum se constată dela dosar, se referă numai la valoarea materialului lemnos, tăiat şi ridicat după termen.

Considerând pe de altă parte că pentru întârzierile în tăerea de păduri

şi ridicarea produselor, părţile trebue să determine dela început prin contract suma datorată, după importanţa întârzierilor constatate. Această fixare anticipată a quantumului daunelor ceriază pentru vânzători avantajul că-i va fi suficient să constate faptul material al călcărei convenţiei atunci totalul sumelor datorate nu va putea fi discutat nici chiar înaintea unei instanţe care va trebui să se limiteze a ordona executarea convenţiei (Charles Guyot C. II. F. Tome II pag. 970 note 1805 şi 1312).

Că deci nici în acest caz vânzătorul nu mai poate cere restituirea materialului lemnos decât pe baza unui text expres prevăzut în contract, care să dispună restituirea lui dacă nu a fost ridicat în termen, ceeace în speţă nu există.

Că aşa fiind şi din acest punct de vedere acţiunea reclamantului apare ca nefondată, iar în privinţa daunelor ea se află nedovedită şi prin consecinţă urmează a fi respinsă ca atare.

Privitor la cererea de chemare în garanţie.

Considerând că faţă de motivele de mai sus acţiunea reclamantului urmează a fi respinsă şi întrucât cererea de chemare în garanţie a fost introdusă numai în scopul apărării de plata daunele în cazul când acţiunea ar fi fost admisă şi dat fiind că în situaţia actuală această acţiune nu mai prezintă interese în cauză, Tribunalul cată a o respinge ca fără interes.

Apreciind şi asupra cheltuelilor de judecată pe baza art. 140 şi 146 pr. civ. cată a le fixa la suma de lei 5.000.

Pentru aceste motive redactate de D-l Judecător Balaban Aurel,

In numele legei, *Hotărăşte:*

Respinge ca nefondată acţiunea principală intentată de reclamanţii Niculăiţă Popescu din Curtea de Argeş, Ilie Ilie Ion şi Ion Ilie Ion din comuna Suici Judeţul Argeş, Maria C. Hodoroagă din comuna Luminile Ceaurești-Argeş şi Niculae Bălteanu din comuna Tigveni Argeş, prin petiţiunea înregistrată la No. 18/937 contra Statului Român prin Ministerul Domeniilor Casa Pădurilor Statului cu sediul în Bucureşti.

Respinge ca fără interes cererea de chemare în garanţie făcută de Casa Pădurilor Statului cu sediul în Bucureşti, depusă de adresa No. 1159/937 a D-lui Avocat al Statului pentru Judeţul Argeş înregistrată la No. 42332 contra pârâtului reclamant în acţiunea principală Niculăiţă Popescu din comuna Corbeni Argeş.

Obligă pe susnumiţii reclamanţi să plătească pârâtului suma de lei 5000 drept onorar de Avocat.

Sentinţa cu apel.

Dată şi citită în şedinţă publică azi 23 Decembrie 1943 în pretoriul Tribunalului Argeş secţia I-a, în Piteşti.

INFORMAȚIUNI

— Prin deciz. min. publicată în Mon. Of. 12 din 15.I.1944:

D-l G. Pavalache ing. consilier silvic a fost numit secretar general la Ministerul Agriculturii și Domeniilor pentru sectorul forestier.

D-sa este autorizat să examineze, să rezolve și să aprobe toate lucrările, în afară de cele rezervate personal titularului Ministerului, privind Direcția Silvică, Direcția pădurilor persoanelor juridice, Consiliul tehnic al pădurilor, Administrația Casei Pădurilor Statului, Institutul de cercetări și experimentație forestieră și Direcția economiei vânatului, împreună cu toate serviciile exterioare depinzând de acestea.

— D-l Ing. Cons. silvic Horia Lazăr înțelegând să restitue comunității românești, sumele pe care ca student le-a primit sub formă de bursă, a vărsat Școlii Politehnice din București pentru Facultatea de Silvicultură, trei ani dearândul, anual, câte 20.000 lei, sumă din care a fost ținut un student lipsit de mijloace, al acestei Facultăți.

Gestul, poate, va găsi imitatori.

— D-l Ing. insp. silvic C. T. Ionescu a fost delegat cu conducerea Direcției Silvice Craiova, pe tot timpul cât durează delegația de Secretar General al Ministerului de Agriculturii și Domeniilor, dată d-lui ing. insp. g-l silvic G. Pavalache.

— D-l Ing. N. Rucăreanu asistent definitiv la Catedra de dendrometrie, estimațiuni și amenajament dela Facultatea de Silvicultură din București, a fost înaintat șef de lucrări, definitiv, la aceeași catedră (Mon. Of. 16 din 20.I. 1944).

— D-l Ing. șef silvic Theodor Rădulescu din Direcția Silvică a fost delegat și Șef de Cabinet al d-lui Secretar General G. Pavalache (Mon. Of. 21/944).

— D-l Ing. șef silvic Jangoci Eugen a fost transferat din Centrala Caps ca șef al Fabricei Măcărescu din Dir. Silv. Bacău (Mon. Of. 19 din 24.I.944).

— La examenul care a avut loc la sfârșitul anului 1943, în vederea gradului de Ing. subinspector silvic, au reușit următorii ingineri șefi silvici:

1. Arghiriade C.; 2. Jangoci Eug.; 3. Pană G.; 4. Pelin Ion; 5. Tebeică Alex.; 6. Băcanu Nic.; 7. Balacciu Mircea; 8. Bucevschi Dragoș; 9. Boambân Ion; 10. Cioltan Gh.; 11. Dediu Gh.; 12. Damian Nic.; 13. Georgescu C. Nic.; 14. Janering Carol; 15. Isbășescu Iosif; 16. Lepădatu Miclea; 17. Livada Mihai; 18. Mânăstireanu Epan; 19. Popa Gh.; 20. Ștefănescu Octav; 21. Soltânschi Const.; 22. Tipa Eugen; 23. Țocu Mișu; 24. Vasile Mihai; 25. Avram Nicolae; 26. Baboe Gh.; 27. Goțifide Const.; 28. Dan Teodor; 29. Goția Nicolae; 30. Imbăruș Nic.; 31. Levețchi Ant.; 32. Popovici Remus; 33. Podoleanu Aur.; 34. Sotiriu Dum.; 35. Tască Nic.; 36. Țibu Gavriil; 37. Ciobotaru Teodosiu.

— Prin decizia min. 266.564 publicată în Mon. Of. 299 din 22.XII.1943, d-l Ing. cons. silvic Leon Vasiliu din Caps a fost pus în retragere din oficiu pen-

tru a-şi asigura drepturile la pensie pe data de 1.IV.1944.

— D-l Ing. şef silvic Veselovschi V. dela regionala silvică Craiova a fost pus în retragere din oficiu pe ziua de 31.XII.1943, spre a-şi aranja drepturile la pensie.

— D-l Rudolf Pscheidt inginer şef silvic la Fondul Bisericesc din Bucovina a fost pus în retragere din oficiu pentru regularea drepturilor la pensie (Mon. Of. 14 din 18.I.944).

— D-l Ing. insp. g-l silvic I. Băleanu a fost trecut de la Direcţia Silvică la Direcţia Persoanelor Juridice.

— D-l Ing. suinsp. silvic Cafegiu P. din Direcţia Persoanelor Juridice a fost trecut la Direcţia Silvică.

— In Casa Pădurilor Statului s'au făcut următoarele transferări (Mon. Of. 303/943):

D-l ing. silv. Costăchescu I. dela ocolul silvic R. Sărat, ca referent la Direcţia silvică Constanţa;

D-l Ing. silv. Minea T. Ionel dela ocolul Griviţa (jud. Tutova) ca şef al ocolului R. Sărat;

D-l Ing. insp. silvic Orosz Z. dela ocolul Tisău la ocolul Griviţa (jud. Tutova).

— Comisia instituită pentru propunerile de avansarea inginerilor silvici, pe data de 1.I.1944, a fost constituită astfel:

Ca membrii de drept, d-nii: M. Drăcea, Anastase Nedelcovici, Dem. Grozescu, I. Zeicu şi M. Suhăţeanu.

Ca membrii numiţi, d-nii: Prof. V. Stinghe şi G. Luţescu, consilieri silvici, C. V. Popescu şi V. Cotta inspectori generali, I. Dragomir şi Emil Boiangiu inspectori silvici.

D-l prof. M. Drăcea a fost numit şi preşedinte al Comisiei.

— Ocolul de regim silvic Bumbeşti cu reşedinţa în Tg. Jiu se va numi pe viitor Ocolul silvic Jiul cu reşedinţa în Tg. Jiu. (Mon. Of. 36 din 12.II.944).

— Prin decizia ministerială publicată în Mon. Of. 291 din 1.XII.1943, s'a înfiinţat o nouă şcoală de pădurari în comuna Galu din jud. Neamţ.

— In Mon. Of. 14 din 18.I.944 s'a publicat decizia ministerială privind exploatarea „pomilor de Crăciun".

— In Mon. Of. 291 din 13 Dec. 1943 s'a publicat legea Nr. 819 prin care se atribue comunei Ghelar din jud. Huniedoara pentru constituire de păşune comunală, o suprafaţă de 57,55 ha din pădurea Statului Măgura Răchiţii.

— In Mon. Of. 285 din 6.XII.1943 s'a publicat Jurnalul Cons. de Min. prin care se cedează în folosinţa Min. de Interne 135 ha din pădurea Statului Trivalea pentru a se creia o pădure de agrement pentru oraşul Piteşti.

— Din pădurea Casa Verde s'au cedat alte 13,6500 ha pentru mărirea poligonului de tragere al garnizoanei Timişoara (Mon. Of. 283 din 3.XII.943).

— In Mon. Of. 12/1944 s'a publicat Decretul-lege Nr. 77 prin care se trece în mod gratuit asupra primăriei comunei Predeal, a unei suprafeţe de 491,9639 ha pădure proprietatea statului, fostă în folosinţa armatei pentru tabăra vânătorilor de munte şi parc sportiv.

— In Mon. Of. -4 din 18.I.944 s'a publicat Decretul-Lege privind permiterea păşunatului vitelor locuitorilor comunei Târguşorul-Nou din jud. Prahova, în pădurea Crângul lui Bot proprietatea Municipiului Ploieşti şi în pădurea Crângul-Teiului proprietatea Eforiei Spitalelor Civile din Bucureşti.

— In Mon. Of. 282 din 2.XII.943 s'a publicat Legea Nr. 792 pentru autorizarea Casei pădurilor Statului de a livra gratuit Cooperativei „Plugarul" din Cluj prin Societatea Intreprinderile Forestiere Române, cantitatea de 20.000 m³ buşteni răşinoase şi pentru deschiderea unui credit extraordinar special în sumă de 18 milioane lei pe seama Min. Agric. şi Dom. pentru contabilizarea valorii acestei furnituri.

— In Mon. Of. 284 din 4.XII.1943 s'a publicat jurnalul Cons. de Min. prin care se aprobă vânzarea unei cantităţi de 114.000 m³ lemn de molid doborît de vânt, din pădurea Statului de pe valea Bistra (jud. Sibiu) pentru satisfacerea nevoilor de lemn de mină ale Soc. Petroşani.

— In Mon. Of. 18 din 12.I.944 s'a publicat decizia Ministerului Economii Naţionale prin care se blochează în favoarea Soc. Petroşani o însemnată cantitate de material lemnos dela o seamă de întreprinderi industriale.

— In Mon. Of. Nr. 26 din 1 Februarie 1944 s'a publicat legea prin care se deschide un credit extraordinar de lei 51.250.000 lei pe seama Ministerelor de Interne şi de Domenii, în vederea plăţii către Casa Pădurilor pentru materialele ce le furnizează sinistraţilor ale căror gospodării au fost distruse de bombardament şi familiilor nevoiaşe ale concentraţilor.

— In Mon. Of. 26 din 1 Febr. 1944 se publică Decretul-Lege prin care se modifică art. 13 din legea Nr. 93/943, privind readucerea în patrimoniul comunelor a porţiunilor din islazurile comunale înstrăinate fără respectarea dispoziţiunilor legale.

— A fost numit Inspector de vânătoare, onorific, pentru plasa Năruja (Putna) d-l Conductor silvic Gh. Gherăscu.

— Prin Decizia Ministerială jur. Nr. 19654/943, s'a oprit vânarea iepurilor şi căprioarelor (femele), în cursul anului vânătoresc 1943/1944, pe întreg teritoriul jud. Braşov.

In consecinţă autorizaţiile eliberate pentru împuşcarea căprioarelor se anulează.

— Prin Decizia Ministerială Jur. Nr. 20314 din 28 Decemvrie 1943, s'a oprit vânarea, potârnichilor în cursul anilor 1944—1945 pe întreg teritoriul judeţului Teleorman.

— Prin Decizia Ministerială Jur. Nr. 761/1944, s'a oprit vânarea potârnichilor timp de 2 ani (1944 şi 1945), pe întreg teritoriul judeţului Târnava-Mică.

— In Mon. Of. Nr. 16 din 20.I.944 s'a publicat un tablou cu noui perimetre de terenuri degradate, care însumează 414 hectare.

— Consiliul de administraţie al Societăţii „Progresul Silvic" a fixat pentru anul 1944 preţul abonamentului la Revista Pădurilor, după urmează:

300 lei pe an pentru studenţii silvici, conductori, brigadieri şi pădurari;
800 lei pentru abonaţii particulari;
1500 lei pentru instituţii publice şi întreprinderi particulare.

— Deasemenea Consiliul de Administraţie a fixat taxa de locuit în Căminul Societăţii la 250 lei pe seară până la 7 seri consecutive, după care preţul se dublează.

— Cotizaţia anuală pentru membrii Societăţii în care se cuprinde şi abonamentul la Revista Pădurilor, a fost fixată de Consiliul de Administraţie pentru 1944 la 900 lei.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Şedinţele Consiliului de Administraţie

PROCES-VERBAL Nr. 20.

Şedinţa din ziua de 7 Decembrie 1943.

Prezenţi D-nii: Chiriţă Constantin, Dăscălescu Ioan, Demetrescu C. Ilie, Drăcea Marin, Emanoil C., Florescu M. P., Ghelmeziu N., Haralamb At., Lazăr Horia, Năstăsescu Gh., Rădulescu Marin, Rodoteatu Stere, Sabău V., Sburlan D. A., Stinghe V. N. şi Suhăţeanu M. Ca invitat D-l Ing. Insp. G-l Vasile Cotta.

Ordinea de zi:

1. Proectul de lege al Vânătoarei 1943, în continuare.
2. Prezenţa membrilor la Consiliu.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Inainte de a se intra în ordinea de zi a şedinţei, care se deschide la orele 19 şi 15, sub preşedinţia D-lui Profesor M. Drăcea, preşedinte, D-sa anunţă încetarea din viaţă a colegului Mircea Ion, fost şef de Ocol la Soveja şi în ultimul timp la Focşani. In memoria lui se păstrează un moment de pioasă reculegere.

Se citesc procesele verbale Nr. 18 din 2 Noembrie 1943 şi Nr. 19 din 16 Noembrie 1943 şi se aprobă.

Se citesc apoi procesele verbale Nr. şi Nr. din 14 şi 19 Octombrie a. c., ale Comitetului de Direcţie care se ratifică.

In legătură cu problema muncii d-l preşedinte dă informaţii asupra felului cum este constituit Consiliul Consultativ al Muncii.

In legătură cu chestiunea atacului unei ciuperci în camerile dela subsolul vilei Silva, despre care se vorbeşte în procesul verbal Nr. /943 al Comitetului de Direcţie, se deleagă D-nii: D. Sburlan, C. Georgescu şi N. Ghelmeziu să studieze la faţa locului şi să întocmească un plan al lucrărilor necesare pentru înlăturarea eventualelor stricăciuni.

Se intră în ordinea de zi:

1. *Legea pentru organizarea vânătoarei.*

D-l Inginer Vasile Cotta, invitat pentru această şedinţă, dă informaţiuni Consiliului în legătură cu observaţiunile D-sale, privitoare la noul proect de lege al vânătoarei.

La discuţiuni iau parte toţi membrii prezenţi ai Consiliului.

Se hotărăşte a se ţine această chestiune în evidenţă iar D-l Preşedinte este rugat a discuta din nou cu D-l coleg A. Comşia, spre a se ajunge la obţinerea acelor deziderate pe care Corpul silvic le-a revendicat chiar pe vremea când vânătoarea era condusă de alte persoane decât silvicultori. Pentru

orice eventualitate, D-l Cotta este rugat să întocmească un memoriu în această chestiune spre a fi prezentat, la nevoe, Domnului Ministru. Se vor redacta în cadrul acestui memoriu, modificările ce se vor găsi necesare actualului proect.

2. Chestiunea dela punctul 2 se amână pentru şedinţa următoare.

3. *Comunicări şi Administrative.*

Se citesc răspunsurile la telegramele de felicitare ale Societăţii către M. S. Regele şi D-l Vice-Preşedinte al Consiliului de Miniştri Prof. Mihail Antonescu, cu ocazia zilelor onomastice.

D-l M. Suhăţeanu anunţă Consiliul că la 19 Decembrie 1943 se va deschide Congresul A. G. I. R. şi roagă pe D-l Preşedinte a invita pe membrii Societăţii de a participa în număr cât mai mare la acest Congres. D-l Preşedinte roagă pe membrii Consiliului să ia parte şi se hotărăşte ca D-l Ing. Haralamb secretarul raport al Secţiei silvice dela acest Congres, să facă invitaţiile.

Se aprobă cererea Academiei de Agricultură de a se ţine şedinţele în sala de festivităţi a Societăţii.

Se admit ca membrii noui în Societate D-nii: Inginer Mihai A. Găvală, pe 1 Ianuarie 1943 şi Inginer Al. Constantinescu, pe 1 Ianuarie 1944.

D-l M. P. Florescu anunţă Consiliul că în anul viitor se împlinesc 50 de ani dela înfiinţarea Şcoalei Superioare de silvicultură dela Brăneşti şi propune să se pregătească din timp sărbătorirea acestei date.

D-l Preşedinte anunţă că la Alba Iulia s'a organizat o expoziţie silvică, de către Direcţiunea Regională Silvică Cluj a Moţilor. Consiliul exprimă mulţumiri Domnului Director Regional Dănilă Roşu şi personalului ce l-a ajutat în organizarea acestei foarte reuşite expoziţii, care a făcut o frumoasă propagandă pentru ideea forestieră.

Şedinţa se închide la orele 22.

Preşedinte, (ss) M. DRĂCEA.

Secretar General, (ss) *C. Emanoil*

PROCES-VERBAL Nr. 21.

Şedinţa din 15 Decembrie 1943.

Prezenţi d-nii: Butoiu Al., Comşia Aurel, Dăscălescu Ioan, Drăcea Marin, Emanoil C., Florescu M. P., Grozescu D., Lazăr Horia, Minescu George, Nedelcovici Anastase, Rădulescu Marin, Stinghe V., Suhăţeanu M.

Invitaţi d-nii: Inginer M. Pandrea, Emil Niculescu şi C. Dragu.

Ordinea de zi:

1. Problema muncitorului de pădure.
2. Prezenţa membrilor la şedinţele Consiliului.
3. Diverse — Administrative.
4. Viramente de fonduri bugetare.

Şedinţa se deschide la orale 19 şi 15, sub preşedinţia d-lui Profesor M. Drăcea, preşedinte.

Se citeşte procesul verbal Nr. 20 din 7 Decembrie 1943, care se aprobă.

La discuţia procesului verbal şi în legătură cu proiectul de Lege pentru organizarea vânătoarei, se dau câteva relaţii de d-l Inginer Aurel Comşia, asupra unor modificări făcute proiectului vechiu.

D-l Preşedinte face un scurt istoric asupra luptei pe care societatea

noastră a dus-o ca vânătoarea să fie integrată în sectorul silvic. Aminteşte că în congresul dela Timişoara, din anul 1925, problema vânătoarei a stat pe primul plan al discuţiilor şi că fără încetare această problemă a stat în deosebita atenţie a preocupărilor societăţii.

Deaceea D-sa face apel la d-l coleg A. Comşia să se alăture punctului de vedere al societăţii, spre a se da acum o satisfacţie, pe care corpul o merită de mult.

D-l Consilier M. Ştefănescu-Suhăţeanu face şi D-sa apel la d-l A. Comşia, pe care îl socoteşte ca foarte stăpân pe situaţie la Direcţia Economiei Vânatului, să introducă modificările solicitate de Corp, făcând dovada înţelegerii aspiraţiilor corpului silvic, în problema vânatului.

D-l Aurel Comşia dă câteva relaţii asupra principiilor proiectului de lege şi arată că D-sa socoteşte proiectul de lege ca dând corpului silvic acea satisfacţie, despre care s'a vorbit.

Se hotărăşte ca d-nii: A. Comşia, D. Grozescu, M. Suhăţeanu şi At. Nedelcovici să se întrunească a doua zi pentru a discuta împreună eventualele divergenţe, pentruca la discuţia proiectului în Consiliul vânătoarei, delegaţii instituţiilor silvice să apară având un singur punct de vedere.

Se intră în ordinea de zi:

I. *Problema muncitorului de pădure.*

D-l Preşedinte arată felul cum s'a constituit Consiliul superior al Muncii şi scopul către care se pare că va tinde acest Consiliu organizat pe lângă Ministerul Muncii.

In ceea ce priveşte preocuparea inginerilor silvici faţă de problema muncitorului de pădure, d-l preşedinte arată că deşi ea nu a fost în atenţia permanentă şi insistentă, a societăţii noastre, a constituit, totuşi, încă cu 2—3 decenii în urmă o oarecare grijă a corpului. Astfel D-sa aminteşte de prelegerea camaradului Ilie Ioachimescu, din timpul studenţiei acestuia, cu subiectul: „Rolul silvicultorului în viaţa rurală“.

Mai târziu când posibilităţile au îngăduit s'a creiat pe lângă Institutul de Cercetări forestiere o secţie specială ce are în studiu problemele muncii şi ale muncitorului şi concomitent s'au trimis la studii colegi tineri, cari au făcut specializare în această problemă.

D-sa arată apoi că astăzi problema asigurărilor muncitoreşti are o desvoltare destul de mare şi se ţinteşte la generalizarea ei. Este cazul ca societatea noastră să-şi formuleze un punct de vedere cu privire la muncitorul de pădure.

D-sa mai arată că în secţia agricolă Consiliul muncii, din care şi D-sa face parte, se caută a se defini diferitele categorii de muncitori din mediul rural şi printre aceştia s'a trecut şi cel de pădure şi cer ca şi societatea noastră să-şi aibă punctul său de vedere.

După ce d-nii: M. Pandrea, Emil Niculescu şi C. Dragu detaliază evoluţia aplicării asigurărilor la muncitorii de pădure şi după ce se discută diferitele forme de asigurări, de pe urma cărora muncitorul să obţină avantagiile la cari contribuţia sa bănească îi dă dreptul, se convine ca fiind o definiţie potrivită aceea de: „muncitor la exploatarea şi prelucrarea lemnului“.

In aceea ce priveşte forma de asigurare şi modalităţile de aplicare, rămâne să se urmărească evoluţia principiilor ce se proiectează de Ministerul Muncii, cu concursul Consiliului superior al Muncii.

2. *Frecvenţa la Consiliu a membrilor aleşi.*

Se remarcă din nou greutatea cu care se adună cei 9 membri strict necesari, pentru deschiderea şedinţelor.

Se face din nou apel la colegii ce nu pot veni regulat la şedinţe să binevoiască a ţine seama de îndatoririle ce au faţă de membrii adunării generale, cari i-au trimes în Consiliu ca mandatari şi sunt rugaţi să binevoiască a răspunde la acest mandat contribuind la împărţirea greutăţilor pe care nevoile societăţii şi ale corpului le dau membrilor Consiliului, pentru a nu se lăsa greutatea acestor griji, pe seama unui prea restrâns număr de membrii.

La propunerea d-lui Secretar General se admite ca textul de mai sus, să se trimită la cea dintâiu convocare, după aprobarea acestui proces verbal.

3. *Diverse — Administrative.*

Se aprobă o subvenţie de 20.000 (douăzeci mii) lei pentru revista „Satul“.

4. *Viramente şi fonduri bugetare.*

Se aprobă viramentele cerute de d-l Cassier al Societăţii, prin referatul său din 14 Decembrie 1943.

5. *Comunicări.*

D-l Preşedinte arată că D-sa a fost desemnat ca membru în Comitetul de Onoare al Adunării Generale festive a A. G. I. R.-ului, ce se ţine în zilele de 19, 20 şi 21 Decembrie 1943.

Şedinţa se închide după epuizarea ordinei de zi, la ora 22.

Preşedinte, (ss) M. DRĂCEA.

Secretar General, (ss) *C. Emanoil*

D-nii ing. Cons. Silv. **Al. Butoi** şi ing. **D. Burghelea**, au întocmit şi pus sub tipar un:

CALENDAR TECHNIC SILVIC

pentru exerciţiul financiar 1944—1945, care va apare până la 1 Aprilie 1944.

Calendarul va avea formatul 100/70 mm adică dimensiunile unui carnet de note obişnuit şi va cuprinde pe cca. 250 pagini, în afară de partea calendaristică, şi file pentru diferite note şi cca. 100 pag. cu cele mai uzuale date şi formule pentru: linii trigonometrice, reduceri la orizont, calculul curbelor de racordare, capitalizare, scont, rentă, anuitate, termeni comerciali uzuali, date electro-technice, date practice pentru maşini, tipuri caracteristice de sol, seminţe forestiere, cubaje expeditive de arbori şi arborete, table de producţie la codru, la crâng, la zăvoiu, pierderi prin exploatare, factori de cubaj şi aşezare, sortarea în pădure, industrializarea, caracteristicele fierăstraielor, cubaje de scânduri, dulapi, rigle, industria chimică a lemnului, terminologia comercială a cherestelei, coeficienţi de frecare, terasamente, drumuri de alunecare, şosele forestiere, şine de cale ferată, funiculare, cabluri, lucrări diverse la clădiri, cuie, sârmă, tablă, bare, şuruburi Whitworth, fier profulat T, U, L. etc.

Cu datele din calendarul technic silvic, inginerul silvic în pădure, pe şantier, etc. poate să execute lucrări uzuale şi urgente, cari nu cer studii amănunţite de birou.

Inscrieri la D-l Inginer Consilier silvic Al. Butoi Bucureşti, Strada Transilvaniei 24.

P U B L I C A Ț I I

DECIZIUNII MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcțiunea Silvică

DECIZIUNE:

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor;

Asupra raportului Domnului Director al Direcției Silvice;

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic;

Având în vedere art. V din Legea modificatoare la Codul Silvic, publicată în Monitorul Oficial No. 131/920;

DECIDEM:

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Dâmbul Carelor, județul Hunedoara, proprietatea comunei Curechiu, în suprafață de 172 ha 4300 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția 84 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Bârjoveni, județul Roman, proprietatea Aurica Gh. N. Solomon, în suprafață de 56 ha 4432 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 25 ani. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Ghebu, județul Muscel, proprietatea Maria și Ion Stanciu Florea, în suprafață de 15 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Andrei, județul Vaslui, proprietatea Maria Odette Niculescu, în suprafață de 13 ha 9633 m. p. Regim și tratament crând simplu. Revoluția 25 ani. Revizuirea după 25 ani.

Dată astăzi 18 Decembrie 1943, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) *C. Călniceanu.*

No. 268716/943.

---

a) Amenajamentul pădurilor Dealul Tufăreilor ș. a., județul Sibiu, proprietatea comunei Bungard, în suprafață de 337 ha 3400 m. p., tratată în 2 serii de codru cu tăeri succesive și revoluția 100 ani; 2 serii de crâng cu rezerve și revoluția 40 și 30 ani și una serie de codru grădinărit cu exploatabilitatea fizică. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurii Brodina de Sus, județul Rădăuți, proprietatea Mitrana Daneliuc, în suprafață de 97 ha 1400 m. p. Regim și tratament codru

grădinărit. Termenul exploatabilităţii 90 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 18 Decembrie 1943, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) *C. Călniceanu.*

No. 268717/943.

---

a) Amenajamentul pădurii Cămăraşul, judeţul Ilfov, proprietatea Elena T. Dobrescu ş. a., în suprafaţă de 111 ha 4834 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia 20 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurii Oproaia, judeţul Vaslui, proprietatea Moştenit. Pascal Zadic, în suprafaţă de 93 ha 125 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

c) Amenajamentul pădurii Zăvoaiele Sicriţa, judeţul Prahova, proprietatea Moştenit. Stelian Dumitrescu, în suprafaţă de 111 ha 7900 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia 5 ani. Revizuirea după 5 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Leşile, judeţul Argeş, proprietatea Maria Em. Valescu, în suprafaţă de 28 ha 8250 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

e) Amenajamentul păduri La Spini, judeţul Alba, proprietatea Alexandru Crişan ş. a., în suprafaţă de 25 ha 2100 m. p. Regib şi tratament crâng cu rezerve. Revoluţia 20 ani. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Roleasca, judeţul Prahova, proprietatea Aleaxndru Bossy, în suprafaţă de 25 ha 5000 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia 20 ani. Revizuirea în 1945.

Dată astăzi 18 Decembrie 1943, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) *C. Călniceanu.*

No. 268718/943.

---

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Dobriţa, judeţul Gorj, proprietatea Dr. Max Culcer, în suprafaţă de 297 ha 6800 m. p. Regim şi tratament codru cu tăieri succesive. Revoluţia 80 ani. Revizuirea după 16 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Brustureţ, judeţul Muscel, proprietatea Victoria Creţu, în suprafaţă de 19 ha 9400 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Satului, jdeţul Argeş, proprietatea Constantin Procopiu, în suprafaţă de 16 ha 2400 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia 25 ani. Revizuirea după 20 ani.

Dată astăzi 17 Ianuarie 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) *C. Călniceanu.*

No. 9017/944.

---

a) Amenajamentul pădurilor Vercioroaba, Dealul Ţiganului ş. a., judeţul Mehedinţi, proprietatea Fundaţiei Culturale I. C. Mihail, în suprafaţă de 1190 ha 6900 m. p., tratate în o serie de crâng simplu cu revoluţia 20 ani şi 2 serii de crâng simplu cu revoluţia 30 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 17 Ianuarie 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) *C. Călniceanu.*

No. 9018/944.

---

a) Amenajamentul pădurii Zănoaga, judeţul Prahova, proprietatea Ion P. Cristopol, în suprafaţă de 100 ha 8967 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia 6 ani. Revizuirea după 6 ani.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii Dorgeş, judeţul Timiş Torontal proprietatea Composesoratului Urbarial din Dorgeş, în suprafaţă de 57 ha

5500 m. p. Regim şi tratament crâng compus. Revoluţia 30 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 17 Ianuarie 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) *C. Călniceanu.*

No. 9019/944.

Art. II. — Revizuirea amenajamentelor, regulamentelor de exploatare mai sus menţionate, se va face la epoca stabilită în dreptul fiecăruia. Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie, revizuirea se va face şi mai înainte de aceste termene.

Art. III. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc., se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reformă agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din acest amenajament (regulament de exploatare), referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări fortuite, el se va revizui imediat fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii etc. Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. IV. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute de studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. V. şi ultimul. — Domnul Director al Direcţiei Silvice este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) *C. Călniceanu.*

AU APĂRUT:

în EDITURA SOC. PROGRESUL SILVIC

LUCRĂRILE ADUNĂRILOR GENERALE DIN ANII 1942 ŞI 1943

(Două volume, însumând 350 pagini)

Subiectele discutate:

1. In anul 1942:

a) Problema combustibilului în raport cu criza lemnului de foc;

b) Regenerarea pădurilor în urma exploatărilor forţate din timpul războiului.

2. In anul 1943.

a) Linii fundamentale ale politicii forestiere de mâine în România;

b) Opera instituţiilor forestiere la păstrarea, îmbunătăţirea şi restaurarea solului ţării.

BIBLIOTECA „ASTRA" SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

Redactor-şef : **Stinghe N. V.**

Comitetul de redacţie:

Gr .Eliescu — Ilie C. Demetrescu
D. Sburlan — N. Ghelmeziu

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

CONSILIUL DE ADMINISTRAŢIE PE 1944

Preşedinte : **Drăcea D. M.**

Vice-Preşedinţi : **Stinghe N. V.**, **Grozescu Dem.**

Casier : **Rădulescu M.**

Secretar general : **Emanoil C.**

Secretari : **Ghelmeziu N.**, **Haralamb At.**

MEMBRII :

Butoi Alex. — **Lazăr H.**
Chiriţă C. — **Manoilescu Mircea**
Comşa Aurel — **Minescu G.**
Descălescu I. — **Năstăsescu G.**
Demetrescu Ilie — **Nedelcovici Anastase**
Florescu P. M. — **Rodoteatu St.**
Georgescu P. C. — **Sabău V.**
Heroiu Tr. — **Sburlan A. D.**
Ionescu Gh. — **Suhăţeanu Mih.**
Popescu D. I. — **Zeicu Ion**

Cenzori: **Pană Vasile, Georgescu Stelian** şi **Dragu Const.**
Cenzori supleanţi: **Niţescu I., Bădescu G.** şi **Focşăneanu I.**

PREŢUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituţii	1.500 lei
„ „ „ „ particulari	800 „
„ „ „ „ studenţi, conductori şi brigadieri . .	300 „
Numărul	150 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Au apărut:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.

Prof. V. N. STINGHE:
AMENAJAREA PĂDURILOR
un volum de 255 pagini

D. A. SBURLAN: **INSTALAȚII DE TRANSPORT PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**
Vol. I: **Trasee și terasamente; Șosele forestiere**
320 pag. cu 287 fig. în text (1943)
Vol. II: **Căi ferate înguste, funiculare**
301 pag. cu 204 fig. (1940)

GR. ELIESCU:
PROTECȚIA PĂDURILOR
un volum de 275 pagini

ILIE C. DEMETRESCU:
TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ GENERALĂ
un volum de 338 pagini

EM. PROTOPOPESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI
Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:
NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA SILVICĂ
1943; 36 pag.+54 fig.; 150 lei

2. AT. HARALAMB:
PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL

3. M. ENE:
PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR

„BUCOVINA" I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI

I 24961

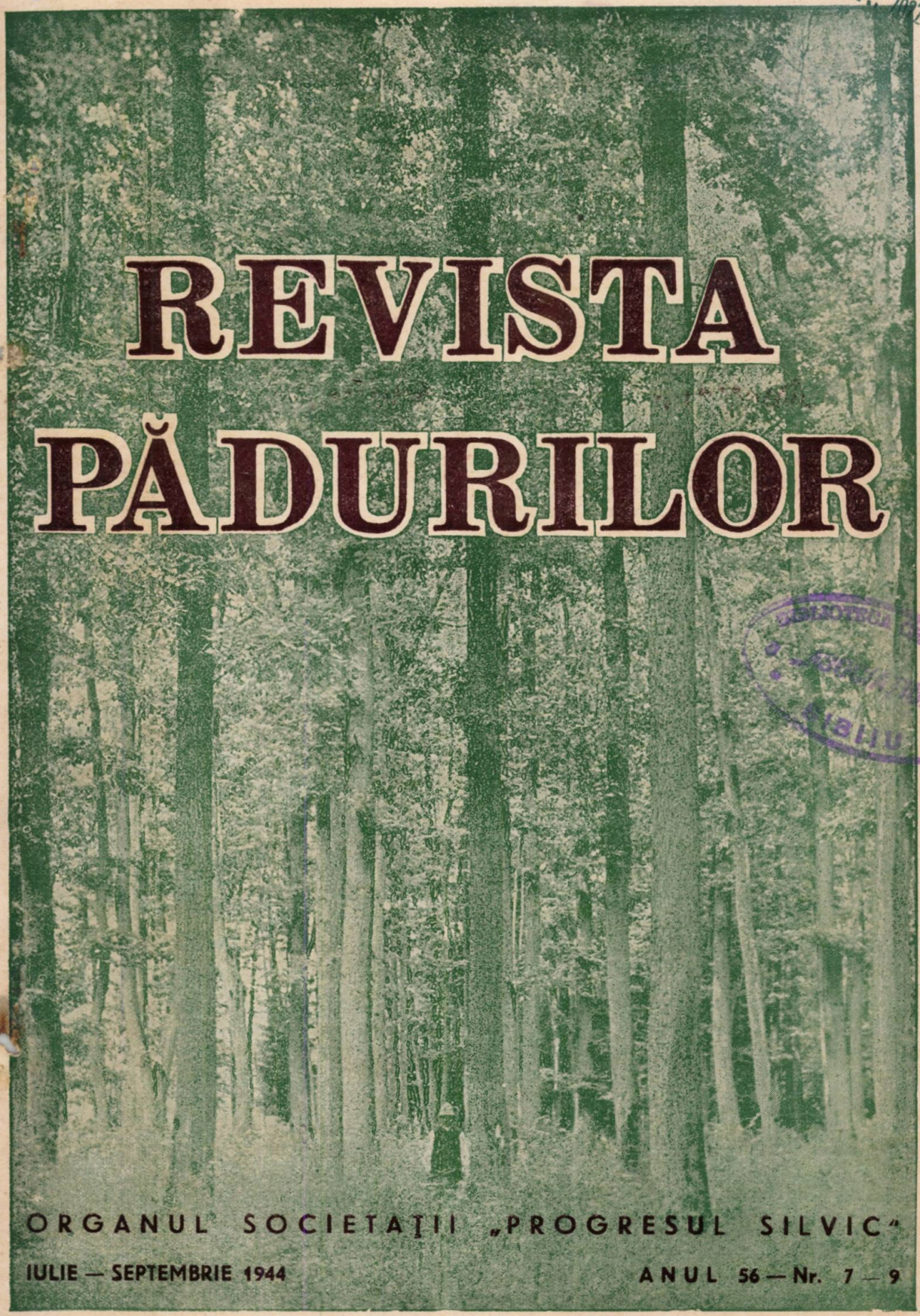

REVISTA PĂDURILOR

BIBLIOTECA CENTRALĂ
IAȘI

ORGANUL SOCIETAȚII „PROGRESUL SILVIC"

IULIE — SEPTEMBRIE 1944 ANUL 56 — Nr. 7 — 9

1939
97
- IUL. 2005
... 2014

REVISTA PĂDURILOR
PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"
Redactor responsabil: Prof. V. N. STINGHE
Inscrisă în Registrul de publicatiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfo[v] S. I comercială, sub No. 56/938.
Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31. — Bucuresti

ANUL 56, Nr. 7—9 IULIE-SEPTEMBRIE 1944

SUMARUL:

Studii:

N. Rucăreanu: Asupra formulei lui Pressler pentru determinarea capitalului-lemn normal — — — — — — — — — — — — 169
E. Vintilă: Contribuțiuni la cunoașterea structurii lemnului de salcâm — 176

Comentarii — Insemnări:

Nae Constantinescu: Răspândirea stejarului brumăriu în Oltenia — — — 183
I. Pavelescu: Grosimea arborilor la diferite înălțimi — — — — — 188
Gr. Eliescu: Asupra uscării stejarului — — — — — — — — — 192
R. Oprișiu: Terenul alunecător dela Salina Slănic-Prahova — — — — 197

Vânătoare-Pescuit:

S. Armășescu: Asupra prezenței caprei negre în masivul Bucegi — — — 203

Cronica internă (p. 206), *Acum 50 ani* (p. 219), *Cercul de studii forestiere* (p. 223), *Cronica cinegetică* (p. 227), *Jurisprudențe* (p. 233), *Legi* (p. 326), *Informațiuni* (p. 243), *Necrologie* (p. 249), *Soc. Progresul-Silvic* (p. 252).

SOMMAIRE

Études:

Sur la formule de Pressler qui détermine le capital-ligneux normal N. Rucăreanu
Contributions sur la structure du bois de robinier — — — E. Vintilă

Commentaires:

La distribution du Quercus pedunculiflora C. Koch en Petite Valachie — — — Nae Constantinesco
La grosseur des arbres aux différentes hauteurs — — — — I. M. Pavelesco
Sur le dépérissement du chêne pédonculé — — Gr. Eliesco
Le glissement de Salina Slănic Prahova — — R. Oprișiu

Chasse et Pisciculture:

Sur la présence du chamoix dans le massif de Bucegi — — — — S. Armășesco

Chronique (intérieure et cynégétique), Il y a 50 ans, Cercle d'études forestières, Jurisprudence, Lois, Nouvelles, Nécrologie, Soc. Progresul Silvic.

INHALT

Abhandlungen:

Über die Presslersche Formel zur Bestimmung des Normalvorrates — — — — N. Rucăreanu
Beiträge zur Kenntnis der Struktur des Robinienholzes — — — E. Vintilă

Mitteilungen:

Die Verbreitung des Quercus pedunculiflora in der Kleinen-Walachei — — — Nae Constantinescu
Die Dicke der Bäume in Verschiedenen Höhen. I. M. Pavelescu
Ueber das Aussterben der Eiche — — — Gr. Eliescu
Bodenrutschen bei Salina Slănic-Prahova — R. Oprișiu

Jagd und Fischerei:

Ueber das Vorkommen des Steinbocks im Bucegi-Gebirge — — — S. Armășescu

Chronik, Vor 50 Jahres, Jurisprudenz, Gesetze, Nachrichten, Nachruf, Verein „Progresul-Silvic"

! 24961

REVISTA PĂDURILOR Anul 56. — N-rul 7—9/1944

S T U D I I

ASUPRA FORMULEI LUI PRESSLER PENTRU DETERMINAREA CAPITALULUI-LEMN NORMAL

de N. RUCĂREANU

Amenajamentul foloseşte pentru determinarea cu aproximaţie a capitalului-lemn normal cunoscuta formulă a lui Pressler:

$$N=n\left[f_n+f_{2n}+f_{3n}+\ldots\ldots+\frac{f_{xn}}{2}\right]\pm\frac{f_{xn}}{2} \qquad (1)$$

Aceasta presupune, pentru a putea fi aplicată corect, o serie de exploatare cu arborete de aceeaşi fertilitate, în care sunt reprezentate toate vârstele, dela 1 an până la aceea a exploatabilităţii (xn), pe suprafeţe egale. Priveşte adică numai cazul tăierilor localizate, nu şi codrul grădinărit.

In formulă reprezintă: N, capitalul-lemn normal; f_n, f_{2n}, f_{3n} etc., volumul materialului lemnos al arboretelor (de suprafeţe egale) la vârstele n, 2n, 3n, etc., iar n, numărul de ani, (respectiv de arborete) cuprins între aceste vârste. Se observă că vârsta exploatabilităţii este multiplu de n.

Intr'o formă mai generală formula lui Pressler se poate scrie:

$$N=n\left[f_{(p+1)n}+f_{(p+2)n}+\ldots+f_{(p+k-1)n}+\frac{f_{pn}+f_{(p+k)n}}{2}\right]+\frac{f_{pn}}{2}\pm\frac{f_{(p+k)n}}{2} \qquad (2)$$

care, în cazul când p=o şi k=x, se reduce la forma (1), căci $f_{pn}=o$. Dar p şi k pot primi orice valori (numere întregi), cu condiţia ca $p+k\leq x$. In acest caz formula se poate aplica şi pentru determinarea volumului unei părţi numai a capitalului-lemn normal, cuprinsă între două vârste bine determinate: pn şi (p+k)n. Astfel, de ex., pentru determinarea părţii de capital-lemn dintr'o pădure normală, cuprins între 40 de ani şi 80 ani, dacă n=10, facem p=4, k=4 şi formula devine:

$$N=10\left[f_{50}+f_{60}+f_{70}+\frac{f_{40}+f_{80}}{2}\right]+\frac{f_{40}}{2}\pm\frac{f_{80}}{2}$$

39835

Estimaţia Forestieră foloseşte şi ea formula lui Pressler, când vrea să determine valoarea capitalului-lemn dintr'o pădure normală.

In acest caz f_n, f_{2n} etc., reprezintă valori.

Cantităţile f_n, f_{2n}, f_{3n}, etc., se referă, fie că e vorba de volum, fie că e vorba de valoare, numai la arboretul principal, sau numai la arboretul secundar [1]), sau, în sfârşit, la suma acestora [2]).

După cum s'a arătat la început, formula lui Pressler dă rezultate aproximative, de regulă mai mari decât cele reale. Cauza se atribue faptului că pentru stabilirea ei s'a considerat variaţia volumului (sau valoarei) în intervalele o—n, n—2n, etc., liniară, când în realitate este curbilinie. Dar dacă nu se aplică numai pentru determinarea capitalului-lemn din masivul principal, în celelalte două cazuri menţionate mai sus eroarea în plus este mărită din cauză că formula nu mai corespunde. Aceasta îmi propun să dovedesc în cele ce urmează.

Intr'o serie normală, ca şi într'un arboret echien crescut în condiţii normale, variaţia volumului (respectiv a valoarei) materialului lemnos dela an la an ar fi continuă, dacă nu s'ar face răriturí. Prin răriturí însă continuitatea se întrerupe. In anii când se efectuează operaţia se produce o scădere bruscă, mai mare sau mai mică, după caracterul extracţiei. Variaţia rămâne continuă numai în intervalele dintre două răriturí consecutive, cum se arată în figura de mai jos.

Cu fiecare răritură arboretul secundar este extras, redus la zero. Dar, procesul de diferenţiere a arborilor fiind permanent, el începe să se formeze din nou, din primul an următor, şi se accentuează mereu până la răritura următoare.

In reprezentarea grafică ce urmează se vede că numai variaţia masivului principal, redată de linia punctată inferioară, este continuă. Variaţia masivului total, respectiv secundar, după cum se ia în raport cu axa absciselor sau cu curba masivului principal, este redată de linia frântă.

---

1) Termenii: *arboret principal* şi *arboret secundar* sunt desigur cunoscuţi Totuşi, pentru a nu lăsa loc la îndoieli, reamintesc, că „arboretul secundar" cuprinde arborii din masiv, care ar trebui să fie extraşi în orice moment prin operaţia de răritură; pe când „arboretul principal" cuprinde arborii care trebue să rămână în picioare şi să fie îngrijiţi, pentru producţie. Se înţelege că arboretul secundar poate cuprinde arbori mai mulţi, sau mai puţini, de dimensiuni, structură şi poziţie socială diferite dela caz la caz, după sistemul şi gradul de răritură care se practică. In consecinţă şi arboretul principal diferă ca structură, dela caz la caz.

2) A se vedea Max Endres: Lehrbuch der Waldwertrechnung und Forststatik, ed. III, pag. 126.

Revenim la formula lui Pressler.

In interesul înțelegerii lucrurilor, să reproducem raționamentul după care aceasta s'a stabilit:

Se împarte vârsta exploatabilității (revoluția) într'un număr de intervale egale, fiecare de câte n ani. Se determină apoi (în general cu ajutorul tablelor de producție) valorile extreme ale fiecărui interval și se calculează volumul (valoarea) capitalului-lemn pe inter-

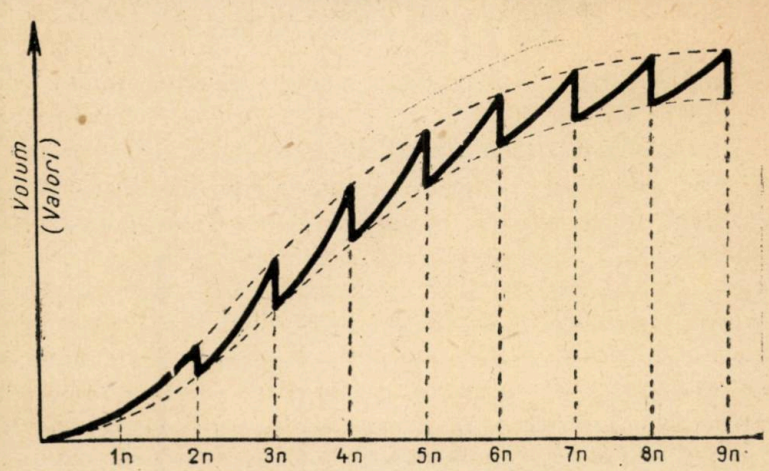

Curba generală a variației volumului (valoarei) arboretelor în raport cu vârsta. Linia punctată inferioară reprezintă variația arboretului principal; cea frântă de deasupra ei variația arboretului secundar.

vale, făcând media extremelor și înmulțind-o cu numărul anilor (arboretelor) respectivi. Dacă n este acest număr, iar f_o, f_n, f_{2n}, etc., valorile inițiale și finale ale intervalelor o—n, n—2n, etc., valoarea medie a unui arboret cuprins în acestea va fi:

$$\frac{f_o + f_n}{2}, \quad \frac{f_n + f_{2n}}{2}, \quad \frac{f_{2n} + f_{3n}}{2}$$

Inmulțind valorile medii cu numărul arboretelor din fiecare interval, adică cu (n+1), și făcând suma produselor se obține capitalul lemn normal.

Se observă însă că în afară de f_o și f_{xn}, toate celelalte valori sunt luate în calcul de două ori: odată ca element final al unui interval și a doua oară ca element inițial al intervalului următor. De aceea pentru a avea rezultatul exact, acestea trebuesc scăzute odată din suma totală.

Valoarea arboretului exploatabil f_{xn} va trebui să fie cuprinsă în rezultat sau scăzută, după cum se consideră pădurea toamna, când arboretul nu este încă exploatat, sau primăvara, după ce a fost ex-

ploatat. In raport cu aceste situații termenul final din formulă are semnul plus sau minus.

Sintetizând cele spuse mai sus, capitalul lemn normal se obține astfel (situația de primăvară):

$$N=(n+1)\frac{f_o+f_n}{2}+(n+1)\frac{f_n+f_{2n}}{2}+\ldots+(n+1)\frac{f_{(x-1)n}+f_{xn}}{2}+$$
$$-(f_n+f_{2n}+\ldots+f_{(x-1)x}+f_{xn}). \qquad (3)$$

Efectuând calculele se obține formula (1), cu semnul — (minus) la termenul final.

Din cele de mai sus trebue însă să reținem faptul că termenul inferior al unui interval este totdeauna același cu termenul superior al intervalului dinainte. Numai așa se ajunge la formula (1). Privind însă graficul, se vede că acest caz corespunde numai pentru masivul principal, la care variația este continuă. Pentru cazul masivului total și secundar, termenii finali ai intervalelor nu mai corespund cu cei inițiali ai intervalelor următoare, ci sunt mai mari decât aceștia exact cu valoarea răriturii. La arboretul secundar termenii inițiali ai intervalelor sunt totdeauna zero. De aceea formula în forma de mai sus nu mai este aplicabilă. Ea va trebui să fie adaptată după caz.

Să presupunem că într'o pădure normală răriturile încep la vârsta 3n și continuă din n în n ani până la exploatabilitate. Valorile lor succesive le notăm cu r_{3n}, r_{4n}, r_{5n}, etc.

Făcând în relația (3) să difere termenii finali ai intervalelor, imediat următoare, putem scrie, dând pe (n+1) factor comun:

$$N=(n+1)\left[\frac{f_o}{2}+f'_n+\frac{f_n+f'_{2n}}{2}+\ldots+\frac{f_{(x-1)n}+f'_{xn}}{2}\right]-(f'_n+f'_{2n}+\ldots f'_{xn}) \qquad (4)$$

Raportul dintre f și f' este, în general, : $f'_{kn}=f_{kn}+r_{kn}$.

Când răriturile încep la vârsta 3n, k ia valori dela 3 la x. Inlocuind în acest caz valorile respective ale lui f'_{kn} în (4) și considerând că și răriturile din anul respectiv sunt efectuate, ceeace este normal pentru situația de primăvară, obținem:

$$N=(n+1)\left[\frac{f_o+f_n}{2}+\frac{f_n+f_{2n}}{2}+\frac{f_{2n}+f_{3n}+r_{3n}}{2}+\frac{f_{3n}+f_{4n}+r_{4n}}{2}+\ldots\ldots+\right.$$
$$\left.+\frac{f_{(x-1)n}+f_{xn}+r_{xn}}{2}\right]-(f_n+f_{2n}+\ldots+f_{x1}+r_{3n}+r_{4n}+\ldots+r_{xn}) \qquad (5)$$

Efectuând operațiile și punând $r_{3n}+r_{4n}+\ldots+r_{xn}=\Sigma r$, avem:

$$N=n\left(f_n+f_{2n}+\ldots+\frac{f_{xn}}{2}+\frac{\Sigma r}{2}\right)-\frac{f_{xn}}{2}-\frac{\Sigma r}{2} \qquad (6)$$

Aceasta este formula care ne dă capitalul-lemn normal total (arboret principal + arboret secundar) pentru situația de primăvară.

Pentru situația de toamnă, considerând că nici exploatarea arboretului principal, nici răriturile, nu sunt efectuate, formula se obține din (6), adăogând $f_{xn} + \Sigma r$. Vom avea:

$$N = n\left(f_n + f_{2n} + \ldots + \frac{f_{xn}}{2} + \frac{\Sigma r}{2}\right) + \frac{f_{xn}}{2} + \frac{\Sigma r}{2} \qquad (7)$$

Combinând pe (6) cu (7) putem scrie

$$N = n\left(f_n + f_{2n} + \ldots + \frac{f_{xn}}{2} + \frac{\Sigma r}{2}\right) \pm \left(\frac{f_{xn} + \Sigma r}{2}\right) \qquad (8)$$

Formula aplicabilă pentru determinarea unei părți numai din capitalul-lemn normal (total) cuprins între vârstele pn și (p+k)n se deduce din (2) dacă, atât în paranteză, cât și la termenul ultim din afara parantezei se adaugă suma răriturilor din intervalul considerat, împărțită la 2.

In formula (8) făcând $\Sigma r = o$, rezultă formula (1), valabilă pentru arboretul principal. Făcând însă $f_n = f_{2n} = \ldots f_{xn} = o$, rămâne numai arboretul secundar.

$$N = \frac{n \Sigma r}{2} \pm \frac{\Sigma r}{2} \text{ sau}$$

$$N = \frac{n \pm 1}{2} \Sigma r \qquad (9)$$

Această formulă se poate deduce și direct. Am văzut că volumul (valoarea) arboretului secundar este după fiecare răritură zero. Crește apoi până la răritura următoare (r), astfel încât în fiecare interval valoarea medie a lui este $\frac{o + r}{2}$. Cum în fiecare interval am considerat n ani, volumul (valoarea) total pe interval este de $\frac{n\,(o+r)}{2}$ iar pentru toate intervalele, păstrând notația, va fi $\Sigma \frac{n\,(o+r)}{2} = \frac{n}{2} \Sigma r$

Adăogându-se sau scăzându-se la această sumă Σr, după cum ne considerăm înainte sau după efectuarea răriturii, se obține formula (9).

Prin urmare formula lui Pressler pentru determinarea capitalului lemn normal în forma sa generală (1) nu se poate aplica corect

decât numai pentru arboretul principal. Pentru determinarea capitalului lemn al arboretului secundar sau total nu se pot aplica, decât formulele (9), respectiv (6), (7) sau (8) de mai sus.

Exemplu numeric.

Intr'o pădure normală de molid cu revoluția de 80 de ani s'au determinat următoarele valori:

La vârsta de	10	20	30	40	50	60	70	80	ani
arboretul principal	6.000	20.000	56.000	125.000	230.000	350.000	480.000	600.000	lei
arboretul secundar	—	—	5.500	16.000	28.000	46.000	65.000	80.000	lei
arboret total	6.000	20.000	61.500	141.000	258.000	396.000	545.000	680.000	lei

Aplicând formula (1) pentru determinarea valoarei capitalului lemn, întâi pentru arboretul principal (fără rărituri), apoi pentru arboretul total (plus rărituri) și la urmă numai pentru arboretul secundar (rărituri) în cazul de mai sus avem, pentru situația de primăvară:

a) arboret principal

$$N = 10\ (6.000 + 20.000 + 56.000 + 125.000 + 230.000 + 350.000 + 480.000 + \frac{600.000}{2}) - \frac{680.000}{2} = \mathbf{15.370.000\ lei.}$$

b) arboret total

$$N = 10\ (6.000 + 20.000 + 61.500 + 141.000 + 258.000 + 396.000 + 545.000 + \frac{680.000}{2}) - \frac{680.000}{2} = \mathbf{17.335.000\ lei.}$$

c) arboret secundar

$$N = 10\ (5.500 + 16.000 + 28.000 + 46.000 + 65.000 + \frac{80.000}{2}) - \frac{80.000}{2}$$

$$= \mathbf{1.965.000\ lei.}$$

In acest mod calculează M. Endres valoarea capitalului-lemn normal, în exemplul arătat în cartea sa Lehrbuch der Waldwertrechung und Forststatik, ed. III, la pag. 126.

Aplicând însă la cifrele de mai sus, pentru determinarea valoarei capitalului-lemn corespunzător arboretului total și secundar, respectiv formulele (6) și (9) de mai sus, găsim:

b') arboret total

$$N = 10\ (1.567.000 + 120.250) - 420.250 = \mathbf{16.452.250\ lei.}$$

c') arboret secundar

$$N = \frac{10-1}{2}(5.500+16.000+28.000+46.000+65.000+80.000) =$$

$$= 1.082.250 \text{ lei.}$$

Se vede că prin aplicarea formulelor (6) și (9) se obțin rezultate mai mici pentru valoarea capitalului-lemn normal privind arboretul total și secundar, decât dacă se aplică formula (1), cum se face în general. Afirmația făcută în acest articol, că eroarea în plus se datorește și faptului că formula (1) nu este aplicabilă în toate cazurile se dovedește a fi exactă.

*

Sur la formule de Pressler qui détermine le capital-ligneux normal.

Über die Presslersche Formel zur Bestimmung des Normalvorrates.

Die Presslersche Formel $N=n\left[f_n+f_{2n}+\ldots+\frac{f_{xn}}{2}\right]\pm\frac{f_x}{2}$ dient zur Bestimmung sowohl der Masse, als auch des Wertes des normalen Vorrates. Will man den normalen Vorrat für den verbleibenden Bestand allein, oder für der verbleibenden und ausscheidenden Bestand zusammen, oder gar für den letzteren allein wissen, so nimmt man in der Formel für f_n, f_{2n} u. s. w. die betreffenden Werte.

Verfasser beweist aber, dass die auf diese Weise gewonnenen Ergebnisse nur im Falle des verbleibenden Bestandes richtig sind. Die anderen sind zu gross, weil die Formel dazu nicht geignet ist.

Um richtige Ergebnisse auch bei der Berechnung des verbleibenden und ausscheidenden Bestandes zusammen, sowie des ausscheideden Bestandes allein zu bekommen, bedarf die Formel einer Ergänzung. Man kam zu den Gleichungen (8) und (9), die man als richtig zur Anwendung bei den zwei letzt genannten Berechnungen anzunehmen sind.

A APĂRUT:

Ing. ALEX. BUTOI și Ing. D. BURGHELEA:

EXCELSIOR

C. T. S.

Pentru inginerul silvic
1944—45

Format 11/7 cm. cu 80 pagini text + 60 pag. calendar și alte date.

CONTRIBUȚIUNI LA CUNOAȘTEREA STRUCTURII LEMNULUI DE SALCÂM

de Ing. E. VINTILĂ și ELENA GALBENU

Salcâmul (Robinia pseudoacacia Linnaeus), este un arbore din familia Leguminosae, originar din America de Nord. A fost introdus în Europa pe la anul 1601 de către Jean Robin, dela care i s'a dat și denumirea. In România a fost introdus, după d-l Prof. Drăcea [1], cam pe la mijlocul veacului al 18-lea, probabil câteva decenii înainte de anul 1777. Denumirea de salcâm, după același autor, este de origină turcă și probabil că acest arbore a fost adus în peninsula Balcanică prin Constantinopol.

Lemnul de salcâm face parte din categoria lemnelor vărgate cari au deosebiri de culoare între alburn și duramen.

Vasele sunt dispuse în inel formând o zonă distinctă de lemn timpuriu. Aceste vase sunt astupate de thylle, cu excepția ultimului inel anual de alburn dela periferia trunchiului.

Hartig [2] constată la un salcâm în vârstă de 16—17 ani, tăiat în luna Iunie, că numai ultimul inel anual întreg și cel încă neterminat din anul tăierii, aveau vase neastupate de thylle.

Cu materialul lemnos adus dela Ocolul silvic Ciuperceni-Dolj, pentru cercetări asupra trăiniciei naturale a salcâmului în comparație cu stejarul [5], s'au făcut observațiuni și asupra structurii în general a lemnului de salcâm. S'au determinat: lungimea și grosimea fibrelor, dimensiunile vaselor, mărimea razelor medulare și s'au făcut observațiuni asupra formațiunilor de thylle la următoarele trei categorii de material lemnos:

1. Lemn de salcâm provenit din sămânță și crescut în lumină, având inelele anuale late. Vârsta 26 ani: (Salcâmul Nr. 1).

2. Lemn de salcâm provenit din lăstar tăiat pentru a treia oară (Salcâmul Nr. 5), în vârstă de 20 ani, crescut deasemeni în lumină suficientă.

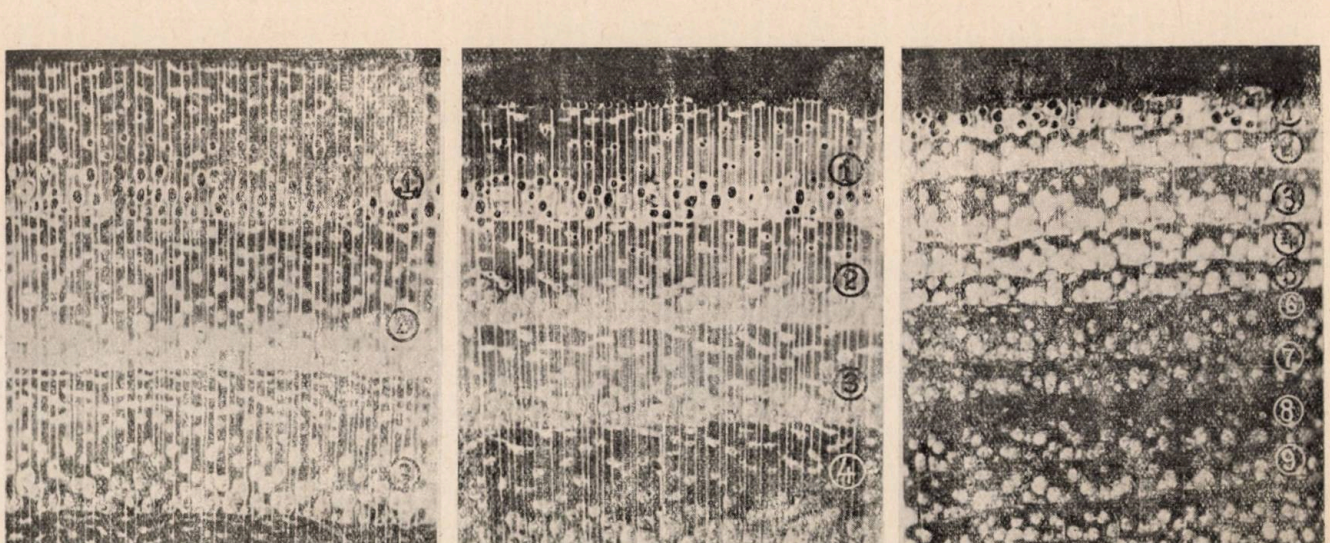

— Secțiuni transversale luminate deasupra. Mărire 5 x.
— Sections transversales éclairées par dessus. Agrandissement 5 x.
Fig. 1. Salcâmul nr. 1; Fig. 2. Salcâmul nr. 5; Fig. 3. Salcâmul nr. 4.
Fig. 1. Robinier no. 1; Fig. 2. Robinier no. 5; Fig. 3 Robinier no. 4.

— Secţiuni microscopice prin lemnul de salcâm. Mărire 5 x.
– Sections microscopiques dans le bois de robinier. Agrandissement 5 x.
Fig. 4. Secţiune transversală; Fig. 5. Secţiune radială; Rig. 6. Secţiune tangenţială.
Fig. 4. Section transversale; Fig. 5. Section radiale; Fig. 6. Section tangentielle.

3. Lemn de salcâm provenit din sămânţă crescut dominat cu inele anuale mărunte, vârsta 46 ani. (Salcâmul No. 4).

Probele de lemn care au servit la aceste determinări au fost luate dela înălţimea de circa 2 m dela sol şi din ultimele inele anuale spre exteriorul trunchiului.

Toţi arborii au fost crescuţi în stare de masiv.

Formaţiunea thyllelor.

Examinând la microscop secţiunile transversale ale lemnului s'a constatat următoarele cu privire la formaţiunea de thylle:

La salcâmul Nr. 1 vasele aflate în ultimul inel de alburn, dela periferia trunchiului, erau în majoritate neastupate de thylle. Un număr redus din vasele din acest inel aveau deja thylle (foto Nr. 1).

In inelul anual următor, format cu un an mai înainte, s'a putut observa în zona de toamnă câteva vase libere, restul însă fiind complet astupate de aceste formaţiuni.

La celelalte inele de alburn, ca şi la toate inelele de duramen, vasele au fost complet pline de thylle.

La salcâmul Nr. 5, provenit din lăstar, s'au făcut aceleaşi observaţiuni: în ultimul inel anual vasele au fost în majoritate libere, dar şi aci au existat vase cu thylle.

In cel de al doilea inel anual numai în zona de toamnă au mai fost găsite asemenea vase neastupate, în timp ce în zona de lemn timpuriu vasele erau complet astupate.

Celelalte inele anuale n'au mai avut vase libere.

La salcâmul Nr. 4, crescut în stare dominată, cu inele foarte înguste, găsim vase libere numai în ultimul inel anual. Cel de al doilea inel anual de alburn nu mai prezenta deloc vase libere nici chiar în zona de lemn târziu, aşa cum a fost cazul la ceilalţi doi salcâmi.

Şi la acest salcâm se constată deasemenea că în primul inel anual nu toate vasele sunt libere, un număr relativ mare din acestea sunt deja astupate de thylle. Numărul acestor vase cu thylle este chiar mai mare decât la ceilalţi doi salcâmi.

Formaţiunea de thylle în inelele anuale cele mai tinere de salcâm este pusă de Wadas [4] în legătură cu condiţiunile anormale de viaţă ale arborelui, care ar favoriza această formaţiune.

Thylele apar în secţiune transversală, privite la microscop, sub forma unor îngrămădiri neregulate de pereţi celulari foarte subţiri (foto Nr. 4). In secţiune radială, aceşti pereţi celulari au formă regulată, putându-se observa cum pornesc dela pereţii vaselor spre mijloc. (Foto 5). In secţiune tangenţială, formaţiunea thyllelor apare

deasemenea sub forma unor aglomerări de pereţi celulari de formă neregulată (Foto Nr. 6).

Din aceste observaţiuni cu privire la formaţiunea de thylle, se pot trage următoarele concluziuni:

1. In ultimul inel anual majoritatea vaselor sunt neastupate de thylle, aceste vase servind la circulaţia sevei ascendente. Faptul că şi în al doilea inel anual de alburn, în cazul arborilor nedominaţi, proveniţi din sămânţă sau lăstar, există vase neastupate de thylle, este posibil ca arborele să folosească şi aceste vase la circulaţia sevei.

2. In ultimul inel anual, format recent, constatându-se şi un număr redus de vase astupate de thylle, rezultă că formaţiunea thyllelor începe chiar în cursul formării inelului anual. Această formaţiune de thylle în ultimul inel anual de alburn, este mult mai accentuată la salcâmul Nr. 4 dominat, la care nu se mai observă în al doilea inel anual vase libere.

R. Hartig [3], care s'a ocupat cu această formaţiune de thylle la salcâm, a arătat că numai în ultimul inel anual şi în acela în curs de formare, — din anul doborârii — existau vase libere. El nu afirmă însă că toate vasele aflate aci erau libere, ceiace ne facem să credem că şi el a putut observa în această zonă şi vase astupate cu thylle. Salcâmul studiat de Hartig era crescut în grădină, deosebindu-se în această privinţă de salcâmii cari au făcut obiectul acestor observaţiuni.

Mărimea vaselor, a razelor medulare şi a fibrelor.

Cu ajutorul secţiunilor microscopice făcute cu acest material, s'au determinat dimensiunile vaselor şi razelor medulare, iar cu ajutorul macerăţiunii lui Schultze s'au făcut preparate cu care s'a determinat lungimea şi grosimea fibrelor (Tabloul Nr. 1).

Examinând rezultatele acestor determinări, se constată:

TABLOUL Nr. 1.

Salcâmul Nr. *)	Condiţiunile de creştere	Lăţimea vaselor mm	Înălţimea razelor medulare mm	Lăţimea razelor medulare mm	Nr. rândurilor de celule	Lungimea mijlocie a fibrelor mm.	Grosimea mijlocie a fibrelor mm.
1	Din sămânţă, crescut în lumină	0,10— 0,45	0,20— 0,90	0,03— 0,06	1...5	1,11	0,018
5	Din lăstar	0,10— 0,35	0,30— 0,55	0,03— 0,06	1...3	1,07	0,018
4	Din sămânţă, crescut dominat	0,10— 0,45	0,20— 0,45	0,02— 0,04	1...3	0,87	0,018

*) Numărul arborilor este acela arătat şi în lucrarea D-lui Ing. E. Vintilă [5[.

Mărimea vaselor.

Vasele sunt în general grupate în zona de primăvară, formând o zonă distinctă de lemn timpuriu. Afară de aceste vase, care au un diametru mare și sunt foarte numeroase, se mai găsește și în zona de toamnă un număr foarte restrâns de vase cu deschidere mică.

In general, diametrul vaselor a fost cuprins la salcâmul Nr. 1 între 0,10....0,45 mm, ca și la salcâmul Nr. 4. Numai la salcâmul Nr. 5, provenit din lăstar, nu s'au găsit vase peste 0,35 mm, afară de vasele duble formate din reunirea a două vase.

La salcâmul Nr. 1 vasele au avut o formă mai ovală, alungirea fiind în sens radial, ceea ce s'a constatat și la salcâmul Nr. 5, însă în mai mică măsură.

La salcâmul Nr. 4, cu inele înguste, vasele au avut o formă mai rotundă.

Asupra dimensiunilor vaselor găsim menționat în tabela generală de însușiri, pentru salcâmul crescut în Europa, că cele mai late vase au dela 0,2—0,3 mm. După cum vedem din măsurătorile noastre, această lățime maximă a fost depășită la salcâmul Nr. 1 și 4.

Razele medulare.

Razele medulare sunt formate dintr'un număr variabil de rânduri de celule, în general înguste, care în secțiune transversală nu se văd cu ochiul liber. Privite la microscop, se constată că sunt formate din 1 până la 5 rânduri de celule de parenchim. In secțiune tangențială, ele apar sub forma unei aglomerări de celule dispuse într'un fascicol fuziform alungit, ascuțit spre extremități, conținând cel mai mare număr de celule la mijloc (fig. 6).

Inălțimea razelor medulare este cuprinsă între 0,20—0,90 mm la salcâmul Nr. 1, între 0,30...0,55 mm la salcâmul Nr. 5 și între 0,20...0,45 mm la salcâmul Nr. 4.

Lățimea maximă a razelor medulare, măsurată în secțiune tangențială în regiunea cu numărul cel mai mare de celule, este cuprinsă între 0,03...0,06 mm la salcâmul Nr. 1 și Nr. 5 și între 0,02...0,04 mm la salcâmul Nr. 4.

Din aceste date se poate spune că razele medulare sunt în general mai înalte la salcâmul Nr. 1 crescut din sămânță și liber și mai scurte și mai înguste la salcâmul Nr. 4 crescut dominat.

Mărimea fibrelor.

Fibrele constituesc elementul de bază de care depinde rezistența lemnului. Numărul, ca și mărimea lor, variază cu vârsta și condițiunile de creștere ale arborelui. Uneori se poate stabili o legă-

tură între mărimea fibrelor şi lăţimea inelului anual, aşa cum constată Hägglung la lemnul de molift [2].

Cu ajutorul microscopului Ultraphot „Zeiss" s'au făcut asemenea măsurători de fibre cu preparate obţinute prin macerarea lemnului de salcâm s'au făcut câte 300 de măsurători *) pentru fiecare din cele trei categorii de lemn şi s'au întocmit cu ele curbele de frecvenţă pe care s'au trecut valorile mijlocii (Diagr. I, II).

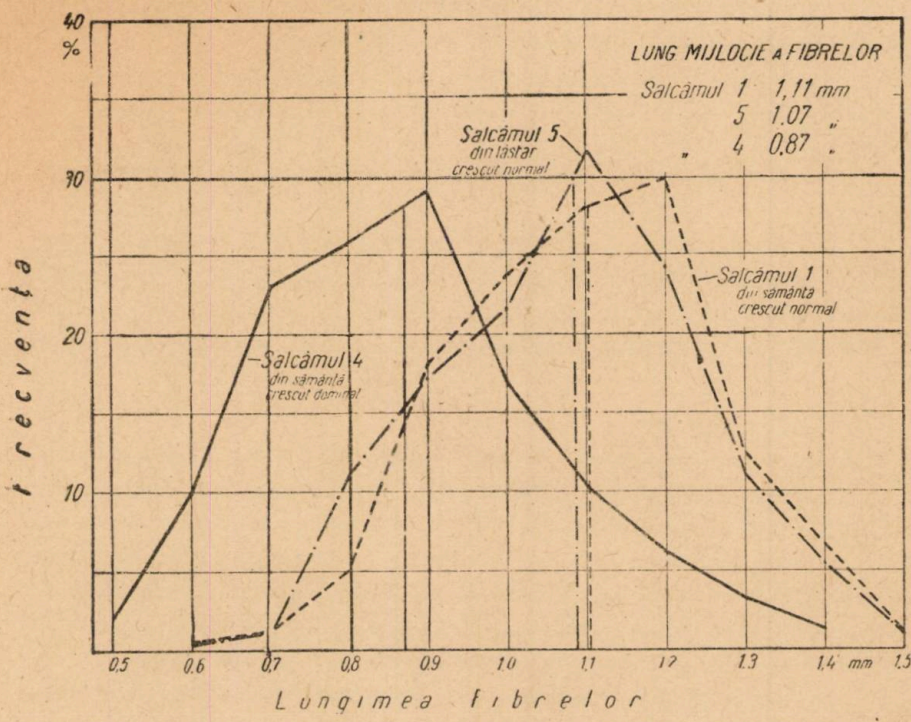

Curbe de frecvenţă cu lungimea fibrelor la lemnul de salcâm.

Din mersul acestor curbe se pot face următoarele constatări:

Lungimea fibrelor la lemnul provenit din sămânţă sau din lăstar, crescut însă normal, cu lumină suficientă (salcâmul Nr. 1 şi 5), este aproximativ egală (1, 11 şi 1,07 mm). Împrăştierea valorilor (minime şi maxime), ca şi forma curbelor, este aproape aceeaşi. Dimpotrivă, la salcâmul crescut dominat, deci cu inele mărunte, fi-

*) Asemenea curbe de frecvenţă au fost întocmite cu rezultatele a 100, 200 şi 300 de măsurători, constatându-se că la 300 de măsurători curba de frecvenţă are aceeaşi formă ca la 200 de măsurători şi valoarea mijlocie rămâne deasemenea neschimbată.

brele sunt mai scurte, valoarea mijlocie fiind 0,87 mm. Cele mai multe fibre sunt cuprinse, la acest lemn, între 0,7 şi 0,9 mm.

Grosimea fibrelor, măsurată la cele două categorii deosebite de lemn (salcâm dominat şi crescut normal), nu a variat în schimb aproape deloc. Cele două curbe de frecvenţă au acelaşi mers. Valoarea mijlocie fiind în ambele cazuri 0,018 mm.

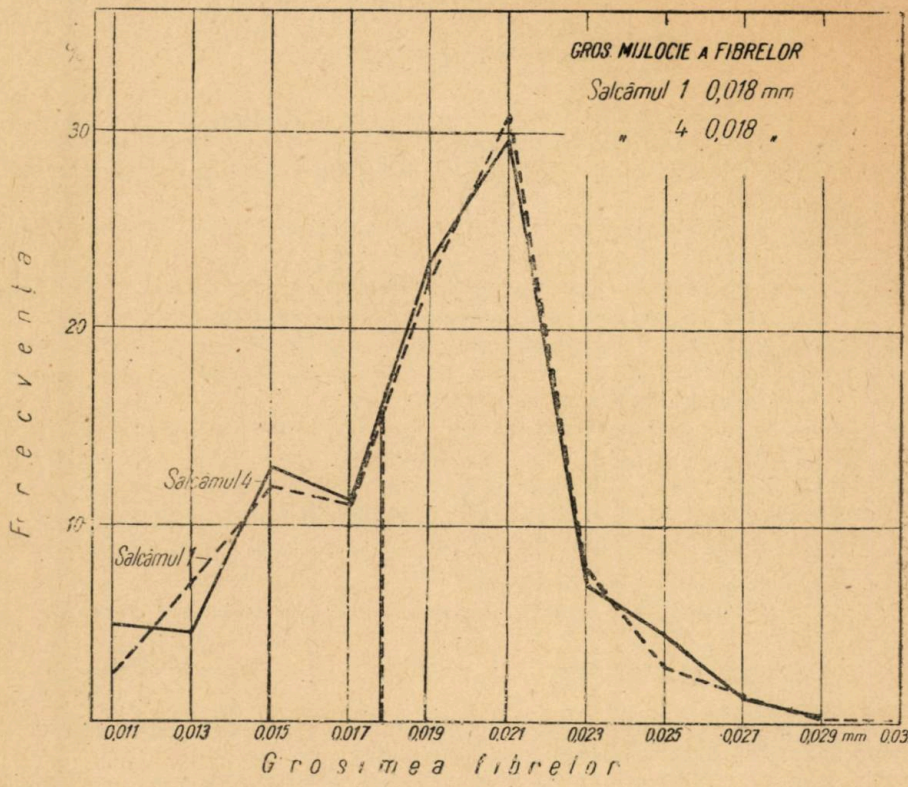

Curbe de frecvenţă cu grosimea fibrelor la lemnul de salcâm.

Fibrele au fost măsurate la mijloc, în partea cea mai îngroşată.

Lungimea fibrelor de salcâm, în cazul salcâmului Nr. 1 şi 5, ar intra, după clasificarea normalizată de Asociaţia internaţională a anatomiştilor, în clasa a 4-a, a fibrelor de lungime „mijlocie" (între 900 şi 1600 μ), iar în cazul salcâmului Nr. 4, crescut dominat, în clasa a 3-a, a fibrelor de lungime „potrivit de scurtă" (între 700 şi 900 μ). Această clasificare cuprinde în total 7 clase, dela „excepţional de scurte" (sub 500 μ) şi până la „excepţional de lungi" (peste 3000 μ).

In comparație cu mărimea fibrelor dată în tabela generală a însușirilor lemnului de salcâm din Europa [6], constatăm următoarele:

Grosimea mijlocie a fibrelor găsite de noi se situează între limitele date în aceste tabele (0,014—0,022 mm) și anume exact la mijloc. Lungimea mijlocie a fibrelor este în schimb, pentru toate cele trei cazuri, sub valoarea dată în acest tablou (1,25 mm).

BIBLIOGRAFIE

1. *Drăcea, M.:* Beiträge zur Kenntnis der Robinie in Rumänien. București, 1928.
2. *Hägglung, E.:* Uber den Einfluss der Holzbeschaffenheit auf die Ausbeute und Qualität der Sulfit- und Sulfatzellstoffe. Papierfabrikant 1935, p. 73.
3. *Hartig, R.:* Wachstumsgang und Holz der Robinie. Forstl. Naturw. Zeitschrift, 1893, pag. 93—96.
4. *Vadas, E.:* Die Monographie der Robinie mit besonderer Rücksicht auf ihre forstwissenschaftliche Bedeutung. Selmecbanya, 1914.
5. *Vintilă, E.:* Cercetări pe cale mycologică asupra durabilității naturale a lemnului de salcâm în comparație cu lemnul de stejar. 1944. [Nepublicată. Prezentată la ICEF].
6. * * * Robinie: Holzeigenschaftstafeln. Mechanisch-technologisches Institut der Reichsanstalt für Holzforschung. Eberswalde. Holz als Roh- und Werkstoff, 1941.
7. * * * Standard terms of length of vessel members and wood fibers. Tropical Woods, 1937, Nr. 51, pag. 21.

*

Beiträge zur Kenntnis der Struktur des Robinienholzes

Contributions à la connaissance de la structure du bois de robinier.

La présente étude comprend le résultat des recherches microscopiques entreprises sur la structure du bois de robinier.

Ont été fait des observations sur la formation des thylles concernant trois catégories de matériel ligneux, soit: chez un arbre provenant de semence qui a végété en pleine lumière (robinier No. 1); chez un arbre qui a été dominé (robinier No. 4) et chez un arbre provenant de rejet se trouvant pour la trosième fois en cours d'exploitation (robinier No. 5). Voir les photos No. 1—6 en face de la revue.

Ont été aussi faites des déterminations sur la longuer et la grosseur des fibres (la courbe de frequence des diagrames No. 1 et 2), sur les dimensions des vaisseaux et sur la grandeur des rayons médullaires.

Les résultats de ces déterminations sont compris dans le tableau No. 1.

COMENTARII — ÎNSEMNĂRI

RĂSPÂNDIREA STEJARULUI BRUMĂRIU ÎN OLTENIA

de Ing. NAE CONSTANTINESCU

In anul 1936, D-l Profesor Al. Borza a deosebit, dintre stejarii ce cresc în România, o specie ce nu fusese încă semnalată la noi, anume Quercus pedunculiflora C. Koch, numit în românește stejar brumăriu. Acesta, până în 1936 a fost sau considerat ca hibrid al stejarului de luncă (Quercus robur L.) sau confundat cu acesta.

In volumul VIII al Analelor I. C. E. F., D-l Profesor Dr. C. Georgescu stabilește răspândirea acestei specii în țara noastră.

Deoarece, în ceea ce privește Oltenia, în această lucrare nu s'a trecut în întregime zona ocupată de acest stejar, ne permitem ca, pentru completarea acesteia, să arătăm întreaga regiune unde se găsește în această parte a țării.

După cum arată și D-l Profesor C. Georgescu, stejarul brumăriu ocupă o fășie care, în linii generale, se confundă cu zona stepei cu păduri sau antestepa fixată de D-l Profesor Petre Enculescu [1]). In Oltenia el păstrează aceeași regulă, cu mici excepțiuni, ocupând o fâșie cu lățimea neregulată și întreruptă de lunca Jiului și a cărei limită nordică pornește din pădurea Vrancea, situată lângă comuna cu acelaș nume din Jud. Mehedinți, aproape de Dunăre, înconjoară pela sud depresiunea Vânju Mare, trece prin pădurea Punghina, merge spre Est prin pădurea Poiana Plenița și, înconjurând pela Nord terasa Băilești, trece prin pădurile Perișor, Radovan, Lipovu de Sus și Malaica, de unde se îndreaptă spre Nord-Est până în pădurea Dealul Bobului, unde se oprește în lunca Oltului.

Limita sudică a acestei fâșii este și mai neregulată. In partea de Vest, dela Vrancea până în apropiere de Cetate-Dolj, această

---

1) P. Enculescu: Zonele de vegetație lemnoasă din România în raport cu condițiunile oro-hidrografice, climaterice, de sol și de subsol. București, 1923.

limită este formată de Dunăre. In această parte îl găsim și în ostroave, cum este Ostrovul Mare din Mehedinți. De aici până la lunca Oltului, limita sudică este formată de spațiile ocupate de stepă.

În interiorul acestei fâșii el nu este uniform repartizat:

Pe dunele de nisip quaternar depe terasa înaltă din sudul Jud. Mehedinți, pe cernoziom ciocolat și cernoziom degradat, găsim arborete destul de mari (peste 1000 ha) ca de pildă păd. Punghina, formate din stejar brumăriu pur sau în amestec cu un mic procent de stejar pufos. Inaintând spre Est procentul de nisip scade, solul devine mai compact și locul stejarului brumăriu este luat de stejarul pufos — Sudul pădurii Poiana Plenița și pădurea Rudari. Chiar în partea de Nord a pădurii Punghina, solul fiind mai compact, stejarul brumăriu cedează locul stejarului pufos, care formează amestec cu gârnița.

Pe cea mai mare terasă a Dunării, terasa Băileşti, cu sol puțin compact, găsim iarăși arborete pure de stejar brumăriu: păd. Bistreț, Dârvești și Radulea — acestea 2 din urmă (păduri particulare) în mare parte sunt defrișate. Solul de pe această terasă fiind foarte fertil, cele mai multe din pădurile ce au fost aici au fost defrișate. Arborii izolați ce se mai găsesc și acum prin terenurile de cultură agricolă, sunt o mărturie a pădurilor de altădată.

Pe terasele înalte dela Nord-Vestul, Nordul și Nord-Estul acestei terase unde solul are un procent mai mare de argilă, deci este mai compact, stejarul brumăriu se găsește pe mici vâlcele fără apă, deci unde solul devine mai puțin compact, ca indivizi izolați sau mici pâlcuri, în arboretele de stejar pufos, cum sunt de exemplu păd. Perișor, Târnava, Radovan, Lipov și Malaica.

Tot sub formă de indivizi izolați găsim stejarul brumăriu și pe terasa dintre Dăsnățui și Jiu, majoritatea fiind formată de stejarul pufos, ca în pădurea Rebegi, și arborii rămași prin terenurile agricole din pădurile defrișate. Pe aceste terase înalte, stejarul brumăriu se localizează pe depresiunile dintre dunele de loess, cu sol puțin compact, format din aluviunile erodate depe dunele vecine.

In schimb, pe dunele de nisip quaternar din stânga Jiului, îl găsim din nou în arborete pure sau aproape pure (păd. Praporul și Braniștea-Catârilor), sau în amestec cu stejarul pufos (pădurea Urzica-Vădăstrița).

Din harta din anul 1790 reese că, în această regiune, pădurile erau mult mai numeroase, ele întinzându-se până la 15—20 km Nord de Dunăre. Toate aceste păduri n'au putut fi formate decât tot din stejar brumăriu pur, sau în amestec cu stejar pufos. O dovedesc arborii izolați ce încă se mai găsesc în plantațiile de salcâm din

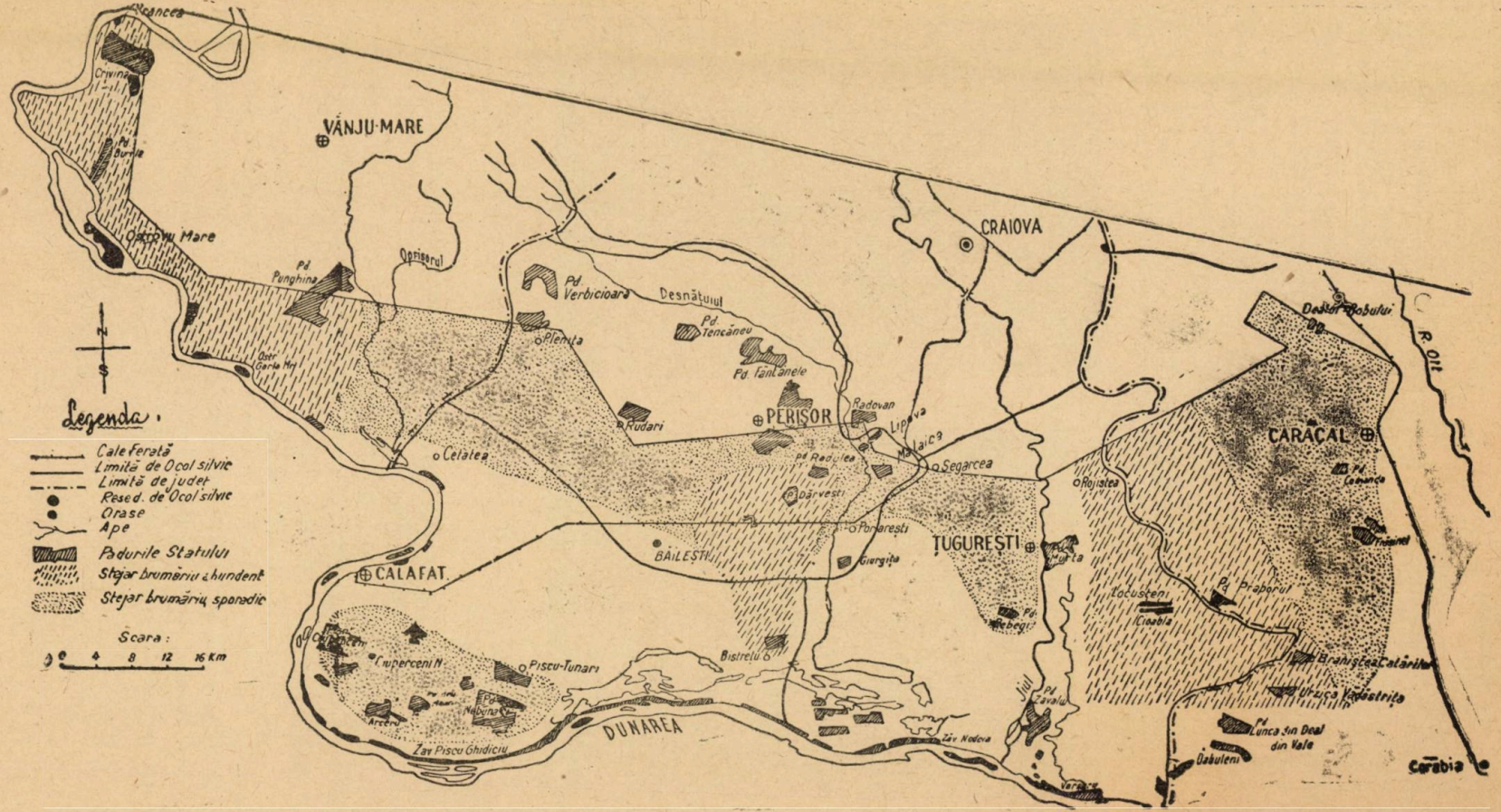
Legenda:
Cale ferată
Limită de Ocol silvic
Limită de județ
Reședință de Ocol silvic
Orase
Ape
Pădurile Statului
Stejar brumăriu abundent
Stejar brumăriu sporadic
Scara:
0 4 8 12 16 Km
N
S
VÂNJU MARE
CRAIOVA
PERIȘOR
CĂLĂFAT
BĂILEȘTI
TUGURESTI
CARACAL
DUNĂREA
Oprișorul
Pd Verbicioara
Desnățuiul
Pd Tencăneu
Pd Tăntănele
Plenița
Rudari
Celatea
Radovan
Lipova
Malaicâ
Segarcea
Pd Radulea
Dărvești
Pomărești
Giurgița
Rojiștea
Pd Cobanca
Pd Praporul
Locusteni
Ciioabla
Pd Bebegi
Bistrețu
Piscu-Tunari
Ciuperceni N
Arcelu
Pd Valea Adanca
Zav Piscu Ghidiciu
Zav Nodoia
Jiul
Pd Cavalu
Brănișca Catărău
Urzica Roșie
Pd Lunca sin Deal din Vale
Dăbulenii
Carabia
R. Olt

această regiune, exemplu cele din pădurile Gioroc proprietatea Fundației Ion C. Mihail, Rojiște proprietatea Maica Domnului din Dud, Cioabla Locusteni proprietatea Statului, etc.

Mai toate aceste păduri au fost defrișate, terenurile cultivate agricol câteva decenii și, după ce nisipul din dunele fixate altădată prin stejarul brumăriu s'au pus din nou în mișcare, au fost plantate cu salcâm.

La Estul acestei zone cu dune de nisip quaternar, unde avem cernoziom degradat formate pe loess cu un mic procent de nisip, locul stejarului brumăriu este din nou luat de stejarul pufos, primul rămânând în minoritate sub formă de arbori izolați sau pâlcuri

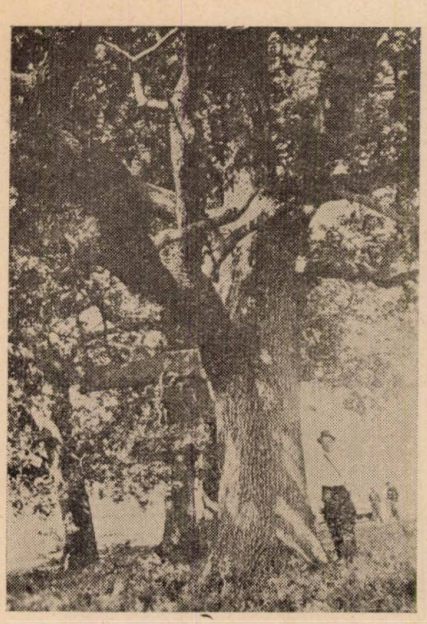

Stejar brumăriu de mari dimensiuni. Pădurea Rebegi din ocolul silvic Țugurești.

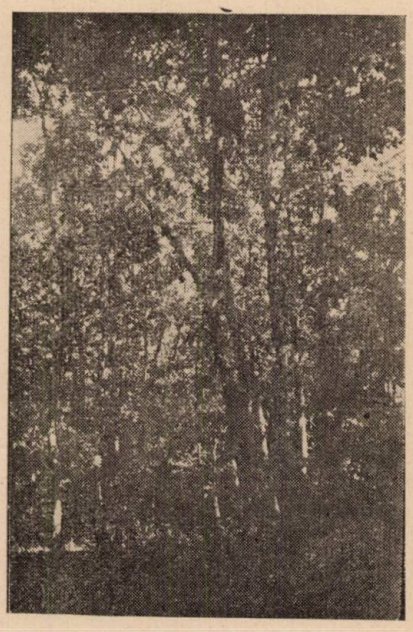

Stejar brumăriu în pădurea Perișor (Oltenia).

ca de pildă în pădurile Frăsinet și Comanca proprietatea Statului și Devesel proprietatea Ion C. Mihail.

La Nordul acestei regiuni, stejarul brumăriu înaintează tot ca indivizi sau pâlcuri până în pădurea Dealul Bobului, unde însă formează amestec cu gârnița, stejarul pufos neajungând până aici.

In afară de această fâșie, mai găsim stejar brumăriu și pe dunele de nisip din cotul Dunării dela Sud-Est de Calafat — pe islazul comunei Smârdan, păd. Ciupercenii, păd. Piscu-Tunari Nebuna Ivăneasa și la Nordul zăvoaelor Piscu-Ghidiciu. Aici însă numai ca indivizi izolați sau mici pâlcuri.

La Nordul fâșiei descrise, mai găsim stejar brumăriu pe platforma terțiară olteană, dar numai ca rare exemplare izolate în arboretele de gârniță cu cer și localizat în mici depresiuni ca de pildă în pădurile Verbicioara, Tencăneu și Fântânele.

Din cele expuse mai sus, rezultă că stejarul brumăriu ocupă în Oltenia stepa cu păduri fixată de D-l profesor Petre Enculescu depășind numai în cazuri rare această zonă, în afara ei găsindu-se numai ca indivizi izolați sau în mici grupe.

El preferă solurile puțin compacte, cele mai bune condițiuni de vegetație oferindu-i-le cernoziomul ciocolat sau degradat, depe dunele de nisip cuaternar și depe depozitele ușoare din terasele mai noui ale Dunării.

Pe argile terțiare, ocupate de gârniță și cer, stejarul acesta nu mai apare decât în câteva puncte și numai într'un număr restrâns de exemplare, localizat în mici depresiuni.

Această specie găsește deci optimul său climatic în stațiuni cu totul diferite de ale stejarului de luncă, cu care a fost uneori confundat. Deaceea, când acesta din urmă a fost scos din luncă și instalat în pădurile de pe terase cu stejar brumăriu, s'au obținut rezultate nesatisfăcătoare.

Exigențele staționale ale stejarului brumăriu îl indică ca pe un element prețios pentru lucrările din antestepă, el putând fi folosit la refacerea arboretelor degradate din această zonă, la crearea perdelelor de protecție și la cucerirea de noui terenuri pentru pădure, în regiunile calde, cu puține precipitațiuni atmosferice.

*

Die Verbreitung des Quercus pedunculiflora in der Kleinen-Walachei.

La distribution du Quercus pedunculiflora en Petite Valachie.

Quercus pedunculiflora C. Koch occupe en Oltenie une zone qui, en lignes générales, se confond avec la zone de la steppe aux forêts, fixée par Mr. le prof. Enculesco dans son travail: „Zonele de vegetație lemnoasă din România în raport cu condițiile oro-hidrografice, climaterice, de sol și de subsol" (București 1923).

Cette éspèce de chêne préfère les sols peu compacts, les tchernosioms chocolats ou dégradés, formés sur les dunes de sable, sur les loess sablo-argileux, ou sur les terrasses récentes aux dépôts légers. Sur les sols plus riches en argile, il se localise en petites dépressions où s'est formé, par le phénomène alluvionnaire, un sol moins compact.

Voir la carte ci-jointe.

GROSIMEA ARBORILOR LA DIFERITE ÎNĂLȚIMI.

Măsurători și rezultate pentru arborii de esență gorun la 0 m; 0,20 m; 0,30 m și 1,30 m înălțime dela sol.

de Ing. I. M. PAVELESCU

Sunt dese ocaziile, când în practică vrem să știm care a fost diametrul de bază (la 1,30 m) al unui arbore, al cărui trunchiu desprins de tulpină, nu se mai află în pădure și nici nu-l mai găsim complect la locul unde a fost transportat. Astfel, când e vorba de un arbore tăiat în delict și ridicat de deliquent, sau de un arbore nemarcat, tăiat de lucrător dintr'o firească — să zicem — nebăgare de seamă și fasonat în regie și mai ales în antreprinză, etc. In acest cazuri arborele dispare și cu el și elementele care ne dau posibilitatea să-i calculăm volumul, sau care ne înlesnesc situarea lui într'una din categoriile de grosimi stabilite la art. 60 din codul silvic. Rămâne în pădure cioata arborelui, mai înaltă, sau mai puțin înaltă, după împrejurări și socoteli care nu interesează aci.

Folosind această cioată și făcând măsurători asupra ei, prin comparație cu arborii vecini de aceeași esență, se poate deduce diametrul de bază al arborelui ridicat. Se întâmplă însă ca această cale să nu dea rezultatele căutate:

a) din lipsă de atențiune din partea agentului pus să facă acest lucru;

b) din cauza diferențelor prea mari dela arbore la arbore, diferențe care nu se reduc și nu sunt ameliorate decât printr'un număr mai mare de măsurători;

c) din lipsa arborilor cu care să se poată compara măsurătorile făcute asupra cioatei.

Din toate aceste cauze se adoptă un diametru de bază rezultat prin reducerea grosimii cioatei rămase, cu un număr oarecare de cm, considerat, dacă nu arbitrar sau la întâmplare, în tot cazul discutabil.

Pentru a înlătura aceste neajunsuri, de care ne-am lovit adesea, am încercat alcătuirea unei tabele, în care se găsesc diametrele: la fața solului, la 0,20 dela sol și la 0,30 m dela sol, pentru gorun, corespunzătoare diametrelor de bază (la 1,30 m) ale acestor arbori (dela 2 cm la 100 cm).

Pentru folosirea tabelei nu sunt necesare explicațiuni.

Măsurătorile s'au făcut în arborete naturale de gorun din pădurea Rădești ocolul silvic experimental „Carol I" cu reședința în comuna Mihăești (jud. Muscel).

Pe teren s'au măsurat cu clupa cele patru diametre la

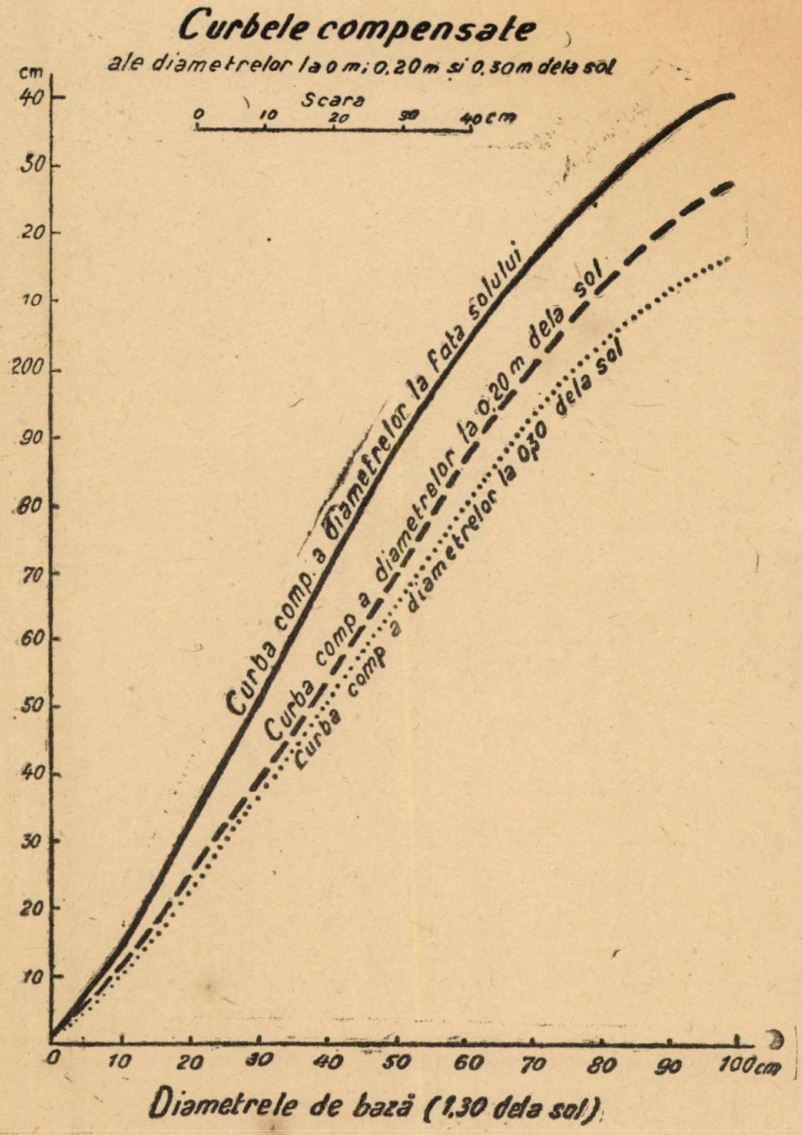

1000 arbori de esență gorun, obținând minim 5 arbori pentru unele categorii de diametre. Pentru fiecare diametru s'au făcut două măsurători pe direcții perpendiculare.

TABELA

cuprinzând grosimea arborilor de esență gorun, exprimată în valorile absolute ale diametrelor la 0 m, la 0,20 m și la 0,30 m dela sol, pentru diametrele de bază, dela 2—100 cm.

2—50 cm.

Speciticări	Diametrele exprimate în cm																								
Când diam. la 1,30 m este:	2	4	6	8	10	12	14	16	18	20	22	24	26	28	30	32	34	36	38	40	42	44	46	48	50
Diametrul la 0 m. dela sol este	4	6	8	11^{5}	14^{5}	18	21^{5}	25	28^{5}	32	35^{5}	39	43	47	51	55	59	62^{5}	66	69^{5}	73	76^{5}	80	83^{5}	87
Diametrul la 0,20 m. dela sol este	3	5	7	9	11	13	16	19	22	25	27^{5}	30	32^{5}	35^{5}	38^{5}	41^{5}	44^{5}	47^{5}	50^{5}	53^{5}	56^{5}	59^{5}	63	66	69
Diametrul la 0,30 m. dela sol este	2^{5}	4^{5}	6^{5}	8^{5}	10^{5}	12^{5}	15	17^{5}	20	22^{5}	25	27^{5}	35^{5}	33^{5}	36^{5}	39^{5}	42	44^{5}	47	49^{5}	52	55	58	61	64

52—100 cm.

Specificări	Diametrele exprimate în cm																								
Când diam. la 1,30 m este:	52	54	56	58	60	62	64	66	68	70	72	74	76	78	80	82	84	86	88	90	92	94	96	98	100
Diametrul la 0 m. dela sol este	90^{5}	94	97	100	103	106	109	112	114	116	118	120	122	124	126	128	130	132	133^{5}	135	136^{5}	137^{5}	138^{5}	139^{5}	140
Diametrul la 0,20 m. dela sol este	72^{5}	76	79^{5}	82^{5}	85^{5}	88^{5}	90^{5}	94^{5}	97^{5}	100^{5}	103	105^{5}	108	110	112	114	116	118	120	122	123	124	25	126	127
Diametrul la 0,30 m. dela sol este	67	70	73	76	79	82	85	88	91	94	96	98	100	102	104	105^{5}	107	108^{5}	110	111^{5}	113	114	115	115^{5}	116

S'au eliminat la măsurătoare arborii anormal conformaţi la una din înălţimile indicate în tabelă.

Lăbărţările anormale, provocate de unele înrădăcinări eşite la suprafaţă, nu s'au luat în seamă.

Măsurătorile s'au făcut cu coaje.

Pentru fiecare diametru la sol, la 0,20 m şi la 0,30 m, s'a trasat curba compensatoare (Fig. No. 1) după care s'a alcătuit tabela prezentată.

Pentru nevoile practicei rotunjirile s'au făcut din 5 în 5 mm.

*

Die Dicke der Bäume in verschiedenen Höhen.

Les diamètres des arbres à diverses hauteurs.

Dans le cas des arbres coupés en délit, où on ne trouve plus sur place comme éléments de cubage que les dimensions de la souche, et pour faciliter l'emploie des tarifs usuels de cubage qui se rapportent toujours au diam. à 1,30 m. du sol, l'auteur donne un tableau dans lequel on peut trouver les dimensions des arbres à 1,30 m pour les souches mesurées au niveau même, à 0,20 m et à 0,30 m du sol.

Pour l'établissement de ce tableau, ont été mesuré 1000 chênes rouvres dans la forêt de Rădeşti dép. Muscel.

AU APĂRUT

în EDITURA SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"

1. **N. Ghelmeziu: Noile utilizări ale lemnului şi tehnica silvică**
1943; 36 pagini+54 figuri; 150 lei.

2. **At. Haralamb: Pădurea şi fenomenul torenţial**
1944; 56 pagini; 100 lei.

3. **M. Ene: Păsările în protecţia pădurilor**
1944; 26 pagini+10 figuri; 100 lei.

ASUPRA USCĂRII STEJARULUI

de Prof. GR. ELIESCU

In ultimul număr al revistei Zeitschrift für das gesamte Forstwesen (1/6, 1944, pag. 70—80) d-nii J. Krahl-Urban, J. Liese şi F. Schwerdfeger, profesori la Facultatea de Silvicultură din Eberswalde, publică un articol cuprinzând observaţiunile făcute cu privire la moartea stejarului ce a avut loc în pădurile ocolului silvic Hellefeld din regiunea Krotoschin (Polonia).

Am socotit că va fi de tot interesul pentru silvicultorii români ce se interesează de uscarea stejarului ca acest articol să fie cât mai bine cunoscut; de aceea dăm mai jos o expunere mai desvoltată a ideilor cuprinse în această lucrare. Se va vedea din cele expuse că fenomenele de uscare observate în Polonia au foarte mari asemănări cu fenomenele de uscare ale stejarului din ţara noastră, asemănări ce merg în unele privinţe până la identitate. In legătură cu aceste fenomene au fost exprimate ca şi în ţara noastră diferite păreri asupra cauzelor uscării. Se constată o asemănare într'o oarecare măsură şi în ceiace priveşte comentariile făcute în Germania şi la noi din acest punct de vedere: un element în plus care pledează pentru asemănarea fenomenelor de uscare ce au avut loc la noi şi în Polonia.

Din expunerea articolului se va mai vedea că cercetătorii germani înclină spre o anumită cauzalitate. Totuş, deoarece fenomenele de uscare sunt însoţite totdeauna şi de alte fenomene care fac ca adevărata succesiune a cauzelor să rămână ascunsă, concluziile la care ajung autorii articolelor au valoarea, după însăşi expresia Prof. Schwerdtfeger, a unor ipoteze de lucru. Problema uscării stejarului sau mai bine zis problemele pe care fenomenul uscării stejarului le pune, trebuiesc studiate pentru ele însile, izolat, aşa cum se studiază totdeauna fenomenele ecologice în legătură cu creşterea sau vătămările pe care arborii le suferă. Deabia atunci, în urma cercetării fiecărei cauzalităţi în parte se va şti gradul de influenţă vătămătoare al fiecărui factor ecologic. Până atunci părerile asupra cauzelor uscării stejarului ne sunt numai un îndreptar pentru direcţia în care trebuiesc îndrumate cercetările.

Inainte de a termina această introducere, credem că nu e rău de a repeta ceiace am mai spus şi în alte rânduri, lucru ce e confirmat de cazul uscării stejarului: fenomenele ecologice forestiere ar fi mai uşor de înţeles dacă notarea cât mai conştiincioasă a fenomenelor normale şi mai ales excepţionale ce au avut loc în fiecare pă-

dure, s'ar face nu numai când fenomenele sunt catastrofale, ci în mod permanent cu cea mai mare regularitate, notarea fenomenelor ecologice trebuind să fie o lege a cultivatorului de pădure.

* * *

De câțiva ani se observă în arboretele din ocolul silvic Hellefeld (Polonia) o îmbolnăvire a stejarului ce duce la uscarea lui. Sunt vătămați arborii între 70—100 ani. Pe scurt, îmbolnăvirea arborilor începea cu uscarea vârfurilor și continua cu acoperirea trunchiului cu crăci lacome și în 2—4 ani urma moartea completă a arborelui.

Partea întâi a articolului — tratată de Prof. J. Krahl-Urban — cuprinde: Condițiile staționale și silviculturale ale regiunii. Se dau amănunte asupra solului, asupra climei, asupra tratamentelor, etc. din regiunea de stejar Krotoschin, din care face parte ocolul silvic Hellefeld. Iată unele caracteristice ale arboretelor acestui ocol, în care au fost observate uscările de stejari.

Solul e foarte lemos cu un caracter argilos, până la suprafață. Conținutul în calcar în straturile superioare e slab, dar crește în adâncime. Permeabilitatea apei e foarte rea, solul fiind acoperit de apă, în perioadele cu precipitații abundente. In timp de uscăciune solul liber e tare și crăpat.

Suprafața ocupată de stejar a fost cândva mai mare; a fost redusă prin defrișare, solul fiind utilizat în agricultură.

Clima. Precipitațiile în mediu 565 mm. Temperatura medie a a lunei Ianuarie e circa 2,5°, Temperatura medie a lunei Iulie +17°. De mare importanță sunt gerurile târzii ce apar aproape cu regularitate până în Iunie. Iernile 1928/29, 1939/40, 1940/41 și 1941/42 au fost excepțional de reci.

Silvicultura. In întreaga regiune de stejar Krotoschin sunt mai mult arborete de vârstă tânără și mijlocie, dar în ocolul Hellefeld unde din toată regiunea a fost observată uscarea (cu o excepție și în ocolul Schönfeld) mai mult între 60—100 ani. In aceste arborete e vorba numai de stejarul pedunculat. Clasa de fertilitate este I și I/II. O îngrijire rațională nu a fost dată, deaceea arboretele au o înfățișare neîngrijită.

Fagul e foarte rar răspândit, deși regiunea e în zona lui de răspândire. Probabil elemente de oprire sunt solul greu și umiditatea mare. In schimb carpenul e specia de amestec a stejarului. Molidul e introdus artificial în arborete tinere și mijlocii.

In acest teritoriu unde s'au observat uscările (Ocolul silvic Hellefeld și Schönfeld) sunt făcute încă din timpul proprietarilor particulari drenaje. Acestea au fost duse mai departe de conducerea poloneză. Nu s'a putut preciza motivele continuării operațiunilor de dre-

naje: erau îndreptate împotriva apei prea mari care ar cauza moartea stejarilor sau împotriva apelor ce ar împiedica cultura? De aci două păreri care au fost exprimate: cauza uscării ar fi sau apa stagnantă sau scoborîrea nivelului apei.

A doua supoziţie însă cade, deoarece uscarea tipică a stejarului a avut loc în Hellefeld atât acolo unde au fost făcute drenaje cât şi în locurile fără drenaje; în schimb în regiuni vecine, stejarul nu s'a uscat nici unde erau drenaje, nici unde nu erau. Dar cel mai bun argument că scăderea nivelului apei nu este cauza uscării, e că în arboretele cu stejar uscat molidul, specie introdusă, nu a suferit deloc. Autorul constată însă că „sunt arborete care s'au uscat, în aceste ca şi în numeroase alte regiuni forestiere, din cauza unei neobişnuit de mare cantităţi de apă din ultimii ani, cauzată de o serie excepţională de ani ploioşi". E vorba totdeauna şi exclusiv de arborete de molid sau pin, pe suprafeţe mici, ude ani de zile, pe când stejarii, după observaţia autorului chiar pe suprafeţe care mai mulţi ani, atât în iarnă cât şi în perioada de vegetaţie stau sub apă, niciodată nu au murit. De observat e apoi faptul că uscarea stejarului până acum n'a putut fi observată decât în arborete de 60—100 ani, pe când vârstele tinere sau mai mari au rămas apărate fără excepţie.

In partea doua a articolului — tratată de Prof. J. Liese: Consideraţiuni botanice (forestiere) asupra uscării stejarului — se descrie aspectul arborilor bătrâni atacaţi. Autorul găseşte că unii arbori prezintă fenomenele caracteristice cauzate de o specie de Graphium găsită de autor în ultimii ani în Brandenburg. Dar găseşte şi arbori uscaţi ce nu prezintă nici o vătămare caracteristică acestei ciuperci, dar şi acestea când sunt, sunt puţine aşa că: „uscarea stejarului deaceea, poate sta cu greu, în legătură cu amintita maladie cauzată de Graphium". Alte ciuperci cunoscute nu au fost găsite. Merulius lacrimans, găsit, e considerat ca un fenomen secundar (Folgeschädling).

Cercetări făcute asupra rădăcinilor arborilor uscaţi, au dus la constatarea că rădăcinile erau sănătoase, că „maladia nu se datoreşte unei vătămări a sistemului rădăcinilor; condiţiile solului, mai ales o eventuală variaţie a nivelului apei freatice, nu au nici o influenţă".

Din cercetări făcute şi în ocolul Schönfeld, în arborete în care stejarul avea 30—40 ani se constată că dintre stejari tot pedunculatul era bolnav sau uscat.

Cercetări făcute asupra creşterii, „pledează pentru vătămările de ger".

Autorul aduce ca argument diferite observaţiuni asupra sensibilităţii la ger a stejarilor şi în special a pedunculatului.

In concluzie: „Din punct de vedere botanic maladia poate fi în prezent explicată numai ca un fenomen de succesiune a diferite influenţe nefavorabile. Stejarii slăbiţi de defolieri continue au fost puternic slăbiţi probabil prin iernile reci ale anilor 1934/42, aşa că atacul următor al insectelor a putut să exercite o mai puternică acţiune. Făinarea şi atacul de Graphium are numai o însemnătate secundară.

In partea treia: Atacurile de insecte, gerul şi uscarea stejarului, redactată de Prof. Schwerdtfeger, se arată că arboretele de stejari din Hellefeld au fost „în mod neobişnuit de puternic" atacate de *Malacosoma neustria* L. (Inelarul) şi *Euproctis chdysorrhoea* L".

Se arată pe scurt istoricul atacurilor care au fost foarte puternice în 1935, 1937, 1938 şi mai ales 1939, pentru *chrysorrhoea* şi 1939 pentru *neustria*. Se dă o listă a insectelor secundare găsite în lemnul stejarului. Se constată că acolo unde au fost puternice atacuri ale omizilor citate au fost observate şi uscări ale stejarului. Această constatare e întărită şi de fotografia din aeroplan a arboretelor atacate, care corespunde cu regiunea bolnavă raportată pe planul pădurii.

Uscările de arbori în arboretele atacate au început în primăvara şi toamna 1939, dar în primăvara 1940 uscarea a avut loc brusc.

Deşi o legătură cauzală între uscarea şi atacul insectelor e evidentă, Schwerdtfeger totuş nu e de părere că aceasta ar fi singura cauză a uscării, deoarece „stejarul, în general, iese din atacul omizilor fără vătămări considerabile, chiar dacă el se repetă". Deaceea este de părere că o îmbolnăvire şi uscare ar putea surveni dacă vătămarea prin defoliere ar fi întărită de o altă influenţă. Aceasta ar fi după Schwerdtfeger gerurile iernilor 1939/40 şi 1940/41. Nu e de părere că apa stagnantă ar fi o cauză, deoarece rădăcinile s'au dovedit a fi fost sănătoase.

Cum silvicultorii polonezi afirmă că uscările au loc încă din 1930, şi că în 1940 s'au mărit foarte mult, autorul crede că, în caz când acest fapt s'ar adeveri, acţiunea combinată a atacurilor de insecte şi a gerurilor din 1939—41 nu poate fi o cauză iniţială de uscare ci un factor ultim cauzator al uscării, a cărui cauză primară trebuie căutată în felul de creştere a arboretelor, în gerul iernei 1928/29, în atacurilor de *crysorrhoea* din trecut sau în alte cauze.

După autor uscarea va dura până se va restabili echilibrul fiziologic al arborilor. Nu se poate preciza cât.

Măsuri de împiedicarea uscării nu sunt. Cel mult se va căuta ca arborii să fie ţinuţi departe de tot ceea ce i-ar putea slăbi: în primul rând de atacuri de omizi şi chiar de insecte secundare (Cerambycidae, Curculionidae, etc.).

„A conchide din prezenta maladie a arboretelor de stejar, că stejarul în special stejarul pedunculat, în Hellefeld nu ar fi de dorit, sau că plantarea lui ar fi riscată, nu e justificată. Cauza maladiei, combinarea atacului omizilor cu un ger de iarnă foarte puternic, este un fenomen atât de anormal şi mic, că nu poate fi luat ca bază a viitoarei conduceri silvice a ocolului".

In partea patra, V ă t ă m ă r i ş i c o n c l u z i u n i r e l a t i v e l a c u l t u r ă, redactată de J. Krahl-Urban — se arată mai întâi cât de intensă a fost uscarea: 1200 ha. stejar în vârstă de 60—100 ani, în diferite intensităţi. Se trec în revistă urmările inerente acestor uscări. Cea mai importantă problemă e cea în legătură cu refacerea arboretelor, mai cu seamă că urmările uscării sunt foarte diferite. Impotriva părerilor de înlocuire a pedunculatului, autorul e de părere că în regiunea Krotoschin, pedunculatul trebuie să rămână principala specie forestieră.

Se tratează măsurile de technică silvică ce trebuie luată în arboretele slab vătămate, apoi în cele intens vătămate.

Asupra problemei când să se înceapă luarea măsurilor silvice (în timpul uscării sau după încetarea ei) autorul e de părere să nu se întârzie prea mult, deoarece solurile din Hellefeld sunt grele şi înclină într'o foarte mare măsură la inundarea şi inierbarea cu plante de apă stagnantă.

Ca măsură se preconizează, în arboretele slab vătămate: menţinerea arboretelor; în caz când subarboretul de carpen preexistent nu face inutilă orice cultură, se va introduce cât mai repede specii potrivite (carpen, tei, ulm, frasin, fag) care să facă o manta de apărare stejarilor. In arboretele puternic vătămate, se va vedea în ce măsură se va putea ţine seama de cele preconizate mai sus, dacă aceste măsuri pot fi aplicate pentru arbori izolaţi. Suprafeţele mai mari vor fi reîmpădurite cu stejari, arborii rămaşi servind de acoperiş împotriva gerurilor.

Ueber das Aussterben der Eiche.

Sur le dépérissement du chêne pédonculé.

L'auteur du présent commentaire montre les résultats des recherches entreprises par les professeurs J. Krahl-Urban, J. Liese et F. Schwerdtfeger de la Faculté d'Eberswalde, sur le phénomène du dessèchement du chêne en Pologne.

Les résultats de leurs investigations ont été publiés dans la revue „Zeitschrift fur das gesamte Forstwesen" No. 1/6, 1944, pag. 70—80.

Le commentateur roumain croit qu'il y a une très grnade similitude entre le phénomène du dépérissement du chêne pédonculé observé, en même temps, dans quelques endroits de Roumanie.

TERENUL ALUNECĂTOR DELA SALINA SLĂNIC-PRAHOVA

de Ing. silvic REMUS OPRIȘIU

In parte regiunea Slănicului este ocupată de masivul de sare, de formă lenticulară, cu o stratificație aproape de verticală, rezultată din comprimarea, respectiv mișcarea, la origină orizontale, a straturilor.

Datorită plasticității sării și modului ei de comportare la acțiunile mecanice, precum și greutății specifice (2,2 tone/m. c.) față de aceia a rocelor înconjurătoare, poziția acestor straturi s'a modificat manifestând o mișcare ascensională (în cadrul fenomenelor orogenice), formând în litosferă ceiace se numește un anticlinal diapir.

Ulterior acest anticlinal diapir a fost erodat și spălat de către ape, așa că azi în general întreaga regiune a Slănicului, prezintă un relief cu un teren fugitiv, uneori frământat și brăzdat de văi adânci cu tendință de alunecare înspre valea larg deschisă a apei Slănicului. Ca exemplu tipic se poate da terenul alunecător dela Vărbilău-Prăjani, în apropiere de Slănic.

Tot astfel se prezintă și terenul alunecător dela Salina Slănic. Perimetrul de ameliorare C. A. M. dela Salina Slănic este situat pe malul stâng al apei Slănicului, cuprinzând mai multe ravene, într'o stare de degradare mai mult sau mai puțin avansată. Interesante sunt alunecările de teren depe ravena A, la confluență cu ravena B, în apropiere de incinta Salinei. Aceste două ravene, dau forma unui Y, continuându-se după punctul lor de confluență cu o masă de pământ azi în alunecare și frământare evidentă (vezi fig. 1). Această masă de pământ prezintă pericol pentru exploatarea salinei.

Ca să ne putem da seama de viteza cu care se mișcă terenul, relatăm următorul fapt. In iarna anului 1939 terenul care formează proprietatea Salinei C. A. M., a fost limitat printr'un gard de sârmă ghimpată. In partea de Est a perimetrului gardul traversa ravena A. Astăzi bulamacii acestui gard cari au fost bătuți pe firul văii, se găsesc tot pe firul văii, însă mai jos cu circa 100 m, față de bulamacii depe maluri și coame cari nu s'au mișcat. Aceasta înseamnă că terenul s'a deplasat cu cca 25 m anual. Nu este exclus, după indiciile date, că cea mai mare viteză de alunecare să fi avut loc în momentul declanșării alunecării (în primul an), în anii următori alunecând cu o viteză mai redusă.

In ceiace privesc proporțiile acestei alunecări, este suficient să

amintim că arbori izolaţi (plopi) cu un diametru de 30—35 cm au fost transportaţi din partea de sus a ravenei şi răsturnaţi mult mai jos. Deşi răsturnaţi, aceşti arbori nu s'au uscat, ceiace dovedeşte că alunecarea straturilor are loc în profunzime pe o grosime considerabilă. Cu siguranţă că întreg solul vegetal, în care arborii îşi au înfipte rădăcinile se deplasează, deoarece numai astfel se poate explica menţinerea lor încă în stare de vegetaţie.

Tot aci este cazul a se aminti că înainte de a se produce

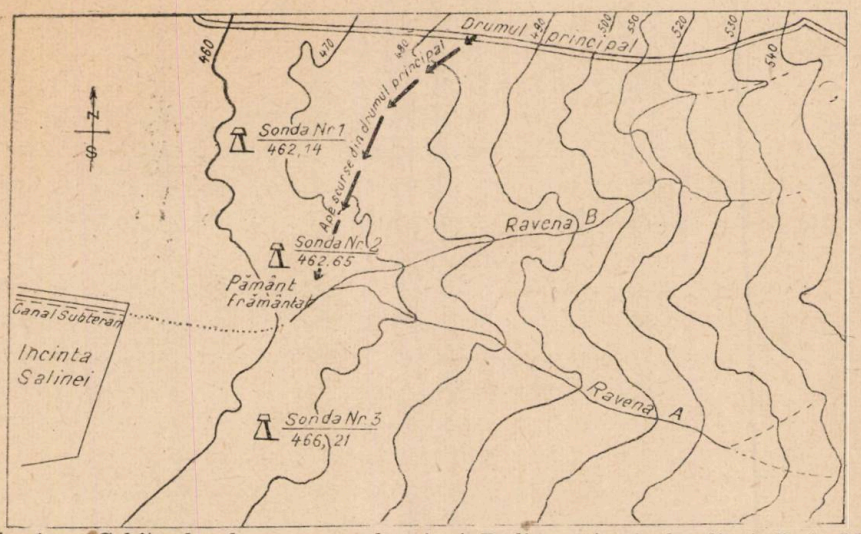

Fig. 1. — Schiţa de plan a ravenelor A şi B din perimetrul salinei C. A. M. Slănic (Prahova).

alunecările, ravena A era foarte strâmtă, având o formă de V; azi ea este mult lărgită, cu deschidere de aproape 40 m.

*

Pe lângă împrejurările favorabile provocate de prezenţa masivului de sare, cauzele imediate cari au determinat aceste degradări, trebuesc căutate în:

a) Lipsa de masive păduroase
b) Stratificaţia
c) Condiţiile locale.

a) Lipsa de masive păduroase nu este un caz unic. In regiunea Slănicului, ca şi în alte nenumărate părţi, pădurea nu a fost cruţată, ci dimpotrivă exploatată până la defrişare completă. Dar această alungare a pădurei a dus implicit la surparea, prăvălirea şi măcinarea dealurilor, desbrăcate de învelişul protec-

tor. Noroc însă că natura a intervenit pe cât a putut și a luptat împotriva a ceiace a făcut omul, instalând ea, ici și colo, pâlcuri de diferite specii de primă împădurire, cari au izbutit în bună parte să mențină încă solul pe coastele mai puțin abrupte. Intre acestea putem enumera: cătina albă (Hippophaë rhamnoides L.) instalată aproape peste tot, păducelul (Crataegus monogyna Jagq.), lemnul câinesc (Ligustrum vulgare L.), sângerul (Cornus sanguinea L.), mai rar cornul (Cornus mas L.), precum și măceșul (Rosa canina L.), mărul sălbatec (Malus silvestris Mill), sălciile, ulmii și plopii (mai puțini).

Plantațiunile de salcâmi făcute aci nu au dat rezultate din cauza solului argilos, umed și sărat (cu excepția coamelor).

b) Stratificația. Ca să ne putem da seama mai bine de modul cum sunt așezate straturile, dăm, în tabloul ce urmează, rezultatele sondagiilor făcute de Salina C. A. M., sub confluența ravenelor A și B, unde s'a aglomerat pământul rezultat din alunecare.

Sondagiile au fost făcute cu scopul de a se determina straturile pe cari alunecă suprafața terenului, în vederea diferitelor amenajamente pentru consolidarea terenului.

Din acest tablou se poate vedea că pe spinarea masivului de sare se găsește un strat de marnă presată, deasupra ei având un strat de argilă. Deci este suficient ca în punctul de contact dintre marnă și argilă, apele de infiltrație să pătrundă (ca o consecință a lipsei de masive păduroase) să moaie marna — care umesită devine grasă și alunecoasă — ca straturile de argilă de deasupra să înceapă să alunece cu ușurință. (Vezi fig. 2).

Argila fiind impermeabilă, apa nu a putut ajunge la stratul de marnă decât prin eventualele fisuri dela suprafață sau prin punctul de contact dintre marnă și argilă. Acest punct de contact, cu multă probabilitate, iese undeva la suprafață. Intr'adevăr, deasupra bazinului de recepție al ravenei A., se formează un platou, unde se găsește un lac natural numit „Topile". Nu este exclus ca punctul de contact să iasă la suprafață aci și deci apa să aibă posibilitate să se infiltreze în adâncime.

Cu foarte multă siguranță apa de infiltrație circulă pe spinarea masivului de sare, spălându-l, ceiace face ca anual la toate salinele dealtfel, să se facă injectări cu lapte de ciment. Deci dacă apele ajung până la masivul de sare, cu atât mai mult pot ajunge între straturile de marnă și argilă, mai puțin profunde, ceiace face ca ipoteza de mai sus să devină și mai plauzibilă.

Deatlfel se mai remarcă și faptul că pe malul stâng al apei Slănicului, unde se găsește perimetrul, regimul pânzei apelor de infil-

REZULTATELE CELOR TREI SONDAJII ALE SALINEI C. A. M. SLĂNIC

SONDA I/1942
Cu nr. general 145 din Caetul de Sondajii al Salinei Slănic

Amplasament: Pe vâlceaua ce se deschide în faţa puţului Carol, către răsărit, în zona terenurilor fugitive. în dreapta ravenei.
Altitudinea: 462,14 m.

Dela	La	Metri	Specificarea
0,00	2,50	2,50	Argilă galbenă.
2,50	19,00	16,50	Marnă vânătă presată cu fine intercalaţii de nisip şi ochiuri de nisip. La 2,50 m s'a observat pierderi de apă în strat.
19,00	19,30	0,30	Gips. La atingerea gipsului s'a pierdut apa în strat.
19,30	23,00	3,70	Marnă vânătă presată cu fini fluturaşi de mică alba.
23,00	—	—	Intrat în sare.

SONDA II/1942
Cu nr. general 146 din Caetul de Sondajii al Salinei Slănic

Amplasament: Pe vâlceaua ce se deschide în faţa puţului Carol, către răsărit, în zona terenurilor fugitive. pe firul ravenei.
Altitudinea: 462,65 m.

Dela	La	Metri	Specificarea
0,00	3,00	3,00	Argilă galbenă frământată cu bucăţi de marnă. Se pierde apa în puţul de sondă, fuge prin fisurile argilei frământate.
3,00	9,00	6,00	Marnă plastică umedă, probabil în mişcare.
9,00	23,50	14,50	Marnă vânătă presată cu fine intercalaţii de nisip foarte fin. Nu se poate determina o stratificaţie perfectă în această marnă.
23,50	—	—	Intrat în sare.

SONDA III/1942
Cu nr. general 147 din Caetul de Sondajii al Salinei Slănic

Amplasament: Pe vâlceaua ce se deschide în faţa puţului Carol, către răsărit, în zona terenurilor fugitive. în stânga ravenei.
Altitudinea: 466,21 m.

Dela	La	Metri	Specificarea
0,00	2,00	2,00	Argilă galbenă.
2,00	6,00	4,00	Marnă vânătă nisipoasă foarte umedă, probabil terenul în alunecare.
6,00	50,50	44,50	Marnă vână presată cu fine intercalaţii de nisip foarte fin şi ochiuri de nisip. Nu se poate determina o stratificaţie completă, parţial şi stificată.
50,50	—	—	Intrat în sare.

tratie are un debit mult mai scăzut (lipsă de isvoare) decât cel depe malul drept. Aceasta duce la concluzia că aci toate apele provenite din precipitaţiuni se infltrează în adâncime printr'un punct oarecare, sub stratul de argilă fără a-i da posibilitatea să iasă la suprafaţă, acesta fiind continuu. Deci încă o probă în plus că apa circulă în profunzime.

c) Condiţiile locale. Lipsa de masive păduroase şi stratificaţia nu ar fi determinat, probabil, alunecarea, ele constituind doar circumstanţe favorabile acestui fenomen, dacă nu intervenea acest al treilea factor.

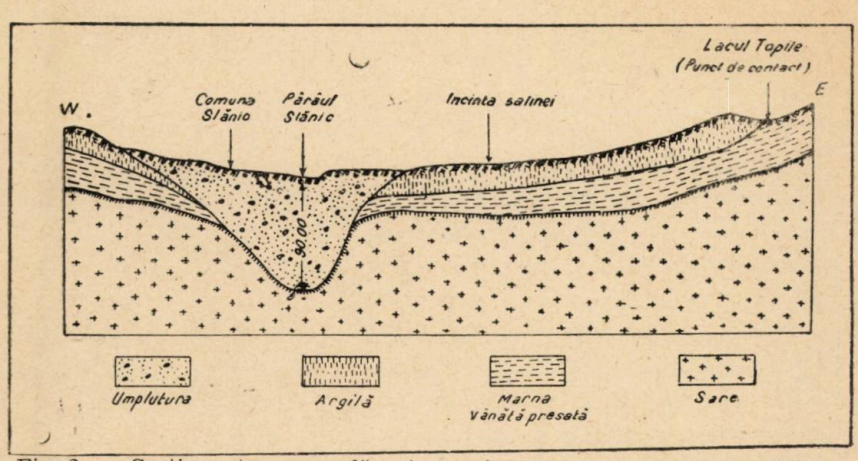

Fig. 2. — Secţiune transversală prin masivul de sare dela Salina Slănic (după Ing. M. Stamatiu, cu completări).

In apropierea imediată a acestor două ravene — în dreapta lor şi aproape paralel cu ele — s'a deschis un drum (Drumul Priporului) pentru accesul vitelor la izlazul comunal. Drumul fiind bătătorit, cu pantă destul de mare şi fără nici-un obstacol, apele de ploaie au început să se scurgă pe el şi la un moment dat să le verse — lateral la stânga — aproape perpendicular pe ravene, în punctul de confluenţă al acestora. (Vezi fig. 1). Astfel apele au erodat prisma de pământ dintre ravene (dela confluenţă), care forma suportul întregului strat de aci către bazinul de recepţie. In plus debitul mărindu-se numai dela confluenţa ravenelor în jos, terenul a fost erodat mai puternic în această porţiune, lărgind patul albiei. Aşa că întreg stratul de pământ dela confluenţa ravenelor în sus a rămas oarecum suspendat, fără niciun punct de spriijn. In această situaţie, celelalte împrejurări fiind favorabile, alunecarea s'a produs.

*

Lucrările de ameliorare au început. Ideea predominantă în efec-

tuarea acestor lucrări premergătoare, este de a colecta toate apele din bazinul de recepţie şi ravene, fără a le da posibilitate să se infiltreze. In acest scop s'a construit o reţea de rigole (de 0,60 m. deschidere) în formă de „labă de gâscă" în bazinul de recepţie, care se varsă într'un canal principal de scurgere (de 1 m. deschidere). Acest canal conduce apele la un alt canal subteran construit în incinta salinei şi care se varsă direct în apa Slănicului.

Atât canalul de scurgere cât şi rigolele, au malurile sprijinite cu gard de nuele împletite, iar transversal s'au făcut o serie de „praguri-trepte" din nuele împletite sau fascine, băgate în pământ 20 cm., oprind eventualul material ce se transportă, micşorând viteza apei şi împiedicând eroziunea.

Deasemenea, se vor construi o serie de cleionaje cu fascine, oblic aşezate faţă de axul ravenei şi în pantă, aşa ca să conducă apele spre canalul principal de scurgere şi să fixeze terenul.

In curând se va executa şi un pilotaj, pentru fixarea terenului frământat de sub confluenţa ravenelor.

Sub Drumul Priporului s'au construit două creionaje duble foarte puternice, urmând ca între ele să se mai facă o serie de gărdulețe. Natural că drumul se va desfiinţa.

Se vor mai construi baraje de piatră cu mortar de ciment — lucrările principale pentru consolidarea definitivă a terenului alunecător — şi evident că se va da mare importanţă lucrărilor de împădurire, cari nu trebue să mai întârzie.

*

Bodenrutschen bei Salina Slănic-Prahova.

Le glissement de Salina Slănic-Prahova.

Dans la région de Slănic (dép. Prahova) où, au point de vue géologique, il y a d'importants dépôts de sel, les glissements de terre sont assez fréquents. On en trouve un dans le voisinage de la saline actuelement en exploitation.

Dans cet article on montre les circonstances qui ont déterminé ce glissement, dont voici les plus importantes: a) la stratification des couches; b) l'absence de la forêt; c) l'ouverture et l'utilisation irationnelle d'une route d'accès pour le bétail.

A la fin, on montre les mesures prises pour la fixation du terrain.

VÂNĂTOARE ŞI PESCUIT

ASUPRA PREZENŢEI CAPREI NEGRE IN MASIVUL BUCEGI

de SORIN C. ARMĂŞESCU
Student la Facultatea de Silvicultură din Bucureşti

Capra neagră, [Rupicapra rupicapra L.] constituie, desigur, una din speciile rare şi de deosebită valoare vânătorească, fiind socotită o aleasă podoabă a munţilor noştri. Faptul că o întâlnim în regiuni limitate ca răspândire, regiuni cu anume caractere şi condiţii de relief, climă, sol şi hrană, ne face să acordăm o considerare şi mai mare prezenţei acestui vânat nobil în masivul Bucegi. Denumirea ce i s'a dat de „vânat alpin", este foarte nimerită. Intr'adevăr, acest animal se întâlneşte în munţii ce alcătuesc masivul Bucegi, numai în regiunile cu altitudine cuprinsă între 1.500—2.300 metri. Poziţiile cele mai abrupte din regiunea văii Cerbului şi a Jepilor, cleanţurile cele mai colţuroase din Piatra Arsă şi Caraiman, sunt pentru Capra neagră, locurile preferate.

După observaţiile făcute şi după datele şi indicaţiile obţinute [1]) am putut face următoarea repartizare a terenurilor populate cu

Teren	Proprietar	Suprafaţa	
		goluri, stânci Ha.	Pădure Ha.
Piatra Arsă	Casa Regală	507	196
Jepi	„	733	748
Coştila	„	124	600
Vânturis	Eforia Spitalelor Civile	300	138
Valea Babei	„	—	196
Valea Cerbului	„	436	157
Caraiman	Domeniul Coroanei	230	260
Valea Cerbului	Comuna Buşteni	150	—
Morarul	Succ. Cantacuzino	300	135
Furnica	Eforia Spitalelor Civile	420	929
		Total 1.836 Ha.	1.805 Ha.

1) Dela Administraţia Domeniilor Regale Azuga şi dela Domnul D. Popa, vânător şi colecţionar de trofee.

capre negre, pe suprafeţe şi proprietăţi, terenuri situate pe valea superioară a Prahovei din judeţul Prahova:

Caprele negre populează versantul estic al Bucegilor, dela valea Izvorului, până la vechea graniţă de pe Bucşoiu, continuând apoi în Ardeal (jud. Braşov şi Făgăraş).

In munţii amintiţi, se întâlnesc capre negre, cu deosebire în: Fundul văii Cerbului, valea Priporului, valea Gălbenelelor, Coştila — valea Mălinului, valea Morarului cu crestele Morarul şi Bucşoiul, Caraimanul, cu valea Seacă şi valea Albă, Jepii Mari, Jepii mici cu Claia Mare, valea Urlătoarei, Piatra Arsă, Colţii lui Barbeş şi Furnica.

In ceeace priveşte efectivul de capre negre, nu se poate da o cifră exactă, căci trebue să se aibă în vedere, greutatea acestei determinări datorită condiţiilor de teren deosebit de dificile şi condiţiilor de viaţă a caprelor negre. După datele şi observaţiile vânătorilor consacraţi din regiune, stocul de capre negre din masivul Bucegi, ar cuprinde un număr de 70—80 exemplare.

Faptul că „cioporul" de capre, sau chiar exemplare izolate, parcurg în timpul primei jumătăţi de zi, distanţe apreciabile, străbătând şi trecând văi şi munţi apropiaţi, fac din operaţia de inventariere a acestor sfioase şi prudente animale, o abilă şi atentă acţiune de observare şi urmărire. In aceiaşi zi, după ce au străbătut locurile cele mai umbroase şi mai ferite de duşmani, „cioporul" revine la locurile de plecare, pe care le cunoaşte bine şi unde se adăposteşte după amiaza şi în timpul nopţii.

*

Prin greutatea condiţiilor în cari se vânează şi prin plăcerea ce o dă celui ce reuşeşte să întreacă marea mobilitate de care beneficiază pe cele mai abrupte şi deficile terenuri, capra neagră constitue o atracţie deosebită, iar acţiunea vânătorească este totdeauna plină de farmec şi de frumoasă amintire.

Din examinarea trofeelor din localitate precum şi din datele furnizate *) rezultă că exemplarele de capră neagră din Bucegi, pot produce trofee de valoare mijlocie, cari de sigur sunt funcţie de sănătatea, vigoarea şi vârsta animalelor In medie, trofeele de capră neagră cercetate, au realizat 98 puncte.

Duşmani ai caprei negre.

In regiunea pădurii, unde capra neagră coboară iarna, lupul şi râsul constituesc duşmanii cei mai de temut.

*) de Domnul Inginer Alexandru Săvulescu, Administratorul Domeniilor Regale Azuga.

Adesea, iezii sau caprele plăpânde, cad victime aquilelor cari urmăresc animalul pe crestele cele mai înalte cât și în fund de prăpastie. In unele cazuri, omul prin faptele sale de braconaj, cauzează caprelor negre, mari pierderi și neajunsuri.

Paza și ocrotirea stocului de capre negre. Grija și inițiativa pentru îmbogățirea efectivului de capre negre din Bucegi a fost luată și dusă, pe lângă vânătorii reprezentativi ai regiunii, mai întâiu de Comisia Monumentelor Naturii, apoi de Direcția economiei vânatului și de către Federația protectorilor și vânătorilor de capre negre, sub ale căror directive și îndrumări s'au întreprins o serie de acțiuni binefăcătoare de proteguirea acestui animal. Astfel, pentru masivul Bucegi, s'a oprit vânatul caprei negre în anumiți munți timp de 1—2—3 ani. S'au înființat posturi de pază și poliție de vânătoare, s'a căutat să se atragă atențiunea turiștilor, lucrătorilor, ciobanilor, etc., de liniștea atât de necesară terenului pentru capre negre.

Acordarea de premii pentru descoperirea cazurilor de braconaj la capre negre și acțiunea de protejare întreprinsă de organele locale, nu pot fi decât lăudabile și ar trebui urmate mai mulți ani și completate cu o cât mai atentă și pe cât posibil justă estimare a numărului de capre negre din masivul Bucegi. In această direcție, studiul întocmirii unei hărți zoogeografice a caprei negre, preconizat și pus în practică de „Federația protectorilor și vânătorilor de capre negre" constitue un mare pas înainte în documentarea științei vânătoarei la noi.

*

Ueber das Vorkommen des Steinbocks im Bucegi-Gebirge.

Sur la présence des chamois dans le massif Bucegi.

Les régions où se trouvent les chamois dans nos montagnes sont peu nombreuses, elles se limitant dans les parties les plus hautes, les plus éscarpées et par conséquent inaccessibles.

Le massif de Bucegi offre quelques endroits favorables à la vie de chamois. D'après les investigations entreprises par l'auteur du présent article, il y en a environ 80 pièces. Ceux-ci donnent des bois de valeur moyenne; on en a réalisé à peine 98 points.

A la fin de l'article on montre les conditions de vie des chamois dans cette région, ainsi que les mesures prises par les autorités et les chasseurs pour leur protection.

C R O N I C A

INTERNĂ

● Păşunatul în păduri în anul 1944.

O problemă ţinută mereu la ordinea zilei, deşi au fost momente când s'a crezut a fi căzut în desuetudine. Ne-am făcut însă doar iluzii, căci şi anul acesta păşunatul vitelor în păduri a fost aprobat, ca întotdeauna, peste prevederile categorice ale codului silvic. Ceva mai mult, anul acesta asaltul împotriva pădurilor a fost impetuos: au fost date în scopul amintit şase decizii ministeriale, fiecare din ele venind să mai adauge câte un îndreptăţit nou la îngăduinţa de a se trimite vitele la păşunat în păduri, lărgindu-se în acelaşi timp şi posibilităţile de păşunat. In fruntea Ministerului se găsea D-l P. Nemoianu.

In cele de mai jos, vom aminti despre ce tratează fiecare din ele.

I. La 21 Aprilie a. c. în Mon. Of. Nr. 98 s'a publicat decizia Ministerului de agricultură şi domenii Nr. 81.510 prin care se admite ca vitele proprietatea exclusivă a *locuitorilor refugiaţi şi evacuaţi*, să păşuneze în pădurile prevăzute de art. 1 alin. a, b, c, d din codul silvic din 1910 în condiţiunile mai jos specificate.

1) Se permite păşunatul în porţiunile de pădure:

a) degradate, destinate conform amenajamentelor lor aprobate, a fi refăcute pe cale artificială şi în care nu se prevăd tăeri de regenerare în următorii 20 ani;

b) de baltă, populate cu: salcie, plop, etc., dacă ele se exploatează în scaun, precum şi în acelea care se taie din faţa pământului, în arboretele ce au etatea mai mare de 5 ani;

c) tratate în crâng, în arborete cu etatea de 20 ani împliniţi şi numai în acelea care au consistenţa de cel puţin 0,8;

d) tratate în codru, în arboretele care au vârstă mai mare de 40 ani şi care nu sunt în curs de regenerare în următorii 20 ani.

Sunt excluse dela păşunat porţiunile de păduri prevăzute la alineatele de mai sus, în care s'au făcut lucrări de împăduriri artificiale sau cele pregătitoare ale acestora.

2) Se exceptează dela păşunat 1/4 din suprafaţa pădurii necesară culturii vânatului.

3) Numărul vitelor ce se pot introduce la hectar, este de 3 vite mari sau 10 vite mici.

4. Durata păşunatului se fixează până la data de 15 Iulie 1944.

5. Autorizaţiunea de păşunat se dă în scris de către organele silvice ale Statului, numai cu învoirea proprietarilor pădurilor respective.

6. Suprafeţele în care se permite păşunatul vor fi determinate pe teren de către organele silvice ale Statului prin semne vizibile sau linii naturale, cu obligaţiunea proprietarilor vitelor învoite de a nu depăşi aceste limite. Abaterile sunt considerate delicte silvice.

7. Plata păşunatului se socoteşte lunar şi pe cap de vită, cu o reducere de 30% din preţul stabilit pentru păşune la islazul comunelor pe teritoriul cărora se află pădurea.

8. Proprietarii vitelor învoite a păşuna în păduri, sunt obligaţi să facă paza acestor vite, pentru a evita delictele silvice, fiind răspunzători faţă de legiuirile silvice pentru orice delicte s'ar comite în păduri de către păzitorii acestor vite.

II. La 12 Mai a. c. s'a venit cu a doua decizie (Nr. 33 Mon. Of. 114 din 17 Mai 1944), aducându-se primei deciziuni următoarele modificări şi completări:

1. Pe lângă beneficiarii de până acum, se mai îngăduie şi *vitele locuitorilor localnici*. Aceasta în mod excepţional şi numai în cazuri când islazurile, fâneţele şi alte terenuri agricole ale acestora sunt *inundate*, şi numai după satisfacerea în prealabil a nevoilor locuitorilor refugiaţi şi evacuaţi. Constatarea inundării terenurilor menţionate se face de către şeful Serviciului silvic judeţean împreună cu şeful ocolului agricol respectiv.

2. Deciziunea scade şi vârsta arboretelor de crâng prevăzute sub litera c din prima decizie, dela 20 ani la 15 ani; iar la aliniatul d vârsta arboretelor de codru dela 40 ani la 30 ani.

III. Prin a treia decizie, care se dă la 30 Mai a. c. (Nr. 160, în Mon. Of. 129 din 6 Iunie 1944, beneficiarii se înmulţesc: se mai adaugă *vitele invalizilor, orfanilor, văduvelor precum şi ale unităţilor militare*, făcându-se excepţie cu pădurile din Bucovina unde se aplică alte dispoziţiuni (ord. 154 din 30.V a. c.).

Se menţine prioritatea pentru vitele refugiaţilor şi evacuaţilor, precum şi termenul de 15 Iulie când ar fi trebuit ca vitele să fie scoase din păduri.

IV. Prin a patra decizie (Nr. 567 din 30 Iunie 1944 publicată în Mon. Of. 159 din 11 Iulie 1941) se prelungeşte durata păşunatului în păduri până la 15 August.

V. La 15 Iulie se dă a 5-a decizie (Nr. 760, publicată în Mon. Of. 167 din 20 Iulie 1944). Prin aceasta se măreşte şi mai mult numărul beneficiarilor. Se adaugă şi *vitele locuitorilor ale căror islazuri comunale sunt păşunate de vitele unităţilor militare în zona Comandamentului general al Etapelor.*

In afară de aceasta, se măreşte şi suprafeţele în care se poate păşuna. Astfel, în pădurile tratate în crâng cu arborete în vârstă dela 15 ani în sus, se permite păşunatul şi în arboretele cu o consistenţă sub 0,8 în care nu s'au făcut lucrări de împăduriri artificiale.

Constatarea păşunării islazurilor comunale de către vitele unităţilor militare se face de către Şeful Serviciului Silvic Judeţean, în prezenţa primarului comunei respective şi a şefului Ocolului Agricol.

VI. Insfârşit, prin cea de a 6-a decizie (Nr. 1096 din 3 Aug. 1944 publicată în Mon. Of. 183 din 8 August 1944) se prelungeşte din nou durata păşunatului şi anume până la data de 1 Octombrie a. c.

● Recoltarea frunzarelor.

O altă problemă care a preocupat organele de resort, în vederea asigurării nutreţului necesar vitelor pe timpul iernii, este aceea a frunzarelor.

Cât este de păgubitoare această practică pentru păduri şi cât de puţin contribue la completarea nutreţului de iarnă, nu insistăm în rândurile de faţă.

Ceeace urmează a fi însemnat în paginile acestei reviste este faptul că s'a îngăduit recoltarea frunzarelor din păduri.

Decizia Ministerului de agricultură şi domenii (Nr. 645 din 5 Iulie a. c. publicată în Mon. Of. 160 din 12 Iulie 1944) precizează că frunzarele se pot recolta:

a) din parchetele destinate exploatării cu începere de la 1 Sept. 1944 în arboretele de foioase.

b) prin operaţiuni culturale, în arborete de foioase, cu începere de la 15 August 1944, pe baza autorizaţiilor eliberate de organele silvice.

Se mai precizează că recoltarea frunzarelor se face:

fie direct de către proprietarii sau exploatatorii pădurilor, la cererea autorităţilor sau locuitorilor care au nevoie de furaje, cu obligaţia acestora de a le achiziţiona;

fie direct de către cei interesaţi, în condiţiunile ce se vor stabili cu proprietarii sau exploatatorii pădurilor.

● Recoltarea coajei de molid, stejar, gorun şi a colţarilor pentru tanin.

Pentru acoperirea consumului de materii tanante, ţara noastră era tributară străinătăţii. Importul lor fiind azi îngreuiat, a trebuit să se găsească posibilităţile ca aceste nevoi să fie satisfăcute din exploatarea produselor ţării noastre. Cu alt prilej, în paginile acestei reviste, s'a arătat că lucrul nu este cu neputinţă.

In vederea intensificării la maximum a recoltării coajei de molid, stejar şi gorun, precum şi a colţarilor, s'a publicat în Mon. Of. 148 din 28 Iunie a. c. un decret-lege, care prevede extinderea în toată ţara a dispoziţiunilor de obligativitate a recoltării coajei, prevăzute în legea Nr. 459 din 1949 care se ocupă de activarea şi raţionalizarea producţiei forestiere. Prin decret se prevăd şi măsurile necesare pentru exploatarea parchetelor cu anticipaţie faţă de amenajamentele pădurilor, şi atunci când este vorba de coajă.

In vederea stimulării producţiei, decretul prevede înlesniri pentru producători şi lucrători. Tot în vederea aprovizionării cu tanante indigene, sunt luate măsuri pentru reglementarea colectării colţarilor, introducându-se obligativitatea colectării, făcându-se apel, în anumite cazuri, la munca de folos obştesc şi la rechiziţionarea miliţienilor.

In fine, pentru aplicarea eficientă a legii, s'a înăsprit sancţiunile pentru abateri încadrându-le în legea pentru activarea producţiei, regimul preţurilor, reprimarea speculei ilicite şi a sabotajului economic din 1 Mai 1943.

Textul decretului-lege se publică integral în paginile acestui caiet de revistă.

● Modificări importante în structura Ministerului de Agricultură şi Domenii.

Monitorul Oficial Nr. 167 din 20 Iulie a. c., publică legea Nr. 388 privind „modificarea unor dispoziţiuni din legea pentru organizarea Ministerului de Agricultură şi domenii din 6 Aprilie 1939".

Este vorba de scindarea Direcţiunii geniului rural în două, creindu-se: Direcţiunea îmbunătăţirilor funciare şi Direcţiunea proprietăţii şi a bunurilor Statului.

După expunerea de motive a acestei noi legi, creiarea celor două Direcţiuni apare ca o consecinţă a înfiinţării Institutului Central de Politică

agrară (Legea Nr. 74 din 9.II.1944). După vechea lege de organizare a Ministerului, cele două Servicii: al Imbunătăţirilor funciare şi al Reformei agrare, care făceau parte din Direcţiunea Geniului rural, nu mai puteau face faţă la aplicarea măsurilor urmărite de noul Institut de Politică Agrară. Se afirmă chiar că politica agrară a ţării româneşti, referitoare la proprietate, nu a avut decât de suferit, întrucât cele două Servicii nu au avut posibilitatea de iniţiativă şi deci de realizarea programului propus. Ca să se arate că programul fostului Serviciu de Imbunătăţiri depăşea chiar programul fostei Direcţiuni a geniului rural din care făcea parte, se precizează că în sarcina acestuia cădea promovarea programului de lucrări menit să *conserve solul arabil şi să îmbunătăţească terenurile improductive sau cu randament scăzut*, care se resfrânge asupra următoarelor suprafeţe:

1.029.620 ha terenuri necultivabile în regiunea inundabilă a Dunării;

917.960 ha terenuri în regiunile inundabile ale celorlalte râuri;

1.200.000 ha mlaştini, sărături, lacoviste, cuprinse în albiile râurilor, pe platouri şi la şes;

3.300.000 ha terenuri bântuite de secetă, interesate la irigaţii;

2.500.000 ha terenuri fărămiţate sau cu orientarea dealungul liniei de cea mai mare pantă, neexploatabile raţional;

1.000.000 ha terenuri arabile degradate sau în curs de degradare.

In total deci 9.947.580 ha.

Prin scindare, se atribue următoarele competinţe celor două noi Direcţiuni:

1. *Direcţiunea proprietăţii şi a bunurilor Statului* va avea în competinţa sa organizarea şi controlul proprietăţii agricole; evidenţa descriptivă a bunurilor acestui Departament; administrarea, conservarea şi lichidarea celor fără destinaţie care nu sunt date în competinţa altor direcţiuni; adunarea titlurilor de proprietate a acestor bunuri şi păstrarea lor; aplicarea tuturor legilor şi dispoziţiunilor privitoare la reformele agrare, precum şi lichidarea gestiunilor Casei Centrale de Improprietăriri.

2. *Direcţiunea îmbunătăţirilor funciare*, va avea în competinţa sa punerea în cultură a terenurilor mlăştinoase; folosirea apelor în agricultură, evaluări cadastrale; sistematizări şi comasarea proprietăţii rurale; executarea şi întreţinerea lucrărilor de îmbunătăţiri funciare; folosirea în agricultură a apelor din subsol; dobândirea de noi terenuri de cultură din suprafeţele acoperite cu apă; folosirea în agricultură a apelor evacuate din industrii şi centre locuite; alimentarea cu apă potabilă sau de folosinţă a centrelor şi exploataţiilor agricole; constituirea şi organizarea asociaţiilor de îmbunătăţiri funciare, precum şi orice alte lucrări de îmbunătăţiri funciare care să contribue la mărirea randamentului agricol al terenurilor respective.

Direcţiunea proprietăţii este împărţită în 5 servicii şi anume:

1. Serviciul proprietăţii,
2. Serviciul drumurilor,
3. Serviciul exproprierii şi împroprietăririi,
4. Serviciul lichidărilor,
5. Serviciul registraturii, arhivei şi evidenţei cheltuelilor.

Direcţiunea îmbunătăţirilor funciare se compune din 10 servicii şi anume:

1. Serv. indiguirilor şi disecărilor,
2. Serv. irigaţiilor,
3. Serv. alimentărilor cu apă,
4. Serv. măsurătorilor şi sistematizărilor,

5. Serv. evaluărilor cadastrale,
6. Serv. de studii şi verificări,
7. Serv. maşinilor terasiere şi al materialelor,
8. Serv. asociaţiilor de îmbunătăţiri funciare,
9. Serv. de desen şi conservarea planurilor,
10. Serv. registraturii, arhivei şi evidenţei cheltuelilor.

După lege, conducerea Dir. proprietăţii urmează să o aibă un director administrativ, iar a Dir. îmbunătăţirilor funciare un inginer agronom căruia i se cere o practică de 5 ani în astfel de lucrări. Subdirectorul acestei direcţiuni, trebue să fie tot inginer agronom.

Infiinţarea acestor două direcţiuni în cadrul Ministerului de agricultură şi domenii, nu este de natură de a nu ne interesa de aproape şi pe noi forestierii. In această privinţă ar fi multe de spus, nu este însă locul în această cronică. Dar nu ne putem reţine de a evidenţia în treacăt că în timp ce s'a putut creia în grabă aceste direcţiuni, nu s'a găsit cu cale să dea, în acelaşi timp, formă perfect legală atât de importantei şi utilei direcţiuni a pădurilor persoanelor juridice.

Administraţia forestieră şi înlesnirea turismului.

Căile ferate înguste construite pentru a deservi interesele diferitelor exploatări şi industrii, mai aduc şi alte foloase. Pe deoparte, înlesnesc circulaţia şi viaţa economică a locuitorilor satelor situate pe traseul acestor linii, iar pe de altă parte înlesnesc turismul.

Pentru cei doritori să cunoască frumuseţile şi aşezările ţării noastre, aceste căi ferate sunt de un real folos, scutindu-i de drumuri obositoare şi îndemnându-i în felul acesta să pornească la drum.

Din acest punct de vedere, Administraţia forestieră, prin căile ferate ce construeşte în vederea exploatărilor de păduri, apare drept unul din susţinătorii turismului.

Aceste mici consideraţiuni ne sunt sugerate de o notiţă apărută la 13 August 1944 într'unul din ziarele din Capitală privitoare la înlesnirile pe care le aduce calea ferată construită de C.A.P.S. dealungul văii Nişcovului afluent pe dreapta Buzăului.

Această cale ferată, pe lângă faptul că înlesneşte exploatarea masivului forestier de pe valea amintită, pe lângă faptul că uşurează mult circulaţia populaţiei satelor aşezate pe vale, face posibilă cercetarea de către populaţia străină de această vale, a frumuseţilor naturale, a isvoarelor minerale şi a mânăstirilor din regiune. In adevăr, pe valea Nişcovului aflăm: mânăstirea Barbu în apropiere de comuna Grăjdanca, declarată staţiune climaterică încă dela 1936, apoi mânăstirile Ciobanu şi Cetăţuia cu biserica Isvoranu în interiorul căreia se află mormântul mitropolitului Luca din vremea lui Mihai Viteazul. Ca localităţi de ape minerale se citează isvoarele iodo-sărate-feruginoase dela Valea Caprei şi Valea Unghiului.

In notiţa de ziar amintită, se arată satisfacţia populaţiei regiunii pentru realizarea C.A.P.S.-ului. In felul acesta, regiunea, la fel de interesantă ca multe altele, devine accesibilă multora care până acum o ocoleau şi nu o cunoşteau, din lipsă de mijloace de transport acceptabile.

● Narcişii dela Tg.-Jiu.

Cu ani în urmă, Dumbrava de lângă Şercaia jud. Făgăraş, care într'o epocă a anului este presărată de o frumoasă pajişte de narcişi, a atras în mod insistent atenţiunea opiniei publice, făcându-se chiar intervenţiuni oficiale de a nu se permite exploatarea pădurii respective, care odată cu dispariţia ei, ar fi adus şi pieirea frumoasei pajişti.

In ziarul Universul din 12 August a. c. la cronica „Noutăţi ştiinţifice şi tehnice", se atrage atenţiunea că astfel de narcişi, în număr mare, ar mai exista şi pe dealul Ciocârlan la Tg. Jiu. Cunoscuţi sub numele de caprine sau coprine, narcişii sunt culeşi şi aduşi de ţărănci cu coşurile şi vânduţi la oraş, în toiul înfloririi lor.

Cronicarul — d-l Raul Călinescu, conferenţiar universitar — atrage luarea aminte a organelor silvice asupra acestei plante, socotind că ar fi indicat să se facă investigaţiuni în vederea stabilirei tuturor staţiunilor cu narcişi din ţara noastră.

● Modificarea unor articole din legea pentru organizarea, administrarea şi exploatarea păşunilor.

Imprejurările excepţionale decurgând din starea actuală au îngreunat în unele cazuri îndeplinirea formalităţilor pentru constituirea asociaţiilor de păşunat în termenul prevăzut de art. 67 şi 71 din faimoasa lege Nr. 165 din 19 Martie 1922 privind organizarea, administrarea şi exploatarea păşunilor. De aceea, printr'o nouă lege (Nr. 346) publicată în Mon. Of. 148 din 28 Iunie 1944 se prelungeşte termenul până la 1 Ianuarie 1945.

Deasemenea, prin efectele aplicării reale a legei amintite, s'a simţit nevoia completării articolelor 18 al. 1, art. 7 al. 6 şi art. 99 al. 1 şi 2. Legea din 28 Iunie 1944 aduce şi aceste modificări, socotindu-se că prin ele economia legii are de câştigat, mai ales când este vorba de iniţiativa particulară.

At. Haralamb

● Săptămâna Forestieră ICEF.

La Ocolul Silvic Experimental „Carol I" Mihăieşti, jud. Muscel, unde a fost evacuat în perioada bombardamentelor din 1944, Institutul de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră a organizat un ciclu de conferinţe pentru Cercul Didactic al Asociaţiei Invăţătorilor din jud. Baia, refugiaţi în com. Valea Popii, jud. Muscel. Conferinţele, în număr de şapte, au fost ţinute parte în parcul Ocolului Silvic Experimental Carol I, parte în localul Şcoalei Primare din com. Valea Popii, în cursul săptămânii 21—27 August 1944. Auditorul a fost format în marea majoritate de învăţătoarele şi învăţătorii din jud. Baia, elevele şi elevii de curs secundar din comunele Valea Popii, Mihăieşti şi Rădeşti (băştinaşi şi refugiaţi) şi personalul administrativ dela ICEF.

S'a căutat să se prezinte ascultătorilor cât mai multe din aspectele şi rosturile pădurei şi ale economiei forestiere în general, astfel încât capitalul de cunoştinţe reţinut să formeze baza unei atitudini de înţelegere şi iubire pentru pădure, pornindu-se dela principiul că stimăm ceea ce cunoaştem şi iubim ceea ce stimăm.

Conferenţiarii s'au străduit să-şi facă expunerile cât mai puţin aride, însoţindu-le, când a fost cazul, de planşe, hărţi, piese documentare, demon-

strative şi pornind dela cunoştinţele pe care în mod firesc le au cei ce locuiesc în regiuni eminamente forestiere (jud. Baia, Muscel). Atmosfera pentru acest ciclu de conferinţe nu a fost creată printr'o propagandă uzitată în astfel de împrejurări, afişaje, reclame, etc. ci de dorinţa sinceră de colaborare a Asoc. Invăţătorilor din jud. Baia şi a Inginerilor silvici dela ICEF, în domeniul binelui obştesc. La aceasta a contribuit şi faptul că în cursul lunei Iulie, în cadrul activităţii programate de Ministerul Educaţiei Naţionale pentru elevele şi elevii de curs secundar refugiaţi în comunele Mihăieşti, Valea Popii, Rădeşti şi Stâlpeni (jud. Muscel), inginerii dela ICEF au răspuns la apelul profesorilor secundari cari conduceau activitatea elevilor, ţinând un număr de 8 lecţiuni cu subiecte din botanică forestieră, geografie botanică, introducere în silvicultură, torenţi, etc.

Desigur că, pentru conferenţiari, manifestarea aceasta a constituit o piatră de încercare. In primul rând pentru motivul că nu este aşa de uşor a vorbi unui public constituit din nespecialişti în materie de pădure şi în al doilea rând pentrucă a vorbi unui corp de învăţători este un prilej de emoţie şi o deosebită onoare.

Emoţie, pentrucă fiecare şi-aducea aminte de „Domnu" sau „Doamna" care l-a învăţat alfabetul, i-a pus condeiul în mână şi l-a deprins cu tabla înmulţirei, i-a spus ce este subiectul, predicatul şi complementul pentru a putea închega o „compunere". Conferenţiarii se prezentau în faţa învăţătorilor din jud. Baia, dar nu vedeau decât chipul bunului lor învăţător, în faţa căruia dădeau examenul, arătându-i cum a înmulţit talantul primit cu mulţi ani în urmă.

Deosebită onoare, pentrucă învăţătorii sunt ai poporului. Rostul lor mare pentru ridicarea naţiunei este dovedit de multipla activitate pe care o desfăşoară în variate domenii din viaţa satelor: şcoală, cămin cultural, cooperative etc. Ştim cu toţii că n'a fost acţiune a Statului pentru ridicarea poporului, în care învăţătorii să nu fi participat în masă.

A fost, deci, o fericită ocaziune pentru inginerii silvici dela ICEF, că au putut colabora cu o parte din învăţătorii Ţării într'un domeniu în care este atât de făcut: cunoaşterea pădurii, iubirea pentru această podoabă a pământului strămoşesc, apărarea ei de ignoranţa şi egoismul distrugător.

Succesul a fost categoric. L-a dovedit participarea destul de numeroasă pentru împrejurările date (70—100 persoane), atenţia cu care au fost ascultate conferinţele, discuţiile provocate de temele desvoltate. Pentru inginerii silvici, ciclul de conferinţe organizat în săptămâna 21—27 August 1944 înseamnă însă un exemplu şi o încurajare pentru acest gen de activitate, de difuzare a cunoştinţelor despre pădure. Reuşita lui demonstrează posibilitatea de lucru practic pe acest tărâm, în interesul superior al colectivităţii româneşti.

In cele ce urmează, dăm rezumatele conferinţelor ţinute.

*

● I. Ing. M. Petcuţ: Ce este pădurea?

(Luni 21 August 1944).

O definiţie precisă a pădurii nu este uşor de dat, deşi toată lumea a văzut păduri şi s'a plimbat prin păduri. Se poate spune că „pădurea este o asociaţie de plante lemnoase", sau „o suprafaţă acoperită de plante lemnoase", dar nu este destul. Şi o livadă de pomi fructiferi satisface aceste două condiţii, fără să fie o pădure. Pentru a fi pădure, asociaţia considerată trebue să fie constituită din *arbori*. Dar nici această calitate nu este suficientă.

Pe marginea şoselelor se întâlnesc grupuri de arbori care nici pe departe nu pot fi considerate ca pădure. Pâlcurile de arbori, destul de deşi pentru a se influenţa reciproc, încă nu constitue o pădure, pentru motivul că în interiorul pâlcului, clima nu diferă de exterior. Deci, pentruca a asociaţie de arbori să constitue o pădure, trebue ca suprafaţa pe care se află să fie destul de mare, arborii să fie destul de numeroşi pentru a-şi exercita o influenţă reciprocă şi a constitui o climă aparte. Această definiţie pare mai complectă. Totuşi, pentru a cunoaşte pădurea mai în amănunt să considerăm un caz simplu, o pădure constituită dintr'o singură specie în faza iniţială, pe care omul încearcă a o creia pe cale de plantaţiune sau semănătură. In acest stadiu de început de pădure, puieţii luptă individual fiecare pentru a învinge duşmanii comuni: ierburile şi intemperiile, şi anume până când îşi împreunează crăcile şi reuşesc să domine buruenile. Din acest moment continuă lupta în comun. Tinerii arbori încep a se modela. Crăcile de jos se usucă, coronamentul rămâne la partea superioară, trunchiurile se înalţă. Incepe lupta pentru trai, paralel cu aceasta continuându-se lupta în comun. Indivizii caută să folosească cât mai mult elementele necesare vieţii, din mediul ambiant, potrivit calităţilor specifice ale fiecăruia.

Cu înaintarea în vârstă, lupta continuă, dând pădurii un aspect bine definit, prin rânduirea arborilor în diferite categorii: dominanţi şi dominaţi, cu diferite trepte intermediare. Cu cât condiţiile de viaţă sunt mai aspre cu atât lupta arborilor pentru existenţă este mai acerbă. Totuşi sprijinul mutual nu încetează. Arborii care au rămas în urmă îndeplinesc rolul de a acoperi solul, pentru a nu se instala iarba. Dar lupta în comun este dusă mai ales pentru constituirea păturei moarte, covorului de frunze şi crăci uscate, care putrezind constitue îngrăşământul pădurii. In sfârşit, dela o anumită vreme, pădurea înlesneşte venirea unei noui generaţii, prin rărirea coronamentelor, fructificare etc. astfel încât pe măsură ce bătrânii dispar, cei tineri se instalează şi se desvoltă din ce în ce mai mult.

In natură, găsim însă foarte rar păduri constituite din aceiaşi specie şi de aceiaşi vârstă; de obiceiu, vârstele şi speciile sunt amestecate. Cu toate acestea, se constată că în aceste asociaţii este o armonie desăvârşită: speciile mai robuste ajută regenerarea speciilor mai delicate.

Pădurea se grupează pe etaje, şi anume cele mai pretenţioase în etajul superior, iar cele mai puţin pretenţioase în etajul inferior. Aceste păduri de esenţe deosebite sunt şi cele mai utile: dau arborii cei mai frumoşi.

Comunităţile de arbori cuprind însă şi alte vietăţi decât plantele: animalele dela cele mai mici până la cele mai mari (urşi, capre, păsări de tot felul, etc.) iar în pământul pădurii trăiesc microorganismele, care contribue la descompunerea păturii moarte (litierei).

Dacă am cerceta în ce măsură este pădurea dependentă de forţele naturii, am găsi că două elemente guvernează viaţa ei: căldura şi umiditatea. In raport cu aceşti factori staţionali variază pădurea dela ecuator la poli şi dela câmpie la munte, constituind diferite zone forestiere.

*

● II. **Ing. Traian Heroiu: Insemnătatea pădurii pentru viaţa satelor.**
(Marţi 22 August 1944).

Intre pădure şi sat s'a stabilit o strânsă legătură dealungul veacurilor. Şi pădurea şi satul sunt unităţi de viaţă: pădurea în viaţa vegetală a Naturii, satul în cea omenească.

In adâncile formaţiuni ale poporului român satul îl găsim ca pe o matcă generatoare de colectivităţi româneşti. Aproape în fiecare sat găsim obiceiuri, îndeletniciri şi forme de aşezări diferite. Exemple avem oriunde am cerceta viaţa rurală.

Peste tot însă găsim o realitate constantă: legătura săteanului cu Natura.

Săteanul este legat de pământ şi de produsele lui, de fenomenele atmosferice şi efectele acestora. Pădurea a avut şi va avea încă unul din cele mai importante roluri din ceea ce înseamnă participarea Naturii la viaţa satului.

Privind toate pădurile Ţării constatăm o repartizare neuniformă a acestora, ceeace face să avem sate cu păduri multe, cu păduri puţine şi sate fără păduri. Sunt judeţe în care avem peste 50% suprafaţă împădurită şi altele în care pădurile aproape că nu există.

Acolo unde pădurea abundă, ea constitue factorul determinant al aşezării gospodăriilor şi al vieţii populaţiei respective. Pădurea ocupă munca membrilor familiei şi îi procură mijloacele de viaţă. Acolo unde pădurea nu există, viaţa satului se resimte fie din cauza climei aspre provenită din lipsa pădurilor, fie din lipsa produselor pădurii, în special a lemnului.

Pădurea e necesară ca aerul şi apa. Ea susţine direct (prin produsele sale) şi indirect (prin efectele sale asupra mediului) viaţa materială a satului. Pădurea susţine însă şi viaţa sufletească prin frumuseţea şi măreţia sa, fapt dovedit cu prisosinţă în folklorul românesc.

Aşa cum se prezintă astăzi raportul dintre pădure şi populaţia satelor, putem face afirmaţia că cetăţeanul nostru priveşte pădurea mai mult pentru profitul material, că mai mult o exploatează decât o îngrijeşte, că mai degrabă pădurea este un duşman decât un aliat în susţinerea vieţii lui şi a familiei lui. Dovadă: împuţinarea şi părăginirea pădurilor cum şi existenţa unei mari suprafeţe de terenuri degradate provenite prin dispariţia pădurilor.

Dat fiind că pădurea îndeplineşte o funcţiune bine determinată în viaţa satului este neapărată nevoie de o specială instruire a populaţiei satelor adică de îmbogăţirea intelectuală cu cel puţin un minimum de cunoştinţe privitoare la condiţiunile de creştere şi folosire a pădurilor cum şi cu un maximum de sensibilitate faţă de această măreaţă creaţie a Naturii. Cel dintâi ar fi un minimum de capital intelectual — un fel de biblie silvică — cel din urmă un capital afectiv, neapărat necesar pentru iubirea şi respectul faţă de ceea ce este frumos şi folositor generaţiilor prezente şi viitoare.

In acest scop şcoala românească trebue să intervină energic, cu atât mai mult cu cât până în anul 1938, de când datează noua programă analitică n'a existat nimic, sau aproape nimic, în programele analitice ale învăţământului primar din România (cel puţin din vechiul Regat).

După epoca şcolarităţii, căminul cultural urmează să ţină adolescentului şi cetăţeanului matur atenţia trează asupra îndatoririlor faţă de o sursă de bogăţie şi frumuseţe care nu este „nesecată" aşa cum se zice de obiceiu despre pădure.

Chiar înainte de epoca şcolarităţii, în familie şi la grădiniţa de copii mici, grija educaţiei trebue să se întindă şi asupra lipsurilor de până acum cu privire la nevoile şi binefacerile pădurii, de oarece orice stăruinţă pentru câştigarea unei alte mentalităţi este depăşită de tot ceea ce se poate face pentru cultura cetăţeanului în epoca sa de formaţie, în copilărie.

● III. Ing. Grigore Eliescu: Dușmanii și apărarea pădurii.

(Miercuri 23 August 1944).

Arborii sunt organisme, care, ca toate organismele, sunt atacați de diferiți factori, cu atât mai mult cu cât ei au o viață foarte lungă. Pe silvicultori nu-i interesează decât atacurile care iau proporții mari provocând calamități, cu studiul cărora se ocupă Protecția Pădurilor.

Această disciplină este soră bună cu protecția plantelor de care se interesează agricultura și horticultura, și ambele se înrudesc cu medicina umană și veterinară.

In fenomenul vătămării intervin trei categorii de factori: cauzali sau primari, ai speciei și ai mediului. Factorii cauzali se grupează în: abiotici și biotici. In ceea ce privește vătămările, ele se împart în: vătămări fiziologice (arborii slăbesc, se îmbolnăvesc, se vestejesc, se usucă), și vătămări mecanice (rănile).

Vătămările sunt foarte greu simțite de gospodăria forestieră, pentrucă se traduc în pierderi bănești și pentrucă totdeauna există o succesiune de vătămări. Odată declanșată o serie de vătămări, altele le succed, încât se poate ajunge la distrugerea totală a pădurii.

Dacă se analizează în parte factorii vătămători se obține următoarea clasificare:

1. factori fiziologici (lumina, căldura, apa),
2. factori mecanici (vântul, zăpada),
3. factori fizici și chimici (focul, gazele toxice),
4. factori biotici (plante și animale).

Corespunzător acestor factori se organizează și se execută metodele de combatere.

Marea problemă în protecția pădurilor este însă determinarea timpului când se ivește o calamitate, dar din nefericire, încă nu se poate rezolva. O știință nouă, pe cale de devenire, epidemiologia, caută să studieze și să rezolve această chestiune a apariției calamităților.

*

● IV. Ing. E. Vintilă: Considerațiuni de ordin practic din domeniul uscării și conservării lemnului.

(Vineri 25 August 1944).

Problemele de uscare și conservare a lemnului au o importanță economică foarte mare în folosirea acestei materii prime.

Lemnul în stare verde conține o cantitate de apă considerabilă (40% și mai mult), care nu poate fi îndepărtată decât prin uscare; dar uscarea în aer liber (uscarea naturală) durează ani de zile. Pentru acest motiv se simte nevoia să se usuce lemnul rapid, cu ajutorul instalațiunilor speciale. Această uscare artificială a lemnului necesită un timp foarte scurt și anume 50 - 140 de ore în loc de 12—40 de luni (în cazul uscării naturale), corespunzător speciilor și dimensiunilor.

In epoca de reconstrucție de după războiu consumul de lemn va spori în proporții nebănuite, încât nevoia de uscare artificială a lemnului se va simți foarte mult, mai ales că rezervele de lemne deja fasonate au fost consumate.

Lemnul trebue uscat, pentrucă în această stare poate fi prelucrat, nu

mai este amenințat cu putrezirea și nici nu mai este atacat de insecte. Technica uscării nu este chiar așa de simplă, însă cu toate dificultățile întâmpinate s'au realizat câteva sisteme de uscătorii, de ex.: Sistemul Benno-Schilde.

In folosirea lemnului, importantă este și chestiunea conservării lui. Înțelegem prin aceasta, mijloacele prin care protejăm lemnul în contra putrezirii, atacului de insecte și focului. Această protecție care în fond este o economie a lemnului se impune pentru că lemnul de lucru devine un bun din ce în ce mai rar în pădurile noastre. In consecință trebue folosit rațional, asigurându-i-se o trăinicie cât mai mare, prin impregnare cu diferite substanțe: creozot, carbolineum, sublimat, clorură de zinc, etc.

Nici technica aceasta a conservării nu este simplă. Trebuesc cunoștințe temeinice de specialitate, spre a se ști ce anume substanțe să fie folosite pentru anumite materiale lemnoase, ce cantități, ce metode de impregnare, cum trebue pregătit lemnul pentru această operație, etc. In ceea ce privește apărarea lemnului în contra focului, chestiunea este mai dificilă. Există încercări în această materie; până acum nu s'a reușit decât să se obțină o întârziere a arderii.

*

● V. **Ing. N. Ghelmeziu: Intrebuințări deosebite ale lemnului.**
(Vineri 25 August 1944).

Pădurea produce mai multe materii prime, în parte cunoscute destul de bine: lemnul, coaja, liberul, pluta, rășina, fructele, semințele, florile, etc. Despre fiecare în parte se poate scrie cărți întregi. Conferențiarul se ocupă numai de lemn.

Lemnul are foarte bune însușiri, dar și multe defecte. Totuși i se poate da foarte multe întrebuințări. Dintre însușirile lui bune se menționează rezistența mare la dimensiuni și greutăți reduse și ușurința de a fi lucrat. Dintre defecte: durează puțin, crapă ușor, este atacat de ciuperci și de insecte, arde, se umflă și se contrage (are „joc"), nu are aceleași însușiri pe toate direcțiile de creștere (longitudinal, tangențial, radial etc.). Cât timp au fost cantități mari de lemn, de unde se putea alege după dorință, aceste defecte nu erau prea vizibile. Din momentul în care s'a împuținat, s'a pus problema să se îmbunătățească defectele lemnului.

Asupra defectelor, silvicultorii acționează încă din pădure, când arborele este încă în picioare, prin măsurile culturale, în sensul că se evită a se avea păduri cu valoare numai estetică, pentru turiști, adică unde să fie arbori cu crăci multe, noduroase, uscate, etc. Silvicultorii caută să crească păduri cu tulpinile arborilor drepte, lipsite de crăci, cilindrice, cu coronamentul foarte mic. Alte măsuri sunt luate cu ocazia exploatării, pentrucă în această operație se pot strica în 2—3 ani materialele lemnoase așteptate 100 de ani. Se evită adică putrezirea, crăparea, atacul de insecte, etc. Se urmărește a se ajunge afară din pădure cu un material cât mai bun.

Totuși technica avansată are pretenții foarte mari, din care cauză lemnul trebue foarte bine cercetat mai ales când vine în concurență cu alte materiale ca metalele, mai ușor de studiat și mult mai bine cunoscute. De aci pornind, s'au înființat laboratorii pentru studiul lemnului și s'au realizat mașini din ce în ce mai perfecționate pentru prelucrarea lemnului în condițiile cele mai bune, desvoltându-se in felul acesta o technică specială pentru:

furnire, placaje, panele, plăci de furnir, lignoston, lemn presat, lemn impregnat pentru lagăre (cu ulei sau metale), plăci izolante (în contra sgomotului, frigului), gazeificare (în automobilism), mătase artificială, lână artificială, în industria chimică (alcooluri, substanţe zaharoase, produse alimentare) etc.

Pentru ilustrarea celor expuse, Conferenţiarul a prezentat auditorilor piese documentare, înlesnind astfel o cunoaştere directă a noilor întrebuinţări ale lemnului.

Concluzia este că lemnul reprezintă o materie primă necesară şi chiar indispensabilă pentru realizarea unui „mai bine" în viaţa omului şi că paralel cu străduinţele silvicultorilor pentru obţinerea unui lemn de cât mai bună calitate, industriaşii au depus eforturi pentru o folosire cât mai corespunzătoare scopului.

*

● VI. **Ing. At. Haralamb: Pădurea în însănătoşirea pământului.**
(Sâmbătă 26 August 1944).

In afară de lemn şi derivatele lui, de care omul nu se poate dispensa în toată viaţa şi activitatea lui, pădurea îi aduce şi alte multe şi mari foloase rezultând din însăşi existenţa ei. Astfel: prezenţa pădurii influenţează elementele climatului şi prin aceasta condiţiile sanitare, natura ploilor şi celorlalte precipitaţiuni, regimul apelor şi însăşi activitatea omului, pe coastele dealurilor şi munţilor împiedică năruirea pământului, iar dintr'un sol netrebnic poate face unul roditor.

Limitându-se numai la cadrul subiectului anunţat, conferenţiarul desvoltă numai influenţa binefăcătoare a pădurii în ceea ce priveşte menţinerea şi îmbunătăţirea pământului. Prezenţa vegetaţiei pe coastele dealurilor şi munţilor este rezultatul unei lupte de mii de ani cu forţele naturale distrugătoare, care conduc la nivelarea pământului. Pădurea este stadiul final al forţelor creatoare de echilibru, în timp ce apa curgătoare este agentul de distrugere cel mai de seamă. Omul prin intervenţia lui a făcut ca pădurea să dispară în multe locuri, înlesnind astfel acţiunea agenţilor distrugători, a apei în primul rând.

In continuare, conferenţiarul a arătat cum stăvileşte pădurea acţiunea apei, împiedicându-o să mai roadă pământul, evitând dezastrele care se înregistrează peste tot acolo unde pământul este desgolit. Concluzia acestei analize este că pădurea trebue cruţată atât prin intervenţia Statului cât şi prin înţelegerea particularilor. O primă măsură în acest sens este interzicerea păşunatului în păduri, iar păşunile să se caute să fie acoperite complet cu vegetaţia cea mai indicată staţiunilor respective. Insuşi păşunatul trebue practicat după anumite reguli, ca de ex.: să nu se trimită pe o suprafaţă dată decât numărul de vite pe care-l poate hrăni acea suprafaţă, să nu se păşuneze imediat după ploaie, să nu se scoată vitele la păşune decât când a ieşit iarba, etc.

Dacă apa şi-a început activitatea, săpând ogaşe şi mai departe provocând eroziuni avansate, trebue să se intervină din partea colectivităţii cu toate mijloacele posibile. Technica inginerească cunoaşte azi metode pentru stăvilirea răului şi chiar pentru vindecarea lui. Intre aceste mijloace, refacerea pădurei pe locurile respective este ţelul final. Numai pădurea cu puterile ei nemăsurate poate fixa solid şi definitiv terenul, redându-l cu timpul folosinţei omului.

La noi, starea de lucruri este de aşa natură încât măsurile de luat nu mai suferă amânare. Râpile sunt presărate peste tot. Se socoteşte la circa 1 milion de ha pământul din suprafaţa Ţării, care nu-i cultivabil sau foarte puţin folositor. De aceea încă din 1930 s'a creat în M. A. D. un serviciu special, în cadrul Direcţiei Regimului Silvic, pentru refacerea terenurilor degradate. De atunci şi până acum s'au executat lucrări în mai tot cuprinsul Ţării, deşi fondurile puse la dispoziţie n'au fost îndestulătoare.

In afară de terenurile degradate, mai există şi alte categorii care tot numai cu ajutorul pădurei pot fi date folosinţei omului şi anume terenurile nisipoase, mlăştinoase, etc. In acest sens pot fi citate în Ţara noastră plantaţiile de salcâm de pe nisipurile sburătoare din Oltenia, valea Siretului, ţărmurile Mării Negre. Dar binefacerile pădurei se fac simţite şi în regiunea de câmpie, unde acum se caută a se crea aşa numitele perdele de protecţie în sprijinul agriculturei.

Schiţându-se toate aceste însuşiri ale pădurei, favorabile vieţei omului, se trage concluzia că fiecare în cercul lui de activitate să caute a apăra pădurea acolo unde ignoranţa sau egoismul caută să o distrugă.

*

VII. Ing. Ilie C. Demetrescu: Pădurea din punct de vedere particular şi obştesc.

(Duminică 27 August 1944).

Pădurea reprezintă un câmp de activitate materială şi spirituală în care se încrucişează interese particulare şi publice, în forme foarte interesante şi deosebite după timp şi loc.

In general, particularul urmăreşte, prin păstrarea şi cultura pădurii, acoperirea unor nevoi personale de bunuri forestiere (lemn, păşune, ş. a.) sau punerea în valoare — pe această cale — a unor locuri (pământuri). In acest din urmă caz, pădurea devine un izvor de câştig. O împrejurare, care face foarte nesigură existenţa unei adevărate gospodării forestiere, este lungimea relativ foarte îndelungată (20—80—150 ani) a ciclului de producţiune. La aceştea se adaugă procentul relativ modest (2—3%) cu care fructifică capitalurile plasate în producţiunea lemnului.

In ţările sărace în capitaluri, fără siguranţa proprietăţii, fără stabilitate politică şi economică, fără un anumit simţământ de continuitate familială, nu e cu putinţă o cultură forestieră în proprietatea particulară. Cel mult, dacă poate fi vorba de păstrarea unor păduri, cu termene scurte de tăere, pe pământuri zise absolut forestiere, adică din cele ce nu pot fi altfel folosite.

Interesul public în materie de păduri este determinat de motive cu mult mai numeroase şi mai complexe. Mai întâi de toate, materia primă „lemnul" este dintre cele mai trebuitoare pentru bunul mers al economiei naţionale. Cantităţi enorme de lemn de felurite esenţe, calităţi şi dimensiuni sunt cerute, an de an, de consumul industrial şi domestic. In unele împrejurări, pădurea este cu mult mai preţuită pentru: însuşirile sale binefăcătoare asupra climatului, economiei apei şi stabilităţii pământului, apoi pentru motive de apărare naţională, de consolidare economică, de bună rânduială socială ş. a. Cele mai multe din aceste consideraţiuni n'au înţeles pentru proprietarul de pădure particular, nu-l privesc.

In cele mai multe ţări, dar mai cu seamă în cele sărace, tinere fără stabilitate politică şi economică, intervin conflicte grave între interesele par-

ticulare şi publice în materie de păduri. Statul ca apărător al interesului obştesc, trebue să intervină, astfel în cât procentul de împădurire al feluritelor ţinuturi să nu scadă sub anumite cifre socotite ca necesare. Pe de altă parte el trebue să constrângă pe proprietari să cultive pădurile în anumite feluri corespunzătoare interesului obştesc. Astfel de intervenţiuni se impun cu atât mai mult a fi prevăzătoare, cu cât repararea unor eventuale greşeli în materie de păduri sunt, adesea, imposibile sau în orice caz, deosebit de costisitoare.

T. Bălănică

ACUM 50 ANI.

„Revista Pădurilor" din Mai 1894.

— *N. R. Danilescu* scrie despre: „Stricăciunile cauzate de poleiul din toamna trecută". Porneşte dela raţionamentul următor: „clima fizică sau locală" este un element de producţie; cunoaşterea cât mai amănunţită a diverselor fenomene climatice este de cel mai mare folos pentru a face „silvicultură cu profit" într'o localitate dată; Institutul Meteorologic Central al României este tânăr, iar mijloacele lui băneşti insuficiente. Deci colaborarea o consideră bine venită. Pentru cazul în speţă descrie poleiul ce a avut loc la finele lui Octombrie 1893 şi pagubele cauzate. Arată de asemeni măsurile ce ar putea fi luate pentru preîntâmpinarea pagubelor.

— *M. N. Mihăiescu-Sirius:* „Codrul grădinărit şi tăierile rase". Un studiu comparativ între România şi Bucovina

— Se publică textul proectului codului forestier, precedat de o expunere de motive semnată de P. P. Carp. In esenţă, o pledoarie pentru conservarea pădurilor ţării.

— La cronică (sau cum i se spunea: „comunicaţiuni şi fapte diverse"), subinspectorul silvic *N. Manolescu* schiţează activitatea creatoare în Franţa, America şi Muntenegru. In Franţa, „Societatea Amicii Arborilor" vrea ca membrii ei să se angajeze să planteze în fiecare an câte un arbore cel puţin şi să protejeze plantaţiile existente prin toate mijloacele ce-i pot sta la dispoziţie. In America, s'a înfiinţat la 1872 în statul Nebraska „ziua arborelui" (Arbor day), un fel de serbarea sădirii arborelui la noi, ca o reacţiune împotriva cutropirii pădurilor. In timp de 19 ani (dela înfiinţare şi până la 1894) s'au plantat 355 milioane arbori şi pomi fructiferi. In Muntenegru, principele domnitor a ordonat reîmpădurirea ţării sale, prescriind fiecărui ofiţer — după grad — şi fiecărui soldat de a planta în toţi anii un număr determinat de butuci de vie şi măslini.

— Pe ultimele pagini, o cronică mercurială cu preţurile de lemne din Dobrogea şi buletinul observaţiunilor meteorologice din Bucureşti.

„Revista Pădurilor" din Iunie 1894.

— *N. R. Danilescu:* „Incorajarea împăduririi". Cu ocaziunea excursiunei făcute cu elevii Şcoalei dela Herăstrău şi Brăneşti, Prof. D. constată că exemplul dat de Min. Agr. şi Dom. cu împădurirea nisipurilor sburătoare

a fost imitat. Proprietarii de dune sunt convinşi de foloasele ce pot trage din împădurirea acestora. Citează exemplul moşiei Ghidiciu a moştenitorilor Brâncoveanu, unde pe 1000 ha s'au preconizat împăduriri. Primele plantaţii s au făcut deja în toamna 1892 şi primăvara 1893. Costul: 50.000 lei. Esenţa: salcâm. Conducerea lucrărilor: silvicultorul Mitkievici, care a executat şi împăduririle de pe moşiile învecinate ale Statului. Şi sătenii au început să împădurească loturile lor. Unele plantaţii, făcute cu pueţi din pepinieră, sunt bune. Altele, făcute cu „lăstari smulşi dela rădăcinile salcâmilor din ogrăzi", sunt mai slabe şi neuniforme. Citând exemplul Austro-Ungariei unde se dau premii (de 1.000 coroane!) pentru încurajarea plantaţiilor, Prof. Danilescu face propunerea ca solicitudinea deja manifestată pentru îmbunătăţirea traiului sateanului să fie intensificată şi în această direcţie. Şi anume: Societatea centrală de agricultură să decearnă câteva premii băneşti, în fiecare an, sătenilor care execută plantaţiuni pe „nisipiştele" lor, iar în Codul silvic, în afară de scutirea de impozite pe 30 ani deja în vigoare, să se introducă şi alte dispoziţiuni eficace pentru încurajarea împăduririlor. Tot măsuri încurajatoare ar fi: distribuirea gratuită sau în preţ de cost a pueţilor şi seminţei, punerea la dispoziţie de unelte de lucru, răspândirea de instrucţiuni scrise celor interesaţi, etc.

— „Un furagiu forestier" articol semnat S. conţine comentarii pe marginea unor notiţe din revistele franceze relativ la întrebuinţarea frunzelor de arbori pentru „alimentaţiunea" animalelor.

— *M. N. Mihăescu-Sirius*, în continuare, scrie despre: „Codrul grădinărit şi tăierile rase"

— *N. Tănăsescu:* „Despre regimul silvic şi aplicarea lui". Este textul conferinţei (17 pagini), ţinută în cadrul Soc. „Progresul Silvic" în Februarie 1894. O discuţie în paralel a modului de aplicare a Codului silvic la noi, în Franţa şi Ungaria, pentru a se arăta ameliorările de adus în România.

— La „Comunicaţiuni şi fapte diverse" se comentează lucrarea Prof. Speidel dela Tübingen, relativ la creşterea arborilor de o singură specie şi vârstă şi influenţa răriturilor asupra acestei creşteri. Se menţionează şi lucrarea lui Schwappach în aceiaşi chestiune. Se vorbeşte despre lucrarea lui Ch. Broillard „Traitement des bois en France". In sfârşit, se semnalează comunicarea unui român, Ionescu Dimitrie, la Soc. de Şt. Naturale din Würtemberg, relativă la frequenţa trăsnetului la arbori.

— In rest, pagina mercurială cu preţurile lemnului (de foc şi construcţie) din Dobrogea, informaţiuni şi buletinul obs. meteorologice la Bucureşti.

— Subliniem condiţiile concursului din August dela Brăneşti pentru admiterea elevilor aspiranţi în Şcoala specială de silvicultură. In conformitate cu legea şi regulamentul învăţământului profesional (publicată în Mon. Of. din 1894) se cerea candidaţilor: să aibă un an de practică, să dea un examen din aritmetică, geometrie plană, botanică, zoologie, limba română şi geografie şi să mai dea şi 5 probe practice din: şt. naturale, topografie, silvicultură, administraţie.

● „Revista Pădurilor" din Iulie 1894.

„Noul proiect de lege silvică" (6 pag.), nesemnat. Un articol pe care l-am numi azi un editorial. Cuprinde o chestiune la ordinea zilei şi anume este vorba despre proiectul depus de Min. Domeniilor în primăvara anului 1894 pe biroul Camerei Deputaţilor. Asupra acestui proiect s'a discutat în

adunarea generală a silvicultorilor din anul în curs. Se relevă insuficienţele redactării şi neclarităţile textului propus desbaterilor deputaţilor.

„Exploatarea pădurilor de salcâm din dunele României" (6 pag.) de N. R. Danilescu. Din două cauze: 1) lipsa literaturii documentare în limba franceză (mai accesibilă Românilor) şi 2) tinereţea plantaţiunilor de salcâm şi în alte state, domnea părerea că salcâmul nu este un arbore de pădure, ci numai pentru alei şi parcuri. In fond, calităţile salcâmului erau cunoscute de când luaseră avânt lucrările de împădurire din Ungaria şi Banat şi apăruse cartea lui J. Wessely asupra nisipurilor sburătoare (Der europäische Flugsand und seine Kultur, Wien 1873). Din experienţele făcute în Ungaria şi Banat s'a ajuns la concluzia că în principiu, pădurile de salcâm înfiinţate pe cale artificială din sămânţă, pot fi supuse „tuturor tratamentelor cunoscute: crâng simplu, ciuntire, crâng compus şi codru". Pentru o serie de considerente enumărate de autor, se cere pentru plantaţiunile de salcâm pe nisipurile zburătoare să fie „tratat în codru prin metoda răriturilor periodice", considerând salcâmul o esenţă tranzitorie cu scopul precis de a pune stăpânire pe sol; la adăpostul lui să se înceapă cât mai degrabă introducerea stejarului pedunculat şi a pinului silvestru. Acolo unde trebue neapărat tratat în crâng, să se respecte în orice caz revoluţia cea mai lungă posibilă. (20 de ani pe terenurile cele mai fertile, 25—30 de ani pe terenurile mai inferioare).

„In cestiunea tăierilor rase la munte" (3 pag.) de M. Rădulescu.

Pornind dela principiul că actualii posesori ai unei păduri nu sunt decât uzufructuarii unui patrimoniu ce trebue transmis urmaşilor intact cel puţin, dacă nu îmbunătăţit, autorul se ridică în contra tăierilor rase, pentrucă acestea prin natura lor atacă însuş capitalul forestier reprezintat şi prin sol, nu numai prin lemnul în picioare, şi anume prin faptul că solul se degradează datorită tăierilor rase, de unde greutatea dacă nu imposibilitatea regenerării....

„Pădurile în timpul lipsei de furagiu" (6½ pag.) de S.

Sunt discutate, pe marginea unui articol publicat în Revue des Eaux et Forêts de Insp. Tessier, experienţele făcute în Franţa în materie de frunzare, în urma secetei din 1893.

In rubrica „Comentarii şi Fapte Diverse" se dau informaţiuni despre Asociaţia Internaţională a Staţiunilor de Cercetări Forestiere, care s'a întrunit în 1893 la Viena, despre comerţul exterior de lemne în Franţa, importul de lemne în Belgia, Intinderea pădurilor în diferite state din Europa, despre jirul de fag (otrăvitor pentru animale), despre un arbore curios din Madagascar numit „arborele călătorilor", despre tisa, ca arbore otrăvitor, despre legislaţia forestieră în Europa, despre silvicultura în America, începutul şi sfârşitul iernei la Bruxelles, etc. „Statistica pădurilor Statului şi stabilimentele publice din Austria" formează obiectul unei comunicări de 3 pag.

In sfârşit, la „Informaţiuni" se anunţă că va fi gata la sfârşitul lui August construcţia *Staţiunei Carpatine,* dela Sinaia. Pe ultima pagină, ca de obiceiu, Buletinul Meteorologic pe luna precedentă, dela 20 de staţiuni din ţară.

● „Revista Pădurilor" din August 1894.

„Rezerve în grupe la crânguri" (7 pag.) de G. Stătescu.

O problemă de crâng compus la pădurile de stejar sau de amestec de alte foioase şi stejar (şleau): rezervele să fie lăsate izolat — ca în Franţa — sau în grupe — sistem preconizat şi încercat de Germani —? Autorul ple-

dează pentru metoda franceză, fiind mai simplă şi mai raţională, din punct de vedere al culturei şi gestiunei. In fond, o polemică cu N. R. Danielescu, care publicase un an mai înainte un articol cu aceeaş temă, dar pledând pentru sistemul german: rezerve în grupe.

„Contribuţie la introducerea tratamentului prin tăieri rase în România" (8 pag.) de N. R. Danielescu.

O pledoarie pentru introducerea tăierilor rase în România, tratament nou la acea epocă pentru Ţara noastră. După o introducere de circumstanţă, textul cuprinde miezul comunicărei făcută de N. R. D. la adunarea generală a silvicultorilor cu câteva luni mai înainte.

„Binefacerile împăduririlor faţă cu criza agricolă" (4 pag.) de C. Al. Orăscu.

Criza agricolă ia naştere, între altele, şi din cauza climei defavorabile, rezultat al întinselor defrişări de păduri. Pentru acest motiv, Min. de Domenii a luat măsuri pentru îmbunătăţirea şi sporirea domeniului silvic, înfiinţând (mai demult) un serviciu de plantaţii şi pepiniere centrale în toate Inspecţiile şi a împăduri toate terenurile improductive, nerentabile, dealurile şi colinele ruinate etc. astfel încât să se ridice „procentul păduros" dela 13% (din întinderea teritorială) la 20% şi chiar 25%.

„Pădurile foştilor grăniceri Români din Banat" (13½ pag.) de N. R. Danielescu.

Un interesant istoric al grănicerilor români din Transilvania şi Banat urmată de o descriere a administraţiei silvice dela Comunitatea de Avere a Românilor din Caransebeş.

„Atacarea pădurilor de pin din Franţa de insecte" (5 pag.) de S.

Este vorba despre dezastrele cauzate în plantaţiunile de răşinoase din Champagne, începând din 1892 şi intensificată în 1894, de Bombix pini. Interesant apare faptul că încă de acum 50 de ani se ştia despre combaterea pe cale biologică a acestui duşman al pădurilor şi anume cu ajutorul ciupercilor parazite. Procedeul acesta este atribuit unui american, pe nume Snow, care în 1891 l-a aplicat în Kansas (U.S.A.) pe valea Mississippi, unde un hemipter vătăma foarte mult cerealele. Mai reţinem din acest reportaj faptul că Min. Dom. francez a acordat Staţiunei de Experimentaţie Forestiere dela Nancy o subvenţie (300 fr.) în vederea experimentărei materialelor de combatere.

„Uniforma agenţilor silvici", „Un ascensor forestier" (pentru lucrătorii întrebuinţaţi la lucrările de elagaj), un apel al Soc. Progresul Silvic, adresat membrilor societăţei să trimită studii şi lucrări de publicat la Revistă şi de a se înscrie la seria de conferinţe din iarna următoare, Reportajii despre congrese şi expoziţii forestiere din Franţa şi Elveţia, informaţiuni despre mişcarea din Corpul Silvic şi reînfiinţarea Şcoalei de Silvicultură din Brăneşti pe data de 1 Oct., numirea profesorilor la acea Şcoală (N. R. Danielescu, T. G. Pietraru, C. Miclescu, G. Stătescu, Popovici-Lupa, C. Chiru), expoziţia cooperatorilor din Cişmigiu unde sunt reprezentate şi pădurile Dom. Coroanei, informaţiuni despre Instrucţiunile relativ la Ad-ţia pădurilor de m-te şi în sfârşit Buletinul Observ. Meteorologice pe luna August (dela 20 de Staţiuni) ocupă restul paginilor din numărul pe Septembrie.

T. Bălănică

CERCUL DE STUDII

● VI. Ing. I. M. Pavelescu: Problema sortării lemnului brut la foioase.
(15 Martie 1944).

In ziua de 15 Martie a. c., d-l Ing. I. Pavelescu şeful ocolului silvic experimental Mihăeşti (jud. Muscel) a ţinut la Cercul de studii forestiere al Soc. Progresul Silvic, o conferinţă tratând despre problema atât de importantă a sortării lemnului brut de foioase. Dăm mai jos un scurt rezumat al acestei conferinţe.

Pentru foioase la noi nu există un sistem de sortare unitar şi ideal.

Uzanţele comerciale sunt cu totul inactuale, iar sistemul de sortare întrebuinţat în practica Administraţiei C.A.P.S., este sprijinit pe utilizări, ceeace prilejueşte un mare neajuns şi pentru practica sortării propriu zise şi pentru ideea de valorificare rațională.

Pentu aceste motive, din acest punct de vedere, adică al utilizărilor, sortarea lemnului brut în pădure trebue să se oprească doar la două mari despărţăminte:

a) *Lemn de lucru*, cuprinzând tot materialul brut, sănătos şi de dimensiuni — grosime şi lungime — care-i determină întrebuinţarea ca atare; aci trebue să fie cuprins şi lemnul de construcţiuni de orice fel şi lemnul destinat diferitelor industrii.

b) *Lemne de foc*, restul lemnului care dintr'un motiv sau mai multe, nu poate fi lemn de lucru.

Până aci sortarea sprijinită pe acest criteriu, are numai o valoare cel mult informativă asupra calităţii generale a arboretelor noastre şi nu influenţează cu nimic procesul de analizarea propriu zisă a volumului lemnos, care ne interesează.

Un sistem de sortare, care se sprijină pe o serie de elemente pozitive şi negative, calităţi şi defecte naturale, care în timp şi în spaţiu sunt permanente şi invariabile, este *sistemul de sortare după calitate*, a cărui aplicare s'a început în pădurile ocolului silvic experimental Carol I în anul acesta.

In clişeul de faţă se reprezintă schematic cum se realizează sortarea lemnului de lucru brut, rotund după calitate, în exploatările de stejar şi gorun.

Gruparea elementelor pozitive şi negative în patru clase de calitate: A, B, C şi D, explicate prin denumirile practice: calitatea specială, calitatea a I, calitatea a II-a şi calitatea a III-a, asigură situarea fără dificultăţi a unui trunchi într'una din aceste clase, când se însuşesc de către sortator şi se întrunesc de lemn, condiţiunile cerute de fiecare clasă.

Se dau apoi condiţiunile de clasă şi după precizarea ordinei în timp a operaţiunii sortării şi a secţionării trunchilor într'o exploatare, în vederea uşurării găsirii formulei de analizare, tot ca o preocupare însă secundară, în jurul sortării calitative, vine gruparea trunchilor în clase de lungimi, în clase şi sub clase de diametre. Cum se stabilesc aceste împărţiri se poate urmări din schema de mai jos.

In fine tot ca un sortiment de lucru se menţionează *spărtura* sau *despicătura*, care calitativ se încadrează în clasele B, C.

SCHEMA SORTĂRII LEMNULUI DE LUCRU ROTUND - BRUT DE GORUN

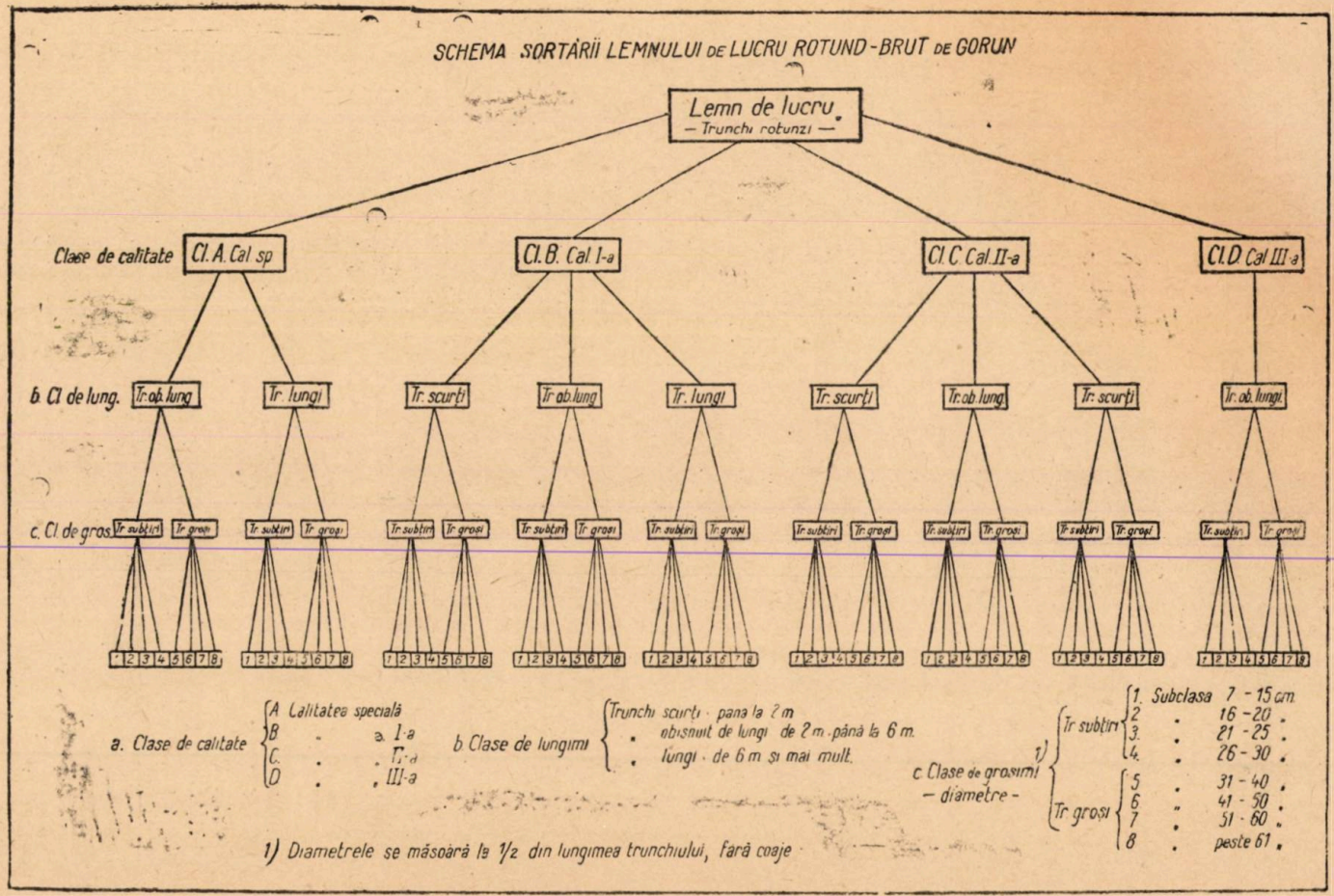

a. Clase de calitate { A Calitatea specială; B - a. I-a; C. : " II-a; D : " III-a

b. Clase de lungimi { Trunchi scurți - până la 2 m; " obișnuit de lungi de 2 m. până la 6 m.; " lungi - de 6 m și mai mult.

c. Clase de grosimi — diametre — 1) { Tr subțiri { 1. Subclasa 7 - 15 cm.; 2 " 16 - 20 "; 3. " 21 - 25 "; 4. " 26 - 30 "; Tr groși { 5 " 31 - 40 "; 6 " 41 - 50 "; 7 " 51 - 60 "; 8 " peste 61 "

1) Diametrele se măsoară la 1/2 din lungimea trunchiului, fără coajă

In ce privește lemnul de foc se distinge:

a) Lemnul mare din care rezultă: *lemnul de spărtură* și *lemnul rotund* care se fasonează în figuri și lemnul *greu despicabil* sau buturile de foc.

b) Lemnul de crăci.

Evident pe același principiu, și mult mai ușor ca la stejar, trebue să se rezolve sortarea și la celelalte foioase.

O sortare calitativă ne înlesnește și ne indică măsura în care ne putem organiza în timp pentru întreaga serie pe posibilități de valorificare; sistemul de sortare după calitate este practic: ușor de însușit, de aplicat și fără dificultăți verificabil.

Caracterul permanent și general al acestui sistem de sortare dă posibilitatea înjghebării unui minim de norme de sortare și de fasonare și poate să însemne un început în găsirea mijloacelor de evaluarea massei lemnoase a unui arboret, a unui arbore în picioare pe sortimente.

Și în fine sistemul de sortare sprijinit pe calitate, vine cu o ușurare în technica alcătuirii tabelelor de prețuri, punând ordine și aducând prin posibilitățile de erarhizarea valorilor într'un tarif, încrederea consumatorului în ceeace-i dă pădurea și mai ales aprecierea acestuia asupra valorii lemnului.

„Sortarea după calitate vine în sprijinul producătorului; acest fel de sortare reprezintă punctul de vedere al producătorului de lemn și dacă lemnul de calitate va fi suficient apreciat, proprietarul de pădure se va gândi la îmbunătățirea produsului său" *).

VII. Ing. Dr. N. Rucăreanu: Valabilitatea unui amenajament.

(22 Martie 1944).

Amenajamentul stabilește normele după care se va conduce gospodăria pădurilor respective un timp mai mult sau mai puțin îndelungat, după concepția celui care îl întocmește. Este adevărat că limitele în care se poate considera valabil un amenajament, pot fi oarecum restrânse, dar cât? S'a pus, la noi, această întrebare? Există o atitudine clară?

După cele ce se pot ceti în lucrările de amenajare întocmite și din dispozițiunile oficiale în materie, nu se constată acest lucru. Spiritul în care se întocmesc planurile de exploatare arată că la noi încă se lucrează cu termene lungi, dar în același timp se lasă toată libertatea ca la revizuirile de 10 ani orice amenajament să fie refăcut.

Avem interesul să punem lucrurile de acord. Aceasta însă nu se poate face decât pe baza experienței. Și cum la noi nu se poate constata pe tărâm forestier o colaborare normală a diverselor specialități, pentru lămurirea chestiunii se arată cum a evoluat concepția asupra valabilității amenajamentului în diferite timpuri la Germani.

Ceeace face să se pretindă ca amenajamentul să fie respectat o lungă perioadă de timp, este ideea permanenței. Primele lucrări de amenajarea pădurilor, făcute după metoda parchetației, și apoi cele făcute după metodele cu afectații a lui Hartig și Cotta, au avut ca principiu hotărâtor această idee a permanenței; iar ca rezultat: planurile de amenajare întocmite urma să fie aplicate timp de o revoluție.

---

*) Din „Cuvântul de închiderea discuțiilor rostit de domnul profesor V. N. Stinghe.

Experienţa şi cunoştinţele câştigate în diferite domenii ştiinţifice au făcut să se accentueze în urmă importanţa măsurilor de ordin cultural, care nu se împacă cu cadrul rigid constituit de planul general de exploatare al metodelor cu afectaţii, şi să se ajungă astfel la metoda de amenajare modernă a claselor de vârstă, care, renunţând principial la planul general de exploatare, lasă toată libertatea necesară pentru desvoltarea celor mai potrivite metode de cultură, restrângând prevederile pentru viitor la 10 sau cel mult 20 de ani. Instrucţiunile oficiale germane de amenajare, ca şi tratatele de specialitate, fixează valabilitatea amenajamentului numai pe această perioadă, precizând că revizuirea care se va face la sfârşitul ei va avea ca rezultat creearea unui nou amenajament.

Metodele de amenajare aplicate la noi până acum au fost aproape exclusiv metode cu afectaţii. Planul general de exploatare, specific acestor metode, care închide în sine ideea unei îndelungate valabilităţi a amenajamentului (o revoluţie), a acreditat această idee şi în lumea noastră forestieră. Este însă timpul să se renunţe la ea şi să se stabilească şi la noi valabilitatea amenajamentului la timpul unei perioade, adică la 20 de ani. Revizuirea care urmează să se facă la sfârşitul acestei perioade trebue să creeze un nou amenajament. Dar **aceasta nu însemnează că** cel vechiu trebue să fie nesocotit. Din contra, amenajamentul nou se va sprijini pe cel dintâi, păstrând şi completând toate măsurile bune.

● VIII. Ing. Dr. Eugen Vintilă: Cercetarea Technico-Biologică a lemnului.

(29 Martie 1944).

In afară de cercetarea fizico-mecanică şi cercetarea chimică a lemnului, s'a diferenţiat în ultima vreme o nouă ramură denumită cercetarea biologică a lemnului.

Primele două ramuri de cercetare: fizico-mecanică şi chimică se întâlnesc şi la celelalte materiale de lucru sau construcţie, cum ar fi de exemplu la metale. Şi la lemn, cercetările se pot limita numai la aceste două ramuri, dacă bine înţeles se priveşte lemnul ca pe oricare alt produs finit, aşa cum se găseşte pe piaţă, fără să ne preocupăm şi de modul cum este el produs. S'a văzut însă că însuşirile lemnului sunt profund influenţate de locul şi modul cum a crescut arborele, de îngrijirea dată. Şi astfel în preocuparea de a cunoaşte relaţiile dintre însuşirile lemnului şi condiţiunile de creştere ale arborelui, a luat fiinţă această ramură nouă de cercetare, denumită cercetarea biologică a lemnului.

Este în deosebi domeniul silvicultorului care trebue să aibă în permanenţă înaintea ochiului dela crearea arboretului şi în toate operaţiunile prin care el intervine în pădure, însuşirile technologice ale produsului ei cel mai important şi cel mai îndepărtat, lemnul.

Trendelemburg (1930) a definit astfel scopul cercetărilor biologice ale lemnului, denumite de el „Rohholzforschung" sau „biologische Holzforschung". „Scopul cercetării biologice a lemnului este cunoaşterea însuşirii lemnului tuturor staţiunilor şi formelor de arborete, pentru a folosi cât mai bine arboretele actuale şi spre a conduce în mod corect arboretele viitoare spre un lemn de valoare. **Cantitatea şi calitatea** (valoarea) trebue deopotrivă avute în vedere".

Trendelemburg este socotit ca cel mai de seamă cercetător în acest domeniu în Germania. Toată activitatea lui în acest câmp vast este cuprinsă în peste 30 de lucrări publicate în diferite reviste și în deosebi prin monumentala sa lucrare: Das Holz als Rohstoff (1939).

Inainte de a putea face legătura între stațiune și arbore respectiv lemn, a trebuit să se introducă oarecare sistematizare între diferitele însușiri technologice care pot caracteriza din punct de vedere calitativ lemnul și a stabili factorii de cari depind aceste însușiri.

După expunerea amănunțită a acestora, conferențiarul arată cum se face o cercetare biologică, dela alegerea arborelui, doborârea lui și până la valorificarea rezultatelor. Lucrările se efectuiază uneori în măsură aproape egală atât în pădure cât și în laborator. Pe teren în afara măsurării dimensiunilor trunchiului, a proiecțiunii coronamentului, pot avea loc și determinări de greutate la lemnul verde, pentru care sunt necesare numeroase cântăriri. In laborator se continuă cu uscarea probelor, determinarea volumului acestora și restul cercetărilor (întocmirea analizelor de creșteri, stabilirea curbelor de frecvență, etc.).

Cu ajutorul a numeroase diagrame au fost arătate diferitele rezultate la care se poate ajunge în urma unei cercetări de această natură.

In cercetările biologice ale lemnului se folosesc cu mult succes, profilele longitudinale ale arborelui — orientate după punctele cardinale, pe care se reprezintă grafic rezultatele determinărilor ca: densitatea lemnului, cantitatea de apă conținută în lemnul verde, etc. Pe asemenea profile se pot urmări paralel și creșterile arborelui, forma trunchiului, mersul duraminificării sau al formațiunii inimii roșii la fag, etc. Se poate avea astfel o imagine clară și completă a tuturor elementelor variabile din arbore ceiace permite cu ușurință compararea arborilor între ei și a trage deci concluzii asupra condițiunilor de creștere a arboretului și calitățile lemnului.

Conferențiarul arată importanța lățimii inelului anual și a proporției de lemn târziu pentru calitatea lemnului, precum și influența luminii pentru desvoltarea coronamentului și crearea unui lemn de densitate și rezistență mare.

In partea a doua a conferinței sunt date două exemple de cercetare biologică a lemnului efectuate la noi în țară: o cercetare asupra umidității lemnului la un arbore de stejar și cercetări asupra formațiunii inimii roșii la fag. In aceste cercetări s'a pus în evidență între altele rolul important pe care-l are determinarea cantității de apă și de aer aflat în lemnul verde pentru explicarea numeroaselor fenomene petrecute în viața unui arbore și care pot conduce la stejar de exemplu la uscarea vârfului, apariția crăcilor lacome, etc. sau la formațiunea inimii la fag.

Expunerea a fost însoțită de numeroase planșe demonstrative de un interes științific deosebit de mare.

Ad. Haralamb

CINEGETICĂ

● Terenurile de vânătoare din Ardealul de Nord.

In momentul când scriem aceste rânduri, drapelul românesc fâlfâe din nou deasupra Clujului, iar din Ardealul de Nord doar o mică porțiune în colțul de Nord-Vest își mai așteaptă eliberarea. Exact la patru ani și o lună — 11 Oct. 1944 — dela intrarea trupelor ungurești în Cluj, în urma dictatului dela

Viena, capitala politică și spirituală a Transilvaniei revine, de data aceasta pentru totdeauna, la patria mamă.

Nu ne-am îndoit nici o clipă despre împlinirea acestui act de dreptate. Era prea monstruoasă „granița" fixată prin dictat și prea puternică dreptatea cauzei Neamului nostru, pentru ca situația creată cu patru ani în urmă să poată dăinui. Reparația trebuia să vină. Dreptatea lucrează uneori încet, dar lucrează.

Sub aspect vânătoresc, reintegrarea Ardealului de Nord în trupul Țării, însemnează recâștigarea, în special, a frumoaselor terenuri de cerbi: Gurghiul terenul M. Sale Regelui, Toplița și Călimanu, Năsăudul, Maramureșul și altele, reprezintă majoritatea terenurilor bune de cerbi din România Mare. In 1940 vânătorimea română din acele părți a fost nevoită să părăsească rodul străduințelor ei de mulți ani. Din știrile ce au putut străbate până la noi peste granița blestemată, regimul unguresc n'a reușit nici măcar să mențină ceea ce au clădit vânătorii români. Dacă la aceasta adăugăm pagubele inevitabile pe care le cauzează starea de război, însemnează că noui sacrificii ne așteaptă pentru a repara ceea ce alții au stricat. Legați sufletește de terenurile în care au zidit nu numai bani, ci și trudă și pricepere, vânătorii români nu vor cruța nici o jertfă pentru a face din Ardealul de Nord iarăș o perlă vânătorească a României.

Vasile Cotta

Păstrăvăria Moneasa.

Din inițiativa Direcției Silvice Arad, s'a construit în anul 1941, pe cheltuiala C. A. P. S., o clocitoare de păstrăvi în raza Ocolului silvic Șebiș-Moneasa, județul Arad, la punctul numit „Gura Boroaiei", la 3 km. în amonte de stațiunea balneară „Moneasa".

Clocitoarea este construită pe o fondație de piatră, cu pereții din lemn și este acoperită cu țiglă. Constă din două încăperi, dintre care una mai mare servește ca sală pentru incubatoare, iar cealaltă pentru laborator și creșterea puieților. In față are un cerdac. După cum se vede din fotografia anexată, lângă clocitoare s'a clădit și un canton de pădurar, care are și o cameră de rezervă, mobliată deocamdată rudimentar, însă destinată a fi amenajată așa fel încât să poată oferi adăpost în condițiuni civilizate. In canton locuește pădurarul însărcinat pe lângă paza pădurii și cu administrarea clocitoarei, care pe timpul clocitului are încă o persoană ca ajutor, cu misiunea de a supraveghea uniformitatea debitului de apă.

Apa se captează dintr'un izvor care țâșnește dintr'o stâncă situată la cca. 120 m. în amonte de clocitoare, fiind condusă până la instalație pe jghiaburi de lemn, acoperite cu scânduri pentru a feri apa de frunzele ce cad de pe arbori și de alte impurități.

Apa fiind cristalină și cu suficient oxigen în disoluție, am putut renunța la filtru și la cascade.

12 incubatoare sistem californian, confecționate din tablă cositorită și sită din țesătură de aramă, cutiile exterioare având dimensiunile de 60×40×25 cm, sunt alimentate cu această apă cristalină, trecută prin canalul de distribuție.

Pentru creșterea alevinilor, sunt câteva troci de scânduri, care se întrebuințează în număr după nevoe, până ce alevinii ating lungimea de cca 5 cm. când se lansează în apă pentru repopularea fondurilor de pescuit sărăcite.

Alimentarea alevinilor se face cu gălbenuș de ou, brânză de vacă, splină și ficat de cornute.

Deoarece în împrejurările actuale nu ne putem ocupa și de creșterea păstrăvilor cu scop lucrativ, în apropierea clocitoarei am amenajat câteva lacuri numai pentru ținerea păstrăvilor pe timpul reproducției.

La început, s'au ținut în lacurile acestea reproducătorii în tot timpul anului, dar icrele recoltate dela femelele din captivitate, au fost degenerate, deci neviguroase, rezultatul clocitului fiind nesatisfăcător. In toamna anului 1943, s'au recoltat icre și lapți numai dela păstrăvi proaspăt capturați cu vârșe, femelelor dându-li-se drumul îndată după extragerea icrelor. Astfel, am obținut icre viguroase, iar perderea în timpul clocitului s'a redus la abia 3%, față de cca 50% când am folosit icre de păstrăvi ținuți în captivitate.

Marele inconvenient este însă acela, că la capturare, procentul femelelor abia atinge 20 —25% din totalul capturat, astfel încât capturarea trebuie

Păstrăvăria dela Moneasa.

prelungită binișor, până ce se obține numărul necesar. Deasemenea, este bine de știut că incubatoarele trebuesc acoperite cu un capac de scândură sau de tinichea, deoarece icrele și alevinii mici preferă întunerecul, dar cu deosebire pentru a-i apăra de oaspeți nedoriți (guzgani de apă), cari dacă ajung la icre sau alevini, devorează într'o singură noapte conținutul mai multor incubatoare. Tot din acest motiv este preferabil ca alevinii să nu fie crescuți în lacuri libere, unde ei se pot apăra cu mai multă greutate, iar vărsarea lor în păraie să se facă numai la sfârșitul lunei Aprilie sau chiar în luna Maiu.

Sperăm că după trecerea timpurilor grele de astăzi, să putem amplifica păstrăvăria din Moneasa, eventual să o complectăm și cu o crescătorie artificială de păstrăvi americani, în care caz clocitoarea va putea servi, toamna, pentru clocirea păstrăvilor de munte, iar primăvara pentru cei americani, primii cu destinația repopulării fondurilor naturale, iar secunzii pentru comercializare, prin creștere artificială în eleștee.

Ar fi de dorit ca inginerii silvici — cu deosebire generația tânără — să fie îndrumați prin demonstrații și excursiuni a se preocupa mai deaproape cu salmonicultură și cu sportul cu undița, deoarece avem minunate posibi-

lităţi în ţară, care din cauza indolenţei şi lipsei măsurilor de represiunea braconajului, sunt depopulate, iar pentru redresare rare-ori se găseşte câte o fire însufleţită, înzestrată şi cu mijloacele materiale trebuincioase, care să întreprindă câte ceva pentru pază şi promovarea salmonidelor din apele noastre de munte.

Un exemplu clasic îl constitue Valea Cernei, dela B. Herculane, un excelent fond, care azi este dezolant, din multiple cauze, şi în primul rând din cauză că s'a scos de sub administraţia silvică, administraţie care ar avea mijloace şi organe necesare pentru redresarea acestui ideal fond, din punctul de vedere al condiţiunilor staţionale.

Să sperăm că vom ajunge timpuri când se va înţelege de cei în drept eroarea fundamentală ce s'a comis prin scoaterea fondurilor de pescuit în apele de munte de sub administraţia silvică.

Ing. I. M.

● **A. V. I. S. Lugoj.** Dare de seamă pe anii 1939—1943.

Societăţile de vânătoare din regiunea de Vest a Ţării, deci şi cele din Lugoj şi jur, aveau trecută în statute clauza de a nu putea fi aleşi în Consiliul de adminstraţie al Societăţii decât membri care au în societatea respectivă o vechime de câţiva ani. Dispoziţiunea aceasta era judicioasă, deoarece se urmărea, printr'însa de a nu se admite la conducere decât persoane verificate sub raportul capacităţii şi a corectitudinii vânătoreşti. In acelaşi timp însă, ea creea o situaţie de inferioritate pentru inginerii silvici care făceau, sau ar fi vrut să facă parte din aceste societăţi. Cauza? Majoritatea inginerilor silvici nu stau la conducerea aceluiaşi Ocol decât 4—5 ani, după care interese de serviciu sau interese familiare cer transferarea la altă unitate. Aşadar, tocmai când erau pe punctul de a îndeplini condiţiunea de vechime, deci de a putea figura ca membri, cu toate drepturile într'o Societate de vânătoare, tocmai atunci erau transferaţi şi trebuiau să înceapă un nou stagiu.

Situaţia aceasta de membru cu drepturi limitate, nu era de natură să mulţumească pe inginerul silvic vânător, care prin cunoştinţele noastre şi experienţa în domeniul vânătoarei ar fi putut fi un folositor îndrumător şi sfătuitor în Consiliul de Administraţie. De aceea, inginerii silvici din raza Direcţiunii silvice Lugoj, la data de 26 Noemvrie 1936, cu ocaziunea unei întruniri oficiale au înfiinţat Societatea de vânătoare A. V. I. S. — Lugoj, cu statute adaptate nevoilor membrilor ei, cu care să-şi pună la contribuţie atât cunoştinţele, cât şi spiritul de organizare.

Ministerul de Agricultură şi Domenii cu decizia Nr. 106296 din 5 Mai 1937 aprobă funcţionarea societăţii de vânătoare A. V. I. S. Lugoj, cu 21 membri, cu condiţiunea ca în termen de zece luni să-şi achiziţioneze terenuri suficiente.

Totodată, cu sentinţa Tribunalului Lugoj No. 41/1937/7 A. V. I. S.-Lugoj a fost recunoscută persoană juridică.

In anul 1940 solicitând înscrierea în societate şi vânători de altă profesiune, am cerut Ministerului majorarea numărului membrilor dela 21 la 30 de membri, ceeace s'a aprobat cu ord. No. 5145 din 20 Februarie 1940.

Azi, Societatea are 30 de membri vânători din care 23 membrii sunt silvici şi 7 membri nesilvici, (avocaţi, farmacişti, ing. agr., etc.)

Terenurile de vânătoare ce le posedăm azi în arendă sunt:

No. crt.	Numirea terenului	Pădure de		Terenuri comune
		Munte	Câmpie	
		Ha.	Ha.	Ha.
1	Rusca	12.500	—	—
2	Hisiaş	—	3.000	—
3	Iersig	—	1.600	—
4	Silagiu-Duboz	—	723	—
5	Unip	—	400	—
6	Cralovăţ	—	290	—
7	Cladova	—	274	—
8	Sinteşti	—	550	—
9	Turcoanea	—	300	—
10	Topla	—	237	—
11	Târgovişte	—	—	700
12	Fadimac	—	—	1.100
13	Cladova	—	—	1.028
14	Babşa	—	—	1.824
15	Paniova	—	—	1.625
16	Ghizela	—	—	1.600
17	Unip	—	—	1.477
	TOTAL:	12.500	7.374	9.354
	TOTAL GENERAL:	—	29.228 Ha.	—

Pentru fiecare teren avem paznici de vânat recunoscuţi de Minister.

Terenurile de pădure au instalaţii pentru hrănirea vânatului cu păr şi pene în timpul iernii.

Nr. participanţilor		Anul	Vânatul împuşcat								
silvici	oaspeţi străini		Iepuri	Fazani	Potârnichi	Prepeliţe	Căpriori	Capre	Cerbi	Urşi	Vulpi
160	30	1937	350	10	25	15	2	—	—	—	25
170	35	1938	550	9	15	20	3	—	—	—	40
210	55	1939	750	15	14	22	3	—	—	—	50
40	5	1930	45	12	—	15	—	—	—	—	15
130	20	1941	175	5	—	18	2	—	—	—	35
150	25	1942	275	11	—	15	3	1	—	—	45
180	35	1943	390	3	—	12	3	3	—	—	50
1046	205	—	2535	15	54	117	16	4	—	—	20

In pădurile fără fasani, vulpile nu sunt combătute, ele fiind o podoabă la vânătoarea de iepuri.

Membrii societăţii fiind şi pescari, în adunarea generală ţinută la 14

Aprilie 1940, în unanimitate, s'a hotărît înfiinţarea secţiunei „Pescuit în apele de Munte" cu care ocazie s'au votat şi adoptat statutele tip ale Ministerului de agricultură, Direcţiunea Economiei Vânatului, fiind aprobată în acelaş an, secţiunea pescuit în ape de munte a Asociaţiei Vânătorilor Ingineri silvici Lugoj.

S'a achiziţionat următoarele fonduri de pescuit în apele de munte:

a) Begheiu de 27 km. lungime, unde s'a construit o instalaţie pentru clocirea icrelor, în vederea repopulării fondului cu păstrăv indigen.

b) Ruschiţa în lungime de 17 km.

Numărul membrilor este de 12, din care 7 membri silvici şi 5 membri nesilvici.

Ţinem să menţionăm că, dela început, n'am căutat să fim exclusivişti în ce privesc invitarea oaspeţilor la vânătorile în grup, ci din contră am invitat din ce în ce mai multe persoane.

Ordinea, disciplina şi în general, ansamblul acestor întruniri vânătoreşti, au determinat pe unii dintre oaspeţi să solicite înscrierea în Asociaţia noastră. Din aceştia, în lipsă de locuri suficiente, am primit numai şapte membri streini. După o activitate de peste şapte ani A. V. I. S. Lugoj şi-a câştigat renumele de cea mai bună organizaţie şi cea mai disciplinată Societate de vânătoare din regiune. Invitaţia la vânătorile noastre constitue o cinste şi o bucurie deosebită pentru vânătorii din afara Societăţii.

LIVIU POP

Vânatul în bazinul superior al Prahovei.

Sub acest titlu, Dl. Nic. Şt. Dumitrescu, student la facultatea de Silvicultură şi Politechnică din Bucureşti, publică în „Revista Vânătorilor" din Iunie—Iulie 1944 o preţioasă contribuţie la cunoaşterea faunei noastre vânătoreşti. Articolul se caracterizează printr'un fond şi o formă aleasă. In ultimii doi ani, mai multe nume de studenţi ingineri silvici, au apărut în scrisul nostru cinegetic, fapt care nu poate decât să ne bucure.

VLAD MACEDONEANU

LUCRARE I. C. E. F.
recent apărută:

D. A. Sburlan:

Construcţia şi exploatarea jilipurilor şi ulucelor (canalelor), utilizate la transportul lemnelor

1944, Seria II-a de lucrări, Nr. 57; 100 pagini.

JURISPRUDENȚĂ

Exproprierea golurilor alpine.

Curtea de Apel ca instanță de recurs, pe baza constatărilor făcute la fața locului de către Comisiunea de judecată, înlătură concluziunile expertizei.

C. Dragu

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, SECȚIA I-a

Jur. Nr. 4971
Deciziunea de expropriere No. 16
Ședința publică dela 13 Iulie 1943
Curtea compusă din D-nii:
Scarlat Nichifor președinte și *Nicolae Pavelescu* și *Traian Niculescu*, consilieri.

In ziua de 26 Iunie, 1943, fiind pe rol cercetarea și judecata apelului făcut de Maria Jean Vlădescu, astăzi Maria Moșandrei, domiciliată în București ,B-dul Carol Nr. 59, etaj I-a, sub Nr. 1350 din 13 Aprilie 1937, în contra Cărții de judecată civilă cu Nr. 156/1937 a judecătoriei mixte Câmpul Lung, Muscel.

La apelul nominal, s'a prezentat apelanta prin Dl. avocat I. S. Sachelarie și intimații: Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Oc. silvic Domnești-Muscel, Casa Aut. a Pădurilor Statului și Serviciul Agricol al județului Muscel. toți prin Dl. avocat Radu Matei.

Procedura fiind complectă, desbaterile au avut loc după cum se vede din jurnalul dela acea dată, iar Curtea având nevoie de timp a delibera a amânat pronunțarea până în ziua de astăzi, când a dat următoarea deciziune:

CURTEA,

Asupra apelului făcut de Maria Jean Vlădescu, astăzi Maria Moșandrei, domiciliată în București, B-dul Carol Nr. 59, etaj III, apart. 10, cu petițiunea înreg. la Trib. Muscel, secția I-a, sub Nr. 1350 din 13 Aprilie 1937, în contra cărții de judecată civilă cu Nr. 156/1937, a Jud. mixte Câmpu-Lung-Muscel.

Având în vedere actele dosarului și susținerile părților din care se constată următoarele:

In cererea Ministerului Agr. și Domeniilor, se declară expropriat în folosul Casei Aut. a Pădurilor Statului, prin cartea de judecată arătată mai sus, golul muntelui Draghina-Mică situat în raza comunei Nucșoara, Jud. Muscel,

în suprafață de cco. 200 ha. proprietatea apelantei de astăzi Maria Moșandrei fostă Vlădescu.

Introducându-se apel de către proprietară în contra hotărârei de expropriere, Trib. Muscel, secția II-a prin sentința de expropriere cu Nr. 2 din 4 Martie 1939, admite apelul și scoate de sub expropriere golul muntelui numit:

In contra sentinței Trib. se introduce recurs de către Statul Român prin Ministerul Agr. și Domeniilor că această Curte de Apel prin deciziunea de expropriere cu Nr. 12 din 28 Martie 1942 admite recursul și casează sentința Tribunalului reținând cauza spre a judeca apelul în fond.

Această deciziune a fost însă anulată în urma contestației introduse de Maria Moșandrei, pentru vicii de procedură.

Că judecându-se din nou recursul, prin decizia de expropriere cu Nr. 7 din 22 Martie 1943, a fost iarăși admis și sentința Trib. casată:

Având în vedere că din examinarea acestei ultime deciziuni se constată că sentința Trib. a fost casată: 1) pentru exces de putere și greșită interpretare a art. 14, 15 și 16 din legea pășunilor comunale privitoare la exproprierea golurilor de munte, a căror dispoziții s'a susținut de Trib. că ar fi fost abrogate prin art. 157 din legea agrară, Curtea stabilind că dispozițiunile privitoare la exproprierea zonelor alpine și inundabile, pentru pășune ce urmează să se desfășoare în timp și pe măsură ce necesitățile o cere, nu numai că nu sunt contrare legii agrare, dar prin efectul alin. ultim de sub art. 23 din legea agrară devenit cu caracter constituțional, au căpătat acest caracter și dispozițiunile din legea pășunilor comunale; 3) pentru exces de putere și violare de lege comisă de Trib. prin înlăturarea dovezilor făcute de autoritatea expropiantă cu actele emanate dela organele sale în sub ordine, cu care învederează că exproprierea este necesară pentru pășuni comunale; 3) pentrucă Trib. mai comite exces de putere și atunci când înlătură constatările „de visu" făcut de Comisiunea de expropriere dela ocol, cu ocazia descinderii la fața locului din 20 August 1932 când s'a încheiat procesul verbal atașat la dosar, și înlătură expertiza Statului punând temei pe expertiza proprietarilor, dar fără să arate pentru care considerațiuni face această alegere.

Având în vedere că prin apelul introdus expropriata a susținut:

1) Că la data când s'a cerut exproprierea (1930) art. 14 și 15 din legea pășunilor comunale din 1920 nu mai avea aplicabilitatea în urma promulgării constituției din 1923.

2) Că nu s'a îndeplinit condițiunile legale pentru a se justifica necesitatea exproprierii și

3) Că golul din muntele „Drăghina Mică" nu întrunește condițiunile legii pentru a fi expropriat:

Având în vedere că motivele 1 și 2 de apel fiind examinate și tranșate de Curte prin admiterea motivelor 1 și 2 din recursul Statului după cum s'a arătat mai sus, rămâne în discuțiune astăzi numai cel de a-l treilea motiv de apel referitor la chestiunea de a se ști dacă golul din muntele „Draghina Mică" pe baza dovezilor ce s'au produs, îndeplinește sau nu condițiunile legii pentru a fi expropriat, necesitatea exproprierii numai fiind pusă în discuțiune, întrucât este netăgăduită:

Având în vedere că în această privință apelanta susține că golul muntelui „Draghina Mică" nu este un gol natural și nu constituie o pășune alpină deoarece vegetația forestieră este nelimitată și însăși Comisiunea de ocol a constatat cu ocazia descinderii locale că pădurea are pâlcuri intrânde în gol.

Considerând că potrivit art. 3 din legea pentru administrarea pădurilor, din 25 Aprilie 1930, prin gol de munte se înțelege porțiunea superioară limitei de vegetație forestieră, inerbat și pășunată în mod obișnuit, adăogându-se pâlcuri de păduri necesare pentru adăpost și asigurându-se drumul de acces al vitelor la gol și la adăpost.

Având în vedere că din procesul verbal încheiat de comisiunea de ocoi la 20 August 1932 cu ocazia descinderii locale se constată că golul muntelui „Draghina Mică" ca și golurile munților din prejur este acoperit cu iarbă pentru pășune pe care s'au găsit păscând vite mari și mici, golul având și pâlcuri intrând de pădure pentru adăpost cum și isvoare de apă pentru adăpatul vitelor.

Având în vedere că această constatare oficială a comisiunei de expropriere nu poate fi înlăturată față de arătările expertului Ing. M. Georgescu că golul muntelui nu ar fi natural ci creiat de cei interesați cari au distrus vegetația tocmai în scopul creerii pășunilor (afirmațiuni nedovedite cu nimic) sau pentru obiecțiunea ce se face de către apelantă că descinderea făcându-se la mai mulți munți deodată, constatarea comisiei e generală și nu se precizează ce anume s'a găsit pe muntele „Draghina Mică" care interesează în speță, deoarece, dimpotrivă din procesul verbal încheeat de comisie la 20 August 1932, se constată că toți munții vizitați prezintă în general aceleași caractere, golurile fiind proprice pentru pășuni alpine, cu pâlcuri, de pădure pentru adăpostul vitelor și isvoare de apă, încât nu este niciun motiv legal pentru înlăturarea constatării comisiei.

Având în vedere că în ce privește interpretarea noțiunii de pășune alpină, Curtea constată că pășunea nu trebue limitată în raport cu altitudinea până la care în mod general se poate urca pe munte vegetația forestieră, ci în raport direct și concret dela caz la caz, cu limita vegetației forestiere, indiferent de altitudinea pe care această vegetație o atinge și de fenomenele care au oprit înaintarea ei.

Că așa, fiind Curtea însușindu-și în totul și motivele de fapt și de drept din hotărârea apelată găsește apelul proprietarei nefondat și urmează a-l respinge ca atare, subsideratul cerut fiind inutil.

Pentru aceste motive, în numele Legii, DECIDE:

Respinge ca nefondat apelul făcut de Maria Jean Vlădescu, astăzi Maria Moșandrei, domiciliată în București, B-dul Carol Nr. 59, etaj III, apart. 10, cu petițiunea înregistrată la Trib. Muscel, Secția I-a, sub Nr. 1350 din 13 Aprilie 1937, în contra Cărții de Judecată civilă cu Nr. 156/1937 a Judecătoriei Mixte Câmpu-Lung-Muscel, pe care o menține.

Definitivă.

Dată și citată în ședință publică, azi 13 Iulie 1943.

Urmează semnăturile.

AGRICULTURA NU ESTE SILVICULTURĂ.

D E C R E T E - L E G I

Legea Nr. 338

In baza dispoziţiunilor decretelor legi Nr. 3052 din 5 Septembrie şi Nr. 3072 din 7 Septembrie 1940,

Având în vedere raportul d-lui ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor, înregistrat la Nr. 338 din 1944,

Am decretat şi decretăm:

DECRET-LEGE

pentru modificarea art. 3 şi 4 din legea pentru pădurile de protecţie, din 20 Aprilie 1935.

(Mon. Of. 144 din 23 Iunie 1944).

Art. unic. Dispoziţiunile art. 3 şi 4 ale legii „pentru pădurile de protecţie" din 20 Aprilie 1935 se modifică şi se completează după cum urmează:

Art. 3 va avea următorul conţinut:

Lucrările comisiunii judeţene se vor supune spre avizare Consiliului tehnic al pădurilor, completat în aceste cazuri cu:

a) Un delegat al Ministerului Afacerilor Interne;

b) Un delegat al Ministerului Sănătăţii publice şi Ocrotirilor sociale;

c) Un delegat al Ministerului de Lucrări Publice şi al Comunicaţiilor;

d) Un delegat al Asociaţiei proprietarilor de păduri, ales de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, dintr'o listă de trei membri propuşi de Asociaţie;

e) Directorul Direcţiei Silvice din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.

Consiliul tehnic al pădurilor astfel constituit se denumeşte Consiliul tehnic al pădurilor de protecţie.

Art. 4 va avea următorul conţinut:

Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, Direcţia Silvică, va comunica cuprinsul avizului Consiliului tehnic al pădurilor de protecţie, tuturor proprietarilor pădurilor, în care s'au determinat şi delimitat perimetre de protecţie din proprietăţile lor, conform art. 2 şi 3 de mai sus.

Proprietarii acestor păduri pot face, în termen de 2 luni dela comunicarea Ministerului, întâmpinări asupra avizelor Consiliului tehnic al pădurilor de protecţie.

Intâmpinările se vor trimete de către Minister, Consiliului tehnic al pădurilor de protecţie, pentru examinare şi avizare.

Avizul consiliului tehnic al pădurilor de protecţie, în forma lui defini-

tivă, se va supune aprobării Ministerului Agriculturii și Domeniilor, care va propune instituirea perimetrului de protecția al pădurii.

Această instituire se face prin Decret.

Dat în București, la 21 Iunie 1944.

Nr. 1.205.

Raportul d-lui ministru al Agriculturii și Domeniilor către Conducătorul Statului.

Prin art. 3 al legii pentru pădurile de protecție din 20 Aprilie 1935, se prevede că instituirea perimetrului pădurilor de protecție se face prin decret-regal, în baza lucrărilor de determinarea și delimitarea suprafețelor destinate a fi declarate de protecție, avizate de consiliul tehnic al pădurilor și aprobate de Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

In aceste cazuri, Consiliul tehnic al pădurilor se completează cu încă 5 membri, între care și președintele Uniunii Camerelor de Agricultură.

Deoarece, prin art. 36 din legea pentru organizarea Ministerului de Agricultură și Domeniilor, din 6 Aprilie 1939, Uniunea Camerilor de Agricultură a fost desființată, propune ca în locul delegatului acestei instituții, să se numească un delegat al Asociației proprietarilor și Domeniilor, din o listă de 3 membri, propuși de această Asociație.

Consiliul tehnic al pădurilor, astfel completat, se va numi Consiliul tehnic al pădurilor de protecție și se va compune din:

a) Un delegat al Ministerului Afacerilor Interne,

b) Un delegat al Ministerului Sănătății publice și Ocrotirilor sociale,

c) Un delegat al Ministerului Lucrărilor Publice și al Comunicațiilor,

d) Un delegat al Asociației proprietarilor de păduri, ales de Ministerul Agriculturii și Domeniilor, din o listă de trei membri, propuși de această asociație,

e) Directorul Direcției Silvice din Ministerul de Agricultură și Domenii.

In conformitate cu art. 4 din aceiași lege, proprietarii de păduri, în afară de Stat, când sunt nemulțumiți cu hotărîrea de declarare a perimetrului de protecție din pădurile lor, pot face întâmpinarea către Ministerul Agriculturii și Domeniilor, în termen de 3 luni dela publicarea în Monitorul Oficial a decretului regal.

Această întâmpinare se trimite din nou pentru avizare, Consiliului tehnic al pădurilor de protecție, după care se supune de către Ministerul Agriculturii și Domeniilor, aprobării Consiliului de Miniștri, jurnal Consiliului de Miniștri, dat asupra acestei întâmpinări, se publică în Monitorul Oficial.

Prin aceasta, lucrările pentru determinarea perimetrului pădurilor de protecție, aprobate prin decret regal, pot fi anulate sau modificate, prin jurnalul Consiliului de Miniștri.

Pentru a se evita în viitor această procedare, după care un act administrativ de autoritate (decret regal), este anulat sau modificat prin un alt act similar (jurnal al Consiliului de Miniștri), ambele în forma lor definitivă, este nevoie a se modifica dispozițiunile art. III și IV susmenționate.

Această modificare trebue să prevadă că avizul Consiliului technic al pădurilor de protecție, dat asupra lucrărilor comisiei județene, pentru consti-

tuirea perimetrului pădurilor de protecţie, să fie făcut cunoscut proprietarilor pădurilor respective, pe cale administrativă, de către Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.

In cazul când proprietarii acestor păduri sunt nemulţumiţi de hotărîrea constituirii perimetrului pădurilor de protecţie, din proprietăţile lor, să poată face întâmpinare scrisă către Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, în termen de 2 luni dela încunoştiinţare.

Aceste întâmpinări trimise din nou Consiliului technic, iar avizele date, se vor supune aprobării Ministerului Agriculturii şi Domeniilor.

Instituirea perimetrului de protecţie se face prin decret regal.

In acest scop s'a alcătuit alăturatul proect de decret-lege „pentru modificarea art. III şi IV ale legii pentru pădurile de protecţie, din 20 Aprilie 1935", pe care, în baza, dispozitivului decretelor legi No. 3.052 din 5 Septembrie şi No. 3.072 din 7 Septembrie 1940 şi supunem spre aprobare şi semnarea lui de către Domnia Voastră.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor,

P. Nemoianu.

Legea Nr. 343

Având în vedere raportul d-lor miniştri secretari de Stat la departamentele: Economiei Naţionale, Agriculturii şi Domeniilor şi al d-lui Subsecretar de Stat al Industriei, comerţului şi minelor Nr. 16751 din 21.VI.1944,

In baza dispoziţiunilor decretelor-legi Nr. 3052 din 5 Sept. şi Nr. 3072 din 7 Sept. 1940,

Am decretat şi decretăm:

DECRET-LEGE

Pentru recoltarea coajei de molid, stejar, gorun şi a colţanilor.

(Mon. Of. Nr. 148 din 28 Iunie 1944).

Art. 1. — Proprietarii sau exploatatorii de păduri, sub orice titlu, sunt obligaţi să recolteze coaja de tăbăcit şi anume: coaja de molid, stejar (tufan) şi gorun, din parchetele impuse a fi exploatate în mod obligatoriu prin legea Nr. 154 din 1943, pentru mobilizarea agricolă, potrivit deciziilor Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, date în temeiul ei, după cum urmează:

a) Coaja de molid ce va rezulta din exploatarea parchetelor de codru care au în compoziţia lor molidul şi din care se extrag anual cel puţin 200 metri cubi;

b) Coaja de stejar şi gorun ce va rezulta din exploatarea parchetelor de crâng simplu şi compus, cu suprafaţa de minimum un hectar, dacă crângul are în compoziţia arboretelor, cel puţin 20 la sută stejar şi gorun luate împreună, având vârsta 15—35 de ani.

Exploatarea de coajă în pădurile de crâng se va face până la 15 Iunie.

Art. 2. — Proprietarii sau exploatatorii de păduri, sub orice titlu, sunt de asemenea obligaţi să recolteze colţanii (gogoşile de ristic, gogolanţe, gogoloaşe şi goange), ce se produc anual pe întreaga suprafaţă a pădurilor cu stejar şi gorun, fie că sunt sau nu puse în exploatare.

Art. 3. — Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, luând şi avizul ORAP-ului, va fixa, prin decizie, instrucţiuni în vederea aplicării prezentei legi cu privire la producţia şi recoltarea coajei de stejar, gorun şi molid a colţanilor.

Art. 4. — Proprietarii sau exploatatorii de păduri, care au parchete ce intră în prevederile prezentei legi, sunt obligați a depune cauțiune de împădurire până la 15 Martie al fiecărui an, iar organele silvice sunt obligate a le elibera imediat autorităților de exploatare, pentru a putea începe la timp tăierea parchetelor în vederea recoltării coajei de stejar, gorun și molid.

In cazul când aceștia nu depun cauțiunea de împădurire până la termenul fixat prin alineatul precedent, organele silvice vor elibera totuși autorizațiile, înștiințând ORAP-ul, care este obligat a reține garanția din prețul coajei.

Dacă pe această cale nu se va acoperi cauțiunea de împădurire, organele silvice nu vor elibera autorizațiile pentru transportul materialelor până când proprietarii materialelor sau cumpărătorii lor nu o vor completa.

La pădurile administrate de Stat, potrivit legilor în vigoare, organele silvice sunt obligate a face toate formele de valorificarea parchetelor ce intră în prevederile legii de față, până la 1 Martie și a elibera autorizațiile de tăiere până la 15 Martie, pentru a da posibilitatea proprietarilor sau exploatatorilor să recolteze coaja de stejar, gorun și molid, în termen util.

Art. 5. — Proprietarii sau exploatatorii care nu-și pot exploata singuri parchetele, intrând în prevederile prezentei legi, vor declara acest lucru până la 1 Iulie al fiecărui an.

In aceste cazuri, serviciile silvice, județene și ocoalele silvice vor lua măsurile prevăzute de legea Nr. 154 din 1943, pentru scoaterea parchetelor în vânzare și vor prevedea în condițiile de exploatare și obligația pentru cumpărător de a recolta coaja de tăbăcit.

Aceeași procedură va fi urmată și față de proprietarii sau exploatatorii de păduri care nu au făcut declarația și nu au cerut să li se pună la dispoziție mijloacele prevăzute la art. 7, dacă nu încep exploatarea în vederea recoltării coajei de tăbăcit, în termen util, sau care nu încep exploatarea deși au obținut acele mijloace.

Intreruperea formalităților de scoatere în vânzare nu se va putea face decât dacă proprietarul sau exploatatorul va depune o garanție egală cu 20 la sută din valoarea arboretelor.

Art. 6. — Proprietarilor și exploatatorilor a căror parchete intră în prevederile articolelor precedente, dar sunt scutiți de obligația de tăiere pentru lipsă de rentabilitate cu formele prevăzute de legea Nr. 154 din 1943 li se aplică în mod automat și scutirea de obligația de a recolta coaja de tăbăcit.

In calculul rentabilității, în vederea scutirii, se va ține însă seama și de valoarea coajei.

Art. 7. — Proprietarii sau exploatatorii pădurilor care nu au brațele de muncă necesare pentru colectarea coajei de tăbăcit sau a coltanilor, sunt obligați să anunțe acest lucru Serviciului silvic județean și Oficiului român de aprovizionare și distribuire a produselor de pielărie (ORAP), printr'o notificare comunicată potrivit prevederilor regulamentului din 16 Iulie 1943, pentru organizarea și executarea serviciului de predare al citațiilor și comunicarea actelor de procedură prin intermediul poștei.

In acest caz, ORAP-ul, împreună cu Serviciul silvic județean, vor cere concentrarea sau rechiziționarea de lucrători, precum și utilizarea muncii de folos obștesc pentru recoltarea coajei sau coltanilor, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

Supravegherea lucrătorilor și urmărirea executării recoltării coajei și a

colțanilor se va face prin șeful detașamentului forestier județean, în cadrul executării programului pentru lemnul de foc.

Proprietarii și exploatatorii care nu au făcut notificarea prevăzută în alineatul I din prezentul articol, sunt obligați să permită ORAP-ului recoltarea coajei și colțanilor în mod gratuit; prețul coajei și colțanilor recoltați, mai puțin cheltuielile de recoltare, va fi plătit în acest caz de ORAP Serviciului silvic județean.

Art. 8. — ORAP-ul va plăti pentru coaja de stejar, molid și gorun, precum și pentru colțani, prețurile de cumpărare, aprobate de Comisariatul General al Prețurilor, care se va stabili anual și înainte de începerea exploatărilor.

Din prețul astfel fixat, ORAP-ul este obligat, la cererea proprietarilor sau exploatatorilor solvabili sau care vor da o scrisoare de garanție din partea unei instituțiuni bancare, să avanseze cel puțin 30 la sută din valoarea coajei sau a colțanilor ce aceștia se obligă a recolta; de asemeni, pentru cantitățile de coaje sau colțani recoltate, ORAP-ul este obligat, la cererea proprietarilor sau exploatatorilor, să avanseze minimum 50 la sută din valoarea lor.

In caz de nemulțumire cu hotărîrea ORAP-ului asupra avansului, producătorii se vor adresa Subsecretariatului de Stat al Industriei, Comerțului și Minelor, ale cărui deciziuni sunt obligatorii, atât pentru producător cât și pentru ORAP.

Restul prețului va fi achitat de către ORAP, la predarea coajei și a colțanilor.

Art. 9. — Proprietarii sau exploatatorii sunt obligați să predea întreaga cantitate recoltată de coajă de molid, stejar, gorun și de colțani, în mod exclusiv ORAP-ului, dacă condițiunile stabilite de art. 8 au fost îndeplinite.

Predarea se va face în depozitul cel mai apropiat al ORAP-ului sau franco vagon în stația de cale ferată cea mai apropiată de exploatarea forestieră cu destinația stabilită de Oficiu, la alegerea proprietarilor sau exploatatorilor.

Producătorul va comunica ORAP-ului, prin telegramă, transportul coajei sau colțanilor la stație, cu 15 zile înainte de data când are marfa colectată și condiționată, pentru a i se da dispoziții de expediere și a i se trimite certificatul de transport prevăzut în art. 11.

ORAP-ul va face intervenții pentru a se pune lo dispoziția producătorului vânzător, în timpul util, numărul de vagoane pentru transportul mărfii la destinația stabilită de Oficiu și va trimite un delegat pentru luarea în primire a mărfii.

Regia Autonomă C. F. R. va da vagoane cu precădere.

Dacă nu se va putea pune la dispoziția vânzătorului, în timp util, vagoanele necesare, marfa se va depune pe rampa stației de cale ferată arătată în comunicarea făcută ORAP-ului de către vânzător, iar vânzătorul împreună cu organele C. F. R., sunt obligați a lua toate măsurile de pază și conservare a acestei mărfi.

Cheltuielile de pază și conservare se vor plăti de ORAP.

Art. 10. — Plata mărfii va fi făcută de către ORAP, pe baza facturii de vânzare și pe baza duplicatului scrisorii de trăsură sau a adeverinței de predare a mărfii în depozitul Oficiului.

Art. 11. — Orice cantitate de coaje de molid, stejar și gorun, precum și de colțani, nu va putea fi expediată pe calea ferată sau cu autocamioanele

C. F. R. decât dacă este însoțită de un certificat de transport eliberat producătorului de către ORAP, potrivit dispozițiunilor de mai jos.

Certificatul va trebui să cuprindă următoarele date:

a) Numele și pronumele expeditorului;

b) Felul și cantitatea mărfii;

c) Numărul vagonului cu care se face expedierea mărfii;

d) Localitatea unde se expediază marfa;

e) Numele, pronumele și adresa destinatarului.

Certificatul va fi întocmit în trei exemplare, din care unul va însoți transportul, al doilea va fi oprit de expeditor, iar al treilea va fi înaintat de expeditor ORAP-ului, după completarea datelor mai sus arătate.

Numai ORAP-ul va putea schimba destinația transportului, dela depunerea scrisorii de trăsură și până la ajungerea transportului la destinație. Această schimbare se va putea face printr'o adresă sau telegramă trimisă de ORAP șefului stației expeditoare.

Transporturile sosite la destinație nu se pot diviza, ridicarea lor putându-se face numai de destinatarul specificat în scrisoarea de trăsură.

Numai ORAP-ul poate hotărî ca marfa să fie ridicată de alt destinatar decât acel arătat în scrisoarea de trăsură. Această schimbare se va face printr'o adresă sau telegramă trimisă de ORAP șefului stației respective.

Șefii stațiilor de cale ferată sunt obligați să comunice ORAP-ului orice transport care s'a efectuat, fără certificatul mai sus prevăzut.

Art. 12. — Pentru lemnele de foc cojite de stejar și gorun, rămase de pe urma recoltării cojii, Comisariatul General al Prețurilor va fixa un preț mai mare față de prețurile maximale ale lemnelor necojite, de aceeași esență.

Art. 13. — ORAP-ul va da la prețul oficial, bocanci și opinci lucrătorilor întrebuințați pentru recoltarea cojii de molid, gorun și stejar și a colțanilor și bocanci personalului silvic care activează în același scop.

Subsecretariatul de Stat al Industriei, Comerțului și Minelor, la cererea ORAP-ului, va putea obliga, prin deciziune, întreprinderile de tăbăcărie să execute în limita cantităților de piei brute, distribuite lor, pentru nevoile civile, comenzile date de ORAP în acest scop.

In caz de urgență, Subsecretariatul de Stat al Industriei, Comerțului și Minelor, va putea obliga prin deciziune, întreprinderile de tăbăcărie și întreprinderile de încălțăminte sau alte confecțiuni de piele să predea spre confecționare, pieile pe care le au gata tăbăcite din cota civilă sau, respectiv, să execute confecțiuni din aceste piei pentru comenzile ORAP-ului mai sus arătate. Comenzile se vor executa cu preferință față de orice alte comenzi civile.

Art. 14. — ORAP-ul este obligat să distribue coaja de tăbăcit și coltanii fabricilor și atelierelor de tăbăcărie, proporțional cu nevoile acestor întreprinderi.

Art. 15. — Comit delictul de sabotare a economiei naționale, acei care înfrâng prevederile art. 1, 2, 4, 9, alineatul II, III și IV, 11 și 18, pedepsindu-se în conformitate cu dispozițiunile art. 29 din legea pentru activarea producției, regimul prețurilor, reprimarea speculei ilicite și a sabotajului economic de 1 Mai 1943.

Art. 16. — Comit crima de sabotare a economiei naționale, acei care înfrâng dispozițiunile art. 9, alineatul I, pedepsindu-se în conformitate cu cu dispozițiunile art. 30 din legea pentru activarea producției, regimul prețurilor, reprimarea speculei ilicite și a sabotajului economic din 1 Mai 1943.

Comit delictul de sabotare a economiei naţionale acei care calcă instrucţiunile date de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, în temeiul art. 3, pedepsindu-se potrivit art. 31 din aceeaşi lege.

Art. 17. — Infracţiunile pedepsite de legea de faţă vor fi constatate de organele de control prevăzute de art. 44 din legea pentru activarea producţiei, regimul preţurilor, reprimarea speculei ilicite şi a sabotajului economic, de organele de control ale ORAP-ului, precum şi în limitele competinţei lor teritoriale, de către organele Direcţiei Silvice din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor şi de comandanţii detaşamentelor militare forestiere.

Procedura şi instanţele de judecată sunt acele prevăzute de legea pentru activarea producţiei, regimul preţurilor, reprimarea speculei ilicite şi a sabotajului economic.

Art. 18. — Suprafaţa parchetelor obligatoriu de exploatat pe anul forestier 1943/944 este aceea prevăzută în planul general de exploatare a pădurilor, întocmit conform dispoziţiunilor art. 4 din leagea Nr. 154 din 1943 de mobilizare agricolă.

Proprietarii sau exploatatorii de păduri care nu au exploatat parchetele impuse în anul forestier 1943/944 sau le-au exploatat numai în parte şi au arborete ce intră în prevederile art. 1, puncte *a* şi *b*, sunt obligaţi a înceta exploatarea lor, pe care o vor reîncepe la epoca proprie recoltării de coaje.

In mod excepţional pentru acest an, proprietarii sau exploatatorii de păduri care au exploatat parchetele obligatorii pentru anul forestier 1943/944, fără a produce coaja de stejar şi gorun, dar au arborete de stejar şi gorun ce intră în prevederile art. 1, punctul *b*, sunt obligaţi a exploata în primăvara anului 1944 posibilitatea anului 1944/945, din care vor recolta toate cantităţile de coaje de stejar şi gorun; în cazul când şi această suprafaţă este exploatată, ei sunt obligaţi la cererea ORAP-ului, a exploata posibilitatea anului 1945/946.

Scutirile de exploatare acordate pe anul 1943/944 rămân valabile.

Art. 19. — Pentru anul forestier 1943/944, cauţiunea prevăzută de art. 4, alineatul I din prezenta lege va fi depusă în termen de 10 zile dela publicarea legii de faţă.

Art. 20. — Pentru anul forestier 1943/944, obligaţiunile prevăzute de art. 4, alineatul final din prezenta lege se vor îndeplini în termen de 20 zile dela publicarea ei.

Art. 21. — Dispoziţiunile contrare prevederilor prezentei legi, din legea Nr. 154 din 15 Martie 1943 pentru mobilizarea agricolă, din leagea Nr. 459 din 19 Iunie 1942 pentru activarea şi raţionalizarea producţiei forestiere, precum şi din orice alte legi, sunt şi rămân abrogate.

Dat în Bucureşti la 26 Iunie 1944.

TRIMITEŢI-NE ARTICOLE SCURTE.

INFORMAȚIUNI

— Dl. P. Nemoianu a fost numit ministru al Agriculturii și Domeniilor, în locul d-lui I. Marian, dimisionat. Instalarea a avut loc la 26 Aprilie 1944.

D-sa a menținut ca secretari generali ai Ministerului pe d-nii: C. Călniceanu pentru sectorul agricol, I. Radulovici pentru sectorul zootehnic și piscicol și Gh. Pavalache pentru sectorul forestier și vânătoare.

Noile delegații ale secretarilor generali s'au publicat în Mon. Of. 116 din Mai 1944.

— D-l D. Negel, administratorul Domeniilor Coroanei, a fost numit ministru al Agriculturii și Domeniilor pe data de 28 August 1944.

D-sa a delegat ca secretari generali pe d-nii: C. Călniceanu pentru agricultură, Iuliu Radulovici pentru zootehnie și Dem. Grozescu pentru silvicultură.

— D-nii Prof. Alex. Borza, Prof. An. Popovici-Bâznoșanu, Prof. Emil Racoviță, Ing. At. Haralamb și Valeriu Pușcariu au fost numiți, pe o perioadă de 6 ani, membri în Comisia Monumentelor Naturii (Mon. Of. 77 din 31. III. 944).

— D-l Ing. cons. silvic George Minescu, Directorul General al Institutului Național al Cooperației a fost numit membru al Ordinului Steaua României în grad de Comandor (Mon. Of. 188/944).

— Prin decizia Min. Nr. 62964 din 17. III. 1944, următorii ingineri silvici din cadrul de stat și particular au fost înaintați la vechime și alegere, pe datele arătate, după cum urmează:

A. *In mod automat:*

a) *Din serviciile Min. Agr. și Dom.*

1. La gradul de ing. silvic cl. II

Babuția St. Teodor pe data de 19. II. 943.

2. La gradul de ing. silv. cl. I

Beldie Alex. pe data de 5. I. 43 și Micu Nicolae pe data de 1. 8. 43.

B. *La vechime:*

1. La gradul de ing. subinsp. silvic

Marinescu N. Const., Popovici Grig. și Balacciu Nic., toți pe data de 1. 1. 44 și Tașcă Nicolae pe data de 29. 11. 43.

2. La gradul de ing. insp. silvic

Nestorică Iosif, Palade Vasile, Vișan Traian și Buzilă Eronim, toți pe data de 1. I. 44.

b) *Din serv. altor Ministere și Instituții de stat și particulare:*

A. *In mod automat:*

1. La gradul de ing. silv. cl. II

Burghelea I. D. pe data de 4. IX. 43, Pașcovici Victor pe data de 7 Aug. 1943 și Polizu Al. Ion pe data de 18. III. 43.

B. *La vechime:*

1. La gradul de ing. subinsp. silvic

Dinulescu G. Ion pe data de 1. I. 1944.

2. La gradul de ing. insp. silv.

Lazurcă M. Ion și Sofronie Gh. ambii pe data de 1. I. 44.

C. *La alegere pe data de 1. I. 944.*

a) *Din serv. Min. Agr. şi Dom.*

1. La gradul de ing. subinsp. silvic Nicolau Bârlad G. V. şi Vasilescu Grig.

2. La gradul de ing. insp. silvic Petrescu Alexandru

3. La gradul de ing. insp. gl. silvic Ionescu T. Const.

b) *Din serv altor Instituţii de Stat şi particulare.*

Rosman Iosif şi Vlaheli D. Ion.

2. La gradul de ing. insp. silvic Ionescu Constans.

Prin decizia ministerială Nr. 68.547 din 24 Martie 1944, publicată în Mon. Of. 75/944, următorii ingineri silvici din cadrul de Stat şi particular, se înaintează la vechime şi alegere, pe datele arătate, după cum urmează:

A. In mod automat.

a) Din serviciile Ministerului Agriculturii şi Domeniilor:

1) La gradul de Inginer silvic cl. II Stana D. Rafael, pe data de 1. I. 1943 şi Carpov N. Dumitru, pe data de 1. II. 1943.

2) La gradul de inginer silvic cl. I Nicolescu D. Stelian, pe data de 1. III. 1943, Ionescu Gheorghe, pe data de 13. VIII. 1943, Sava P. Andrei, pe data de 21. XII. 1943 şi Nemiş V. Dorul, pe data de 1. I. 1943.

B. La vechime.

1. La gradul de inginer şef silvic Dalametra I. Gheorghe, pe data de 1. I. 1944.

2. La gradul de inginer subinspector silvic

Cerna Leonida, pe data de 1. X. 1943, Ivanovici St. Dumitru, pe data de 1. I. 1944, Goţia Nicolae şi Avram T. Nicolae, pe data de 29. XI. 1943.

3. La gradul de inginer inspector silvic

Ardeleanu Ion şi Pelle Sabin, ambii pe data de 1. I. 1944.

b) Din serviciul altor ministere şi instituţiuni de Stat şi particulare:

A. In mod automat.

1) La gradul de inginer silvic cl. II Proorocu V. Dumitru, pe data de 28. III. 1943, Isopescu Mişu, pe data de 18. XI. 1943 şi Marko Ludovic, pe data de 12. III. 1943.

B. La vechime.

1) La gradul de inginer subinspector silvic

Popovici Remus şi Ciuta Gavril, pe data de 1. I. 1944.

C. La alegere pe data de 1. I. 1944.

a) Din serviciul Ministerului Agriculturii şi Domeniilor.

1) La gradul de inginer şef silvic Zdetoveschi Alexandru, Ivănescu T. Nicolae şi Müller Frederic.

2) La gradul de inginer subinspector silvic

Manoliu Teodor

3) La gradul de inginer inspector silvic

Georgescu Silviu şi Constantinescu A. Nicolae.

b) Din serviciul altor instituţiuni de Stat şi particulare.

1) La gradul de inginer şef silvic Braha Visarion.

2) La gradul de inginer subinspector silvic

Georgescu S. Alexandru.

Inaintările din prezenta deciziune nu dau dreptul la diferenţa de salariu, decât cu respectarea dispoziţiunilor legii, pentru unele măsuri financiare excepţionale, aplicabile în cursul exerciţiului 1943/944.

— Dl. Ing. insp. gl. silvic Mârza Vasile a fost pus în retragere din oficiu, pe data de 1 Oct. 1944, pentru a-şi aranja drepturile la pensie. (Mon. Of. 147/944).

— Dl. Ing. subinsp. silvic Topor D. a fost pus în retragere din oficiu pen. pentru a-şi aranja drepturile la pensie

pe data de 1 Oct. 1944 (Mon. Of. 152/944).

— Dl. Insp. consilier silvic Broşteanu Vasile a fost pus în retragere din oficiu pe ziua de 31 August 1944, pentru a-şi aranja drepturile la pensie (Mon. Of. 121/944).

Dl. Ing. Palade Emil, inspector gl. silvic dela Centrul Naţ. de Românizare a fost transferat la Minist. Agr. şi Dom. Direcţia păd. pers. juridice. (Mon. Of. 67 din 20. VI. 944).

— Dl. Ing. subinsp. silv. Dobrescu T. Pascu a fost transferat, pe data de 31. III. 1944, dela Centrul Naţ. de românizare la Minist. Agric. şi Dom., Dir. silvică, fiind repartizat ca titular al Serv. silv. jud. Romanaţi, în locul d-lui ing. silv. Iordache Radu, detaşat în Transnistria. (Mon. Of. 76 din 30 III. 944).

— In Mon. Of. 75 din 29. III. 1944 s'au publicat următoarele transferări:

1. Ing. şef silvic Lazanu Vasile dela Centrul de exploatare Curtea de Argeş în centrul Direcţiei Piteşti;

2. Ing. şef silvic Belcea Traian din Centrul Direcţiei Alba-Iulia, ca şef al ocolului Gilău;

3. Ing. silv. Popovici Savel dela ocolul silvic Gilău, ca şef al fabricei Valea-Terii.

— Prin Decizia Min. 78.294 din 7. IV. 1944, publicată în Mon. Of. Nr. 96 din 25. IV. 944, următorii ingineri silvici au fost detaşaţi pe data deciziei la serviciile indicate în dreptul fiecăruia:

1. Dan Teodor, ing. subinsp. silvic dela Dir. păd. pers. jur. la Inspectoratul silvic Timişoara.

2. Şuteu Vasile, ing. insp. silvic de la Dir. păd. pers. jur. la Ocolul silvic Iara-Turda.

In Mon. Of. 144/23/VI/944 s'a publicat următoarele repartiţiuni de ingineri silvici:

Dl. Ing. subinsp. silv. Soltâschi C., şeful Serv. silvic judeţean Cernăuţi a fost repartizat pentru a fi utilizat la ocolul silvic Ineu (Arad) ca şef al acelui ocol până la desconcentrarea titularului.

— Dl. Ing. subinsp. silvic Cucer T. dela Subdirecţia regimului silvic Cernăuţi, a fost repartizat pentru a fi utilizat la ocolul silvic Orşova (Severin) îndeplinind funcţia de şef al acelui ocol până la numirea unui titular.

— In Mon. Of. 147 din 27. VI. 944 Dl. Ing. şef silvic Ionescu D., şeful serviciului silvic judeţean Dorohoi a fost delegat în mod provizoriu cu conducerea ocolului silvic Baia de Aramă până la numirea unui titular.

— In Mon. Of. 122/944 s'a publicat decizia prin care Dl. Ing. insp. silvic D. Antonescu este delegat cu girarea ocolului silvic (P. P. J.) dela Curtea de Argeş.

— Dl. Ing. subinsp. silvic Popescu Ion din Direcţia silvică a fost detaşat la Subsecretariatul de Stat al Aprovizionării pe intervalul de timp, 1 Aprilie 1944—1 Septembrie 1944.

— Următorii ingineri silvici, evacuaţi din Basarabia şi Bucovina, pendinte de Direcţiile regionale silvice Chişinău şi Cernăuţi, se repartizează în serviciu precum urmează (Mon. Of. 152/944):

1. Purcăreanu Gh., Ing. insp. silvic în centrala Direcţiei Arad;

2. Marchievici David, ing. subinsp. silv. în centrala Direcţiei Cluj a Moţilor;;

3. Hălmăgeanu Andrei, ing. subinsp. silv. în centrala Dir. Sebeş;

4. Profîr C., ing subinsp. silvic în centrala Dir. Constanţa;

5. Ştefănescu C., ing. subinsp. silvic în centrala Dir. Lugoj;

6. Marinescu C., ing. subinsp. silvic în centrala Dir. Cluj a Moţilor;

7. Tarhon C., ing. subinsp. silv. în centrala Dir. Constanţa;

8. Iuraş Gh., ing. subinsp. silv. la ocolul silvic Sudrigiu (Dir. Arad);

9. Cerna Leonida, ing. subinsp. silvic la ocolul silvic Jiblea însărcinat cu conducerea exploatării pădurii Sălătruc;

10. Istrate Petre, ing. şef silvic la ocolul silvic Cugir (Dir. Sebeş);

11. Gheorghiu Romeo, ing. şef silv. la ocolul silvic Vâlsan (Dir. Piteşti);

12. Dascălu Gh. ing şef silv. la ocolul Răcăciuni (Dir. Bacău).

13. Popa Gh. ing. şef silv. la ocolul silvic Dobreşti (Dir. Arad);

14. Levitchi Anton ing. şef silv. la ocolul silvic Cerna (Dir. Constanţa);

15. Mânăstireanu Epam. ing. şef silv. la ocolul silvic Gotul (Dir. Sebeş);

16. Oblu Alex. ing. şef silv. ca şef al ocolului Hârtieşti (Dir. Piteşti);

17. Pârvulescu Const. ing. silvic la ocolul silvic Niculiţel (Dir. Constanţa);

18. Cristescu Mircea ing. silv. la ocolul silvic Beliu (Dir. Arad);

19. Popescu St. Mircea ing. insp. silvic în centrala Direcţiei Bucureşti;

20. Comşa Lucian ing. subinsp. silvic în centrala Dir. Bucureşti;

21. Costinescu Petre ing. subinsp. silv. în centrala Dir. Constanţa;

22. Negulescu V. ing. insp. g-l silv. în centrala Dir. Piteşti;

23. Trandafirescu Vasile ing. insp. silv. în centrala Dir. Piteşti;

24. Mihăilescu Vasile ing. şef silv. la ocolul silvic Trivale (Dir. Piteşti);

25. Chiroşca Maxim ing. şef silv. la ocolul silvic Butoiu (Dir. Piteşti);

26. Foale Trofin ing. şef silv. la ocolul Gurahonţ (Dir. Arad);

27. Dinică D. ing. şilv. la ocolul silvic Cislău (Dir. Bucureşti).

— Ingineri silvici aparţinând de regionala Caps Iaşi, repartizaţi în serviciu (Mon. Of. 160/12/VII/44):

1. Vidinischi Theo, ing. insp. silvic, în centrala Direcţiei Arad,

2. Harnagea Vasile, ing. subinsp. silvic, în centrala Dir. Piteşti,

3. Negoiţă Vasile, ing. subinsp. silvic la ocolul silvic Lipova (Arad),

4. Şiraev Gh., ing. şef silvic la ocolul silvic Valea Mare (Arad),

5. Podoleanu Aurel, ing. şef silvic la ocolul silvic Horez (Vâlcea),

6. Rusu Petre, ing. şef silvic la ocolul silvic Rusca Montană (Severin).

— Marele Stat Major a dat dispoziţiuni organelor în subordine ca să ridice permisele de port-armă şi armele vânătorilor care nu vor obţine permis de vânătoare până la data de 30 Sept. 1944, inclusiv.

— In Mon. Of. 192/944 s'au publicat următoarele repartizări de ingineri silvici în serviciu:

1. Răuţă Eugen ing. insp. g-l silvic la Controlul general din minister.

2. Gelsinger L. ing. insp. silv. în centrala Dir. păd. pers. jur.

3. Georgescu Al. ing. subinsp. silvic, Director la Şcoala de brigadieri şi păd. din Butoeşti (Mehedinţi).

4. Topor D. ing. subinsp. silv. la Inspectoratul silvic Iaşi.

5. Popovici Remus ing. subinsp. silvic în centrul Dir. păd. pers. juridice.

6. Proorocu D. ing. silv. la Şcoala de brig. din Petreşti-Alba.

7. Ionescu D. ing. şef silvic în Centrala Dir. silvice.

8. Bejan Sergiu ing. silv. stag. la Serv. silv jud. Constanţa.

9. Mihai Vasile ing. şef silv. la Inspectoratul silvic Bucureşti.

10. Popovici Iulian ing. şef silv. în centrala Direcţiei păd. pers. juridice.

11. Boldăr Gavril ing. şef silvic la I. c. ef.

12. Vlaheli Ion ing. şef silvic la Şc. brig. silvici şi pădurari Butoeşti-Mehedinţi.

— In Mont. Of. 189/944 s'au publicat următoarele repartizări de ing. silvici în interes de serviciu:

1. D-l St. Dumitrescu-Gârbovi ing. insp. g-l silvic din centrala Dir. Cernăuţi, în centrala Dir. Piteşti cu controlul şi îndrumarea centrelor de exploatare, fabrici şi C. F. S.

2. D-l Chiriacescu N. din centrala Dir. Chişinău, la ocolul silvic Cerna din Dir. silvică Constanţa.

3. D-l Popescu D. Ioan ing. subinsp. silvic se transferă ca şef al Centrului de expl. Stâlpeni.

4. D-l Stănescu D. se transferă din centrala Dir. silvice Bucureşti, în centrala Caps.

— D-nii prof. C. C. Georgescu şi ing. Nae Constantinescu au făcut în şedinţa dela 29 Martie a. c. a secţiei de Botanică şi Zoologie a Academiei de ştiinţe o comunicare tratând despre: Tipurile de pădure din regiunea şesurilor joase şi înalte ale Olteniei.

— In Mon. Of. 144 din 23 Iunie 1944 s'a publicat „Decretul Lege pentru modificarea art. 3 şi 4 din legea pentru pădurile de protecţie, din 20 Aprilie 1935".

Textul acestui decret precum şi expunerea lui de motive se găsesc în cuprinsul acestui caiet de revistă.

— In Mon. Of. Nr. 167 din 20 Iulie 1944, s'a publicat legea Nr. 388 prin care se modifică unele dispoziţiuni din legea pentru organizarea Ministerului de Agricultură şi Domenii.

— In Mon. Of. 190 din 16 Aug. 1944 s'au publicat condiţiile de admitere în Şcoala de pădurari dela Curtea de Argeş.

— In Mon. Of. Nr. 197 din 24 Aug. 1944 s'a publicat legea Nr. 441 privind „modificarea unor dispoziţiuni din legea Nr. 154 din 15 Martie 1943 pentru mobilizarea agricolă".

— Convenţia, privind aprovizionarea cu lemne de foc a instituţiilor prin Casa Pădurilor Statului, a fost publicată în Mon. Of. Nr. 175 din 29 Iulie 1944.

— Decizia Comisariatului G-l al preţurilor, privind noile preţuri de vânzarea şi transportul lemnelor de foc s'a publicat în Mon. Of. Nr. 113/944.

— In Mon. Of. Nr. 74 din 28/III/944 s'a publicat Legea Nr. 164 privitoare la atribuirea unor terenuri de păşune comunelor Sânnicolaul de Beiuş (Bihor) şi Coloniei Traian (Arad).

— In Mon. Of. Nr. 83 din 7/IV/944 s'a publicat decretul Nr. 707 din 29/III 1944 prin care se institue unele perimetre de protecţie în păduri.

— In Mon. Of. Nr. 123 din 29 Mai şi Nr. 168 din 18 Iulie 1944, s'a publicat noi tablouri cu perimetre de ameliorarea terenurilor degradate constituite, în suprafaţă totală de 2694 ha.

— In Mon. Of. Nr. 122 şi 123/944 s'a publicat deciziile ministeriale prin care D-nii ingineri Mih. Marinescu şeful ocolului silvic Bobiceşti şi ing. G. Ionescu, au fost numiţi inspectori onorifici de vânătoare, de plasă: primul pentru plasa Balş (Romanaţi), iar secundul pentru plasa Gânciova (Dolj).

— Prin decizia min. 119/944 d-l ing.

Nicolae Celac a fost numit inspector onorific de vânătoare pentru plasa Segarcea.

— Prin Deciziile Ministeriale Jl. Nr. 7864/944 şi Jn. 8555/944, s'a oprit vanarea potârnichilor în anul vânătoresc 1944/945, pe întreg teritoriul judeţelor Timiş-Torontal şi Cluj-Turda.

— Prin Decizia Ministerială jl. nr. 6654/944, s'a oprit vânătoarea iepurilor, în anul vânătoresc 1944/945, în pădurile Statului: Bolovani, Dragodana, Viforâta, Adânca, Gura Ocniţa, din judeţul Dâmboviţa şi terenurile pendinte de comunele: Bolovani, Conţeşti, Cuza-Vodă, Tomşani, Tătărani, Şotânga, Vulcana-Pandele, Ungureni-Mogoşeşti, Gorgota, Pietrari, Gemenea, Butoiu, Viforâta, Poiana de Sus, Picior de Munte, Dragodana, Cândeşti-Vale, Puţu cu Salcia, Potlogi, Româneşti, Ghergani, Pucioasa, Pietroşiţa, Nucet, Băbeni şi Gura, toate din judeţul Dâmboviţa. Prin decizia dela Jn. 6486/944 în pădurile Statului Gângiova şi Perişorul, din jud. Dolj, iar pe teritoriile pendinte de aceste comune şi pe anul 1945/46.

— Prin dec. min. 3986/944, s'a oprit vânarea potârnichiilor pe anul vânătoresc 1944/45 pe întreg teritoriul jud. Dâmboviţa. (Mon. Of. 83 din 7/IV/944.

— Prin dec. min. Nr. 3604/944, s'a oprit vânarea potârnichilor pe anul vânătoresc 1944/45 pe întreg jud. Vaslui. (Mon. Of. 87/12/IV/944).

— Prin dec. min. 4869/944, s'a oprit vânarea potârnichilor în sezonul 1944 pe întreg teritoriul jud. Constanţa. (Mon. Of. 124 din 30/V/44).

— Cu începerea lunei Mai 1944, permisele de vânătoare şi de pescuit în apele de munte, se eliberează în modul următor:

Cei în drept a obţine permis de vânătoare, vor depune la oricare Oficiu al Casei de Economii şi Cecuri (C. E. C.), Cont 322, pe seama Direcţiunei Economiei Vânatului, taxa permis vânat, suma de lei 2500.

Cu adeverinţa de depunere se vor prezenta la Inspectoratul de vânătoare al judeţului în care locuiesc, care le va elibera permisul.

Cei ce doresc a obţine permis de pescuit în apele de munte, vor depune la Cec Cont 323, pe seama Direcţiunei Economiei Vânatului, taxa permis pescuit, suma de lei 540. Cu adeverinţa de depunere se vor prezenta la Inspectoratul de vânătoare al judeţului unde locuiesc, care le va elibera permisul.

Cei refugiaţi vor scoate permisele în judeţele în care se stabilesc.

RUGĂM INSISTENT, ANUNŢAŢI-NE SCHIMBĂRILE DE ADRESĂ.

N E C R O L O G I E

† ZAHARIA PRSEMEȚCHI

Ing. cons. silvic, pensionar
Fost director regional silvic.

Decedat la București la 6 Ianuarie 1944.

† AUREL GH. ADAM

Ing. silvic

la Domeniul Coroanei Borca (Neamț).
Decedat, în vârstă de 28 ani, la 2 Februarie 1944.

† STELIAN CĂMĂRĂȘESCU

Inginer silvic.

Decedat la București la 13 Martie 1944.

† IONEL GH. BĂNULESCU

Ing. inspector silvic

la Domeniul Coroanei Mălini, ocolul silvic Găinești.
Decedat la 29 Aprilie 1944 la Periș (Ilfov).

† RADU GIUVELCĂ

Inginer subinsp. silvic, pensionar.

Decedat la 10 Mai 1944, la R.-Sărat
în vârstă de 86 ani.

† ION GHICA ANASTASE

Ing. insp. silvic

Decedat, la C. Lung-Muscel, la 6 August 1944.

† D. BORŞ

Ing. insp. silvic, pensionar.
P.-Neamţ.

† ALEX. BULGĂREANU

Ing. insp. silvic, pensionar.
Bucureşti.

† MIH. SECĂREANU

Ing. insp. silvic, pensionar.

Decedat la R.-Vâlcea, la 16 Sept. 1944.

† ION BALABAN

Ing. Insp. Gl. silvic, pensionar
Fost director regional silvic.
Decedat la 17 Sept. 1944, în com. Vlad Ţepeş
(jud. Constanţa).

† D-TRU BURGHELEA

Ing. silvic

† TEODOR GRIGORAŞ
Ing. Insp. silvic

Trecerea întru cele eterne a multora dintre noi, — indiferent etatea şi grad, în cadrul vremii de războiu se pierde ca un biet fapt divers!

Scriu rândurile de faţă plinind o datorie faţă de familie şi înaintaşii

noştri silvici, reţinând o clipă atenţia asupra pierderii unui vrednic breslaş al pădurii: *Teodor Grigoraş.*

Refugiat, din gospodăria sa dela *Piatra-Neamţ,* poposind vremelnic în com. Romani, jud. *Vâlcea,* după o îndelungată suferinţă, a luat drumul veşniciei.

Cu aproape trei decenii în urmă, îmi făceam noviciatul, debutând în carieră la lucrările de combaterea insectelor bostrihide pe valea Tarcăului (Neamţ), apoi la Regionala din Piatra. Aici l-am cunoscut ca pe un fanatec iubitor al pădurii, muncitor şi corect îndrumător al celor mai tineri, între primii la datorie, fără a se îmbulzi la drepturi şi onoruri.

Ca părinte, devotat familiei, în care se păstra o atmosferă curată, autentic moldovenească, cu frica lui D-zeu şi ospitalitate faţă de oricine era un model.

A urcat nu prea uşor treptele ierarhiei silvice, trecând prin toate posturile dela ocol la control, având în acelaş timp de îndeplinit şi unele delegaţii speciale. Prin paginile revistelor noastre, ostenitorul va afla pagini înţelepte ce poartă numele său, integrându-se generaţiei veteranilor cari şi-au cinstit corpul şi profesiunea.

Fie-i uşoară ţărâna adoptivă, până va reveni în glia maternă a Moldovei, iar noi pădurarii, ca şi pădurea şi natura însăşi, *nu uităm,* cu fiecare mugur, ram uscat, ori floare odrăslind din nou viaţa — prin moarte şi învechindu-ne în ele ca într'o haină a amintirilor!

Ing. CEZAR CRISTEA

AU APĂRUT:

în EDITURA SOC. PROGRESUL SILVIC

LUCRĂRILE ADUNĂRILOR GENERALE DIN ANII 1942 ŞI 1943

(Două volume, însumând 350 pagini)

Subiectele discutate:

1. In anul 1942:

a) Problema combustibilului în raport cu criza lemnului de foc;

b) Regenerarea pădurilor în urma exploatărilor forţate din timpul războiului.

2. In anul 1943.

a) Linii fundamentale ale politicii forestiere de mâine în România;

b) Opera instituţiilor forestiere la păstrarea, îmbunătăţirea şi restaurarea solului ţării.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

CONVOCARE

DOMNULE MEMBRU,

Avem onoare a vă ruga, să binevoiţi, a lua parte la Adunarea Generală ordinară a Societăţii „Progresul Silvic", care va avea loc Duminecă 5 Noembrie 1944, ora 10 dimineaţa, la sediul său din Bucureşti, Bulevardul Tache Ionescu Nr. 31.

Intrucât este posibil ca la această dată să nu se întrunească numărul de membri cerut de Statute, adunarea va avea loc *irevocabil, Duminecă 12 Noembrie 1944, la aceiaşi oră* şi în acelaş loc.

Ordinea de zi a adunării este următoarea:

1. Darea de seamă a Consiliului de Administraţie asupra activităţii pe anul 1943 şi raportul cenzorilor pe 1943.
2. Aprobarea Bilanţului şi Contului de Venituri şi Cheltueli, încheiate la 31 Decembrie 1943 şi descărcarea Consiliului de Administraţie de gestiunea pe 1943.
3. Aprobarea Bugetului pe 1944.
4. Alegerea a şase membri în Consiliul de Administraţie, pe 4 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1945, conform art. 28, alin. 5 din Statute, în locul D-lor: Ilie C. Demetrescu, C. Emanoil, N. Ghelmeziu, Traian Heroiu, Marin Rădulescu şi D. A. Sburlan, al căror mandat expiră la 31 Decembrie 1944.
5. Alegerea pentru anul 1944 a 3 cenzori şi 3 cenzori supleanţi.
6. Ratificarea cooptărilor în Consiliul de Administraţie.

In credinţa că, cu toate greutăţile actuale, veţi binevoi a participa la adunarea generală a societăţii noastre, vă rugăm a primi, Domnule Membru, călduroase salutări colegiale.

Preşedinte, Prof. Dr. M. D. DRĂCEA.

Secretar General, *C. Emanoil.*

ŞEDINŢELE CONSILIULUI DE ADMINISTRAŢIE

PROCES-VERBAL Nr. 5.

Şedinţa de Miercuri 16 Februarie 1944.

Prezenţi domnii: Butoiu Alex., Chiriţă Const., Dăscălescu Ioan, Demetrescu C. Ilie, Emanoil C., Florescu M. P., Georgescu P. C., Ghelmeziu N., Grozescu D., Haralamb At., Rodoteatu Stere, Stinghe V. N. şi Suhăţeanu M.

Ca invitaţi d-nii: Cotta V. şi Ivănescu Alex.

Ordinea de zi:

1. Proiectul de lege al Corpului Technic general, elaborat de Ministerul Lucrărilor Publice.

2. Adunarea Generală din 1944.

3. Diverse-Administrative.

Şedinţa se deschide la ora 17 şi 30 sub preşidenţia d-lui Inginer D. Grozescu, Vice-preşedinte.

Se intră în ordinea de zi.

1. Proiectul de lege al Corpului Technic general, elaborat de M. L. P.

După discuţiuni la cari iau parte Domnii: N. Ghelmeziu, St. Rodoteatu, M. Ştefănescu-Suhăţeanu şi C. P. Georgescu, când se relevă lipsurile proiectului întocmit de M. L. P. Domnul *C. Emanoil* dă explicaţii asupra materialului adunat în acest scop de acel minister, prin delegaţii ministerelor, cari au ingineri în subordine şi dela societăţile profesionale inginereşti, inclusiv Colegiul.

D-sa mai adaugă că aproape niciunul din principiile expuse de aceşti delegaţi, în şedinţa care s'a ţinut la M. L. P. C., în cursul lunii Octombrie 1942, nu se găseşte trecut în anteproiectul de lege întocmit. Nici gradaţii, nici recordarea salariilor cu cele alte altor profesiuni publice, nici dreptul de-a executa lucrări particulare, nici poziţia corpului didactic, nici, în fine, situaţia corpului de ingineri liberi profesionişti nu fac obiectul preocupărilor proiectului.

D-l Vice-preşedinte, *D. Grozescu* scoate în evidenţă cele de mai sus analizând principalele idei din proiectul de lege în discuţie. După aceasta se trece la observaţiuni pe articole.

D-l *C. Emanoil* este însărcinat ca delegat al secţii din Colegiu, să ţină seama de observaţiile ce se vor face şi să le prezinte delegatului Colegiului în comisia de pe lângă M. L. P. C., iar d-l D. Grozescu, care este delegatul A. G. I. R.-ului în aceiaşi comisie este rugat să le susţină, în această calitate. Minuta şedinţei se va păstra în arhiva societăţii.

2. *Administrative.* Se aprobă ca membrii ai societăţii cu începere dela 1 Ianuarie 1944, domnii ingineri silvici: Tulbure Gh. Theodor şi Polizu A. Ioan.

Şedinţa se închide la orele 22.

Preşedinte, (ss) M. DRĂCEA.

Secretar General, (ss) *C. Emanoil.*

PROCES-VERBAL Nr. 6.

Şedinţa de Marţi, 29 Februarie 1944.

Prezenţi domnii: Butoiu Alex., Chiriţă Const., Comşia Aurel, Demetrescu C. Ilie, Emanoil C., Florescu M. P., Ghelmeziu N., Haralamb At., Lazăr Horia, Rodoteatu Stere şi Sabău Vasile.

Ordinea de zi:

1. Lucrările Adunării Generale pe 1944.

2. Memoriu cu propuneri pentru reglementarea înaintărilor.

3. Diverse-Administrative.

4. Comunicări.

Şedinţa nu s'a putut ţine din cauza lipsei domnului Preşedinte şi a domniilor vice-preşedinţi, ocupaţi fiind la alte convocări.

Preşedinte, (ss) M. DRĂCEA.

Secretar General, (ss) *C. Emanoil.*

PROCES-VERBAL Nr. 8.

Şedinţa din 14 Martie 1944.

Prezenţi Domnii: Chiriţă Constantin, Demetrescu C. Ilie, Drăcea M., Emanoil C., Georgescu P. C., Ghelmeziu N., Grozescu D., Haralamb At., Lazăr Horia, Manoilescu Mircea, Nedelcovici An., Rădulescu Marin, Rodoteatu Stere şi Stinghe V. N.

Ca invitat, d-l Vasile Cotta.

Ordinea de zi:

1. Lucrările adunării generale pe 1944.
2. Memoriu d-lui Consilier C. P. Georgescu, în chestiunea legii vânătoarei.
3. Memoriu cu propuneri pentru înaintările în corpul silvic.
4. Diverse-Administrative.
5. Comunicări.

Şedinţa se deschide la orele 19 şi 15, sub preşidenţia d-lui profesor M. Drăcea, preşedinte.

Domnul Preşedinte anunţă moartea camaradului Cămărăşescu Stelian.

In memoria lui se păstrează un moment de reculegere.

Domnul Vice-preşedinte V. N. Stinghe prezintă volumul: *„A 57-a Adunare Generală, ţinută în zilele de 30—31 Mai 1943"* şi broşurile: *„Păsările în protecţia pădurilor"* de Ing. Dr. Mircea Ene şi *„Pădurea şi fenomenul torenţial"* de Ing. Dr. At. M. Haralamb.

Se citesc procesele verbale Nr. 5 şi 6 din 16 şi 29 Februarie 1940 şi se aprobă.

Se ratifică procesul verbal al Comitetului de Direcţie din 10 Noembrie 1943.

Se intră în ordinea de zi:

1. *Adunarea Generală pe 1944.* Se hotărăşte convocarea adunării generale ordinare, la 18—19 Mai, sau la 25—26 Mai a. c., în cazul când la prima convocare nu se întruneşte numărul necesar de membrii.

Inainte de-a se trece la fixarea programului Adunării Generale se citeşte cererea unui grup de colegi, membrii ai Societăţii, pentru convocarea unei adunări generale extraordinare, pentru discutarea următoarelor chestiuni:

1. Stabilirea unor criterii mai obiective de avansare a inginerilor silvici;
2. Modificarea actualei legi de organizarea Corpului silvic şi
3. Intocmirea proiectului de regulament pentru aplicarea legii.

După discuţiunile făcute în consiliu se hotărăşte să se pună în discuţia Adunării Generale ordinare următoarele probleme:

a) Technica silvică în folosirea raţională a pământului ţării şi a produselor forestiere, având ca raportor pe d-l profesor M. Drăcea.

b) Pădurea şi Economia vânatului, raportori fiind domnii C. P. Georgescu şi Vasile Cotta.

Consiliul mai hotărăşte, având în vedere cererea depusă de mai mulţi colegi, pentru o adunare generală extraordinară, convocarea ei pentru ziua de 2 sau 9 Aprilie a. c., urmând a se face de birou intervenţiile necesare pentru obţinerea autorizaţiei.

In vederea fixării unor elemente de bază, dela care să plece discuţiile la cari iau parte toţi membrii Consiliului, următoarele:

Memoriul întocmit de comisiunea formată din d-nii: V. N. Stinghe,

Traian Heroiu, C. Chiriță și Eugen Turnibuca, în urma mandatului dat de adunarea generală din 1943, memoriu adoptat principial de Consiliu în ședințele dela 8 și 15 Februarie a. c., să fie discutat și definitivat în Secțiunea profesională a Consiliului, completată în acest scop cu domnii Ingineri: P. Bozdoc, Pavel Tănăsescu, Gh. Pană, Stelian Georgescu, Gh. Chercea, Stere Rodoteatu, Traian Heroiu, Eug. Vintilă, Teodor Bălănică și Eugen Turnibaca, cari vor fi invitați să ia parte la ședințele ce se vor fixa.

2. Chestiunea dela punctul 3 al ordinei de zi, s'a rezolvat prin hotărîrea dată la punctul Nr. 1.

3. *Memoriul d-lui Inginer C. P. Georgescu asupra vânătoarei.*

Domnul Inginer C. P. Georgescu face o expunere generală asupra legilor vânătorești din trecut.

Analizarea articolelor din proiectul de lege depus de Direcția Economiei Vânătoarei urmează a se face în continuare, într'o ședință special fixată pentru Miercuri 15 Martie 1944, la ora 18 și 45.

Restul lucrărilor se amână pentru ședința următoare.

Ședința se ridică la orele 22.

Președinte, (ss) M. P. FLORESCU.

Secretar General, (ss) *C. Emanoil.*

PROCES-VERBAL Nr. 9.
Ședința dela 15 Martie 1944.

Prezenți: Butoiu Alex. ,Chiriță Const., Comșia Aurel, Demetrescu Gh. Ilie, Drăcea M., Emanoil C., Florescu M. P., Georgescu P. C., Grozescu D., Haralamb At., Rădulescu Marin, Rodoteatu Stere.

Ca invitat d-l Vasile Cotta.

Ordinea de zi:

1. Memoriul d-lui Consilier C. P. Georgescu în chestiunea vânătoarei (în continuare).

2. Diverse-Administrative.

Ședința se deschide la ora 19 sub președenția d-lui M. P. Florescu.

Se citește procesul verbal Nr. 8, al ședinței din 14 Martie 1944 și se aprobă.

Se intră în ordinea de zi, dându-se cuvântul d-lui *C. P. Georgescu,* care examinează cu amănunțime dispozițiunile ante-proiectului de lege al vânătoarei, în comparație cu acelea ale legii actualmente în vigoare. Crede că actualul anteproiect nu corespunde vederilor corpului silvic, în problema vânătoarei. Socotește că o intervenție urgentă a societății la Ministerul Agriculturii și Domeniilor este absolut necesară, în vederea modificării lui.

D-l *Profesor M. Drăcea* preia locul de președinte al ședinței.

D-l *Vasile Cotta* arată că nu este absolut necesar ca să se retragă proiectul actual, ci doar să i se aducă unele ameliorări, la câteva articole.

D-l *D. Grozescu* face o expunere asupra desbaterilor dela Consiliul Vânătoarei, la care a luat parte. Arată că unele sugestii au fost acceptate. Stăruie asupra ideii de colaborare dintre proprietar, vânător și Direcția Economiei Vânatului. In ce privește trecerea administrării asupra personalului silvic, întâmpină în lumea vânătorilor unele reticențe, neînțelegând suficient dezide-

ratul nostru. Printr'o stăruitoare acțiune de lămurire a vânătorimei se poate ajunge la o completă înțelegere. Propune:

1. Să se ajungă la un consens în sânul foresterilor.

2. Apoi să se meargă cu o propunere unitară în mijlocul vânătorimei, pentru a o convine să accepte.

Se hotărăște: Se amână demersurile stabilite în ședințele precedente. O comisie constituită din domnii: M. Drăcea, Aurel Comșia, C. P. Georgescu, V. Cotta, At. Nedelcovici, I. Zeicu și M. Suhățeanu va căuta stabilirea unui punct de vedere comun în această problemă.

D-l Președinte scoțând în evidență atmosfera colegială în care s'a discutat problema vânătoarei, își exprimă nădejdea că ea își va găsi cea mai bună soluție, în coordonarea ce trebuie să existe în această ramură de activitate și sectorul economiei forestiere, fără de care Economia vânatului nu va putea să-și parcurgă desvoltarea ei firească.

2. *Diverse-Administrative.*

D-l *Inginer C. Chiriță* citește propunerea creerii unui premiu de 30.000 lei cu denumirea: *„Premiul Popica Eugen și Inginer Aurel Adam“* constituit de d-sa împreună cu d-nii Ingineri *Narcis Economu și Vasile Sabău,* în amintirea celor 2 tineri colegi, căzuți pe frontul muncii profesionale, premiu anual, la care să concureze numai colegii ultimilor 10 promoții.

D-l *D. Grozescu* remarcând propunerea ce s'a făcut de d-l C. Chiriță anunță că moartea tragică a colegului Aurel Adam a impresionat și Administrația Domeniului Coroanei, care a hotărît constituirea unei burse de 10.000 lei lunar în amintirea Inginerului Aurel Adam. Bursa se va da pentru un student al Farcultății de Silvicultură.

D-l Președinte *M. Drăcea* subliniind gestul colegilor cari au inițiat constituirea acelui premiu, găsește în el simbolizarea legăturilor sufletești, pe cari D-sa le-a crezut întotdeauna ca existând între membrii corpului silvic.

D-l *C. Emanoil* arată că găsește necesar evacuarea bibliotecii, actelor și planurilor de proprietate, precum și a materialului documentar referitor la istoricul societății.

Se hotărăște principial necesitatea acestei operații și se însărcinează d-l Inginer Ilie C. Demetrescu, ca împreună cu d-l Profesor V. N. Stinghe să fixeze lucrările din bibliotecă ce trebuiesc împachetate.

In ceea ce privește actele și documentele istorice, precum și actele de proprietate, ele trebuiesc imediat împachetate.

Locul de depozitare se va fixa ulterior.

Ne mai fiind nimic la ordinea zilei, ședința se ridică la orele 21 și 30.

Președinte, M. DRĂCEA.

Secretar General, *C. Emanoil.*

BIBLIOTECA „ASTRA“
SIBIU

PĂDUREA NU ESTE OGOR.
SILVICULTURA NU ESTE AGRICULTURĂ.

REVISTA PĂDURILOR

Redactor-şef : **Stinghe N. V.**

Comitetul de redacţie:

Gr .Eliescu — Ilie C. Demetrescu
D. Sburlan — N. Ghelmeziu

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

CONSILIUL DE ADMINISTRAŢIE PE 1944

Preşedinte : **Drăcea D. M.**

Vice-Preşedinţi : **Stinghe N. V.**, **Grozescu Dem.**

Casier : **Rădulescu M.**

Secretar general : **Emanoil C.**

Secretari : **Ghelmeziu N.**, **Haralamb At.**

MEMBRII :

Butoi Alex.
Chiriţă C.
Comşa Aurel
Descălescu I.
Demetrescu Ilie
Florescu P. M.
Georgescu P. C.
Heroiu Tr.
Ionescu Gh.
Popescu D. I.
Lazăr H.
Manoilescu Mircea
Minescu G.
Năstăsescu G.
Nedelcovici Anastase
Rodoteatu St.
Sabău V.
Sburlan A. D.
Suhăţeanu Mih.
Zeicu Ion

Cenzori: **Pană Vasile, Georgescu Stelian** şi **Dragu Const.**
Cenzori supleanţi: **Niţescu I., Bădescu G.** şi **Focşăneanu I.**

PREŢUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituţii	1.500 lei
„ „ „ „ particulari	800 „
„ „ „ „ studenţi, conductori şi brigadieri . .	300 „
Numărul	100 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Au apărut:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.
AMENAJAREA PĂDURILOR

un volum de 255 pagini

Prof. V. N. STINGHE:
D. A. SBURLAN: **INSTALAȚII DE TRANSPORT**

PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE
Vol. I: **Trasee și terasamente; Șosele forestiere**

320 pag. cu 287 fig. în text (1943)
Vol. II: **Căi ferate înguste, funiculare**
301 pag. cu 204 fig. (1940)

GR. ELIESCU:
PROTECȚIA PĂDURILOR
un volum de 275 pagini

ILIE C. DEMETRESCU:
TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ GENERALĂ
un volum de 338 pagini

EM. PROTOPOPESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI
Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:

NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA SILVICĂ
1943; 36 pag.+54 fig.; 150 lei

2. AT. HARALAMB:

PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL
1944; 54 pag.; 100 lei.

3. M. ENE:
PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR
1944; 24 pag.+10 fig.; 100 lei

„BUCOVINA" I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI

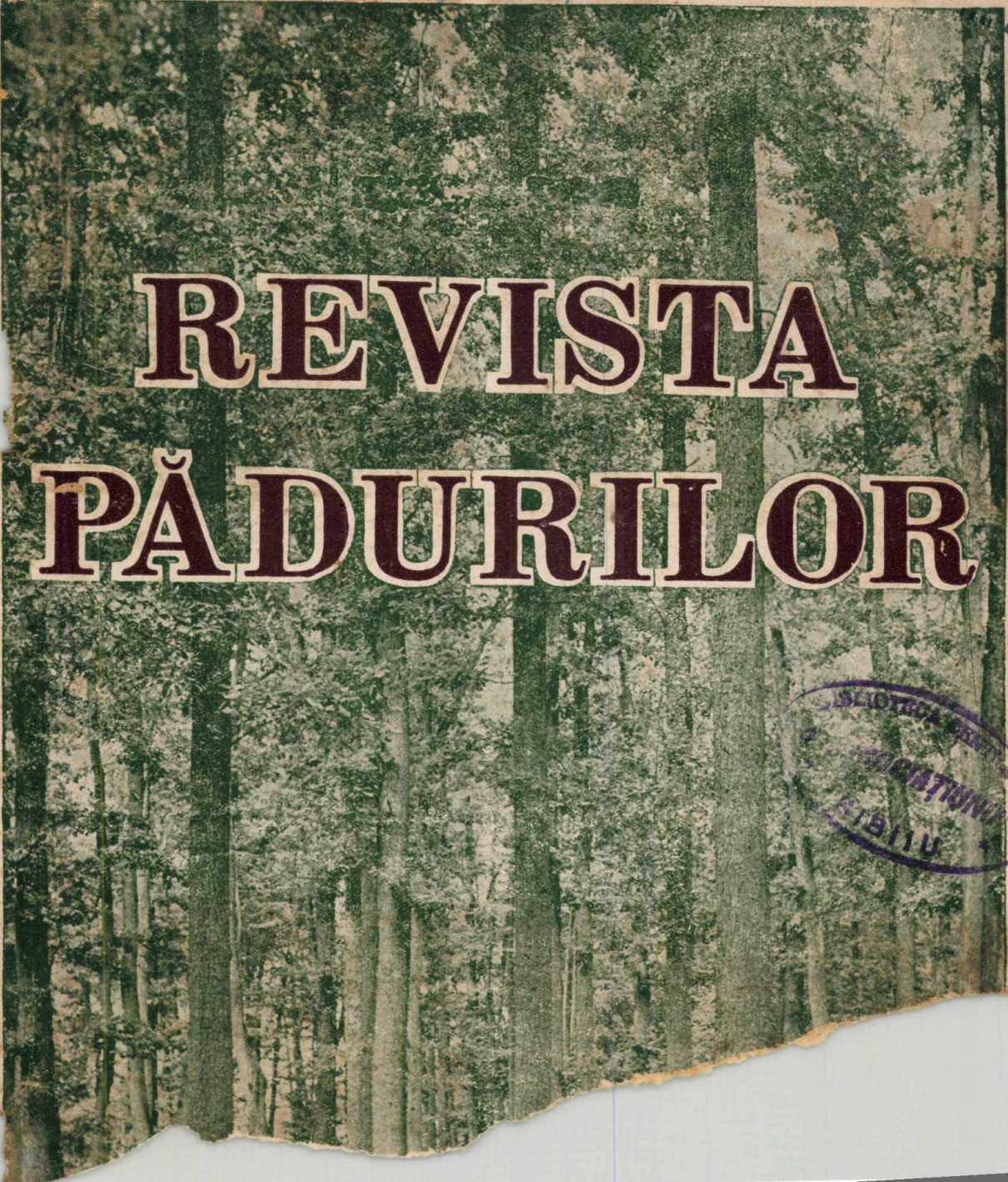

BIBLIOTECA
SIBIU

97

REVISTA PĂDURILOR

PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB

Inscrisă în Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov S. I comercială, sub No. 56/938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — București

ANUL 56, Nr. 10—12 OCTOMBRIE—DECEMBRIE 1944

SUMARUL:

Studii:

Morariu Iuliu: Asupra ecologiei și sociologiei lui Quercus pedunculiflora C. Koch. — — — — — — — — — — — — — — — — 257

Comentarii — Insemnări:

Haralamb At.: Contribuțiuni la cunoașterea florei fânețelor de munte. IV. Ciunget (Jud. Vâlcea) — — — — — — — — — 268

Pavelescu, I. M.: Câteva prelucrări loco-pădure ale lemnului de lucru de fag 271

Czech Fr.: Recomandări practice pentru aplicarea codrului cu tăieri progresive — — — — — — — — — — — — — — — — 275

Vânătoare — Pescuit:

Georgescu, C. P. Intâlniri pe căile înțelegerii — — — — — — — — 286

Cronica internă (p. 289), *Acum 50 ani* (p. 295), *Cronica cinegetică* (p. 297), *Cărți* (p. 301), *Reviste* (p. 305), *Informațiuni* (p. 308), *Necrologie* (p. 312), *Soc. „Progresul Silvic"* (p. 313), *Tabla de materii* (p. 317).

SOMMAIRE

des coupes progressives — — — — Fr. Czech

Le numérotage du plan cadastral — — — Abs. Pop

(Foto Toma).

Piaţă de experienţă I.C.E.F. (Secţia a II-a) pe muntele Susai (Moşia Regală). Arboret de molid de 43 ani provenit din plantaţie Răritură slabă de jos. (1943).

Place d'expérience I. C. E F. (2-ème Séction) sur la montagne Susai (Propriété Royale). Peuplement d'épicéa de 43 ans, réalisé par plantation. Eclaircie faible par le bas (1943).

- IUL 2005

2014

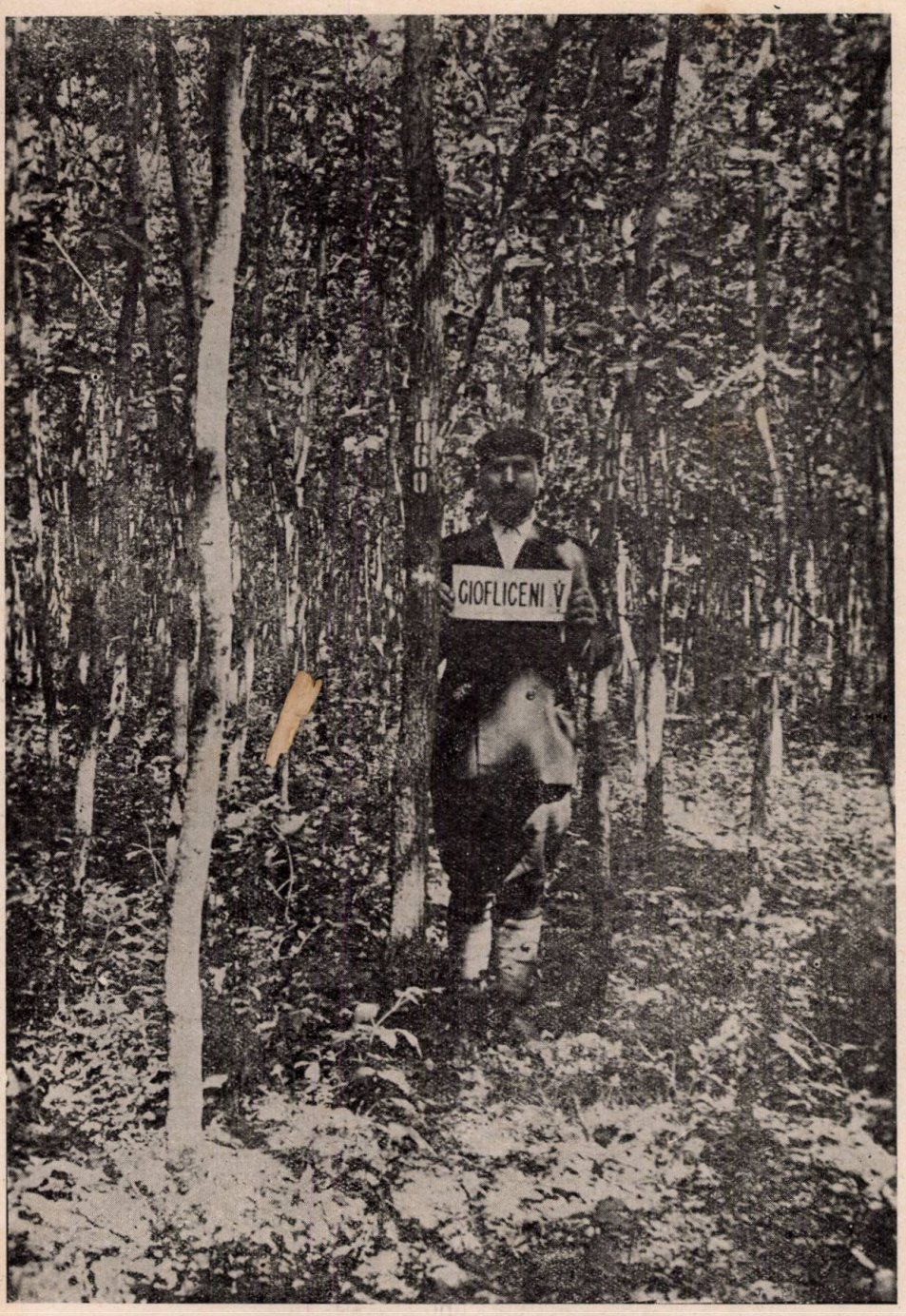

(Foto Toma).

Piață de experiență I.C.E.F. (Secția a II-a) în pădurea Ciofliceni, ocolul silvic experimental Țigănești (Ilfov). Arboret de stejar pedunculat de 30 ani provenit din semănătură. Răritură tare de sus (1943).

Place d'expérience I. C. E. F. (2-ème Séction) dans la forêt Ciofliceni, cantonnement expérimental Țigănești (Ilfov). Peuplement de chêne pédonculé de 30 ans, réalisé par semis. Eclaircie forte par la haut (1943).

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

REVISTA PĂDURILOR Anul 56. — N-rul 10—12/1944

S T U D I I

ASUPRA ECOLOGIEI ȘI SOCIOLOGIEI LUI QUERCUS PEDUNCULIFLORA C. KOCH.

de IULIU MORARIU

Descoperit recent (1), în flora țării noastre, *Quercus pedunculiflora* C. Koch, sau stejarul brumăriu cum a fost numit (10), s'a dovedit a fi mai răspândit decât se credea la început, deși încă n'a fost urmărit pe toată întinderea ce ocupă și probabil nici n'a fost identificat peste tot unde crește, nu numai la noi ci și la sud de Dunăre, în Peninsula Balcanică, unde s'a confundat adeseori cu *Quercus Robur* L. sau cu *Q. Haas* Kotschy. Mai ales n'au fost urmărite pe teren și cartografiate toate stațiunile, cu semne din cari să reiasă măsura în care ia parte la compoziția pădurilor și limitele exacte până la cari ajunge. Avem o hartă asupra arealului său și asupra răspândirii în România (9), după datele din literatura bazată pe materialele de herbar publicate până acum (vezi bibliografia 8, 9, 10, 11, 12). Prin aceasta s'au trasat liniile mari ale răspândirii sale geografice, dar ele sunt susceptibile de retușări și completări, fie în privința dominanței zonale, fie în privința prezenței.

Morfologic a fost amănunțit studiat prin cercetarea materialului de herbar din țara noastră, și înregistrată toată gama variațiunilor foliare cu un lux exuberant de amănunte, cuprinse într'un număr mare de forme.

In refacerea sau îmbunătățirea pădurilor dela limita extremă a existenței lor spre stepă, adică a pădurilor numite de antestepă, și în tendința de înlocuire aici a salcâmului cu specii autohtone, cum pe bună dreptate preconizează silvicultorii, este menit să joace un rol important după ce i-se vor cunoaște cerințele staționale. Pentru aceasta materialele existente și datele cunoscute trebuiesc completate cu cercetări și observații intensive pentru cunoașterea amănunțită a ecologiei și fitosociologiei pădurilor formate de acest stejar fie singur fie în amestec cu alte specii lemnoase.

In vara anului acesta (1944) locuind mai mult timp în comuna

39836.

Ghimpați jud. Vlașca, am întreprins mai multe explorări pe teren pentru cunoașterea vegetației și în special a pădurilor, făcând ridicări fitosociologice, recoltând materiale de herbar și însemnând date și observații [1]). In baza acestora și a notelor luate în alte părți ale Câmpiei Române, precum și în baza datelor cunoscute în literatură încercăm a schița ecologia și parțial sociologia lui *Quercus pedunculiflora.*

Asupra comportării ecologice și fitosociologice în general in cadrul întregului său areal geografic, aflăm câteva date în monografia lui Schwartz (12). Autorul afirmă că în cea mai mare parte a arealului, stejarul brumăriu pare a crește pe coaste în asociație cu alte specii ± xerofile de *Quercus* și că foarte evident suportă mai bine uscăciunea decât *Q. Robur,* iar în Armenia pronunțat continentală și în Caucazia estică se retrage mai mult în văi și colonizează locuri asemănătoare cu cele ocupate la noi de *Q. Robur.*

După Camus (3), specia de care ne ocupăm crește pe calcare, marne și trachite, asociindu-se în mare parte din pădurile ce le formează, cu cerul.

Pentru Basarabia, Borza (2), în lucrarea sa asupra fitosociologiei pădurilor basarabene constată că: „stejărișul acesta preferă râpile ori văile adânc tăiate în loesul platoului moldo-basarabean, fiind o adevărată asociație pioneră care străbate până în inima stepei. Așa sunt fragmentele de „Schluchtwald" dela Manzâr și fragmentele care le-am văzut la S de Cahul, în ținutul codrilor Tigheciului de odinioară" (p. 50). Asupra extensiunii speciei este de părere: „că spre stepă și spre Nistru sunt mult mai multe asemenea păduri, lipsite de carpin și sărace în speciile caracteristice *Querceto-Carpinetum*-ului, având caracter de luncă uscătivă" (2. p. 49). Despre starea vegetativă cu drept cuvânt constată că: „stejarul din aceste păduri dela marginea stepei se remarcă prin vigoarea sa extraordinară, prin luciul frunzelor întunecate verzi și sănătoase" (l. c.).

In lucrarea lui Enculescu (5) asupra zonelor de vegetație din România se găsește menționată vegetația lemnoasă a câtorva păduri dominate de *Quercus pedunculiflora,* din Câmpia Română și mai ales din Dobrogea, cari se pot recunoaște ușor deși este luat drept *Q. Robur.* Prezența lui reese din asocierea cu specii termofile și xerofile, a căror comportare *Quercus Robur* nu o poate suporta și deci nu se poate întovărăși cu ele.

Fitosociologicește pădurile de stejar brumăriu constituiesc o

1) Pădurile mai îndepărtate de reședință le-am putut cerceta datorită d-lui ing. silvic N. C. Petrescu, șeful Ocolului Silvic Ghimpați, care mi-a înlesnit deplasarea, fapt pentru care țin să-i aduc mulțumiri și pe această cale.

asociaţie de stejăriş numită de B o r z a (1936 l. c.) *Quercetum pedunculiflorae*. Această asociaţie se încadrează foarte bine alianţei *Quercion pubescentis-sessiliflorae*, din ordinul *Quercetalia*. Uneori însă compoziţia tovărăşiei din anumite pâlcuri prezintă combinaţii de specii în aşa fel că se poate încadra şi în alianţa vecină *Quercion Roburis-sessiliflorae*, ori se poate socoti o punte de legătură cu ea şi cu *Querceto-Carpinetum*, constituind un fel de şleau cu *Q. pedunculiflora*.

Este cea mai caracteristică, dar nu unică, asociaţie silvestră de limită spre stepă din Câmpia Română, cel puţin prin tipul ei principal, constituind pădurile numite de antestepă sau stepa cu păduri, socotită ca arena de luptă între cele două formaţiuni stepa şi pădurea şi locul de întrepătrundere reciprocă. Se poate afirma că aici pădurea tipică de stejar brumăriu este la şes pe platourile mai joase din regiunile de limită inferioară a pădurilor de stejar. Aceste păduri sunt în general rărite şi poenite aşa cum sunt descrise pădurile din stepa cu păduri, dar acest fapt este în măsură mai mică o stare primară a pădurii, fiind datorit mai ales factorilor secundari antropozoici. Aceşti factori sunt mai mulţi, să examinăm deocamdată tăierea la o vârstă tânără (25—30 de ani în regimul de crâng simplu), păscutul şi cositul. Tăierea rasă în serii consecutive şi la intervale relativ mici duce la o epuizare a puterii de lăstărire şi la uscarea teşiturei (cioatei) şi a rădăcinii. Se întâlnesc adeseori astfel de uscături, prin cari se lărgesc golurile dintre copaci. Fenomenul este destul de frecvent în pădurile de stejar dela şes, fiind remarcat şi în cerete de C. C. G e o r g e s c u (7), împreună cu alte consecinţe ale rărişului în pădure, ca formarea timpurie de ritidom şi mai ales ramificarea abundentă la o mică înălţime dela suprafaţa pământului. Ramificarea tulpinei aproape de bază este obişnuită şi generală la arborii care cresc singuratici sau rari, din cauza lipsei de concurenţă pentru lumină, care în masiv vine de sus iar în rariştі scaldă indivizii aproape din toate părţile. Ramificarea aceasta cu crengi întinse ca o umbrelă cu mai multe straturi dă naştere la o coroană largă, ca o claie, ce prin tendinţa de a umbri cât mai mult din suprafaţă, creiază un microclimat favorabil, împiedicând uscarea excesivă a solului prin evaporare şi împiedicarea penetraţiei gramineelor stepei. Este deci un factor de luptă socială al speciilor din pădurile dela marginea stepei, contra invaziei elementelor stepice pioniere.

Tăierea pădurilor tinere, concomitent cu păşunatul în păduri, altă dată liber şi practicat cu intensitate şi în lăstăriş, precum şi cu cositul, prin cari se nimicesc puieţii tineri crescuţi din sămânţă au avut drept consecinţă rărirea pădurii. In aceste rariştі şi luminişuri, pe solul devenit compact, a năpădit vegetaţia ierboasă, multe specii

ierbacee ale stepei vecine s'au înfiltrat aici, găsindu-şi un bun refugiu în faţa expansiunii culturilor. Unde aceşti factori au activat cu mai mică intensitate se întâlnesc încă păduri ce păstrează porţiuni importante, compacte şi dese, sau cu un strat arbustiv foarte bine desvoltat, încât abia se poate străbate prin ele, ca în pădurea Comoara (Vlaşca).

Răspândirea asociaţiei *Quercetum pedunculiflorae* se poate urmări destul de bine pe marginea stepei climatice a Bărăganului şi Burnasului ca o cingătoare întreruptă de culturile cari au desmoştenit pădurea de domeniul ei primordial de expansiune. Dacă ne-am putea întoarce în neolitic, sau dacă pădurea şi-ar fi conservat întinderea din acel timp, brâul pădurilor de stejar brumăriu ar fi continuu pe marginea dinspre N şi V a stepei, fără a constitui o linie regulată. In regiunea dintre Ploeşti şi Buzău, unde stepa înaintează până la poalele dealurilor şi chiar pe versanţii lor sudici, pare a lipsi. Doar în regiunea Râmnicului-Sărat şi la S de Buzău se mai află câte o insulă, dar pădurile în cari cantonează se dispun ca nişte benzi ce traversează stepa, ţinându-se de cursul apelor (Călmăţui, Ialomiţa, Buzău?). Cercetând harta solurilor, editată de Institutul Geologic al României, constatăm că aici se află o fâşie de cernoziom propriuzis, solul cel mai caracteristic stepei. La S de zona cernoziomului se află insulele pomenite de *Quercus pedunculiflora*. La N de ea însă până acum nu se cunoaşte, deşi ne-am fi aşteptat să apară.

Asupra raporturilor succesioniste cu celelalte specii, cu cari se întâlneşte în câmpie, până la cunoaşterea amănunţită a staţiunilor colonizate de asociaţie şi a ecologiei sale atât de aici, cât şi din Dobrogea şi din Moldova, ne vom referi la comportarea ei în Basarabia paralelizând faptele. Pentru această provincie F l o r o v (6), în baza studiului fitosociologic al lui B o r z a şi a cercetărilor pedologice proprii, stabileşte relaţiunile dinamogenetice succesioniste ale solului, ale pădurii şi raportul dintre ele. F l o r o v constată că solul primar al stepei, cernoziomul, pe măsură ce este invadat de pădure, este transformat prin o serie continuă de procese de degradare, din care stabileşte şase etape (în cinci stadii) principale până la podzol inclusiv, după durata timpului de acţiune. Fiecărui stadiu îi corespunde o anumită asociaţie sau dominanţa unei specii în pădure, ele succedându-se pe măsură ce procesele pedoclimatice realizează stadiul respectiv de evoluţie în sol. Ordinea succesiunii arborescente este următoarea: 1. *Quercus pubescens* formează asociaţia pionieră în stepă, pe cernoziom; 2. *Quercus pubescens* şi *Cotinus coggygria*; 3. *Quercus pedunculiflora*; 4. *Quercus sessiliflora*; 5. *Carpinus betulus*; 6. *Fagus silvatica*. Intre *Quercus sessiliflora* şi *Fagus silvatica* bănuim că se mai intercalează şi *Quercus Robur*.

După răspândirea solurilor ne-am aștepta, consecvent acestei chei de succesiune a speciilor lemnoase, ca în Câmpia Română să nu aflăm *Quercus pubescens* ori să apară numai în tovărășia lui *Cotinus coggygria* sau numai lângă banda de cernoziom. In realitate îl întâlnim în tovărășie cu *Quercus Cerris, Quercus Frainetto,* și adeseori cu *Quercus pedunculiflora.* Se mai întâmplă ca păduri pure de *Quercus pedunculiflora* să apară pe marginea stepei actuale (Comoara, Guțu, Ruica-Buciumeni, Vadu-Anei, Lehliu etc.), iar *Quercus pubescens* să apară mai spre interiorul regiunii păduroase (Manafu, Albele, Teșila, Băneasa-Vlașca). Mai mult, spre stepă unde proporția de stejar brumăriu crește, tufa râioasă manifestă vădite semne de stare vegetativă rea.

Specia *Quercus pedunculiflora* C. Koch ca înrudire genetică este foarte apropiată de *Quercus Robur* L. [1]) din care probabil și descinde printr'o adaptare teromiflă și xerofilă, constând într'un ritidom mai bogat și format de timpuriu, frunză mai groasă, de coloare verde închisă pe fața superioară, părozitatea bogată a feței inferioare, precum și așezarea lor în dungă față de razele soarelui prin răsucirea pețiolului, în timpul arșiței puternice a zilelor de vară. Aceste caractere i-au permis să constitue cea mai înaintată asociație silvatică spre stepă. Locurile preferate sunt platourile joase sau cu ușoare depresiuni, cu solul de coloare neagră sau ușor cenușie, oarecum argilos, dar bogat și fertil pentru culturile agricole. Acest sol este un cernoziom ciocolat, sau cernoziom cu un grad nu mare de podzolire și se deosebește esențial de solul ocupat de asociația vecină topologic și fitosociologic alcătuită de *Quercus Cerris* și *Quercus Frainetto,* acesta fiind întotdeauna un sol brun-roșcat de pădure sau un sol puternic podzolit. Solul pădurilor de *Quercus pedunculiflora* conține, după Chiriță (4), mult humus, dela 7—10% în stratul superior până la 10 cm. adâncime și dela 3—5% în stratele următoare dela 10—40 cm adâncime și în general un conținut de humus mai mare în întreg profilul până la 80 de cm adâncime. Datorită conținutului urcat de humus este mai puțin compact, deși este mai argilos având o proporție mai mare de particule fine în stratul superficial și în cel mijlociu (până la 40 de cm adâncime). Deasemeni are

1) Se deosebește ușor de *Quercus Robur* prin frunzele evident pâslos păroase pe fața inferioară și cenușiu glauc (fumuriu, brumăriu, albăstrui), prin lobii frunzei aproape perpendiculari față de nervura principală, prin pedunculul lung al fructului, prin ghibozități și un toment păros ce poartă pe solzii cupulei. Solzii mugurelui fiind ciliați pe margine iarăși sunt un caracter distinctiv dar nu cu valoare absolută. Uneori, unde se întâlnesc cele două specii, totuși este mai greu de deosebit prin faptul că apar forme cu frunze glabre și cu caractere intermediare.

mai multe baze de schimb şi un grad de saturaţie mai mare decât solul asociaţiei de cer şi gârniţă.

Ca asociaţie, după observaţiile adunate pe teren din Câmpia Română, se pot deosebi trei tipuri, a căror valoare din punct de vedere al sistematicei fitosociologice rămâne să fie precizată mai târziu, prin intensificarea şi extinderea cercetărilor. Deocamdată să le numim în sens nedeterminat tovărăşii, sau arborete, putând să aibă valoare de asociaţii sau subasociaţii.

1. Primul tip de asociaţie al pădurilor de *Quercus pedunculiflora* se poate numi *Quercetum pedunculiflorae tipicum*, găsindu-se pe platouri ca pădure termofilă şi xerofilă de limită. Din aceste locuri emgirează în vâlcelele ce străbat pădurile, în padinele şi depresiunile lor caşi pe pantele (coastele) dintre lunci şi platouri când acestea au o expoziţie generală sudică. Ca pădure primară (de climax, dacă într'adevăr constitue o asociaţie de climax), aici trebue căutată, iar în interiorul pădurilor de alte specii de *Quercus* este: ori infiltraţie mai recentă ori apariţie relictară. Deşi în vâlcele, din cauza umezelii mai mari şi a apei freatice mai aproape de suprafaţă, are creşteri în înălţime mai mari şi mai repezi.

Este tipică, această asociaţie, după caracterele compoziţiei sale floristice şi după comportarea ecologică a speciei dătătoare de ton adică a stejarului brumăriu şi anume: a) Pădurea este masivă, uniformă şi în stratul arborescent alcătuită aproape exclusiv din *Quercus pedunculiflora*. Extrem de rare sunt exemplarele de alte specii şi acelea de obicei tovarăşe ale pădurilor de foioase cari nici odată nu ajung să constituie masiv (părul, ulmul, arţarul tătăresc etc.) şi întotdeauna sunt depăşite în creştere de stejar; b) Arborii au creştere relativă foarte viguroasă, remarcabilă prin grosimea trunchiului, lărgimea coroanei şi aspectul general plin de vitalitate al frunzelor, cu toate că creşterea generală şi mai ales în înălţime este mai redusă decât în vâlcele; c) Prosperitatea plină de exuberanţă vitală se manifestă şi în fructificarea timpurie, în tinereţe (în regimul de crâng simplu cu revoluţii de 25—30 de ani), începând uneori chiar dela 10—15 ani. Aproape în fiecare an fructifică câte puţin, iar în unii ani mai abundent; d) Regenerarea se face bine şi prin lăstărire dar se face şi prin sămânţă, întâlnindu-se adeseori puieţi prin stratul arbustiv, afară de rariştile poenite şi năpădite de graminee cari formează pajişti, fâneţe, cu caracter stepic şi se cosesc.

Speciile lemnoase cari intră în structura socială a tovărăşiei alcătuind stratul arborescent şi arbustiv sunt: *Quercus pedunculiflora* (dominant), *Ulmus foliacea, Acer tataricum, Crataegus monogyna, Rhamnus cathartica, Evonymus europaeus Ligustrum vulgare, Prunus spinosa* var. *dasyphylla*, iar uneori *Pirus nivalis* (în pădurea

Guțu lângă Giurgiu), *Prunus fruticosa* și *Prunus cerasifera*. Păduri aparținând acestui tip de asociație sunt Comoara, Guțu (Vlașca) și Vadu Anei (Ilfov).

2. Al doilea tip, după amestecul cel mai frecvent al speciilor se poate numi *Quercetum pedunculiflorae Cerretosum*. Se întâlnește ca inclusiuni sau infiltrații în vâlcelele sau în depresiunile pădurilor de cer și gârniță din zona numită a antestepei. Aceste locuri sunt lipsite de apă afară de timpul topirii zăpezilor și al ploilor abundente sau torențiale. Un teren colonizat adesea de acest tip este pe coastele însorite, cu expoziție generală sudică, ale luncilor formate de apele mai mari ce străbat câmpia. Mai bine se desvoltă acest tip de asociație în vâlcelele largi și în coturile lor ca niște amfiteatre. In părțile centrale ale vâlcelelor și padinilor mai adânci nu cresc plante lemnoase ci numai o vegetație de margini de mlaștini sau de bălți cu secare periodică și cu solul puternic podzolit secundar. Se pare că prin vâlcele migrează în depresiunile pădurilor de cer și gârniță sau dacă ținem seama de ordinea succesiunilor în legătură cu degradarea solului, preconizate de F l o r o v, aici se retrage stejarul brumăriu strâmtorat de cer și gârniță. Solul vâlcelelor este aluvionar și eluvionat pe fund, podzolit pe pante, iar al padinilor cu remarcabilă podzolire secundară. Se știe că solul pădurilor de cer și gârniță este sau podzol sau sol brun-roșcat de pădure, de aceia în depresiuni stejarul brumăriu se află mai mult singur, iar pe pante mai mult în amestec cu cer și gârniță. In timpul verii vâlcelele se încălzesc mai puternic decât locurile mai ridicate din jur (platoul) și iarna probabil climatul local este mai dulce din cauza adăpostului față de vânturile ce suflă nestingherite în loc deschis.

In compunerea socială a acestui tip întâlnim următoarele specii lemnoase *Quercus pedunculiflora, Q. Cerris, Q. Frainetto, Q. pubescens, Pirus piraster, Crataegus monogyna, C. pentagyna, Prunus spinosa* var. *dasyphylla, Prunus fruticosa, Rosa gallica,* și uneori *Cotinus coggygria, Fraxinus excelsior, Corylus avellana* (Slătioare-Vlașca). Acest tip de asociație se află în următoarele păduri, în unele numai fragmentar : Teșila, Manafu, Albele, Bălășcuța, Zevestreni, Letca Veche, Slătioare, Cioflecu-Copaciu, Ghimpați.

3. Tipul al treilea *Quercetum pedunculiflorae geticum*, se află în unele păduri de depresiune, din jurul Bucureștilor și probabil mai departe în zona situată între direcțiile cardinale N și E, probabil și la S în regiunea Comanei. Tovărășia aceasta, un fel de șleau cu stejar brumăriu, se află pe soluri de depresiuni largi, pe podzoluri cu o evoluție mai înaintată, așa de pildă în pădurea Băneasa (Ilfov).

Alcătuirea fitosociologică a acestui tip de asociație cuprinde un

număr mare de specii lemnoase, dintre cari mai obișnuite sunt: *Quercus pedunculiflora, Ulmus foliacea,* (poate și *U. montana), Carpinus betulus, Fraxinus excelsior, Tilia tomentosa, T. cordata, Acer campestre, A. tataricum, Staphylea pinnata, Cornus sanguinea, C. mas, Corylus avellana, Crataegus monogyna, C. pentagyna, Evonymus europeus, E. verrucosus, A. platanoides, Ligustrum vulgare, Sorbus torminalis.* Se vede că *Quercetum pedunculiflorae-geticum* tinde spre șleaul cu *Quercus Robur,* cu care în studiul pădurilor nu odată a fost confundat. Situat în interiorul unor păduri de foioase mai mezofile acest tip ar reprezenta în sens dinamic (și pedologic) o asociație relictă și probabil pe cale a fi înlocuită de speciile cari o invadează.

Se vede bine că tipul întâi și al doilea se încadrează perfect în alianța *Quercion pubescentis-sessiliflorae,* pe când al treilea înclină mai mult spre *Quercion Roburis-sessiliflorae* și are caractere de trecere spre *Querceto-Carpinetum.* Tipul al doilea face legătură și cu asociația de *Quercus Cerris-Quercus Frainetto.*

(Clișeu N. A. Constantinescu).

Stejar brumăriu în amestec cu stejar pufos pe pășunea com. Lipar-Dolj în apropiere de apa Dămățuiului, pe loess nisipo-argilos.

Trebuie remarcat că această prezentare sumară a tipurilor de asociație de stejar brumăriu în baza compoziției stratelor lemnoase din păduri este incompletă. Vegetația stratului ierbos face parte integrantă din asociație, cu toate aspectele de sezon, indicând o anumită ecologie sau anumite caractere statice și dinamice ale asociației. Deși în notele de pe teren posedam astfel de însemnări, neavând aspectele

de sezon toate, până la completarea lor și extinderea cercetărilor, am preferat a da o schiță simplificată și mai ușoară a asociației, ce se poate pune de acord și cu tipologia silvică a pădurilor.

Din punct de vedere silvicultural practic dacă vrem să scoatem un învățământ, trebuie să spunem cu silvicultorii luminați: în plantări și ameliorări să urmăm căile pe care ni le arată natura, să o ajutăm și să o corectăm, dacă se poate, ținând seama tot de indicațiile ei. Pentru a arăta ce e bine și ce nu, voi da exemple.

In pădurea Ghimpați se află o plantație de *Quercus Robur* pe sol care ne indică, de altfel ca însăși pădurea, imperiul cerului și al gârniței. Plantația nu merge bine, fiind și prea rară, arborii sunt crăcănoși, cu trunchiurile scunde și pline de licheni, cu creștere înceată și frunzele palide. Pe vremea când s'a făcut plantația nu se cunoștea în flora nosatră *Quercus pedunculiflora* și dacă s'au întâlnit prin pădure, pe lângă padini, exemplare din această specie s'a crezut că sunt de *Quercus Robur* și s'au dedus probabil că ar putea trăi. Pe solul acesta brun-roșcat, mai ales, și în starea de uscăciune ce o prezintă, afară de cer și gârniță alte specii, chiar salcâmul, duce o existență grea și mizeră. Alt exmplu: în pădurea Comoara s'a semănat de mai mulți ani ghindă de *Quercus pedunculiflora* și *Q. Robur*. Dela distanță se remarcă faptul că celui dintâi îi merge bine, iar celui de al doilea rău, nesuportând uscăciunea. Mai recent s'a semănat ghindă de stejar brumăriu chiar din această pădure. Prin faptul că merge bine având o creștere bună e o dovadă că se pot împăduri toate poienile și rariștile pădurii cu această specie. O plantație de frasin din pădure duce o existență grea și probabil nu pentru timp îndelungat.

In general, ținând seama de ecologia stejarului brumăriu, se poate planta la șes în zona arealului său peste tot, afară de platourile cu sol brun-roșcat, în vâlcele pe pantele lor, pe coastele însorite ale văilor și pe lângă padini în pădurile de cer și gârniță, pe locurile cu soluri negricicase.

Ținând seama de problemele ce se pun în legătură cu protecția naturii, după cât știu nu avem o rezervație științifică de *Quercus pedunculiflora*, ceeace este o lacună. O serie de probleme ar trebui lămurite în legătură cu ecologia, biologia, fenologia și sociologia pădurilor de stejar brumăriu. Se cere ca acestea să se facă într'o pădure netulburată de tăieri, cosit sau păscut și bineînțeles situată într'un loc ușor accesibil. Ea mai trebuie să fie, condiție esențială, ferită de influențe secundare zoo-antropogene, bine conservată și caracteristică. După cât cunosc, din cele văzute până acum, pădurea Comoara (Padina Turcului) pare a întruni mai bine aceste însușiri și s'ar putea propune ca rezervație științifică.

BIBLIOGRAFIE

1. *Borza, Al.:* Quercus pedunculiflora, un nou stejar pentru România. Bul. Grăd. Bot. şi Muz. Univ. Cluj, XVI (1936) p. 55—62.
2. *Borza, Al.:* Cercetări asupra fitosociologiei pădurilor basarabene. (Phytosociological studies on the forets of Basarabia). Bul. Grăd. Bot. şi Muz. Univ. Cluj, XVII, 1—2, p. 1—85.
3. *Camus, A.:* Les Chênes t. II. Paris 1938—39.
4. *Chiriţă, C. D.:* Studiul solurilor forestiere după tipurile naturale de arborete. Ex. An. ICEF, vol. IV (1938) pg. 1—27.
5. *Enculescu, P.:* Zonele de vegetaţie lemnoasă din România. Mem. Inst. Geol. Rom. Bucureşti 1923.
6. *Florov, N.:* Die Waldsteppe von Standpunkt der Bodenkunde .Bul. Grăd. Bot. şi Muz. Univ. Cluj, XX (1941), 3—4, p. 141—171.
7. *Georgescu, C. C.:* Ceretele ca tip de pădure. Rev. Păd. 53, 8—9, p. 444—457; 10—11, p. 505—518.
8. *Georgescu, C. C.* et *Cretzoiu, P.:* Consideraţiuni sistematice asupra speciei Quercus pedunculiflora C. Koch în România. An. ICEF, VII (1941) p. 3—37.
9. *Georgescu, C. C., Cretzoiu, P., Lupe, I.:* Zur Kenntniss der Eichenformen des Bezirks Vlasca in der Walachei. Ex. Bul. Techn. Hochschule Bucarest XIII (1942) Hft. 1—2, p. 91—93.
10. *Georgescu, C. C., Lupe, I., Cretzoiu, P.:* Răspândirea stejarului brumăriu (Quercus pedunculiflora C. Koch). An. ICEF VIII (1942) p. 165—172.
11. *Georgescu, C. C., Morariu, I., Cretzoiu, P.:* Noi contribuţiuni la sistematica speciei Quercus pedunculiflora C. Koch, în România. Rev. Păd. 58 (1943), 7—8, p. 293—300.
12. *Schwartz, O.:* Monographie der Eichen Europas und des Mittelmeergebietes. Rep. Spec. nov. reg. veg. Berlin 1937. S. 111—115.

Sur l'écologie et la sociologie du Quercus pedunculiflora C. Koch.

Sur l'écologie du *Quercus pedunculiflora* en général et dans notre pays on possède quelques données positives, lesquelles ont permi de rédiger une carte. Chez nous, à la limite septentrionale de son aire, cette éspèce présente plusieurs formes (voir la bibliographie).

Puisqu'en Roumanie, jusqu'il y a quelques années, l'éspèce a été confondue avec *Q. robur L.*, nos données sur son écologie et sa sociologie sont peu nombreuses et disparates. Dans le travail de Camus sur les espèces de Quercus, ainsi que dans celui de Schwartz, il y en a quelques observations. Borza, dans son étude sur les forêts de Bassarabie, décrit, entr'autres, une association formée par ce chêne, qu'il a dénommé *Quercetum pedunculiflorae* (1936).

D'après les recherches de l'auteur du présent travail, concernant la manière dont se comporte cette éspèce dans la Plaine Roumaine où elle a été poursuivi en plusieurs forêts quant à l'évolution du sol, — d'accord avec Florov (1941) — il trouve trois types d'association.

Le principal type constitue une des plus caractéristiques associations de la dite avant-steppe ou la steppe aux forêts. A sa limite vers la steppe, la forêt colonise les sols noirs formés par des tchernosioms ou par des tchernosioms

dégradés. Au contraire, en Bassarabie — d'après Florov — à la limite vers l'avant-steppe il y a des forêts de *Quercus pubescens* W. en état pur ou associé au *Cotinus Coggygria* Mill.

Chez nous, *Quercus pedunculiflora* se trouve en bon état de végétation, réalisant des forêts dont leurs grosseurs devienent remarcables en peu de temps, tandis que les hauteurs restent un peu réduites. Les massifs sont éclairés. La large couronne de l'arbre, due à sa forte ramification, déterminée par la sécheresse et la grande luminosité de la plaine, constitue un facteur de résistance et de lutte sociologique contre les infiltrations des élements herbacés steppiques. C'est à ces influences antropozoogénes qu'on doit l'état clairiérée de ces forêts.

L'auteur a dénommé ce principal type, *Quercetum pedunculiflorae typicum*. On le rencontre à la limite actuelle des forêts vers les steppes de Bărăgan et de Burnas. Dans cette association on rencontre les suivantes éspèces ligneuses: *Quercus pedunculiflora* (dominant), *Ulmus foliacea*, *Pyrus Pyraster*, *Acer tataricum*, *Crataegus monogyna*, *Rhamnus cathartica*, *Euonymus europaeus*, *Ligustrum vulgare*, *Prunus spinosa var. dasyphylla* et moins fréquents *Malus pumila*, *Pyrus nivalis*, *Prunus Padus*, *P. cerasifera*, *P. fruticosa*.

Le deuxième type — *Quercetum pedunculiflorae ceretosum* — occupe les vallons, les dépressions et les pantes ensoleillées des vallées des rivières existantes dans la plaine, endroits occupés par *Quercus Cerris* et *Quercus Frainetto*. Autour des dépressions humides, cette association se trouve seulement fragmentaire. Les sols y sont, en général, des podsols. Fréquemment, dans la formation de cette association, en dehors de *Quercus pedunculiflora*, qui est très répendu, en trouve: *Quercus Cerris*, *Q. Frainetto*, *Q. pubescens*, *Pyrus Pyraster*, *Crataegus monogyna*, *C. pentagyna*, *Prunus spinosa var. dasyphylla*, *Prunus fruticosa*, *Rosa gallica* et quelquefois *Cotinus Coggygria*, *Fraxinus excelsior*, *Corylus Avellana*.

C'est le troisième type — *Quercetum pedunculiflorae geticum* — qui est le plus riche en éspèces. Celui-ci se trouve vers l'intérieur des forêts de feuillus, en larges dépressions, sur des podsols. Ici *Q. pedunculiflora* est moins fréquent, comparé à d'autres éspèces qui tendent le remplacer, soit: *Ulmus foliacea*, (peut être aussi *U. montana*), *Carpinus Betulus*, *Fraxinus excelsior*, *Tilia tomentosa*, *T. cordata*, *Acer campestre*, *A. tataricum*, *Cornus sanguinea*, *C. mas*, *Staphylea pinnata*, *Corylus Avellana*, *Crataegus monogyna*, *C. pentagyna*, *Euonymus europaeus*, *E. verrucosus*, *Ligustrum vulgare*.

Ce type d'association est, au point de vue dynamique et pédologique, le plus évolué dans les forêts de *Q. pedunculiflora*, ayant une apparence de relique et représentant le dernier stade dans la lutte portée par les autres éspèces ligneuses d'infiltration de se substituer au chêne. Par sa composition, ce type se rapproche beaucoup de l'alliance *Quercion Roburis sessiliflorae*, offrant aussi des caractères de transition vers *Querceto-Carpinetum*.

GH. PANĂ: USCAREA ARTIFICIALĂ A LEMNULUI

Bucureşti, 1944; 103 pag., 1000 lei.

(A se adresa la Soc. Progresul Silvic).

COMENTARII — ÎNSEMNĂRI

CONTRIBUȚIUNI LA CUNOAȘTEREA FLOREI FÂNEȚELOR DE MUNTE

VI. CIUNGET (JUD. VÂLCEA)

de Ing. AT. HARALAMB

Munții dintre Jiu și Olt închid în mijlocul lor marea vale longitudinală a Lotrului, care merge dela Vest spre Est, pentru a se vărsa în Olt, la Brezoi. Lung. de 80 Km, Lotrul drenează o mare întindere de munți, atât prin valea sa principală, cât și prin văile afluente, printre care se remarcă în special Latorița, pe partea sa dreaptă. Lungă de cca. 32 Km, valea Latoriței se află la Sud de Lotru, mergând paralel cu acesta, tot dela Vest spre Est, avându-și obârșia în imediata vecinătate a isvoarelor Lotrului, adică în spatele masivului muntos al Parângului. La rândul ei, Latorița primește, cam în același loc, mai înainte cu 7 Km de o se vărsa în Lotru, apele a doi afluenți mai de seamă: Repedea pe dreapta și Rudăreasa pe stânga. La punctul de confluență al celor doi tributari ai Latoriței, se află satul Ciunget, care altitudinal privit, reprezintă — împreună cu satul Voineasa pe Lotru — ultimile așezări permanente ale omului în cuprinsul acestui bazin. Satul Ciunget se găsește la 500—550 m altitudine, culmile cele mai înalte de munți din jur atingând maximum 2000 m altitudine. Pentru comparație, precizăm că localitatea Brezoi la vărsarea Lotrului în Olt se găsește la 280 m altitudine. Valea Latoriței este complect împădurită, excepție făcând doar zonele alpine ale munților respectivi, precum și versanții însoriți ai munților din jurul satului Ciunget, despăduriți de om pentru a creia locuri de fânețe și pășuni pentru vite.

Unul dintre punctele despădurite din acest loc este și botul muntelui separator dintre Latorița și Rudăreasa, cu o expoziție estică, sud-estică și nord-vestică, unde se găsesc o parte din fânețele satului.

Porțiunea de fâneață, din care am recoltat materialul care formează obiectul rândurilor de față, se găsește pe acest bot de munte, imediat deasupra celei mai înalte părți (550 m) a satului Ciunget. Creiate prin defrișarea pădurii de fag, fânețele de pe acest munte

se găsesc pe un sol bogat și suficient de profund, format pe șisturi cristaline. Intinderea fâneței cercetată a avut o suprafață de cca 10 ha, terenul fiind bine curățat de vegetația lemnoasă anterioară. Eroziuni nu sunt. Altitudinea porțiunii parcursă este cuprinsă între 550 m și 700 m. La data de 23 Iunie 1943 când am recoltat materialul, fâneața era destul de deasă, însă măruntă, din lipsă de căldură suficientă, deși umezeală a avut din belșug.

Dăm. mai jos lista plantelor găsite la data recoltării:

Familia Graminaceae.
- Anthoxanthum odoratum L.
- Agrostis alba L.
- Poa pratensis L.
- Festuca sulcata (Hack.) Nym.
- Festuca rubra L.
- Bromus racemosus L.

Fam. Juncaceae
- Luzula nemorosa (Poll.) E. Mey.
- Luzula silvatica (Huds.) Gaud.

Fam. Orchidaceae
- Orchis coriophora L.

Fam. Polygonaceae
- Rumex acetosella L.
- Rumex acetosa L.

Fam. Caryophyllaceae
- Silene nutans L.
- Dianthus giganteiformis Borb.
- Stellaria graminea L.
- Cerastium arvense L.
- Minuartia setacea (Thuill.) Hay.

Fam. Ranunculaceae
- Ranunculus acer L.

Fam. Cruciferae Juss.
- Roripa pyrenaica (L.) Spach.
- Alyssum desertorum Stapf.

Fam. Rosaceae
- Potentilla argentea L.
- Rosa canina L.

Fam. Leguminosae
- Genista tinctoria L.
- Genista ovata W. K.
- Medicago lupulina L.
- Trifolium dubium Sibth.

Trifolium repens L.
Trifolium pratense L.
Anthyllis vulneraria L.
Coronilla varia L.

Fam. Polygalaceae
Polygala comosa Schk.

Fam. Cistaceae
Helianthemum nummularium (L.) Dun.

Fam. Violaceae
Viola tricolor L.

Fam. Umbelliferae
Carum carvi L.

Fam. Borraginaceae
Myosotis suaveolens W. K.
Echium vulgare L.

Fam. Labiatae
Teucrium chamaedrys L.
Prunella vulgaris L.
Melittis melissophyllum L.
Salvia verticillata L.

Fam. Scrophulariaceae
Veronica Jacquini Baumg.
Alectorolophus major (Ehrh). Rchb.

Fam. Plantaginaceae
Plantago media L.

Fam. Rubiaceae
Galium verrum L.
Galium cruciata (L.) Scop.

Fam. Valerianaceae D. C.
Valerianella rimosa Bast.

Fam. Dipsaceae
Knautia arvensis (L.) Coult.
Scabiosa ochroleuca L.

Fam. Campanulaceae
Campanula patula L.

Fam. Compositae
Erigeron acer L.
Anthemis austriaca Jacq.
Achillea sp.
Chrysanthemum leucanthemum L.
Leontodon hispidus L.

In total deci un număr de 53 plante, dintre cari, gramineele

sunt dominante pe cea mai mare parte din întindere, iar in unele puncte şi Chrysanthemum leucanthemum L. şi Anthemis austriaca Jacq. Pătlagina (Plantago media L.) la rândul ei, se găseşte cam peste tot locul, în număr destul de mare.

Contriubtions à l'étude de la flore des prairies de montagne.

Relevée prise d'une prairie à Ciunget (dép. Vâlcea), village situé dans la haute vallée de la rivière Lotru en Petite Valachie.

CÂTEVA PRELUCRĂRI LOCO-PĂDURE ALE LEMNULUI DE LUCRU DE FAG

de Ing. I. M. PAVELESCU
dela Ocolul silvic experimental Mihăeşti

I. **Lopeţi de lemn.**

Manipularea dificilă, păstrarea limitată a lemnului de lucru de fag exploatat, foarte adesea, greutăţile de apropiere şi scoatere la căile de comunicaţii, şi destul de obişnuit, chiar lipsa de cunoaştere a posibilităţilor de valorificarea acestui lemn şi altfel decât ca lemn de foc, au făcut şi fac toate aceste împrejurări, ca în exploatările pădurilor noastre de fag să nu se atingă decât procente neînsemnate când este vorba de lemnul de lucru.

Lemnul de lucru de fag se caută puţin astăzi, sau nu se plăteşte, ar putea fi răspunsul unora.

Inlăturarea sau reducerea cât mai mult a greutăţilor de mai sus, pe de altă parte, este răspunsul celor care văd interesul unei economii naţionale şi care nu s'au deprins să judece lucrurile prin prizma crizelor, chiar când acestea sunt mai persistente.

Un fapt trebue să rămână valabil pentru noi: tăem păduri bătrâne în care se găseşte lemn de lucru şi tăem păduri încă destul de uşor accesibile.

Războiul ne-a obligat şi ne obligă încă la sacrificii; am ajuns să tăem în foarte multe părţi posibilităţile anilor 1946/47 şi 1947/48. Ce-ar fi, şi mai ales ce-ar fi fost, dacă în acest proces al anticipărilor, s'ar fi impus ca posibilităţile să fie astfel realizate, încât să se tae numai arboretele în care lemnul de lucru, lemnul de calitate, se află

decât în cantităţi minime, atât timp cât nu este asigurată valorificarea acestuia ca atare în cantităţi mai mari!?

Din punct de vedere cultural: neînsemnate prejudicii, dacă ar fi fost; din punct de vedere technic: nici-o dificultate, care să fie întrecut pe cele rezolvate deja.

Pentru economia naţională însă, acest punct de vedere ar fi condus la rezerve însemnate de arborete cu lemnul de lucru atât de necesar mâine, în locul arboretelor calitativ slabe de care dispunem în pădurile noastre.

Dacă oricum prin exploatări rezultă lemnul de lucru, cu mijloace şi muncă locală, când există şi grije şi răspundere de gospodar pentru economia generală, naţională, nu se poate să nu se găsească o remediere!

Când fagul nu poate fi trimis la o fabrică pentru furnir sau cherestea ca lemn de calitatea specială sau calitatea a I-a, când fasonarea lui în traverse pentru calea ferată nu este cu putinţă, fie că sunt greutăţi de scoatere de neînvins, sau lemnul are grosimi prea mari şi deci improprii acestei industrializări, să se caute prelucrarea acestui lemn în alte produse de care avem totuşi nevoe şi care se pot, fapt de mare valoare, odată fasonate, păstra în depozite fără nici-un pericol de depreciere technică sau economică.

Fasonarea lemnului de lucru de fag în lopeţi, în coade de lopeţi (de fer), în coade de sape, (de topor şi târnăcop mai puţin, acestea cerându-se în deosebi de carpen), în coporîi (pentru coase), în doage, în obezi, etc. ridică procentul lemnului de lucru de fag din exploatările noastre, ridică valoarea pădurilor exploatate şi industriile respective prilejuesc câştiguri însemnate pentru populaţia locală.

Pentru lămuriri şi documentare, însemnăm mai departe câteva din datele practice şi din technica câtorva prelucrări din acestea.

Lopeţi de lemn. Dimensiuni, caracteristici.

Lopeţi de lemn: folosite la manipularea cerealelor, la curăţatul zăpezii, molozurilor, etc. Obişnuit o lopată are următoarele dimensiuni şi caracteristici: coada rotundă (secţiune circulară) de 2,5—3 cm diametru la partea superioară; de lungime 1,07 m—1,10 m; l e a f a (partea lată, lopata propriu zis) adusă prin cioplire, are lungimea de 30—33 cm, lăţimea de 25—27 cm la urechi şi 26—30 cm la gură; grosimea lefei este de 1—1,3 cm (Fig. 1).

Greutatea unei lopeţi după ce a fost afumată este de 1,5—1,7 kg.

Alegerea lemnului și technica prelucrării.

Lopețile se lucrează din trunchi de fag de calitatea specială și calitatea a I-a, lungi de 1,40 m și groși la jumătate de 50 cm și mai mult. Se recomandă și se preferă de lucrători trunchii de 60—70 cm, care dau lopeți suficient de late, fără ca prin cioplire să se înlăture prea mult lemn, ceeace ar constitui pierdere și de lemn și de muncă.

Calitativ, trunchii apți, se aleg de lucrători prin scoaterea câteunei caftale de 20—25 cm lungime. Incercările asupra caftalei, care este apoi crăpată pe fibră, indică dacă trunchiul căruia i s'a „luat încercătură", crapă și dacă deci este sau nu apt pentru lopeți.

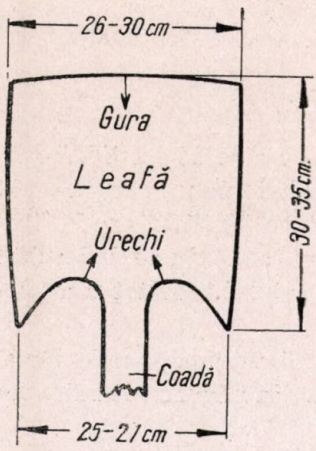

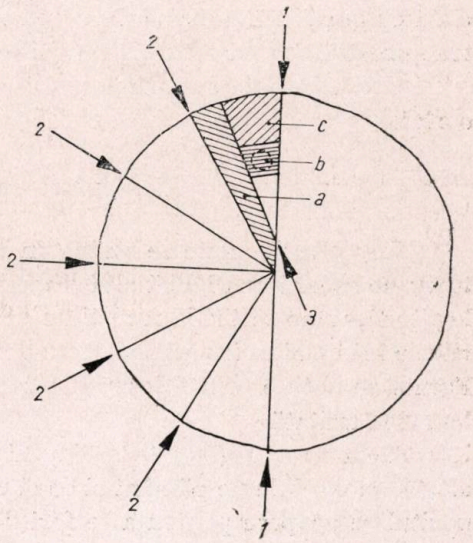

Fig. 1. — Dimensiunile și caracteristicile lopeții de lemn.
Fig. 2. — Fasonarea lopeților: trunchiul se sparge în ordinea și pe direcțiile indicate de numerile 1, 2, 3. Din *a* se scoate leafa; din *b* se scoate coada; din *c* se scot cozi, doage sau șindrilă.

După scurtarea în trunchi de 1,40 m lungime, fiecare trunchi se despică în două jumătăți. Fiecare jumătate din acestea se împarte apoi, măsurându-se pe coaje, în părți aproximativ egale, de 12—15 cm lungimea arcului (vezi figura 2).

Practic, această măsurare și împărțire, lucrătorul o face dând cu schioapa sau cu latul mâinei, potrivind astfel ca în jumătatea de trunchi să se cuprindă exact schioapa sau latul de mână. Dacă lemnul merge bine sau dacă lemnul ține, lucrătorul apreciază la împărțirea jumătății de trunchi și face bucățile de lemn potrivite (măsurând cu latul de mână), sau mai

pline (măsurând cu schioapa), în acest din urmă caz fiind obligat la o cioplire mai multă.

Fiecare spărtură din cele obținute din jumătatea de trunchi, este crăpată dela inimă spre coaje, mințind cu toporul astfel ca despicarea să nu urmărească fibra, pentru a se realiza în acest mod două lopeți (la fiecare cap al spărturei se caută să se realizeze grosimile necesare pentru o leafă și o coadă).

Din această spărtură de al treilea ordin, se scot apoi cu toporul părțile acesteia pe o lungime de 1 m, astfel ca să rămână coada lopeții de circa 6/6 cm.

Lopata aceasta brută se ușurează cu toporul și barda, cioplindu-se coada și leafa. Leafa se cioplește după aceea cu o teslă specială cu gura lată și curbă. Punerea la punct a lefei se face cu o cuțitoae dreaptă, cu care se iau muchiile coadei.

Coada, în cele din urmă, se rotunjește cu ajutorul cuțitoaei-ochi.

Manipulare-conservare.

Lopețile fasonate se strâng în legături de câte 10 bucăți. Legăturile se așează una lângă alta și unele peste altele pe un pat (50—100 legături), unde se țin la fum timp de 20—24 ore (după 12 ore legăturile se întorc și se inversează, cele de deasupra trecându-se dedesubt). Fumul se obține prin folosirea așchiilor și talajului rezultat din prelucrarea arătată.

Dela fum, legăturile se iau și se așează vertical, unele lângă altele, cu coadele pe pământ și dacă ridicarea din pădure întârzie, depozitul se acopere pentru a se feri de ploi.

Randament și rentabilitate.

Un lucrător fasonează 10—15 lopeți intr'o zi de lucru; pentru o lopată lucrată, legată în legături și afumată se plătește 70—75 lei.

Dintr'un mc. de lucru de fag de calitatea specială și calitatea a I-a, de dimensiuni potrivite, rezultă 70—80 lopeți.

O lopată, loco-pădure, în raza ocolului silvic experimental Carol I (Mihăești-Muscel), în Septembrie 1944, s'a putut vinde cu minimum 125 lei, plus taxele legale.

Ori, admițând cifra minimă de 70 lopeți la mc., revine pentru un mc. brut, lemn de lucru, suma de lei 3.500 loco pădure.

Dar, am văzut mai sus, că din spărtura lată de șchioapă (spărtura de al doilea ordin) rezultă, cu chibzuința lucrătorului, două lopeți și că din jumătatea acestei spărturi (de al treilea ordin), care

a dat o lopată, s'au scos părțile (marginile), lungi de 1 m. Dintr'una din aceste margini, care este mai plină (cea dinspre coaje), se pot fasona în mediu 1—1,5 coade de topor; sau 4—8 șindrile; sau 1—2 doage.

La aceeași dată, valoarea lemnului prin aceste prelucrări dintr'o margine, revine la circa 10 lei. Ceea ce pentru 70 părți (margini) rezultate dintr'un mc., revine la 700 lei.

Cu această complectare, prețul unui mc. de lemn de lucru de fag atinge cifra de 4.200 lei loco pădure.

O comparație a rentabilității acestei prelucrări cu rentabilitatea altor prelucrări obișnuite: traverse, ulucă, etc., sau cu aceea dată de valorificarea lemnului în stare brută, mai departe este ușor de făcut, când prețul unei traverse de fag, franco-vagon nu a depășit suma de lei 670 (6×670—1.500 cheltueli=2.500 lei/mc.) și când prețul lemnului de lucru de fag pentru placaj, din tariful CAPS în vigoare, era de lei 3.600 fr. vagon/m.c.

La confection en forêt des pelles de bois.

Une série de circonstances fait souvent que le taux du bois d'oeuvre de hêtre, soit insignifiant dans nos exploitations des forêts. On peut agrandir ce taux en utilisant ce bois à la confection sur place de divers outils, soit: pelles de bois, douves, queues de hache, de faux, de bêches, de pelles de fer, etc.

L'auteur montre la technique utilisée par les ouvriers roumains dans le cantonnement forestier de Mihăești (dép. Muscel), dans la fabrication des pelles en bois.

Ainsi le prix d'un m³ de bois d'oeuvre de hêtre est plus grand que dans le cas où le même bois a été vendu tel quel, ou a été transformé en traverses de voie ferée, ou en planches de clôture.

RECOMANDĂRI PRACTICE PENTRU APLICAREA CODRULUI CU TĂIERI PROGRESIVE

de Ing. FR. CZECH

Avantajele mai însemnate ale tăierilor progresive față de tăierile rase sunt: regenerarea pe cale naturală cu esențele existente și realizarea amestecului cuvenit (potrivit) cu cheltuelile cele mai mici; evitarea expunerii solului și prin aceia slăbirea fertilității lui prin creșterea buruienilor pe deoparte și prin uscarea solului pe de altă

parte. Prin regenerarea naturală se va acoperi solul cu plante tinere, în mai mulți ani și deaceia buruienile și iarba nu pot crește în așa mare întindere, ca la tăierile rase. In locurile de împădurit, periclitate de păşunat, regenerarea naturală va micșora pagubele cauzate prin păşunatul vitelor, deoarece iarba și buruienile nu pot crește și vitele trec în alte locuri la păşune. Afară de aceasta, levigarea humusului și alunecările solului se vor opri dacă panta nu este foarte repede sau dacă coasta nu este subminată de apă. Prin tăierile progresive se va conserva deci fertilitatea solului și se vor regenera abundent esențele principale mai ales bradul, molidul și fagul, în amestec cuvenit, cu cheltuelile cele mai mici.

In arboretele normale amestecate, tăierile progresive se vor executa în trei faze și anume: o tăiere de însămânțare, o tăiere secundară și o tăiere definitivă.

La tăierea de însămânțare în arboretele bine închise, se va extrage semințișul neutilizabil, fără viitor, subarboretul, esențele nedorite ca mesteacănul, plopul tremurător, salcia căprească, scorușul și o parte a arboretului principal mai ales arborii vicioși, putrezi, până la 15—25% din volumul lemnos al arboretului.

In arboretele pe soluri umede acolo unde se instalează imediat un covor de burueni, se va scoate la tăierea de însămânțare numai 10—15% din volumul lemnos, deoarece la descoperirea intensivă a solului buruienile vor crește așa de abundent încât însămânțarea naturală a pădurii nu se poate executa. Semințele rămân între buruieni și iarbă și nu cad până la sol și deaceia nu pot încolți.

In caz că arboretul constă în amestec de brad, molid și fag și este suficient regenerat cu fag, la tăierea de însămânțare se poate extrage fagul în întregime, dacă consistența acestuia este numai până la 0'3. Operațiunea este mai avantajoasă, deoarece doborîtul, fasonatul și corhănitul întregii cantități de fag costă mai ieftin decât la extragerea numai a unei părți din fag.

In caz că arboretul n'are semințiș utilizabil de fag și acesta este numai în diseminație sau formează numai un mic procent din consistență, la tăierea de însămânțare se va extrage o parte mică de fag, sau se va lăsa până la tăierea secundară sau în cazuri excepționale până la tăierea definitivă, ca să se poată regenera pe cale naturală. Prin acest procedeu fagul se va putea regenera pentru a-și mări consistența în arboretul viitor în vederea ameliorării solului prin căderea anuală a frunzelor și pentru evitarea doborîturilor de vânt. Afară de acestea, lemnul de fag are încă mare viitor, în fiecare moment putându-se ivi pentru el noi întrebuințări.

In caz că arboretul nu este pe alocuri regenerat, tăierea de însămânțare se va executa pe cât posibil în mod egal. Dacă este pe

alocuri semințiș utilizabil, pe aceste locuri rărirea se va face mai intensivă în raport cu regenerarea.

După regenerarea complectă a arboretului, se va executa o tăiere secundară. La această a doua tăiere se vor extrage arborii crăcoși, cu coroane largi, arborii vicioși, rupți de vânt și de zăpadă, și dacă este regenerat bine cu fag, se va extrage restul de fag rămas în picioare. In caz că fagul nu este regenerat suficient, el se va lăsa până la tăierea definitivă.

Tăierea secundară se va executa mai intensiv în porțiunile regenerate mai bine, iar în cele mai puțin regenerate se va executa mai închis spre a se regenera mai bine. In caz că rămân mai multe locuri neregenerate suficient, se poate repeta excepțional tăierea secundară pe aceste locuri.

La tăierea secundară se va extrage după starea regenerării până la 40—60% din volumul lemnos al arboretului inițial.

După executarea tăierii secundare, rămân arborii sănătoși cu crăci mici cu coronament ușor și mai subțire cu adăpost pentru regenerare și care nu fac așa mari pagube la tăierile definitive.

După întărirea și obișnuirea semințișului cu soarele și cu gerul, se va executa tăierea definitivă.

In caz că arboretul nu are nici un fel de semințiș utilizabil, tăierea de însămânțare se poate executa excepțional în timpul verii.

Tăierile secundare și definitive se vor executa iarna, pe zăpadă, pentru a ocroti semințișul existent la manipulație. Corhănirea lemnului din parchet se va executa numai în timpul verii.

In cazul arboretelor rare de fag, care sunt bine regenerate cu fag, deasemenea se pot aplica două tăieri și anume: se va executa o tăiere secundară prin extragerea semințișului neutilizabil, a subarboretului și a unei părți din fag mai ales a arborilor crăcoși, cu coronament larg, vicioși, mergând până la 30—40% din volumul lemnos și se va complecta semințișul utilizabil cu pueți de brad și molid. După regenerare și întărirea suficientă a semințișului, se va executa tăierea definitivă.

In totdeauna se va aștepta până ce regenerarea, mai ales a bradului este destul de rezistentă față de soare și față de ger. De multe ori semințișul, mai ales cel de brad, piere după tăiere definitivă dacă este lovit de un ger târziu.

Arboretele bătrâne, rare, care s'au regenerat pe cale naturală se pot trata în două tăieri. Se va executa o tăiere secundară prin extragerea semințișului neutilizabil, a subarboretului, și a esențelor nedorite și a unei părți din arboret principal (mai ales a arborilor vicioși, crăcoși cu coronament larg) până la 40—50% din volumul lem-

nos. După nevoie se va executa o complectare de regenerare, iar după întărirea rezistenței semințișului, se va face tăierea definitivă.

Regenerarea arboretelor pure și aproape pure, de brad sau de fag, se poate executa ca și la arboretele amestecate mai sus amintite, în 3 tăieri.

Dacă este nevoie de a amesteca fagul la arboretele de brad, și bradul la arboretele de fag, se va executa imediat după tăierea de însămânțare complectările necesare, iar după regenerarea complectă se va executa tăierea secundară. Tăierea definitivă se va face după asigurarea rezistenței semințișului.

In pădurile în care este posibil instalarea stejarului și unde este nevoie de a creia arborete amestecate cu stejar, se va executa tăierea de însămânțare așa cum s'a descris la arboretele amestecate. După o regenerare naturală suficientă până la 1/3—1/2 din suprafață, se va executa tăierea secundară și se va complecta imediat cu stejar până la consistența necesară și dorită. Regenerarea naturală a arboretului, depinde de amestecul dorit. In caz că este necesar mai mult stejar în amestec, se va executa tăierea secundară mai degrabă și se va complecta cu stejar o mai mare suprafață, decât în caz că nu este necesar un amestec așa mare.

In pădurile unde sunt mistreți, se va complecta regenerarea naturală cu pueți de stejar de 1 an, deoarece mistreții distrug însămânțarea prin mâncarea ghindei. Numai în caz că se pune ghinda la cioată între rădăcini de unde mistreții n'o pot scoate, se poate efectua complectarea cu ghindă. Complectarea cu ghindă este mai recomandabilă decât plantațiunea, deoarece pueții de stejar fac în pepiniere într'un an o rădăcină prea lungă care se va scurta la operațiunea plantării. Prin această operațiune plantele au o întârziere în desvoltare până când sistemul de rădăcini se va complecta prin creștere. Afară de aceasta rănile plantelor pot fi atacate de ciuperci.

Retezarea coronamentelor la pueții de stejar nu se poate recomanda după experiențele deja făcute.

Tăierea definitivă a arboretelor rărite și complectate cu stejar se va executa în decurs de 2—3 ani în timpul iernii pe zăpadă, deoarece pueții de stejar au nevoie de lumină pentru desvoltarea lor.

Culturile de stejar se vor îngriji și se vor proteja, deoarece stejarul ca specie de lumină va crește preexistent și mai rar cu vârful liber. In consistența plină stejarul crește subțire ca un fus și se rupe la căderea zăpezii și la polei.

Arboretele de carpen, care se vor transforma cu ocazia tăerilor de regenerare în arborete amestecate cu stejar, fag și brad, se vor rări prin extragerea semințișului neutilizabil și a subarboretului, până

la 25—30% din volumul lemnos, complectându-se imediat cu fag și brad. După regenerare, se va executa o tăiere secundară și se va complecta imediat cu stejar. După 2—3 ani se va efectua tăierea definitivă.

Arboretele de carpen se pot regenera în arborete de amestec și printr'o tăiere secundară executată prin extragerea subarboretului semințișului neutilizabil și a carpenului până la 30—40% din volumul lemnos. Imediat se va semăna ghindă sau se va planta pueți de stejar sub masiv. După asigurarea regenerării complecte, se va executa tăierea definitivă. Abia după 10—20 ani se va efectua o curățire sau răritură intensivă, complectându-se tineretul de stejar cu brad și cu fag. Prin regenerarea aceasta se va crește stejarul preexistent, iar fagul și bradul ca specii destinate a proteja solul și ajutătoare (ca subarboret) în timpul creșterii.

La tăierea de însămânțare, în arboretele în care carpenul nu este amestecat în mare proporții, se va extrage carpenul întreg, deoarece el se regenerează foarte repede și copleșește toate celelalte esențe. Intreruperile care se produc în consistența arboretului prin extragerea carpenului se vor planta cu stejar sau cu brad pentru a nu se îmburueni. Prin acest procedeu cresc grupuri mai ales de stejari preexistenți.

Arboretele de stejar care n'au semințiș neutilizabil și subetaj, se pot regenera, pure sau aproape pure, în trei faze, așa cum s'a prescris la alte arborete. La arboretele de stejar cu semințiș neutilizabil și subetaj, tăierea de însămânțare se va executa prin extragerea semințișului neutilizabil, a subarboretului și a unei părți a stejarului (mai ales arborii vicioși, rău conformați și crăcoși). După regenerare, urmează tăierea secundară și în 2—3 ani cea definitivă.

Tăierea de însămânțare se va realiza în anii de sămânță. In timpul verii se va extrage semințișul neutilizabil și subetajul, iar toamna se va mobiliza solul. După ce se realizează o regenerare suficientă, se face tăierea secundară și apoi tăiere definitivă. In caz că se urmărește realizarea unui arboret de amestec, se va complecta regenerarea în stadiul tăierii de însămânțare cu brad și cu fag. După regenerarea complectă, se va face tăierea secundară și apoi tăierea definitivă.

Arboretele de stejar se pot regenera și în 2 tăieri, dacă arboretul este rar și anume: prin extragerea semințișului neutilizabil, a subetajului, a subarboretului și a unei părți a stejarului (mai ales arborii rău conformați crăcoși cu coroane largi, vicioși) până la 30% din volumul lemnos. Se va executa în anul de sămânță o tăiere secundară. După realizarea regenerării naturale suficientă și după complectarea cu pueți de fag și brad, se va face tăierea definitivă.

La regenerarea arboretelor de stejar se va mobiliza solul în anii cu sămânță deoarece solul se va înierba și îmburueni în timpul cel mai scurt.

Complectarea cu brad în arboretele de foioase se va executa cu puieți de 3—4 ani, deoarece pueții de 1 an din însămânțare se distrug deja toamna prin căderea frunzelor.

Pentru a regenera ușor arboretele înierbate și îmburuenite, se va săpălugi solul în fășii și în ochiuri în toamna anilor de sămânță.

Tăiere de însămânțare și secundară se va executa mai ales în anii de sămânță spre a cădea sămânța pe solul mobilizat.

Tăierile se vor executa în timpul iernii, iar în timpul cel mai scurt, materialul lemnos se va scoate pe zăpadă din parchet în vederea ocrotirii și protejării semințișului utilizabil.

In caz că un arboret, din cauze necunoscute, nu se regenerează suficient pe cale naturală, complectarea necesară prin sămânță sau prin pueți se va efectua în timpul cel mai scurt. Tăierea definitivă se va executa abia după regenerarea suficientă.

După tăierea definitivă se va complecta imediat golurile cu pueți viguroși din esențele potrivite și dorite.

In concluzie, la tratamentul codrului cu tăieri progresive, este necesar ca tăierea de însămânțare să se execute cel mai exact prin extragerea semințișului neutilizabil, a subarboretului și a esențelor nedorite, pentru ca sămânța să poată cădea pe sol și să încolțească, așa ca în timpul cel mai scurt, regenerarea pe cale naturală a arboretului să se efectueze suficient.

Recomandations pratiques concernant l'éxecution des coupes progressives.

NUMEROTAREA PLANULUI CADASTRAL

de Ing. ABSOLON POP

1. **Generalități.** Lucrările de măsurătoare cadastrală executate pe unități teritoriale numite teritorii cadastrale se consemnează în piese scrise și desenate, cari poartă denumirea de documente cadastrale.

Cel mai important document cadastral desenat este planul cadastral.

In cazul când acest plan ar fi dimensionat în funcție de supra-

fața întregului teritoriu cadastral, — care după cum știm cuprinde întinderea tuturor proprietăților din raza unei comune, sau al unui sat care are hotarele distincte, — ar urma ca mărimea planului să varieze dela un teritoriu la altul, să aibă dimensiuni mari și incomod de mânuit.

Pentru aceste motive, planurile cadastrale sunt secționate în bucăți mai mici, numite secțiuni sau planșe cadastrale, având dimensiunile standardizate.

Dimensiunile planului fiind în funcție și de scara la care s'a întocmit, în cadastru s'a standardizat și scara planului, care s'a fixat la 1 : 2.500.

La această scară se lucrează toate planurile cadastrale cari cuprind proprietățile situate în afara zonei de locuințe ale comunelor sau satelor, denumite terenuri din extravilan, cari înglobează circa 80% din suprafața României, deci marea majoritate a teritoriului țării noastre. Pentru acest motiv scara de 1 : 2.500 poartă denumirea de scară cadastrală.

Planul cadastral al terenurilor din intravilan, adică acele ocupate de așezări omenești (aglomerări rurale și urbane) se raportează în mod obișnuit la scara 1 : 1.000 sau chiar 1 : 500 (orașe), aceasta în interesul clarității planului.

O secțiune cadastrală întocmită la scara normală cuprinde 200 ha. având 1.600 metri pe axa X (ixilor) și 1.250 metri pe axa Y (igrecilor).

Acestor lungimi corespund pe plan 64 cm pentru x și 50 cm pentru y, deci dimensiunile folosite pentru desenul unei planșe cadastrale sunt 64/50 cm.

Osebit de acest cadru, care trebue să fie un dreptunghiu perfect de 64/50 cm, secțiunile cadastrale au un spațiu liber de 5 cm de jur împrejur folosit pentru titluri și diferite scrieri, deci în total planșele au 74 cm lungime și 60 cm lățime.

Secțiunile cadastrale se raportează pe hârtie de desen de cea mai bună calitate, de preferință marca „Schoellers-Hammer", hârtia fiind lipită pe ambele fețe ale unei foi de zinc, sau de aluminium.

2. **Numerotarea secțiunilor.**

In scopul de a se putea racorda în mod lesnicios secțiunile cadastrale fie pe teritorii cadastrale, fie pe regiuni întregi formate din mai multe teritorii cadastrale, fiecare secțiune cadastrală este prevăzută cu indicativele necesare. Aceste indicative sunt de două feluri și anume:

a) Pe teritorii.

b) Pe întreaga țară în funcție de poziția lor în canevasul geodezic al României.

a) Numerotarea secţiunilor cadastrale pe teritorii se face începând cu numărul unu la fiecare teritoriu cadastral şi se termină cu numărul ce arată totalul secţiunilor, deci este o numerotare curentă a secţiunilor începând dela Nord spre Est şi mergând de sus în jos conform modelului din fig. 1.

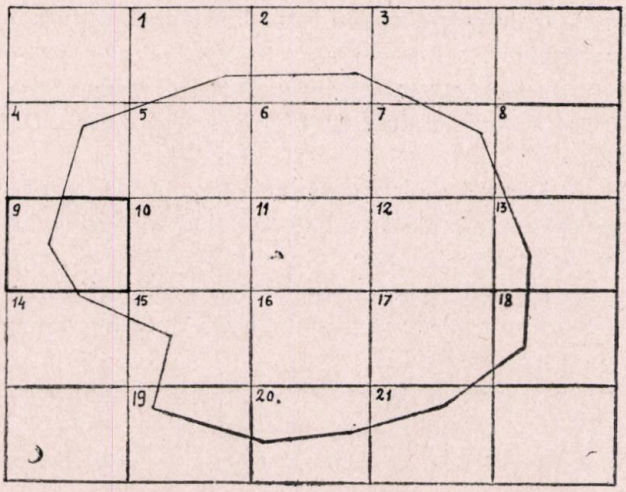

Aceste numere se scriu cu cifre arabe pe fiecare secţiune în afara cadrului în colţul din stânga sus.

In scopul de a se putea racorda diferitele secţiuni fără nici o dificultate, pe fiecare secţiune în afara cadrului şi la mijloc se scrie cu cifre arabe de dimensiuni mai mici numărul secţiunei învecinate. Astfel în cazul secţiunei Nr. 9 din figura noastră, vom avea sus la mijloc numărul 4, în dreapta la mijloc numărul 10, jos la mijloc numărul 14 şi în stânga la mijloc — fiind secţiune mărginaşe nu se scrie nici o cifră, în schimb în interior pe spaţiul rămas gol se scrie numele teritoriului vecin.

Menţionăm că porţiunile mici mărginaşe cari depăşesc cadrul secţiunei cu mai puţin de 5 cm, se permite a se raporta în afara cadrului, în care caz nu se cere planşe separată pentru porţiunea respectivă. Astfel în cazul figurei noastre dacă porţiunea care formează secţiunea Nr. 8 se poate raporta pe chenarul secţiunei Nr. 7, se admite această raportare şi deci nu mai este cazul să se facă secţiunea Nr. 8 pe planşe separată.

b) Numerotarea secţiunilor cadastrale în funcţie de poziţia lor în canevasul geodezic al ţării. In acest scop se stabileşte întâi secţiunea geodezică în care ne aflăm. O secţiune geodezică are 8 kilometri pe axa x-lor (coloane) şi 10 km pe axa y-lor (zone), deci cuprinde 8.000 hectare

sau 80 km pătraţi; rezultă că o secţiune geodezică cuprinde 40 de secţiuni cadastrale (40×200=8.000 hectare).

Intr'o secţiune geodezică intră cinci secţiuni cadastrale pe axa x-lor şi 8 secţiuni cadastrale pe axa y-lor.

Pentru a afla pe ce secţiune cade un punct oarecare, se procedează după cum urmează:

Având coordonatele cadastrale ale punctului, se deduc întâi coordonatele geodezice prin scădere, din ambele coordonate, a câtimei de 500.000 m. După semnele coordonatelor geodezice se stabileşte cadranul în care ne aflăm faţă de punctele cardinale. Impărţim coordonata x-lui cu 8.000 m la câtul exprimat în numere întregi — dacă avem rest — adăogăm o unitate şi găsim în a câtea coloană ne aflăm, apoi făcând împărţirea coordonatei y-lui cu 10.000 m obţinem în acelaş mod zona în care ne aflăm. Numărul coloanelor se notează cu cifre romane, iar acela al zonelor cu cifre arabe.

După aceasta se procedează la aflarea secţiunei cadastrale în interiorul secţiunei geodezice.

In acest scop restul rămas dela fiecare împărţire făcută, se împarte cu 1.600 m cea dela x şi cu 1.250 m cea dela y, iar câturile obţinute în numere întregi şi majorate cu o unitate — dacă avem rest — ne vor preciza în care secţiune cadastrală ne aflăm pe secţiunea geodezică stabilită deja.

Astfel se obţine coloana şi seria cadastrală care se notează sub formă şi fracţie ordinară.

Pentru o mai bună documentare dăm următorul exemplu numeric:

Să se determine secţiunea şi colţurile secţiunei cadastrale în care se găseşte punctul cu coordonatele: x=574.505,55 m şi y=346.282,90 m ştiind că coordonatele cadastrale au rezultat din coordonatele geodezice prin adaosul la valoarea acestor coordonate al cantităţii constante de plus 500.000 m.

(Pentru uşurinţă, coordonatele cadastrale le vom nota cu indicele „c", iar cele geodezice cu indicele „g").

Coordonate geodezice ale acestui punct sunt:

$$y_g = 346.282,90 - 500.000,00 = -153.717,10 \text{ m.}$$
$$x_g + 574.500,55 - 500.000,00 = + 74.505,55 \text{ m}$$

Coordonatele având semnul plus pentru x şi minus pentru y reese că suntem în cadranul II deci în sectorul SE al cercului.

Pentru aflarea secţiunei geodezice împărţim coordonata x-lui cu 8.000 iar cea a y-lui cu 10.000 deci:

Pentru x avem 74.505,55 : 8.000 = 9
rest 2.505,55
Pentru y avem 153.717,10 : 10.000 = 15
rest 3.717,10

Resturile indică că atât coloana 9-a cât și zona de 15-a este depășită, deci ne aflăm în secțiunea geodezică situată în coloana 10 și în zona 16.

Pentru aflarea secțiunei cadastrale, vom împărți restul dela x cu 1.600, iar cel dela y cu 1.250. Deci:

Pentru x avem: 2.505,55 : 1.600 = 1
rest 905,55

Prima coloană fiind depășită ne aflăm în a doua coloană cadastrală pe x.

Pentru y avem: 3.717,10 : 1.250 = 2
rest 1.217,10

A doua serie fiind depășită ne aflăm în a treia serie cadastrală pe y.

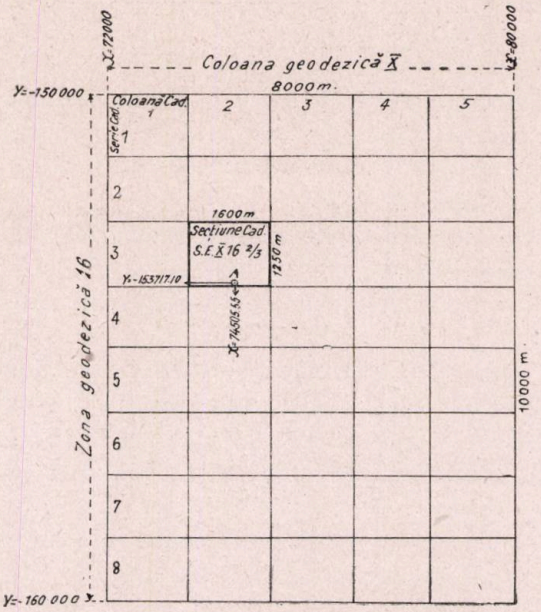

In consecință secțiunea cadastrală în care se află punctul de mai sus avem următorul număr de ordine: SE.X.16.2/3.

Acest număr se scrie în afara cadrului în colțul din dreapta sus a secțiunei.

Examinând datele de mai sus rezultă următoarele coordonate pentru colțurile secțiunei cadastrale:

Pentru x_g 74.505,55— 905,55 = 73.600,00 m colțul West și
73.600,00 + 1.600,00 = 75.200,00 m colțul de Est

Pentru y_g (—153.717,10)—(1.217,10)=—152.500,00 m colțul Nord și
(—152.500,00)+(—1.250)=—153.750,00 m colțul de Sud.

Ceea ce în coordonate cadastrale revine la:
Pentru x_c =573.600,00 m colțul Westic și 575.200,00 m colțul Estic.
Pentru y_c =347.500,00 m colțul Nordic și 346.250,00 m colțul Sudic.

Reprezentarea grafică a acestui caz se poate vedea în figura 2.

In figura de mai sus s'au trecut coordonatele geodezice în cele patru colțuri ale secțiunei geodezice, din cari se obțin foarte ușor coordonatele cadastrale prin adăugirea constantei de 500.000 metri atât la abscisă cât și ordonată.

Pe secțiunile cadastrale în cele patru colțuri se scriu numai coordonatele cadastrale.

Instituția Cadastrului fiind destinată a întocmi planul de situație al tuturor proprietăților funciare, deci inclusiv al domeniului forestier al țării, socotim că în viitorul apropiat specialiștii noștri silvici se vor putea folosi de planurile cadastrale pentru lucrările de specialitate silvică, ca atare este necesar să poată urmări planurile fără nici o dificultate.

Le numérotage du plan cadastral.

CĂRȚI NOI:

Ing. V .V. VASILIU

LEGIUIRI FORESTIERE
Indicator cronologic și alfabetic
1910—1943
București 1944, 288 pagini, 745 lei.

(A se adresa la Soc. Progresul-Silvic).

AU APĂRUT

în EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

1. **N. Ghelmeziu: Noile utilizări ale lemnului și tehnica silvică**
1943; 36 pagini+54 figuri; 300 lei.

2. **At. Haralamb: Pădurea și fenomenul torențial**
1944; 56 pagini; 300 lei.

3. **M. Ene: Păsările în protecția pădurilor**
1944; 26 pagini+10 figuri; 300 lei

VÂNĂTOARE ȘI PESCUIT

ÎNTÂLNIRI PE CĂILE ÎNȚELEGERII [1])

de C. P. GEORGESCU
Ing. consilier silvic, pensionar

Acum câțiva ani, a apărut o carte care foarte repede s'a făcut cunoscută în lumea vânătorilor și pescarilor. Era „Tratatul de pescuit" al D-lui Al. Brătescu-Voinești (junior).

Am luat-o, am citit-o și am rămas încântat. In adevăr cartea îmbrățișa succint, dar sistematic, toate aspectele pescuitului sportiv, cu o metodă și discernământ de adevărat profesor. Totul bine gândit, nimic de prisos, nimic scăpat din vedere, într'un stil ales, curgător și captivant, de nu-ți venea să lași cartea din mână. Cartea în sine nu era numai un bun tratat de pescuit; ea conținea și ceva frumos, ceva artistic, care mergea deadreptul la sufletul cititorului. Pentru acest frumos dintr'însa am început să-i păstrez autorului o vie simpatie.

Mi-a fost dat însă, să am și o dezamăgire, când am citit articolul d-sale întitulat: „Căile înțelegerii" [2]).

S'ar putea presupune pe drept cuvânt că mi-am schimbat dintr'odată sentimentele față de d-sa, fiindcă a atacat o problemă în care părerile noastre diferă. Că nu este așa, voi dovedi mai jos, arătând motivele desamăgirei mele.

Autorul articolului reia o discuție demult desbătută, anume revendicările Corpului Silvic în materie de administrarea vânătoarei. Nu vine însă cu ceva nou, ci făcând abstracție de toate desbaterile din revistele noastre de vânătorae, o ia pur și simplu dela capăt. Deși se zice că popa nu toacă de două ori pentr'o babă surdă, eu îmi iau osteneala să arăt în mod excepțional d-lui Brătescu-Voinești (junior) că greșește. Nu de alta, dar cititorii ar putea să creadă tot ceeace spune d-sa și să rămână induși în eroare.

---

1) Acest articol a fost predat spre publicare Revistei Vânătorilor în luna Martie 1944. Deoarece n'a fost publicat până în prezent, la cererea autorului, îi facem loc în coloanele revistei noastre. Red.

2) Revista Vânătorilor, Nr. 1/1944, pag. 1—5.

Vânatul — azi declarat bun naţional — nu credem că se poate administra efectiv şi gestiona rentabil, cu personal onorific. Suntem de acord că politica vânătoarei să se conducă de o singură Direcţiune, însă aceasta să facă numai îndrumare şi control, nu gestiune şi administraţie. Administraţia s'o facă proprietarii fondului respectiv: C. A. P. S. şi celelalte categorii de proprietari de Stat sau particulari. Aşa este nu numai echitabil, dar şi conform principiilor moderne de a separa administraţia propriu zisă, de îndrumare şi control. Nu se poate face de aceeaş persoană şi administraţie şi control.

Fig. 1. — Studenţi ai Facultăţii de Silvicultură din Bucureşit la vânătoare pe terenul didactic de vânătoare dela Brăneşti-Ilfov.
Fig. 2. — Studenţi ai aceieiaşi Facultăţi la exerciţii de tragere cu arma de vânătoare, asupra ţintelor mobile.

Exemple de instituţii de îndrumarea şi control sunt: Serviciul Agricol, Direcţiunea Regimului silvic şi altele, care nu fac gestiuni şi nu se amestecă în gospodăria nici a agricultorului şi nici a proprietarului de pădure; sarcina lor este de a îndruma şi controla.

Instituţii cu caracter administrativ şi de gestiune sunt C. A. P. S. care administrează pădurile Statului, P. A. R. I. D. pescăriile şi regiunea inundabilă a Dunării, şi altele.

Conducerea vânătoarei cu misiunea restrânsă de îndrumare şi control, dacă poate să se lipsească de concursul competent al Corpului silvic, atunci ca administrare a acestui bun naţional, cumulând şi controlul, nu poate face mare lucru cu funcţionari onorifici şi nu poate avea o organizare modernă. Cred că Corpul silvic cere înainte de toate să fie lăsat să-şi administreze vânatul din păduri, fie chiar sub controlul unei Direcţiuni a vânătoarei, dar nu să fie deadreptul expropriat şi îndepărtat dela datoria lui cu pretexte ofensatoare. Această pretenţiune se referă, după însăşi datele D-lui B. V., numai la 7% din totalul vânatului ţărei. E mult? Ar mai rămâne încă 93%,

câmp vast de activitate, unde vânătorimea română poate să facă minimum de organizare, administrare, valorificare ș. a. m. d.! Aceasta referitor la Cap. I din expunerea D-lui Brătescu-Voinești (junior) în care încearcă o serie de exemplificări și comparații, dar care cu regret nu le vedem concludente.

Referitor la competența Corpului silvic în materie de vânătoare, îmi este deajuns a face trimeterea la cele ce s'au scris în coloanele revistelor noastre de către inginerii silvici și să adaug că, catedra de vânătoare în învățământul silvic n'a fost înființată în anul 1923 când Facultatea de Silvicultură a trecut ca o secție specială a Școalei Politehnice, ci datează din 1894 anul înființărei primei școli de silvicultură în țară la noi.

D-sa mai demonstrează (Cap. III) că prezența personalului silvic în pădure este vremelnică și nu poate satisface cerințele vânatului; că pentru această treabă este nevoe de un corp special și exclusiv de vânătoare, care să vegheze la paza și ocrotirea vânatului, dar nu arată cum vede d-sa măcar schematic constituit acest corp de Stat. Noi putem înțelege că oficiul de inspectori de județ și plasă se poate face în mod onorific, dar pentru nimic în lume nu ne putem închipui un corp de câteva mii de paznici publici de Stat, onorifici, care „să aibă complectă libertate" și încă „să se consacre exclusiv vânatului". Poate d-sa s'a gândit la paznici de Stat salariați; foarte bine, dar și atunci de ce nu s'a gândit cât va însemna aceasta în bugetul Statului, sau chiar în acela al „donațiunilor obligatorii".

Ca să fim drepți, expunerea D-sale are și calități: are în primul rând un titlu sugestiv... și aceasta e ceva!

Mai are același stil ales și curgător de care am mai amintit, cu care în adevăr — ca să folosim tocmai expresia d-sale — a produs un real „efect literar de profunziune". Numai cu atâta însă, nu se poate contribui practic la luminarea unei probleme administrative și economice de Stat, care pe lângă toate, mai are și subsidii de alt ordin.

„Păcat! Mai bine scria o carte de pescuit!". Mi-am zis, desamăgit, când am sfârșit de citit articolul d-lui Brătescu-Voinești (junior).

Rencontres sur les voies de l'entente.

Une réplique à un article publié dans une revue de chasse (Revista Vânătorilor) où on expose les opinions assez connues des chasseurs roumains sur l'ardente question de l'administration du gibier.

L'auteur du présent article montre que l'administration du gibier en Roumanie doit être confiée aux forestiers.

C R O N I C A

INTERNĂ

● Cincizeci de ani dela înfiinţarea şcoalei speciale de silvicultură dela Brăneşti.

In calendarul nostru profesional trebuesc însemnate anumite date certe, demne de ţinut minte. Ele ne permit să măsurăm în timp o anumită vârstă a instituţiunilor de cultură din tânăra noastră ţară cu scopul final de a întări simţămintele de mândrie profesională şi naţională precum şi acelea mai adânci de tradiţie piese indispensabile pentru realizarea chimerelor, după care se aleargă atât de mult chiar dela început şi numite: „ţinută de intelectuai", „spirit de corp", „conştiinţă forestieră", etc. Nu mai puţin însă, aceste date ne vor impune uneori şi o anumită temperare a pretenţiilor manifestate în ocaziuni solemne, căci vor da explicaţia puţinătăţii noastre ştiinţifice şi profesionale prin frăgezimea vârstei Corpului din care facem parte.

Data comemorării de care ne ocupăm este: 1 Octombrie anul 1894. In acea zi „s'a inaugurat deschiderea nouei şcoale speciale de silvicultură dela Brăneşti". Cum s'a desfăşurat solemnitatea, ne spune o scurtă notă informativă de atunci: „La această serbare au luat parte domnii secretar general şi director general ai Ministerului Domeniilor, mai mulţi şefi de servicii, profesorii şcoalei şi un număr mare de persoane speciale din serviciul silvic şi alte servicii. După vizita localurilor (al Şcoalei, al direcţiunei, al secretariatului, al economatului, al muzeului, al brigadierilor, al stagierilor, al circonscripţiei, al ocolului, etc.), după vizita pepinierei şi după fotografierea localului şi persoanelor în grupă, s'a slujit o sfeştaniei, după care d. director al Şcoalei a pronunţat un discurs de ocazie, la care a răspuns d. secretar general".

Atât ne comunică cronicarul silvic al acelor timpuri în paginile Revistei Pădurilor din luna Noembrie 1894, în legătură cu festivitatea inaugurării. Demnă de reţinut mai este şi informaţia că dela înfiinţare chiar, şcoala a fost dotată cu păduri şi anume acelea din noua înfiinţata şi ea inspecţiune a VII, constituită din două circonscripţii a VIII şi a XII, ambele cu ocoale în judeţele Prahova şi Ilfov, care se întindeau dela Predeal până în lunca Dunării. Titularul Inspecţiunei era T. G. Pietraru, profesor la Şcoala Specială de Silvicultură, iar şefii circonscripţiilor, subinspectorii silvici N. Nădejde şi I. St. Chirţoiu.

Prima promoţie de elevi a fost recrutată pe bază de concurs în scris, oral şi practic, ţinut la 15 August 1894, conform legei [1]) şi regulamentului [2]) învăţământului profesional. „Elevii aspiranţi" au trebuit să satisfacă următoarele „condiţiuni de admisiune":

---

1) Decret Regal Nr. 1365 din 7 Aprilie 1893 publicat în Monitorul Oficial Nr. 8 din 9 Aprilie 1893.

2) Decret Regal Nr. 1995 din 11 Mai 1894 publicat în Monitorul Oficial Nr. 36 din 17 Mai 1894.

1. Să aibă un an de practică, 2. Să treacă un examen din aritmetică, geometrie plană, botanică, zoologie, limba română, geografie, 3. Să treacă cinci probe practice şi anume două din ştiinţele naturale, una din topografie, una din silvicultură, una din administraţie. In urma acestui concurs au reuşit bursieri următori 13 candidaţi, din 19 prezentaţi: Ovesa, Popescu, Bucur, Petrescu, Georgescu C. P., Codreanu, Georgescu D., Constantin, Grumăzescu, Demetrescu, Negoescu, Crăciunescu, Opran.

Prima echipă din Corpul didactic este formată din: N. R. Danilescu (Administraţie şi legislaţie forestieră, etc.), T. G. Pietraru (Ştiinţe silvice), C. Miclescu (Matematici elementare), G. Stătescu (Ştiinţe naturale), N. C. Popovici-Lupa (Fizica şi chimie), C. Chiru (Matematici aplicate). Primul director al şcoalei a fost: N. R. Danilescu.

Cursurile nu se făceau după zelul sau fantezia profesorilor numiţi, ci conform unui program analitic elaborat de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor [3]) potrivit necesităţilor serviciului silvic al Statului.

Şcoala mai avea încă o secţiune pentru brigadierii silvici. Elevii dela această secţiune trebuiau să urmeze şi ei un curs de un an organizat în două etape: primele 6 luni, instrucţie teoretică şi aplicaţiuni, iar următoarele 6 luni practică la ocoalele şcoalei. Cursurile se predau aci de doi „agenţi" aleşi de minister: unul era subinspectorul silvic N. Nădejde, absolvent dela Nancy, celălalt X. Scully, şeful ocolului silvic Cernica-Sueşti, absolvent al şcoalei dela Herăstrău şi al şcoalei de aplicaţie silvică dela Brăneşti. In ceea ce priveşte programul analitic al secţiei de brigadieri, el era asemenea oarecum aceluia dela secţia de silvicultori. Se predau cunoştinţe elementare din 1) discipline pregătitoare: aritmetica, geometria, fizica, botanica, zoologia, 2) studiul staţiunei: climatologia şi „cunoaşterea pământurilor", 3) ştiinţe silvice: cultura pădurilor, utilizarea pădurilor, protecţia pădurilor, poliţia silvică, etc.

Să revenim însă la învăţământul superior. După cum reese din literatura consultată [4]), timp de 40 de ani până la data de care ne ocupăm (1 Oct. 1894), învăţământul silvic a adus o existenţă destul de sbuciumată, anemică şi variată: când învăţământ silvic special, când mixt (în asociaţie cu învăţământul agricol).

In adevăr, prima încercare datează din 1854, când se înfiinţează o şcoală de silvicultură sub direcţiunea unui francez, pe numele său Richemond. A doua încercare este pe la 1860, sub direcţia silvicultorului Romniceanu. A treia oară se înfiinţează o şcoală specială de silvicultură prin legea din 2 Iunie 1883 [5]), de I. Câmpineanu, primul titular al Ministerului de Domenii. In sfârşit a patra oară, Petre Carp este acela care, ca Ministru de Domenii organizează învăţământul silvic tot ca şcoală specială, complectamente izolat de altă specialitate.

---

3) Monitorul Oficial Nr. 35 din 15 Mai 1894.

4) Mai cunoscute sunt următoarele însemnări despre învăţământul silvic în România:

— Grunau, P. A.: Istoricul Invăţământului silvic în România. Bucureşti 1906.

— Antonescu, P.: Invăţământul silvic în România. Revista Pădurilor 1926. Idem. comunicare la Congresul Internaţional de Silvicultură dela Roma.

— Şcoala Politehnică, secţia silvică: Scurtă privire asupra învăţământului silvic superior în România între anii 1906 şi 1923. Bucureşti, Tip. Bucovina, 1933.

— Danilescu, N. R.: Şcoala Forestieră dela Brăneşti. Revista Pădurilor, Octombrie 1894.

5) Monitorul Oficial Nr. 51 din 8 Iunie 1883.

Intre timp (între aceste patru încercări), silvicultura se învăţa la Şcoala de agricultură dela Pantelimon unde o preda P. S. Aurelian (pe la 1861—62), la Şcoala de Agricultură dela Herăstrău (adusă dela Pantelimon) unde o preda C. F. Robescu (1869) specialist dela şcoala forestieră dela Nancy, iar după el N. R. Danilescu. Mai este de menţionat că după reorganizarea din 1886, la şcoala dela Herăstrău (numită Şcoala Centrală de Agricultură şi silvicultură) se ataşează „şcoala de aplicaţie silvică" dela Brăneşti, care a funcţionat până la 1 Septembrie 1894.

Am enumărat aceste date pentru a se vedea cât mai clar cum au oscilat timp de 40 de ani opiniunile conducătorilor ţării de atunci, în materie de economie forestieră, pentrucă în fond, „şcoala" nu exprima altceva.

Desigur nici această şcoală nu a fost ultima formă de existenţă a învăţământului silvic, pentrucă în anii următori şcoala dela Brăneşti a evoluat cu adevărat către un învăţământ superior prin sporirea anilor de studii, introducerea bacalaureatului ca o condiţiune indispensabilă de admitere, etc. Insă acest lucru interesează pe cel ce va scrie istoricul învăţământului silvic în România.

Să mai stăruim asupra Şcoalei dela Brăneşti din 1894. La baza organizării stătea legea învăţământului profesional şi regulamentul de aplicare al acestei legi, menţionate mai înainte. In conformitate cu legea şcoala era situată în afară de Capitală, la Brăneşti unde Statul are un complex de păduri de stejar şi şleau. Durata învăţământului era fixată la 3½ ani, din care 2 ani cursuri iar 1½ ani practică cu aplicaţiuni din: cultura pădurilor, însămânţări şi plantaţiuni, exploatare, cubaje, estimaţiuni şi amenajarea pădurilor, lucrări de topografie şi construcţiuni forestiere. In realitate, durata învăţământului era de 4½ ani pentrucă legea prevedea şi un an de „practică pregătitoare" ca asistent pe lângă un şef de ocol silvic.

Numărul locurilor în şcoală se fixa de minister în fiecare an, după necesităţile serviciului silvic. Admiterea elevilor urma să se facă prin concurs, în caz că erau mai mulţi candidaţi decât locurile fixate. Media (limita inferioară) cerută: 7 (în notaţia dela 1—10), dar la nici un obiect nu era permis să se obţină sub 6.

Cunoştinţele ce se predau, erau grupate la următoarele catedre:

1. Drept şi legislaţie silvică, administraţia şi statistica pădurilor, protecţia pădurilor şi economia politică.

2. Mineralogia, pietrografia şi geologia, botanica şi zoologie („aplicate la păduri"), noţiuni de piscicultură în apele dulci şi vânătoarea.

3. Fizica, chimia generală şi agricolă, meteorologia şi climatologia.

4. Matematici elementare (aritmetica, geometria, algebra, trigonometria, mecanica elementară) şi topografia.

5. Ştiinţele silvice: dendrometria, cultura, utilizarea şi amenajarea pădurilor, corecţiunea („stingerea") torenţilor.

6. Geniul silvic sau „matematici aplicate la silvicultură" (construcţia cantoanelor şi pavilioanelor, fierăstrae, drumuri, şosele şi poduri în pădure, regularea cursurilor apelor şi desenul topografic, noţiuni de mecanică aplicată).

7. Conferinţe de contabilitate aplicată la exploatarea pădurilor (însărcinarea Secretarului şcoalei).

Personalul didactic era recrutat dintre foştii profesori dela vechea Şcoala Centrală de Agricultură şi Silvicultură dela Herăstrău (Danilescu, Petraru, Miclescu) numiţi deci prin transferare sau dintre personalităţi proeminente în specialitatea lor (cum s'ar spune astăzi, numiţi prin chemare), Ing. C. Chiru pentru construcţiuni, G. Stătescu licenţiat în Ştiinţe naturale şi absolvent al

Şcoalei Forestiere dela Nancy, N. O. Popovici-Lupa, absolvent dela Herăstrău şi doctor în chimie din Germania.

După cum se vede, era evidentă o grijă de a se avea elementele cele mai capabile.

Acestea sunt faptele. Nararea lor ne conduce la anumite concluziuni elogioase la adresa înaintaşilor noştri, cari simţiau câte sunt de făcut în ţara noastră în materie de economie forestieră şi căutau să pregătească, pentru serviciul silvic, profesionişti, cât mai temeinic, atât teoretic cât şi practic. După 40 de ani de viaţă în zigzag (1854—1894) şcoala de silvicultură din România îşi găseşte la Brăneşti, pentru o perioadă de circa 20 de ani, o aşezare mai sigură. Data acestei aşezări, 1 Octombrie 1894, merită să fie reţinută, pentrucă marchează începutul unei stări de spirit noui în profesiune, de muncă spornică în pădurile ţării şi chiar de experimentaţie în terenuri de staţiune limită. Brăneştii încep a deveni ei însişi o noţiune în istoria Silviculturii române.

In adevăr, în afară de dorinţele de ridicare a nivelului învăţământului (în acest sens se mai poate cita exemplul grevei studenţilor dela Brăneşti, unică în analele manifestărilor de acest gen, prin presiunea căreia ei cereau cursuri „mai grele", nu elementare), Brăneştii au pus bazele unui spirit de corp, la întărirea unui sentiment de solidaritate profesională, la cultivarea raporturilor colegiale academice. La aceasta au contribuit nu puţin, desigur, cadrul de viaţă al elevilor, natura dela Brăneşti, atât de îmbietoare şi pentru studenţii dela alte facultăţi din Bucureţşi, care veneau „în vizită" la „pădurarii dela specială", cât şi profesorii şcoalei, care nu încetau să predice anumite norme de viaţă practică, pornind dela principiul că forma atacă fondul, în aşa fel încât oraşul şi şcoala să lase urme în conduită şi ţinută.

Oricât ni s'ar părea că unele divergenţe din trecutul apropiat sau chiar din prezent ar contrazice aceste afirmaţiuni, să nu uităm că în corpul silvic există oricum, în general vorbind, un sentiment de familie, datorită nu numai numărului restrâns de ingineri (cari adunaţi la un loc din toată ţara abia formează un batalion complet), ci unei conştiinţe formate în şcoală. Datorită acestui sentiment de familie, de solidaritate, a fost cu putinţă construirea Casei Societăţii „Progresul Silvic", înfiinţarea CEACS-ului, Construirea vilei dela Govora, datorită profesorilor şi elevilor şcoalei România a avut un cod silvic, o organizare a administraţiei pădurilor cât mai independentă şi corespunzătoare scopului: CAPS., Direcţia Silvică, P.P.J., un Institut de Cercetări Forestiere. Datorită tot lor, profesorilor şi inginerilor silvici proveniţi dela Şcoala dela Brăneşti, ideea unui AGIR a avut şi pentru realizare susţinători pasionaţi şi credincioşi în anii de încercări ai războiului trecut. Firește, sunt încă foarte multe lucruri de făcut şi de ameliorat. Să dea Dumnezeu ca şcoala românească de silvicultură să contribue pentru ţara noastră şi de aci înainte la progresul după care râvnim cu toţii, încât cronicarul centenarului învăţământului silvic român să poată spune şi despre profesorii şi silvicultorii dela Politechnică: în adevăr, au binemeritat dela patrie! *T. Bălănică*

Institutul de cercetări geografice al României.

Până acum cercetările geografice din ţara noastră au fost întreprinse sau iniţiate de Soc. regală română de geografie şi de profesorii şi colaboratorii lor de pe lângă catedrele de geografie ale Universităţilor, sau ai liceelor din ţară.

Cu toate acestea, s'a apreciat că suntem încă departe de a avea cercetată cu rigurozitate ştiinţifică întreaga ţară. In plus se socoteşte că activitatea de până acum a fost lipsită de coordonare.

Pentru a umple aceste goluri, prin legea Nr. 73 publicată în Mon. Of. Nr. 33 din 9 Februarie a. c., s'a creat Institutul de cercetări geografice ai României, care se încadrează la Ministerul Culturii Naţionale.

Pentru a se evita o activitate disparată, pentru a se concentra toate puterile geografice ale ţării într'un singur mănunchi şi pentru a se evita cheltueli inutile, s'au creiat trei secţiuni: una centrală la Bucureşti şi două regionale la Iaşi şi Timişoara.

In mod provizoriu, Institutul funcţionează în localul Universităţii din Bucureşti şi anume în sălile rezervate laboratorului de geografie.

Institutul central de Politică Agrară.

Pentru a se putea ajunge la o unificare a normelor, cât şi a măsurilor administrative necesare realizării şi coordonării dreptului de preemţiune şi controlului exercitat de Stat în circulaţia bunurilor funciare,

pentru a putea întemeia şi asigura continuitatea unei politici agrare naţionale şi a unui sistem complet prin care Statul să poată veghea asupra circulaţiei proprietăţii funciare,

s'a creiat, prin legea Nr. 74 publicată în Mon. Of. Nr. 33 din 9 Februarie a. c., Institutul Central de Politică Agrară, în cadrul Ministerului de Agricultură şi Domenii.

Prin lege se arată că în afară de Institutul central, se vor putea creia — numai pe baza unui jurnal al Consiliului de Miniştri — şi Institute regionale. Astfel, chiar prin efectul legii se înfiinţează un institut regional la Sibiu care are competinţă pentru toate teritoriile de dincolo de Carpaţi.

Institutul central este condus de un comitet compus din: secretarul general al Ministerului de Agricultură şi Domenii, ca preşedinte, un reprezentant al Preşedinţiei Consiliului de Miniştri, un reprezentant al Marelui Stat Major al Armatei, un reprezentant al Ministerului de Justiţie. Institutul are un director, care conduce şi coordonează întreaga activitate administrativă.

Institutele regionale, la rându-le, vor funcţiona tot pe lângă Ministerul de Agricultură şi Domeniilor, având un director şi un comitet de direcţie compus din reprezentanţi ai aceloraşi Instituţii menţionate în cazul Institutului central.

Muscelul geografic şi silvic.

Rare sunt pentru revista noastră ocaziile când ne vin ştiri despre activitatea extraprofesională a colegilor din exterior. Ştim totuşi că sunt mulţi aceia cari, cu toată munca intensă ce o depun în slujba pădurilor, isbutesc să găsească timp şi pentru treburile obşteşti atât de numeroase şi variate.

Mai rare sunt însă cazurile când cei dela centru să purceadă spre exterior, îndemnaţi, nu de obligaţiile de serviciu, ci de pornirea sufletească de a ţine contactul cu cei din mijlocul cărora au plecat şi de a-i îndruma atunci când se simte nevoia.

D-l I. Marinescu ing. insp. gl. silvic din centrala Direcţiei Silvice din Minis. de Agric. şi Dom. ne oferă un exemplu, din cele puţine, din cea de a

doua categorie. Muscelean de origină, d-sa înţelege să ţină un contact din cele mai strânse cu cei din judeţul său.

Solicitat de conducătorii căminului cultural „Dinicu Golescu" din C.-Lung, d-sa a ţinut, la 24 Sept. a. c., o conferinţă (pe care a repetat-o la 8 Oct.), având ca temă: „Muscelul geografic şi silvic".

Judeţul acesta prezintă un caracter pronunţat de munte, aici muntele ocupând 60% din suprafaţă. Restul, aproape tot (37%), este ocupat de dealuri cu înălţimi cuprinse între 300 m şi 700. Numai 3% sunt înălţimi între 200 şi 300 m. Partea muntoasă, din cauza marilor înălţimi (atingând adesea 2000 m) şi a văilor înguste şi inaccesibile pe fundul lor, este nelocuită permanent de om; aici pădurea şi păşunea alpină sunt singure stăpâne.

Aşezarea omului a fost înlesnită, ca în tot lungul Carpaţilor munteni şi moldoveni, de existenţa depresiunilor situate imediat la poalele munţilor. Muscelul are şi el o astfel de depresiune, în cuprinsul căreia se situiază însăşi capitala judeţului: C. Lungul.

Regiunea deluroasă, străbătută dela Nord la Sud, de numeroase văi, paralele între ele, a oferit şi ea omului suficiente locuri pentru aşezare, ceeace a făcut ca pădurea — altădată total stăpână — să cedeze mult teren pentru vetre de sat, culturi, livezi, fâneţe, păşuni.

Judeţul este unul din cele mai populate, având, în regiunea locuită, 110 locuitori pe km?

Din punct de vedere forestier, Muscelul este astăzi pe jumătate acoperit cu pădure (152.900 ha din 3.058 km²), contând drept unul din cele mai împădurite judeţe. Partea muntoasă are 2/3 pădure şi 1/3 păşuni, Partea deluroasă mai are doar 3/5 pădure. Molidul este specia care ocupă 1/2 din totalul păduros. Alături de el, bradul, care se situiază în jumătatea de Sud a zonei răşinoaselor, coboară până la 700 m. Fagul se găseşte şi el destul de bine reprezentat, ocupând locuri cuprinse între 500 şi 1.400 m. In partea deluroasă se găseşte în primul rând gorunul (care nu depăşeşte 700 m altitudine, decât în cuprinsul depresiunei), apoi mesteacănul, carpinul, plopul, aninii, frasinul, pedunculatul. In colţul de Sud al judeţului, cu altitudinea cea mai mică (cuprinsă între 209 şi 271 m) se mai găsesc: cerul, gârniţa, stejarul pufos, arţarul, jugastru, ş. a. In depresiune cât şi pe văile ce-l străbat, nucul găseşte condiţiuni prielnice de vegetaţie.

Din punct de vedere al proprietăţii: 17% din păduri sunt moşneneşti, 32% ale Statului şi 51% ale particularilor. Pădurile moşneneşti sunt în regiunea de munte, care din cauza conformaţiei terenului, nu s'au putut diviza. Astăzi în Muscel sunt 30 obştii cu peste 100.000 moşneni, cari deţin 27.500 ha reprezentând 198.450 dramuri adică în mediu 2,75 ha pădure de moşnean. Sunt însă moşneni cari au şi câte 100 dramuri, în timp ce alţii deţin abia 1/5 dintr'un sfert de dram. Obştea Dragoslavele are cea mai mare întindere păduroasă: peste 7.000 ha. Urmează: Obştea Moşnenilor Câmpulungeni cu 4.514 ha (altădată 8.000 ha), Obştea Rucăr 3.700 ha, Slănic 3.258 ha, Nămăeşti 1.955 ha (altădată 4.400 /ha). Restul obştiilor au sub 1.000 ha.

Ca pretutindeni, şi aici sunt multe uzurpări de drepturi, dând naştere la nesfârşite şi costisitoare procese. Originea celei mai mari părţi din proprietatea particulară, aici trebue căutată.

Statul a devenit proprietar mai ales prin secularizarea averilor mânăstireşti. El apare ca un proprietar de a doua mână, faţă de obştii.

La sfârşit, conferenţiarul a făcut o destul de amplă expunere asupra originei şi evoluţiei proprietăţei moşneneşti.

Conferinţa a trezit în rândurile câmpulungenilor un mare interes, fapt care a făcut ca ea să fie ţinută de două ori.

At. Haralamb

ACUM 50 ANI.

Revista Pădurilor, Anul IX, Oct. 1894.

„*Şcoala Forestieră dela Brăneşti*" (7 pag.) de N. R. Danilescu.

Note deosebit de importante pentru istoricul învăţământului silvic în România.

„*Contribuţie la introducerea tratamentelor celor mai potrivite pentru pădurile de munte din România*" (17 pag.) de M. Rădulescu.

In scopul de a contribui la „înrădăcinarea deprinderilor colegilor noştri mai tineri a spiritului cercetător şi de analiză de care are mare nevoe aplicaţiunea preceptelor silvice", autorul intervine în discuţiunea deschisă de N. R. Danilescu asupra oportunităţei şi utilităţei tăierilor rase la pădurile de munte.

„*Brădeturile din Carpaţii României*" (6½ pag.) de G. Huffel.

Traducerea articolului cu acelaş nume publicat în Revue des Eaux et Forêts de Huffel (patronul ocolului dela Ţigăneşti), după călătoria şi şederea acestuia în România. Cuprinde o descriere a stării sociale din ţară, o scurtă iniţiere istorică şi o descriere a pădurilor. In concluzie, pledează în contra tăerilor rase la brad.

In rest, „Comunicaţiuni şi fapte diverse" despre atacurile de Kermes fagi în pădurile de fag din Belgia, despre recolta seminţelor de pin silvestru în diverse ţări europene, despre industria coşurilor de nuele din Boemia, etc. La „Informaţiuni", se face cunoscut constituirea Inspecţiei VII silvice cu mai multe ocoale din jud. Prahova şi Ilfov, afectate Şcoalei Speciale de Silvicultură dela Brăneşti. Se mai dă un scurt reportaj despre inaugurarea acestei Şcoale. Ultima pagină, ca de obiceiu, are Bul. Observ. Meteorologice, pe luna precedentă.

Revista Pădurilor, Anul IX, Noembrie 1894.

„*Incendii la păduri*" (4½ pag.) de G. Stătescu.

O trecere în revistă a acestui flagel în diferite ţări şi la noi pentru a se recomanda, în concluzie, cele mai serioase măsuri de apărare în contra focului care prăpădeşte anual mii de ha. Se arată de asemeni operaţiunile culturale care trebuesc făcute în pădurile degradate de incendii.

„*Un modest ajutor în lămurirea chestiunei exploatărilor la munte*" (7½ pag.) de M. Tănăsescu.

In discuţiunea care durează de aproape doi ani referitor la tratamentul cel mai indicat pentru pădurile de munte, M. Tănăsescu (Preşedintele de mai târziu al Soc. Progresul Silvic) vine, pe baza experienţei sale de teren, în diferite regiuni ale ţărei, pentru a susţine în această chestiune grădinăritul,

întrucât asigură: „menţinerea şi fertilizarea solului, regenerarea complectă şi producţiunea arborilor de dimensiuni mari".

„Despădurirea unei ţări" (3 pag.).

Un extras din traducerea unui articol publicat în limba portugheză de Carlos Oliveira Carvalho. Cuprinde pe scurt o descriere a economiei forestiere din Portugalia şi o enumărare a foloaselor imateriale ale pădurei, pentru a termina cu „maxima lui Carrière: cestiunea reîmpădurirei este o cestiune de viaţă sau de moarte socială".

Urmează o serie de mici note şi informaţiuni despre: producţia plutei in Franţa, Portugalia, Italia, etc., despre trebuinţele de lemn de plop în Germania pentru industria chibriturilor, despre recepţia Soc. Progresul Silvic la Palatul Regal, cu ocaziunea serbărei nuntei de argint a Regelui Carol I şi Reginei Elisabeta (se publică în extenso discursul ocazional al Preşedintelui Kalinderu), despre suprafaţa împădurită în diferite ţări, colorarea lemnului de stejar prin fumegare, temperatura atmosferii la diferite înălţimi, etc., toate spicuiri din diferite reviste. Buletinul Observ. meteorologice pe luna precedentă, continuă.

Revista Pădurilor, Anul IX, Decembrie 1894.

„Privire retrospectivă asupra anului 1894 din punctul de vedere forestier" (4 pag.) de G. Stătescu.

Contrar obiceiului nostru de acum, „Anul Forestier" pentru 1894 apare în ultimul număr al anului considerat. Se făcea şi atunci pentru aceleaşi motive ca şi azi: „un tablou rezumativ de fapte realizate în ramura silvică într'un timp oarecare, ne va da totdeauna o măsură mai justă de a aprecia rezultatele, care singure ne pot călăuzi cu socoteală în viitor". In consecinţă, sunt trecute în revistă legiuirile, cultura şi exploatarea pădurilor, chestiuni economice (vânzarea pădurilor), diferite calamităţi abătute asupra pădurilor, mişcarea literară silvică, activitatea soc. „Progresul Silvic".

„Asupra tăierilor rase la pădurile din România" (17½ pag.) de Dem. Ionescu-Zane.

Este un studiu amplu publicat ca răspuns la articolele lui N. R. Danilescu, din numărul depe August.

„Pădurile Siberiei" (7½ pag.). Spicuiri informative dintr'un articol publicat de Hans Leder în revista forestieră vieneză (Centralblatt).

„Industria camforului în China şi Japonia" (4 pag.) de C.

O traducere rezumativă a unui articol publicat în „Indian Forester" şi reprodus în Revue des Eaux et Forêts.

La *„Comunicaţii şi fapte diverse"*, următoarele: Intrebuinţarea scoarţei de dud ca textil, (O mătase nouă), Excursiunea Şcoalei Forestiere Engleze în Franţa, Expoziţia Forestieră din Lyon, Pregătiri pentru Expoziţia Universală din 1900 dela Paris, Apele în raport cu despăduririle.

La rubrica „Informaţii", se anunţă titlurile a două din cele trei conferinţe publice, fixate de Soc. Progresul Silvic pentru Februarie 1895 şi anume: „Proprietăţile de câmp şi podgorie ale clăcaşilor dela 1864 din punct de vedere forestier" a lui Dem. Ionescu-Zane şi „Necesitatea organizării Corpului Silvic" a lui Dem. Papinian. Al treilea Conferenţiar, N. G. Popovici, şi-a rezervat subiectul pentru mai târziu.

Buletinul observ. meteorologice pe luna precedentă încheie Nr. pe Decembrie al Revistei Pădurilor, care, broşată în colecţie pe întreg anul 1894,

conţine şi o talbă de materii alcătuită pe natură de subiecte: studii, articole, comunicaţii, informaţiuni, etc., pentru tot ce s'a publicat în paginile Revistei în decursul anului.

T. Bălănică

CINEGETICĂ

● A. V. I. S. Arad.

Incă în anul 1921, îndată după preluarea imperiului de către autorităţile româneşti şi înfiinţarea regiunei silvice în Lipova, inginerii silvici aparţinători acestei regiuni silvice s'au constituit într'o societate de vânătoare. Terenurile pe care le avea în arendă această Societate erau: pădurea Glogovăţ în suprafaţă de 478 Ha şi pădurea Ciala în suprafaţă de 1561,01 Ha, ambele aparţinând O. S. Iuliu-Moldovan; pădurea Popin în suprafaţă de 1343,44 Ha, pădurea Raţa Vaida în suprafaţă de 1609 Ha şi pădurea Gheduş în suprafaţă de 850 Ha, aparţinând Ocolului silvic Pecica; pădurea Cernobara în suprafaţă de 1100 Ha şi pădurea Alioş în suprafaţă de cca 800 Ha, aparţinând Ocolului silvic Lipova. Ca toate Societăţile din timpul acela, aşa şi Societatea noastră, la inceput n'a avut statute aprobate de Minister.

La 8 Aprilie 1931 Societatea şi-a ţinut adunarea generală, adoptând statutele aprobate cu Decizia Ministerială No. 13750/931 şi luând numirea de Societatea de vânătoare „Cocorul".

Ţinem să menţionăm că în Societatea noastră de vânătoare au fost primiţi ca membrii şi ingineri silvici din cadrul particular, precum şi conducătorii silvici din raza Direcţiei Silvice Arad. In anii 1922—1926, în pădurile Statului Ciala şi Popin, arendate de Societatea de vânătoare a inginerilor silvici din Arad, anual se organiza de către şefii de ocoale respectivi, vânătoare regală. Se împuşcau în fiecare din aceste păduri, la vânătoarea regală, câte 500—600 buc. iepuri, 200—300 buc. fazani, apoi vulpi şi alte răpitoare.

După moartea Regelui Ferdinand, atât pădurea Ciala cât şi pădurea Popinul au fost date în arendă defunctului Anton Mocioni. Societatea noastră a mai pierdut şi pădurea Alioş, care s'a expropriat pentru comune, iar pădurea Raţa Vaida dela Ocolul silvic Pecica a fost arendată D-lui D. Brătianu, rămânându-ne numai pădurile Gheduş şi Glogovăţ. In anul 1934 ne-a revenit pădurea Raţa-Vaida, iar în anul 1935 Societatea noastră a mai chiziţionat terenul comun Covăşinţ în suprafaţă de 3804 Ha.

In 18 Oct. 1937, Societatea de vânătoare „Cocorul" a convocat o adunare generală extraordinară, în care s'a aprobat modificarea statutelor în sensul că a devenit şi Societate de pescuit în apele de munte, schimbându-şi totodată şi numele în A. V. I. S. Arad, în loc de „Cocorul". Dela data aceasta şi până azi, Societatea de vânătoare A. V. I. S. funcţionează cu un număr de 36 membri.

Comisiunea de vânătoare judeţeană din Arad, întrunindu-se în şedinţă la 9 Ianuarie 1943 şi fiind pe ordinea de zi şi reorganizarea Societăţilor de vânătoare din Arad şi judeţ, în conformitate cu dispoziţiunile Direcţiei Economiei Vânatului, a menţinut din 13 Societăţi de vânătoare din Arad numai 6, dintre care prima a fost Societatea de vânătoare A. V. I. S.-Arad. Societăţii noastre

de vânătoare i s'a recunoscut calitatea de „*Persoană Juridică*" de către Tribunalul Arad cu decizia No. 265 bis/943.

Astăzi A. V. I. S.-Arad are un număr de 37 membrii, dintre care 5 membrii sunt vânători distinşi din Arad, de alte profesiuni decât cea silvică.

Societatea noastră de vânătoare are o vechime de 23 ani, funcţionând fără nici o întrerupere în acest timp. Cu data de 10 Nov. 1943 ni s'a cedat de către Societatea de vânătoare „Sitarul" din Comuna Guttenbrun, terenul comunal Glogovăţ din jud. Arad, cu suprafaţa de 6500 jug. cad. Am mai arendat şi terenul comunal Panatul-Nou jud. Arad, pe termen de cinci ani. Azi, A. V.

Vânătoarea Soc. A.V.I.S. Arad, la 22.II.1944, în pădurea Raţa Vaida din ocolul silvic Pecica. Rezultatul zilei: 6 mistreţi şi două vulpi.

I. S.-ul are în arendă 8363 Ha pădure de câmpie şi deal şi 10080 Ha terenuri comune, în total 18443 Ha.

Vânătorile organizate de Soc. de vânătoare A. V. I. S. sunt cercetate regulat, pe lângă vânătorii de elită din Arad şi Timişoara şi de colegii noştrii comune, în total 18443 Ha.

Rezultatul material al vânătoarei, în ultimii 11 ani este următorul:

Participanţi: 703 dintre cari 389 forestieri şi 314 străini. S'a împuşcat: 4860 iepuri, 423 fazani, 11 potârnichi, 85 vânat diferit de apă, 25 căpriori, 33 mistreţi, 116 vulpi şi 12 sitari.

Din cele de mai sus rezultă clar şi indubitabil că Soc. A. V. I. S.-Arad nu este o societate exclusivistă, compusă din membrii sectari, ci din contră porţile ei sunt larg deschise tuturor vânătorilor corecţi. Nimeni dintre cei ce ne cunosc nu ne acuză de exclusivism, ci din contră, dintre toate Societăţile de vânătoare din Arad, Societatea de vânătoare A. V. I. S. este considerată de toţi vânătorii din localitate ca cea mai primitoare Societate de vânătoare Aproape jumătate din participanţii la vânătoare în ultimii 11 ani au fost vânători de altă profesiune decât cea silvică.

Pe terenul pescuitului în apele de munte, A. V. I. S.-Arad a achiziţionat în anul 1943, pe lângă fondul Moneasa deţinut din anul 1937, fondurile Iacobini-Arad şi Petroasa-Bihor. Ambele le-am preluat într'o stare brăcuită, cu stocul de păstrăvi foarte redus din cauza lipsei de pază de către arendaşii antecesori.

Din inițiativa A. V. I. S. s'a construit în fondul Moneasa o clocitoare de păstrăvi cu capacitatea de cca 30.000 alevini, alimentată fiind dintr'un isvor ce iese din stâncă, astfel încât nu mai este nevoe de filtru.

In anul curent am reușit să obținem numai 17.000 alevini din cauză că în toamna trecută nu s'au putut captura suficiente femele, proporția între masculi și femelele prinse fiind de cca 80 : 20.

Fondul Moneasa s'a început a se amenaja cu mici baraje pentru aerisirea apei, o potecă și punți dealungul văii principale pentru practicarea pescuitului.

Organizarea pazei la terenurile de vânătoare, combaterea rațională a animalelor dăunătoare vânatului util și hrănirea în timpul iernilor grele a cervideelor, fasanilor și iepurilor sunt lucruri intrate de mult în obișnuința Societății A. V. I. S.-Arad.

Andrei Streza

„Cum să fie înarmați pădurarii Statului".

Sub acest titlul, „Revista Vânătorilor" No. 4—5/944, al rubrica „discuții vânătorești" publică un articol semnat: „Un Moldovan", în care autorul se ocupă de chestiunea înarmării pădurarilor.

Diferitele aspecte ale Economiei forestiere nu sunt totdeauna bine cunoscute de public. Am putea spune chiar, că prea adeseori sunt rău cunoscute. Aceasta este motivul pentru care, de peste două decenii, breasla silvică a intensificat acțiunea de lămurire a marelui public, fie prin broșuri de propagandă, fie prin conferințe, fie cu ocaziunea ținerii anuale a „serbării sădirii arborilor".

Iată de ce nu putem decât să ne bucurăm, ori de câte ori un străin de profesiunea noastră tratează probleme în legătură cu pădurea. Articolul, al cărui titlu l-am împrumutat și pus în fruntea acestei cronici, face parte din această categorie.

Bucuria noastră însă este numai pe jumătate, deoarece autorul nu propune o soluție fericită pentru deslegarea unei probleme de mare interes pentru conservarea pădurilor. După ce afirmă, că între pădurari „sunt mulți cu pasiunea vânatului și dacă ar avea arme care să le permită a o satisface, ar fi aproape cu neputință de prins"; după ce este de acord că ei „trebue să poarte arme serioase de apărare", dar că actuala armă de serviciu nu este aptă pentru acest scop, se oprește la următoarele două soluțiuni pentru înarmarea pădurarilor:

1. „Carabine Wincester sau similare cal. 44, cu 8—12 focuri, la care să se facă unele modificări cum ar fi suprimarea ghinturilor, sau altele pe care le-ar propune specialiștii, ca să piardă orice precizie dincolo de 20 metri.

2. Revolvere mari cu butoiaș, cu 5 focuri cal. 11 m/m, *cu cartușe foarte puternice*. Cu ele nu este cineva în stare să nimerească un bou la 20 metri, dar la 5 sau 10 metri sunt foarte eficace pentru apărare. Iată încercarea pe care am făcut-o cu unul din aceste revolvere, la 18 metri, într'o țintă de 1 m×1 m: Am tras întâi cu mâna liberă; nu am atins măcar ținta. Crezând că nu am ochit cu destulă atenție, am mai tras un foc, ochind bine, dar cu acelaș rezultat. Am tras atunci ținând revolverul cu amândouă mâinile. Tot alăturea am lovit! Am mai tras două focuri cu revolverul bine rezemat; nu am atins ținta nici de data aceasta. Am încercat, dar la distanță mult mai scurtă, și am nimerit foarte bine".

Citind aceste rânduri, nu te poți opri de a nu exclama: bieții pădurari!

Prin rapoarte disperate cer să li se dea arme militare drept arme de serviciu. Cu arme Werndl, carabine cal. 22 longrifle sau arme de vânătoare pentru alice nu pot ţine piept delicvenţilor, braconierilor şi răufăcătorilor organizaţi în bande, al căror număr pare că este în creştere. Pădurari şi brigadieri ameninţaţi a fi ucişi de armele militare, uneori automate ale bandiţilor, cer să fie înarmaţi aşa ca să se poată apăra şi, prin urmare, să-şi poată îndeplini serviciul. Iar răspunsul: carabina sau revolverul cu care la 18 metri să nu nimereşti nici măcar un bou.

Cu toată părerea ciudată pe care o emite, suntem totuşi recunoscători autorului, pentru că ne dă prilejul să facem câteva precizări: prea adeseori, arendaşii dreptului de vânătoare dau drept cauză a lipsei vânatului pe terenul lor, pretinsul braconaj al pădurarilor. Desigur, aceasta este o scuză uşoară, pe care paznicul de vânătoare neglijent sau chiar braconier o strecoară la urechea stăpânului, în vreme ce parcurg împreună drumul dela o ţiitoare la alta, sau sub durata urcării unui munte. Este deasemenea o explicaţie pe care unii arendaşi o servesc oaspeţilor lor pentru a-şi masca nepriceperea în materie de ocrotire. Acest fel de arendaşi nu vin pe teren decât în epoca de vânătoare; combaterea răpitoarelor şi hrana în iernile grele sunt noţiuni cu totul străine de preocupările lor. Totuşi, — după părerea lor — cauza tuturor relelor nu este decât „pădurarul care braconează". Nu vom susţine că dintre cei cca 4000 pădurari şi brigadieri pe care îi are Statul nu se va găsi vre-unul care să mai şi calce legea vânatului. In care instituţie mare, publică sau particulară, nu se găsesc şi elemente care să nesocotească legile? Dar de aci şi până în a afirma că este nevoe de a li se lua tuturora armele de serviciu şi a li se da în schimb o armă-jucărie bună pentru depărtarea de 5 metri, este o mare distanţă.

Este o naivitate a crede că pădurarul stăpânit de pasiunea vânătoarei nu şi-ar putea satisface această plăcere şi fără o armă de serviciu, care să fie bună şi pentru vânat. Cine mai bine decât el cunoaşte toate ungherele pădurii şi toate trecătorile vânatului? Crede cineva în mod serios că numai de teama paznicului de vânătoare sau de frica arendaşului nu şi-ar putea ţine o armă în scorbura copacului, aşa cum fac braconierii? Realitatea este alta: personalul silvic de pază nu braconează fiindcă ştie ce îi este permis şi ce nu, şi pentrucă îşi dă seama de sancţiunile disciplinare care îl aşteaptă din partea şefului său ierarhic, inginerul şef de ocol. Dacă D-nii arendaşi vor să reducă şi puţinele cazuri de abateri dela lege, atunci calea este de a căuta să-şi facă un colaborator din pădurarul cu pasiunea de vânătoare în sânge, iar nu să-l acuze pe nedrept, punându-i în sarcină abateri imaginare. Să înceteze deci acuzaţiile împotriva personalului silvic de pază. Cauzele pentru care este puţin vânat sunt cu totul altele, asupra cărora nu putem insista mai mult acum.

Chestiunea pazei pădurilor este de o capitală importanţă; înainte de a trece la gospodărie intensivă, trebue să conservi ceeace există. Pentru atingerea acestui scop, Statul, prin Casa Pădurilor, trebue să procure personalului său arme eficace. Arenda din dreptul de vânătoare nu reprezintă nici 1% din venitul adus de produsele lemnoase. Deci, rugăm autorul care ne prilejuieşte acest răspuns, să admită ca atunci când va fi vorba de înlocuirea actualelor arme de serviciu ale pădurarilor, cuvântul greu, hotărîtor, îl va avea administraţia silvică (şi nu alta), adică aceea care administrează un bun producător al unui venit de o sută de ori mai mare decât modesta arendă din vânat.

Vlad Macedoneanul

R E C E N Z I I

CĂRŢI

Al. Butoi şi *D. Burghelea: Excelsior.*

In cursul anului 1944, a apărut în editura „Universul" o mică agendă de buzunar în formatul 11×7,5 cm, cuprinzând, în afară de calendarul pe 1944 şi 1945, o mulţime de date diferite, cari pot fi necesare inginerului silvic. Iată câteva din aceste date:

Tabelă pentru calcularea dobânzilor.

„Ne chiamă pădurea", marş forestier (note şi versuri).

Date din istoria silvică românească.

Calendar vânătoresc.

Date agricole.

Date pentru fotograful amator.

Situaţia forestieră a României (date statistice, după Agenda forestieră)

Extras din tariful lemnului de răşinoase şi de foioase.

Apoi: unităţi de măsură, valorile liniilor trigonometrice naturale, date electrotehnice, date pentru maşini, date asupra tipurilor de sol, asupra seminţelor forestiere, asupra cubajelor de arbori şi arborete, asupra seminţelor forestiere, asupra cubajelor de arbori şi arborete, asupra sortării lemnului, asupra şoselelor forestiere şi a căilor ferate înguste, date despre calburi, funiculare, torenţi, betoane, tencueli, rezistenţa materialelor etc.

Numai din enumerarea aceasta, care nu este completă, se poate vedea câtă materie au adunat autorii într'un spaţiu aşa de restrâns. O muncă imensă, extrem de migăloasă, este închisă într'un număr de circa 80 pagini tipărite cu literă mărunt. Este în acelaşi timp: calendar, agendă şi enciclopedie tehnică — o enciclopedie pitică, desigur. De altfel, dacă i se poate găsi un cusur acestei lucrări, ar fi tocmai acesta: scrisul foarte mărunt, obositor la citit. In rest, ce poate fi mai comod şi mai practic decât să porţi în buzunar aproape toată ştiinţa şi tehnica silvică (şi chiar nesilvică) concentrată într'o broşură de cel mai mic format posibil?

Ceea ce va îndemna pe colegi să-şi procure această lucrare, nu va fi numai curiozitatea, ci şi necesitatea. In lipsa unei lucrări de specialitate mai cuprinzătoare, ea poate fi folosită îndeosebi pentru operaţiuni expeditive sau pentru procurarea de date informative din domeniul respectiv.

G. T. T.

Prof. Dr.-Ing. F. Kollmann: Uscarea artificială a lemnului şi depozitarea lui.

Ediţia treia a acestei cărţi, apărută prima dată în 1932, a fost simţitor îmbunătăţită, ţinându-se seama de rezultatele cercetărilor şi practicei din ultimii zece ani în domeniul uscării artificiale a lemnului, fără ca prin aceasta să i se mărească conţinutul sau să devină mai puţin accesibilă.

Conducerea în bune condiţiuni a uscării artificiale, proiectarea şi realizarea instalaţiilor necesare presupun o temei-

nică cunoaștere a procesului uscării. De aceea primele noțiuni ce se dau privesc teoria uscării lemnului. După ce se descrie pe scurt structura și compoziția chimică a lemnului, se arată stările sub care se găsește apa în lemn (apa liberă și apa legată), insistându-se asupra raporturilor dintre umiditatea lemnului, umiditatea relativă și temperatura aerului. Se urmărește apoi circulația apei în lemn și se analizează factorii care influențează viteza de uscare, precum și urmările stricării mersului normal al circulației apei în timpul unei rele uscări (crăpături, strâmbări, răsuciri, uscare incompletă și neuniformă). O atențiune deosebită se dă explicațiilor fenomenului umflării și contragerii în funcție de umiditatea lemnului, dându-se câteva exemple de calcul pentru mărimea contragerii și o tabelă cu contragerile longitudinale, radiale și tangențiale la diferite specii.

O bună uscare a lemnului trebue să dea o curbă exponențială pentru relația dintre scăderea umidității și timp

Pentru a se obține în practică o curbă justă a uscării, trebue să se cunoască umiditatea inițială a lemnului și aceea la care se voește să se ajungă prin uscare, precum și timpul aproximativ al uscării în condițiunile date. In camere de uscare se obține rezultatul dorit prin variațiuni corespunzătoare ale temperaturii și umidității relative a aerului și anume în trei moduri:

a) ridicarea temperaturii, din care cauză scade umiditatea relativă a aerului; b) păstrarea temperaturii constantă și scăderea umidității relative a aerului; c) ridicarea temperaturii și păstrarea constantă a umidității relative a aerului.

Cu această pregătire teoretică făcută, se trece la practica uscării lemnului, arătându-se tipurile cele mai frecvente de camere și canale de uscare. Chiar cele mai simple instalații de uscare trebue să aibă patru conducte: pentru aer proaspăt cald și aer proaspăt rece, pentru abur și pentru evacuarea aerului umed. Prin aranjarea convenabilă a acestor conducte se obține o bună instalație de uscare. Curentul de aer se face natural sau mecanic, direcția lui putând fi de jos în sus, în spirală, etc.

La fiecare tip de uscătorie se arată dispoziția acestor elemente constructive, aparatele de control, modul de folosire, avantajele și desavantajele.

Canalele de uscare pentru furnir sunt tratate într'un capitol aparte. Se accentuează, de asemenea, asupra importanței unei bune stivuiri a materialelor în uscătorie și se dau câteva reguli de urmat în practică.

In capitolul 5 se tratează foarte importanta problemă a determinării treptelor convenabile de uscare, deci a modului de conducere a uscării. Cele mai mari pierderi la uscarea artificială se datoresc relei conduceri a uscării. De aceea, cunoașterea regulilor fundamentale și a procedeelor de calcul pentru fixarea dela început a treptelor de uscare ce se vor realiza în uscătorie, este o condițiune de reușită. Tabelele și curbele de calcul ale timpului de uscare și exemplele date pot servi de model pentru calculele cazurilor ce se ivesc în practică. Se menționează apoi că, rezultatele date de rigla de calcul specială SR 727 elaborată de AWF pentru determinarea timpului de uscare trebuesc considerate ca limite inferioare. In practică ele se transformă prin multiplicare cu diverși coeficienți de siguranță funcție de specie.

Regulile speciale pentru uscarea artificială a câtorva specii (paltin, mesteacăn, fag, stejar, anin, tei, mahon, nuc, molift, brad, pin, larice și pitehphine) sunt rezumate în capitolul 6.

După ce se arată pe scurt condițiunile în care să se facă aburirea materialelor înainte sau în timpul uscării, se trece la descrierea aparatelor de control (termometre, psichrometre, etc.) și a procedeelor de măsurare a umidității lemnului folosite în supravegherea uscării.

Foarte interesante sunt considerațiu-

nile asupra economiei uscării artificiale a lemnului în comparație cu uscarea naturală. Se menționează că sunt cazuri când uscarea naturală este mai scumpă. Se arată, de asemenea, elementele componente ale costului uscării și factorii care îl influențează.

Regulile de depozitare a materialelor sunt divizate în două grupe, înainte și după uscarea artificială. Cele dinaintea uscării artificiale sunt regulile obișnuite ale uscării naturale, care se referă, în general, la stivuirea materialului. După uscare, măsurile ce se iau trebue să asigure păstrarea umidității la care a ajuns materialul. De aceea, pentru materialul uscat la o umiditate mai mică decât cea corespunzătoare umidității relative a aerului și temperaturii mediului în care se face depozitarea, sunt necesare magazii închise, care să se poată încălzi și aerisi.

Numeroasele cunoștințe arătate pe scurt în această recenzie, sunt expuse într'o formă simplă, ușor de înțeles. Cele 29 figuri și 8 tabele fac textul mult mai accesibil.

Cartea poate servi perfect ca introducere în cunoașterea uscării artificiale a lemnului și ca un prim îndreptar în practică.

N. Ghelmeziu

Tuoman Tuomola: Asupra uscării lemnului cu considerațiune specială a relațiunilor dintre viteza de uscare a lemnului de pin finlandez și diverși factori care le influențează. Heslinki, 1943. (Teză de doctorat la Școala Politehnică).

Importanța foarte mare pe care o are în ultimul timp uscarea artificială în industria lemnului se datorește în special faptului că prin ea se poate usca repede materialul și se realizează cu preciziune orice grad de umiditate a acestuia, ceeace pentru unele tehnici de prelucrare a lemnului este o condiție fundamentală.

In domeniul uscării s'au făcut cercetări cu deosebire în ultimele trei decenii și s'a ajuns la un nivel de cunoștințe destul de ridicat. Cu toate acestea sunt încă probleme incomplet lămurite, datorită, între altele și greutății de a aplica imediat în practică rezultatele cercetărilor de laborator.

De aceea, orice nouă contribuție la cunoașterea mai aprofundată a procesului uscării lemnului și la perfecționarea tehnicii uscării este binevenită. Teza de doctorat a d-lui Tuomas Tuomola se încadrează în aceste așteptate noi contribuții.

Lucrarea se poate împărți în două părți. Prima parte cuprinde o expunere pe scurt a cunoștințelor despre lemnul pinului finlandez în ceeace privește omogenitatea lui, apoi o prezentare critică a cunoștințelor despre însușirile hygroscopice ale lemnului de pin și despre procesul uscării în general, precum și o privire asupra cercetărilor de până acum în domeniul uscării lemnului.

O a doua parte o formează rezultatele cercetărilor făcute cu lemnul de pin asupra factorilor celor mai importanți cari influențează viteza de uscare a lemnului și asupra legăturii dintre această viteză și durata uscării.

Incercările au fost făcute cu piese de probă de dimensiuni mici, variate după problema urmărită, lipsite de defecte. Pentru uscare s'a folosit uscătoria experimentală și camera cu aer condiționat a Politehnicii finlandeze. Capitolul descrierii metodei și procedeelor de lucru este deosebit de interesant. In cercetările și în considerațiunile autorului s'a ținut seama de condițiunile diferite pe care le determină starea de umiditate mai mare decât aceea a saturației fibrei, când în lemn se găsește apă liberă și umiditatea din domeniul hygroscopicității, când apa este legată coloidal de materia lemnoasă.

Incercările au fost extinse asupra următoarelor probleme: influența umidității lemnului asupra vitezei de uscare, legătura dintre viteza de uscare și greutatea specifică a lemnului, grosimea piesei de uscat, umiditatea relativă, temperatura și viteza aerului din uscătorie, relația dintre însușirile de creștere ale lemnului (direcția fibrelor, lățimea inelelor anuale, alburnul, duramenul, lemnul de compresiune, etc.) și viteza de uscare. Sunt examinate apoi influențele pe care le asupra vitezei de uscare a lemnului plutirea, modul de depozitare și albăstrirea din cauza ciupercilor.

De asemenea este studiată relația dintre temperatura aerului din uscătorie și nașterea eforturilor în lemn, din cauza cărora se produce crăparea, răsucirea și strâmbarea materialului.

Influența factorilor enumerați mai înainte este cercetată ținându-se seama de poziția pieselor de probă în trunchiu și de proveniența materialului.

Un ultim capitol îl formează prezentarea critică a relațiilor matematice stabilite acum între durata uscării și umiditatea și greutatea specifică a lemnului, dimensiunile pieselor, temperatura și viteza aerului din uscătorie. Pe baza încercărilor sale, autorul propune unele modificări ale formulelor pentru calculul timpului de uscare funcție de factorii de mai sus.

O rezumare a numeroaselor rezultate obținute nu este posibilă în cuprinsul scurt al acestei recenzii, problemele arătate mai sus fiind urmărite de autor în funcție de atât de mulți factori. Prin valoarea acestor rezultate lucrarea d-lui Tuomola se înscrie între cărțile obligatoriu de consultat atât pentru cercetătorii, cât și pentru practicienii din domeniul uscării lemnului.

N. Ghelmeziu

Apostol D. Culea: Datini și Muncă 1943; 2 volume cu 1032 pagini, în Editura Casa Școalelor, lei 900.

D-l Apostol Culea, a cărui muncă pentru ridicarea păturei de jos, atât în cadrul Fundației regale culturale „Regele Mihai I", cât și în afară, este azi de toată lumea cunoscută, a dat la iveală această lucrare, destinată pentru toată lumea, dar în primul rând pusă la îndemâna acelora cari se interesează de cultura satelor. Ea cuprinde o culegere de cântece folosite de poporul nostru în toate împrejurările vieții lui. Versurile și muzica sunt însoțite de explicațiuni.

Despre conținutul lucrării, autorul ei ne spune: „Nu este o carte de folclor într'ales și numai de dragul lui, cum ar părea la o răsfoire grăbită. Este aici viață țărănească sub multiple aspecte — așa cum a crescut-o istoria — până în pragul contopirilor cu bunuri înrudite venite din etajele de sus ale culturii noastre".

Pentru a arăta cât de variată este, dăm — după tabla de materii — titlurile diferitelor capitole: Vol. I. 1. Sărbătorile de iarnă; Crăciunul. 2. Sărbătorile primăverii; Paștile. 3. Maica Domnului a poporului român. 4. Inceputul vieții; nașterea, botezul. 5. Pleacă flăcăii la armată. 6. Hora satului. 7. In floarea vieții: căsătoria și nunta. Vol. II. 1. Amărăciunile vieții, apusul vieții, sfârșitul vieții. 2. Cerul satului nostru. 3. Șezătoarea și claca. 4. Furca și răsboiul. 5. Țăranca veacurilor. 6. In grădina lui Dumnezeu; florile. 7. *Dragă mi-e pădurea verde.* 8. La stâna de oi. 9. Voinicul și calul. 10. Boulenii mei — văcuțele mele. 11. Păsările de curte. 12. Plugăria: aratul și semănatul. 13. La prașilă. 14. Secerișul. 15. Culesul. 16. Românul om al apelor. In cuprinsul lucrării se mai cuprind și 79 diferite ilustrații.

In volumul II dela pag. 711—753, se găsește și un capitol în legătură cu pădurea. Aici, pe lângă explicațiile ce însoțesc cântecile date, autorul are buna inspirație de a însera și câteva pagini în care arată: ce ne învață pădurea și ce trebue să se știe în orice sat despre pădure. „Pădurea cântată se împuți-

nează și odată cu ea și cântecele, prin nevoia de pământ de arătură și păşune, prin nepăsare, prin neînțelegerea oamenilor față de dreapta cumpănă ce trebue să fie între țarini, păşune și pădure. Altele la loc se pun greu sau deloc. Perdelele de frunziș, acolo unde ar trebui să se întindă ca niște corturi proteguitoare în preajma țarinilor, întârzie. Desbrăcarea colinelor, ca să rămână în loc făgașe și râpi, întristează privirea și vestește sărăcia, cum presimțea Eminescu acum 50 ani...". Așa își începe autorul cele 3 pagini de sfaturi adresate tuturor acelora în mâna cărora va intra această carte.

Prin paginile privitoare la păduri din această carte, autorul se înscrie, odată mai mult, ca unul dintre prietenii și susținătorii pădurii, din țara noastră.

At. Haralamb

REVISTE

Buletinul Comisiei Monumentelor Naturii.

Anul XI, 1943, Nr. 1—4.

Comisiunea Monumentelor Naturii creiată în anul 1930, în cadrul Ministerului de Agricultură și Domenii, în vederea protejării terenurilor, plantelor și animalelor cari prezintă o deosebită însemnătate științifică sau estetică, precum și toate acelea care prin frumusețea lor naturală sau interesul științific ce prezintă — mai este obligată prin legea respectivă să se îngrijească și de publicațiile referitoare la aceste monumente.

Una dintre aceste publicații este Buletinul Comisiei Monumentelor Naturii. Sortit să apară de 4 ori pe an, acest Buletin, nu a putut apare, din cauza dificultăților de ordin bănesc, decât odată pe an. Se găsește acum în al XI-lea an de apariție.

Exemplarul scos pentru anul 1943 cuprinde mai întâiu Decrete, Jurnale ale Consiliului de Miniștri, Deciziuni ministeriale, Procese Verbale ale Comisiei centrale. Dintre acestea remarcăm Jurnalul Consiliului de Miniștri prin care se declară următoarele monumente ale naturii:

1. Abruptul prahovean cu vârful Jepilor-Mici, Caraiman și Vârful Coștilelor și Bucurii, până în partea de jos la liziera superioară a codrului secular Bucegi, până la curba de 1300 m cu poienile aferente.

2. Cheile Urșilor pe valea superioară a Ialomiței cu o lățime de 300—400 m.

3. Canionul Horoabei de pe valea superioară a Ialomiței, de 2—3 km lungime și circa 1 km lățime, până la liziera pădurii.

4. Cheile Zănoagei Mari pe valea superioară a Ialomiței.

5. Munții Colții lui Barbeș versantul stâng al Văii Dorului.

6. Grădina alpină a Soc. Naturaliștilor în suprafață de circa 18 ha.

7. Valea Beușniței în suprafață de 100 ha proprietatea Soc. U. D. R.

8. Canaralele din portul Hârșova.

9. Doi stejari bătrâni la Cornățele în comuna Gimbășani (jud. Ialomița).

10. Un exemplar femel de tisă pe teritoriul comunei Capul Câmpului din jud. C. Lung (Bucovina).

11. Rezervația Domugled proprietatea Comunității de Avere din Caransebeș se reduce la suprafața de 326 ha cu obligația ca restul de 574 ce se scoate din rezervație să fie folosită moderat cu excluderea păşunatului.

Un raport al d-lui prof. Borza asupra problemei împăduririlor din Basarabia, ca urmare a unei invitațiuni ce i s'a făcut de a vizita unele lucrări.

Se mai publică apoi o serie de documente privitoare la înființarea Parcului Național Retezat, care n'a ajuns încă să capete o formă definitivă.

In rest aflăm un referat al d-lui Dr. Em. Țopa asupra situației rezervațiilor

din Bucovina în cursul anului 1943, precum şi Tabloul tuturor monumentelor naturale din România decretate până la data de 1.I.1944.

At. Har.

Curierul Cooperaţiei Române.

Nr. 1—3, 1944.

Dintre publicaţiile Institutului Naţional al Cooperaţiei, — „Curierul Cooperaţiei Române" se găseşte în al 35-lea an de apariţie. Revistă de „studii şi îndrumări", Curierul tratează împreună cu alte probleme din domeniul economiei generale, şi pe cele forestiere. Se ştie că între preocupările Institutului naţional al cooperaţiei, sectorul forestier nu este dintre cele mai mici, iar inginerii silvici, în număr destul de mare, ocupă în conducerea Institutului locuri dintre cele mai proeminente, începând cu cel de *director general* deţinut de d-l ing. cons. silvic George Minescu.

Caietul din primul trimestru al anului în curs al Curierului cuprinde între altele, şi două articole scrise de forestieri.

1. D-l ing. G. Minescu, într'un articol intitulat: „Cooperaţia în economia de războiu română", arată: rolul jucat de cooperaţia română în timpul războiului, pentru stăvilirea preţurilor, precum şi participarea ei la opera de sporirea producţiei bunurilor de mare consum.

2. D-l ing. Gh. Cioc, într'un succint articol, intitulat „Cooperaţia de muncă forestieră", arată ideile care stau la baza creerii cooperaţiei de muncă în pădure şi felul cum s'a aplicat, pe scară restrânsă de altfel, până acum la noi.

At. Har.

Intersylva.

Anul IV (1944).

Aldo Pavari, Prof.:
Perdele de protecţie şi specii arborescente în lucrările de asanarea regiunii Agro Pontino.

Ţinutul cunoscut sub denumirea de Agro Pontino, în întindere de 140.000 ha, era format, în cea mai mare parte, din mlaştini, alternând cu tuferişuri şi păduri rău alcătuite. Din timpuri foarte îndepărtate, era necultivat şi isvor al frigurilor. In ultimii ani, s'a reuşit ca să-l schimbe într'un ţinut sănătos, cu agricultură intensivă şi aşezări omeneşti înfloritoare. Printre marile lucrări de asanare, un loc de frunte îl ocupă întemeerea de perdele de protecţie, plantaţiunile de păduri, defrişerile şi amenajerile de păduri. Autorul proectului acestor din urmă lucrări ne descrie felul cum decurge instalarea perdelelor de protecţie. S'au prevăzut trei tipuri de perdele, cu o lungime totală de aproape 2.000 de km şi în suprafaţă cam de 40.000 ha. In timp de 5 ani (1937—1942), se plantaseră cam 500 km de perdele, folosindu-se peste 1.500.000 de puieţi. Cei ce se ocupă mai în deaproape de problema aceasta a perdelelor de protecţie vor afla, în acest studiu, interesante observaţiuni şi învăţăminte asupra comportării feluritelor specii arborescente folosite.

O. J. Lukkala, Prof., Dr.:
Despre tinoave şi lucrările de drenarea pădurilor în Finlanda.

Este vorba de lucrări de mari proporţii, conduse după un plan bine chibzuit şi cu stăruinţa caracteristică nordicilor. Insemnătatea lor este deosebită, dat fiind faptul că cca 1/3 (32%) din suprafaţa totală a Finlandei este prinsă de formaţiuni de tinoare, în valorificarea cărora drenajul deţine locul de frunte.

Paavo Aro, Dr.:
Problema creditului forestier în Finlanda.

Preocupări cu privire la creditul fo-

restier se întâlnesc, în Finlanda, chiar de prin 1860. Cu toate acestea, abia în 1917 încep a se acorda credite garantate prin pădure. Adevăratele baze ale acestui fel de credit se statornicesc, însă, pe temeiul legii de credit hipotecar forestier din 31 Ianuarie 1930. De atuncea, el a luat un frumos avânt. Singură Banca de Credit Hipotecar Agricol — una din instituţiile însemnate ale Finlandei — acordase, până la sfârşitul anului 1936, credite în sumă de 326.000.000 mărci finlandeze, ceea ce reprezintă peste 55% din totalul afacerilor de credit.

Josef Köstler, Prof., Dr., Dr.:
Silvicultura în anul 2044.

Studiul de faţă reprezintă o retrospecţie asupra mersului silviculturii germane în ultima sută de ani, în legătură cu o încercare de prognoză. Prilejul este oferit de un articol al lui von Wedekind, „Silvicultură în 1944". publicat în anul 1844. Autorul nostru supune la un examen critic încercările de prognoză ale lui v. Wedekind. Odată cu explicaţia împlinirilor şi neîmplinirilor celor prevăzute, stăruie asupra unei serii de puncte capitale pentru buna îndrumare a unei silviculturi sănătoase pe termen lung.

Fapte forestiere.

Cuprinde ştiri asupra măsurilor de natură forestieră luate în felurite ţări.

Publicistica forestieră.

Un fel de bibliografie forestieră curentă, cu recenzii scurte asupra celor mai însemnate articole şi cărţi.

Ilie C. Dem.

Revista ştiinţelor forestiere.

Caietul 10—12. Oct.—Dec. 1943.

Prof. Dr. Eilhard Wiedemann:
Punerea puternică în lumină şi forme de arborete neechiene în fag pur.

Pentru tratamentul numit în nemţeşte „Lichtungsbetrieb", care este un gen de răritură mai puternică decât răritura forte, nu avem în româneşte un termen echivalent; l-am tradus cu „punere puternică în lumină"; poate ar fi fost mai nimerit cuvântul „rariştе", întrucât avem de aface cu o răritură aşa de puternică, încât starea de masiv se poate spune că este întreruptă, deoarece arborii, în număr numai de 100—200 la hectar (la vârsta de circa 100 ani), se află la o distanţă de 7—10 m între ei.

Autorul studiului de faţă arată rezultatele aplicării acestui tratament la fag. Avantajul principal este posibilitatea de a extrage din arboret o cantitate mare de lemn sub formă de operaţiuni culturale, dând în acelaşi timp arborilor de viitor putinţa să-şi sporească creşterea. Intre inconveniente se subliniază sporirea procentului de crăci lemnoase. In orice caz pentru vremurile excepţionale de războiu, tratamentul este indicat, cu condiţia să nu fie aplicat pe scară prea întinsă.

Prof. Dr. J. Schubert:

Căldura de primăvară şi primejdia îngheţului de noapte în partea răsăriteană a Prusiei.

G. T. T.

INFORMAȚIUNI

— In guvernul constituit în ziua de 5 Noembrie a. c., a fost numit ca ministru secretar de stat la departamentul Agriculturii și Domeniilor, d-l prof. I. Hudiță, iar ca subsecretar de stat d-l Romulus Zăroni.

— D-l Ministru al Agriculturii și Domeniilor a delegat ca secretar general pentru sectorul pădurilor pe d-l Nicolae Ioan inginer inspector general silvic.

— D-l Alex. Bratu ing. cons. silvic a fost numit Administrator al Casei Pădurilor Statului.

— D-nii Anton Crihan, An. Nedelcovici ing. cons. silvic și St. Rodoteatu ing. cons. silv. au fost numiți în Comitetul de direcție al Capsului, în locul d-lor Voicu Nițescu, C. Bunescu și Al. Bratu, a căror delegație încetează.

— D-l Șt. Predescu ing. insp. g-l silvic a fost numit subadministrator al Casei Pădurilor Statului, în locul d-lui Th. Păiș ing. cons. silv. a cărei delegație încetează.
(Mon. Of. 278 din 30.XI.1944).

— D-l ing. insp. g-l silvic Nicolae Ioan a fost numit membru în Consiliul tehnic al Pădurilor. (Mon. Of. 280 din 2.XII.1944).

— Adunarea Generală a Soc. Progresul Silvic ținută la 12.XI.1944, a desemnat la conducerea Societății următorul Comitet Provizoriu:
Bozdoc D., Dăscălescu Ion, Dumitrescu Ion, Georgescu C. C., Nicolae Ion, Niculescu Iulian, Nettea C., Pană G., Popovici Valeriu, Predescu Ștefan, Rodoteatu Stere, Zeicu Ion.

— D-l prof. C. C. Georgescu titularul catedrei de botanică, a fost numit decan al Facultății de Silvicultură, iar d-l prof. G. Eliescu, titularul catedrei de zoologie și entomologie, ca prodecan.

— In cadrul ședințelor de Comunicări din actuala sesiune d-l prof. C. C. Georgescu dela Facultatea de Silvicultură, a ținut — în ziua de 7 Dec. a. c. — o comunicare tratând despre: „Pădurile din câmpia înaltă și joasă a Olteniei".

— Prin dec. min. 4047 din 7 Aug 1944 publicată în Mon. Of. 235 din 11 Oct. 1944, s'au făcut următoarele înaintări în Corpul silvic superior:

A. *In mod automat*

1. *La gradul de ing. silv. cl. II:*
Blascu Boris pe data de 1.I.1944.
2. *La gradul de ing. silv. cl. I:*
Iorgulescu E. Ion și Cerbu D. Anatolie pe data de 1.I.1943; Achimescu A. C. pe data de 4.III.1943; Angelescu O. Aurel și Băluță M. Ștefan pe data de 15.IV.1943; Petreanu A. P. Eugen pe data de 28.VI.1943; Țuțuianu Valeriu pe data de 1 Aug. 1943 și Albulescu Ștef. pe data de 10 Aug. 1943.

B. *La vechime*

1. *La gradul de ing. șef silvic:*
Frigură D. pe data de 7.VI.1943.

2. *La gradul de ing. subinsp. silv.:*
Păunescu Trif. şi Constantinescu C. Const. ambii pe data de 1.I.1944.

C. *La alegere*
Pe data de 1 Ianuarie 1944.
1. *La gradul de ing. şef silvic:*
Iordache I. Radu.
2. *La gradul de ing. subinsp. silv.*
Manolescu Constantin.

— D-lui ing. Tencov C. Nic. din serv. CAPS, i se recunoaşte gradul de ing. silv. cl. II-a pe data de 10.I.1941 şi se înaintează în mod automat la gradul de ing. silv. cl. I-a pe ziua de 10.I.1943.

— Prin dec. min. 64708 din 5.X.1944 (Mon. Of. 254/944) s'au făcut următoarele transferări în CAPS.:
D-l ing. silv. Marin Ion dela conducerea ocolului Lipova (Arad) în centrala Dir. Arad;
D-l ing. şef silvic Agavriloaei T. şeful ocolului Leova, ca şef al ocolului silvic Lipova.

— Prin dec. min. 82491 din 16.X.1944, d-l ing. subinsp. silvic Boeriu Valeriu dela Inspectoratul silvic Sibiu, a fost detaşat, la cerere, pe data de 15.X.1944, la Direcţia Economiei Vânatului. (Mon. Of. 243 din 20.X.1944).

— Prin dec. min. 66327 din 16.X.1944, au fost transferaţi în interes de serviciu:
1. Ing. insp. silvic Constantinescu A. Nicolae dela Dir. silv. Craoiva, în centrala Casei Pădurilor Statului, la Serv. culturii pădurilor;
2. Ing. şef silv. Diaconu Ion dela ocolul silvic Filiaşi (jud. Dolj) la centrala Dir. silv. Craiova, ca şef al Bir. culturii pădurilor;
3. Ing. şef Micu Niculae dela Ocolul silvic Peşteana (jud. Gorj) ca şef al ocolului silvic Filiaşi'
4. Ing. şef silvic Levitchi Antonie se repartizează ca şef al ocolului silvic Peşteana.

— Prin dec. min. 66342 din 16.X.1944, publicată în Mon. Of. 224 din 21.X.1944, următorii ingineri silvici au fost transferaţi, la cerere, la serviciile arătate în dreptul fiecăruia:
1. Ing. şef silvic Istrate Petre dela ocolul silvic Cugir, la fabrica Sebeş din Dir. reg. Sebeş;
2. Ing. şef silvic Gheorghiu Romeo dela ocolul silvic Vâlsan în Centrala Dir. silv. Piteşti.

— Prin dec. min. 87547 din 30.X.1944 (Mon. Of. 256/1944), următorii ingineri silvici din fostul guvernământ al Bucovinei au fost repartizaţi în serviciu precum urmează:
1. Finichiu V. ing. cons. silv. la Consiliul tehnic al pădurilor;
2. Teodorescu C. Nic. ing. insp. g-l silv. la Insp. silv. Timişoara;
3. Tipa Constantin ing. insp. g-l silv la Insp. silvic Iaşi;
4. Poclitaru Iancu ing. insp silv. la Insp. silv. Sibiu;
5. Cucer Terenţiu ing. subinsp. silv la Serv. silv. Odorhei;
6. Ostafie Gh. ing. subinsp. silv. la Serv. silv. Năsăud.

— Prin dec. min. 87547 din 30.X.1944 (Mon. Of. 256 din 4.XI.1944), următorii ing. silvici au fost repartizaţi în serviciu precum urmează:
1. Eugen Răuţă ing. insp. g-l silvic la Inspectoratul g-l de control;
2. Gelsinger L. ing. insp. la Insp. silvic Craiova;
3. Topor D. ing subinsp. silvic la Direcţia silvică;
4. Georgescu Alex. ing. subinsp. silv. la Serv. silv. Prahova;
5. Vasile T. Mihai ing. şef silv. la Serv. silv. Argeş;
6. Popovici Remus ing. subinsp. silvic la ocolul silvic Negreşti (Satu Mare);
7. Proorocu D. ing. silv. la ocolul Sovata (Mureş);

8. Ionescu D. D. ing. şef silvic la Serv. silv. Covurlui;

9. Bregău Sergiu ing. silv. stag. la Ocolul silv. Hida-Cluj;

10. Popovici Iulian ing. şef silv. la Ocolul Ciucul de Sus;

11. Boldăr G. ing. şef silv. la Ocolul Gâlgău (Someş);

12. Vlaheli Ion ing. şef silv. la Ocolul Corund (Odorhei).

— Prin dec. min. 67055 din 19.X.1944 (Mon. Of. 252/1944), d-l ing. subinsp. silv. Cara Nicolae din Centrala Casei Pădurilor Statului se menţine detaşat la I. C. E. F.

— Prin dec. min. 68666 din 27.X.1944 (Mon. Of. 252/1944), s'au făcut următoarele transferări:

D-l ing. silv. Marinescu C. dela conducerea fabricei CAPS. Bucureşti, ca şef al Ocolului silvic Buzău;

D-l ing. şef Jangoci Eugeniu dela fabrica Caps Măcărescu din P. Neamţ ca şef al fabricei Caps Areva din Bucureşti;

D-l ing. şef silv. Chelsoi N. dela fabrica Bocancea (Neamţ) ca şef al fabricei Caps Măcărescu;

D-l ing. şef silv. Georgescu T. dela Ocolul silvic Buzău ca ajutor al Ocolului Cislău (Buzău);

D-l ing. şef silv. Manoliu Th. dela Ocolul silvic Tazlău la Ocolul Vălenii de Munte ca ajutor şi cu construcţia căii ferate forestiere dela acel ocol;

D-l ing. şef silv. Au. Zdetovetzschy dela Ocolul Mânăstirea Caşin, ca şef al Ocolului Tazlău.

— In Mon. Of. Nr. 200 din 31 August 1944 se publică tabloul inginerilor silvici cari vor fi pensionaţi în cursul anului 1945 şi anume, d-nii:

1. I. Fonai ing. cons. silvic, pe data de 1 Sept. 1945;

2. N. C. Teodorescu ing. insp. g-l silvic, pe data de 1 Oct. 1945;

3. C. Ivanovici ing. cons. silvic, pe data de 1 Dec. 1945;

4. Felix Seemayer ing. insp. g-l silvic, pe data de 1 Sept. 1945.

— Prin dec. min. 87354 (Mon. Of. 254/1944), Serviciile silvice judeţene: Suceava, Rădăuţi şi C. Lung, precum şi Ocolul silvic Vatra Dornei, se încadrează în raza de activitate a Inspectoratului de regim silvic Iaşi.

— Prin Decizia Ministerială Nr. 4191 din 14 Octomvrie 1944, D-l Marin Lişcu, funcţionar la Ocolul silvic T.-Măgurele, a fost numit Inspector de vânătoare, onorific, al Plăşii T.-Măgurele (Teleorman), în locul D-lui Gh. Genescu.

— Prin Decizia Ministerială Jur. Nr. 9514/1944, s'a prelungit epoca de împuşcare a caprelor negre (ţapi şi capre), pe anul 1944/1945, până la 31 Decemvrie.

— Comisiunea pentru examinarea inginerilor şefi silvici candidaţi la gradul de inginer subinspector silvic, a fost constituită astfel pentru cei propozabili la data de 1.I.1945: M. Drăcea şi D. Drâmbă profesori la Politehnica din Bucureşti, Ion Florescu, Ion Dăscălescu şi Ion Zeicu ingineri consilieri silvici.

— Comitetul de înaintări al inginerilor silvici pentru sesiunea 1 Ianuarie 1944 a fost constituit astfel (Mon. Of. 283 din 6.XII.1944):

Membri de drept:

1. Prof. M. Drăcea, I.C.E.F.
2. M. Suhăţeanu, Cons. Tehnic.
3. D. Grozescu, Direcţia Silvică.
4. Al. Bratu, C.A.P.S.
5. I. Zeicu, Dir. P. P. J.

Membri numiţi:

1. Rodoteatu Stere ing. cons. silv.,
2. Popovici Val. ing. cons. silv.,
3. Predescu Ştef. ing. insp. g-l silv.,
4. Popescu C. ing. insp. g-l silv.,
5. Colpacci Gr. ing. insp. silv.,
6. Nistorică Iosif ing. insp. silv.

— D-l Teodorescu G. N. ing. cons. silvic a fost reintegrat în calitate de efor al Fondului Bisericesc ortodox din Bucovina, în locul d-lui Simu Simion ing. cons. silvic al cărui mandat încetează (Mon. Of. 291 din 18.XII.1944).

— Prin dec. min. Nr. 4.430 din 22. VII.1944 publicată în Mon. Of. 258 din 6.XI.1944, d-l ing. cons. silv. Em. Dumitrescu a fost delegat să exercite permanent supravegherea şi controlul asupra următoarelor asociaţii persoane juridice: Soc. Progresul Silvic, Soc. Cercul Vânătorilor, Soc. de vânătoare Jigălia, Soc. de vânătoare Ginetica, Soc. de vânătoare Zăvoiul şi Soc. de vânătoare Zimbrul din Bucureşti.

— D-l V. Spiridon ing. subinsp. silv. a fost delegat Consilier tehnic pe lângă Cabinetul d-lui Ministru al Agriculturii şi Domeniilor. (Mon. Of. 278/1944).

— Următorii ing. silvici deveniţi disponiibili în urma desfiinţării unor servicii exterioare, se repartizează în serviciu, pe data de 7.XI.1944, astfel:

In Administraţia centrală Caps: Constantinescu T. C. ing. insp. silvic; Ionescu Metodiu ing. subinsp. silvic.

In serviciile exterioare: Trandafirescu Vasile ing. insp. silv. în Centrala Dir. Piteşti; Stan Traian ing. subinsp. silvic în Centrala Dir. Sebeş; Vaniş Leonida ing. şef silvic în Centrala Dir. Craiova; Leescu Vasile ing. subinsp. silvic la Ocolul silvic Moreni; Adam Ion ing. şef silvic la Ocolul silvic Burdujeni; Cartaş Const. ing. şef silvic la Ocolul silvic Sebeş-Moneasa; Melenciuc Alex. ing. şef silvic la Ocolul Tătăruş (Dir. Iaşi); Berliba Boris ing. silvic la Ocolul silvic Râşca (Dir. Iaşi).

— D-l ing. şef silvic Lugojanu L. a fost transferat dela Ocolul Valea Mare în Centrala Dir. Arad.

— D-l ing. şef silvic Siraev Gh. a fost transferat dela Ocolul Râşca la Centrul de expl. Curtea de Argeş, iar d-l C. Fedorovici ing. subinsp. silv. dela Centrul de expl. Curtea de Argeş în Centrala Caps.

D-l Ing. şef silvic Borovschi Boris a fost transferat dela Ocolul Pipirig în Centrala CAPS, iar d-l ing. Popescu N. Nicolae ca şef al Ocolului Pipirig.

— D-l ing. şef silvic Ursu Victor a fost transferat la Ocolul T.-Severin, iar d-l ing. subinsp. silvic V. C. Negoiţă de la Ocolul Tătăruşi ca şef la Ocolul Valea Mare.

— D-l ing. subinsp. silvic Verşescu Nicolae a fost transferat dela Ocolul silvic Roman la Ocolul Horezu, în locul d-lui ing. şef silvic Georgescu Nic. care trece ca şef al Ocolului Roman. (Mon. Of. 260 din 9.XI.1944).

— D-l ing. şef silvic Foale Trofim dela Ocolul Gura Honţ la Ocolul Tătăruşi.

— Prin dec. publicată în Mon. Of. 270 din 21.XI.1944 s'au făcut următoarele transferări în CAPS.:

1. D-l Celac N. ing. şef silvic dela Ocolul Perişor în Centrala Dir. Craiova;

2. D-l Alex. Melenciuc ing. subinsp. silvic dela Ocolul Tătăraşi la Ocolul Perişor;

3. D-l Iuraş G. ing. subinsp. silvic dela Sudrigiu la Tătăraşi.

— In Mon. Of. 271/944 s'a publicat repartizarea în serviciu a următorilor ingineri silvici:

1. Ghiga C. ing. şef silvic se menţine ca şef al Serv. silv. jud. Prahova;

2. Fosti Ion ing. şef silvic şeful Serv. silvic jud. Tecuci se trece la Serv. silv. jud. Someş şi şef al ocolului Dej;

3. Lupan C. ing. subinsp. silvic şeful Serv. silv. jud. Ialomiţa se trece la Serv. jud. Tecuci;

4. Ionescu D. D. ing. şef silvic se repartizează ca şef al Serv. silv. jud. Ialomiţa;

5. Gheorghiu Ion ing. subinsp. silvic dela Serv. silv. jud. Covurlui la ocolul silvic Dragoslavele (C. Lung Muscel).

6. Georgescu Alex. ing. subinsp. silv. se repartizează la Dir. Silvică din Minister, Serviciul Controlului;

7. Strutinschi Valeriu ing. şef silvic dela Şcoala de brigadieri Brăneşti la Ocolul Joseni (Ciuc);

8. Boldâr Gavril ing. şef silvic se re-

partizează la Şcoala de brigadieri silvici Brăneşti.

— D-l Mironescu Gr. ing. subinsp. silvic a fost transferat din Centrala Dir. Iaşi în Centrala Dir. silv. Bucureşti (Mon. Of. 271/1944).

— D-l N. Măţăuanu ing. subinsp. silv. a fost detaşat la Dir. Econ. Vânatului pe data de 13.XI.1944.

— D-l Cojoc Gh. ing. subinsp. silvic se transferă dela Ocolul Tg. Neamţ în Centrala Dir. reg. silv. Bacău, urmând să gireze şi Ocolul Tg. Neamţ până la numirea unui titular.. (Mon. Of. 273/944).

— D-l ing. şef silvic Vasile Lazanu a fost delegat să conducă Ocolul silvic Trivalea până la desconcentrarea d-lui ing. Alex. Greavu titularul Ocolului.

— Prin dec. min. publicată în Mon. Of. 296 din 21.XII.944, s'au făcut următoarele repartizări în serviciu:

1. D-l Turţuman Şt. ing. insp. silv. dela Insp. silvic Iaşi la Insp. silvic Craiova;

2. D-l Cerschi Titus ing. subinsp. silv. dela Serv. jud. Fălciu la Insp. silvic Focşani, având şi delegaţia de a gira Serv. silv. jud. Covurlui;

3. Ienăchescu C. ing. silv. stag. la conducerea Serv. silv. jud. Fălciu.

— Prin dec. min. 95385 publicată în Mon. Of. 266 din 16.XI.a. c., următorii ingineri silvici din cadrul de Stat, au fost avansaţi, la vechime şi alegere, precum urmează:

A. *In mod automat.*

1. *La gradul de ing. silvic cl. II:*

Rădulescu B. Duţu la 19.III.1943; Dinescu St. Gh. la 13.XI.1943.

2. *La gradul de ing. silv. cl. I:*

Pârvulescu C. la 1.I.1943; Cristescu Mircea la 3.VII.1943; Rusu D. Ion la 1.VII.1943.

B. *La alegere*

1. *La gradul de ing. şef silvic.*

Berliba I. Boris la 1.I.1944.

C. *La vechime.*

1. *La gradul de inf. subinsp. silvic.*

Adam G. Ion la 1.VIII.1943; Roşculeţ Oprea la 1.I.1944.

2. *La gradul de ing. insp. silvic.*

Galeriu Ion la 5.XII.1943.

— In Mon. Of. 279 din 1.XII.a. c. s'a publicat Decizia prin care Serv. silv. jud. Brăila trece în raza de activitate a Insp. de regim silvic Constanţa.

— In Mon. Of. 241 din 18.X.1944 a apărut „Tabloul preţurilor de facturarea lemnelor de foc predate autorităţilor şi instituţiilor publice cu începere dela 16 Mai 1944.

— In Mon. Of. 243 din 20.X.1944 s'a publicat decizia ministerială prin care se rectifică decizia privind obligativitatea parchetelor sau suprafeţelor de păduri ce urmează a se tăia în anul forestier 1944/45.

— In Mon. Of. 271 din 22.XI.a. c., s'a publicat decizia Min. Econ. Naţ. privitoare la noile preţuri de vânzare ale lemnului de lucru de răşinoase.

---

† I. D. SOLACOLU

Ing. Insp. Silvic la Eforie
Decedat la 15 Aprilie 1944

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

ŞEDINŢELE CONSILIULUI DE ADMINISTRAŢIE

PROCES-VERBAL Nr. 10.

Şedinţa din 4 Aprilie 1944

Prezenţi. Nici un membru din consiliu.

Ordinea de zi:

1. Situaţia vilei dela Govora.

2. Măsuri de ordin gospodăresc, în legătură cu evenimentele la ordinea zilei.

3. Adunarea Generală extraordinară.

4. Diverse — Administrative şi Comunicări.

Din cauza bombardamentului aerian ce s'a desfăşurat în această zi asupra Capitalei, şedinţa n'a putut avea loc.

Preşedinte, (ss) M. DRĂCEA Secretar General, (ss) *C. Emanoil*

PROCES-VERBAL Nr. 11.

Şedinţa din 10 Octombrie 1944.

Prezenţi d-nii: Butoiu Al., Chiriţă C-tin, Comşia Aurel, Dăscălescu Ioan, Drăcea Marin, Emanoil C., Florescu M. P., Ghelmeziu N., Haralamb At., Nedelcovici An., Rădulescu Marin şi Stinghe V. N.

Ordinea de zi:

1. Adunarea Generală pe 1943.

2. Situaţia financiară a societăţii.

3. Diverse — Comunicări.

Şedinţa se deschide la orele 16 şi 45, sub preşidenţia d-lui profesor M. Drăcea, preşedinte. Se citesc procesele-verbale Nr. 9 şi 10 ale Consiliului de Administraţie şi se aprobă.

D-l Preeşdinte deschide seria şedinţelor consiliului întrerupte, dela 4 Aprilie a. c., din cauza bombardamentelor.

Se citeşte numele următorilor colegi, ingineri silvici, dispăruţi dintre noi, în acest timp: Balaban Em. Ioan, Bănulescu Ion, Borş Dumitru, Bulgăreanu Alexandru, Burghelea Dumitru, Giuvelcă Radu, Grigoraş Th. şi Secăreanu Mihail. In memoria lor se păstrează un moment de pioasă tăcere.

Se intră în ordinea de zi.

I. *Adunarea Generală pe 1943.* In legătură cu Adunarea generală se hotăreşte ca ordinea de zi să cuprindă numai chestiunile de ordin administrativ şi anume:

1. Darea de seamă a Consiliului de Administraţie, asupra activităţii pe anul 1943 şi raportul cenzorilor pe 1943.

2. Aprobarea Bilanţului şi Contului de Venituri şi Cheltueli, încheiate la 31 Decembrie 1943 şi descărcarea Consiliului de Administraţie de gestiunea pe 1943.

3. Aprobarea Bugetului pe 1944.

4. Alegerea a şase membrii în Consiliul de Administraţie, pe 4 ani, cu

începere dela 1 Ianuarie 1945, conform art. 28, al. 5 din Statute, în locul d-lor: Ilie C. Demetrescu, C. Emanoil, N. Ghelmeziu, Traian Heroiu, Marin Rădulescu şi D. A. Sburlan, al căror mandat expiră la 31 Decembrie 1944.

5. Alegerea pentru anul 1944 a 3 cenzori şi 3 cenzori supleanţi.

6. Ratificarea cooptărilor în Consiliul de Administraţie.

Adunarea se convoacă în prim termen pentru 5 Noembrie şi *pentru 12 Noembrie*, cu orice număr de membri.

Se mai hotărăşte ca, dat fiind împrejurările, să se invite numai conducătorii departamentului Agriculturii şi Domeniilor.

II. *Chestiuni Administrative.* D-l Preşedinte anunţă că averea Societăţii a fost peste tot salvată.

Biblioteca societăţii a fost depozitată în subsolul clădirii din Bucureşti, cu concursul d-lui I. Tacu.

D-l N. Paia, administratorul Societăţii, citeşte un referat asupra situaţiei vilei Sylva, (rechiziţie, situaţia clădirei după plecarea armatei, impozitele, împrumutul apărării naţionale, etc.).

D-l C. Emanoil dă relaţiuni asupra situaţiei vilelor dela Carmen Sylva şi Amara. D-sa arată că a dispus din timp ca inventarul mai preţios dela Carmen Sylva să se aducă la Ocolul Slobozia şi de acolo s'a adus la Bucureşti.

Despre vila dela Amara nu se ştie dacă a avut de suferit. S'au cerut relaţii dela d. I. Vlad, şeful ocolului Slobozia.

Consiliul aduce mulţumiri d-lor: C. Emanoil, N. Paia şi I. Tacu, pentru grija ce au purtat averii Societăţii, pe care au pus-o la adăpost, în aceste timpuri grele.

D-l casier Marin Rădulescu citeşte un referat asupra situaţiei financiare a Societăţii, din care se vede că bugetul Societăţii se poate realiza pe anul în curs, acoperindu-se toate nevoile stricte, cu economiile ce s'au proiectat.

a) Se hotărăşte ca Secretariatul să pună la zi adresele membrilor Societăţii, în vederea reglementării trimeterii revistei şi a altor comunicări.

b) Rufăria Căminului fiind deteriorată, se hotărăşte să se repare aceea care se mai poate şi să se folosească în complectare rufăria dela Carmen Sylva.

c) Se autorizâ d-l Inginer I. Boambăn să efectueze refacerea acoperişului, dela casa din Colonia Bistra-Sebeş şi i se va trimite un acont de 30.000 lei.

d) Se aprobă reînscrierea în Societate a d-lui A. Tocuşeanu, pe data de 1 Ianuarie 1945.

III. *Comunicări.*

1. D-l Preşedinte subliniază cu bucurie faptul că în Ministerul Agriculturii şi Domeniilor avem pentru problemele silvice, un secretar general, inginer silvic, în persoana d-lui inginer consilier silvic, D. Grozescu.

2. Se discută condiţiunile premiilor anunţate de Academia de Agricultură. D-l Preşedinte anunţă că va da relaţiuni suplimentare într'o şedinţă viitoare.

3. Se aduce la cunoştinţa Consiliului că s'a numit d-l Inginer consilier silvic Em. Demetrescu, pentru Societatea noastră, ca organ de control, în conformitate cu Legea Nr. 11/1944.

4. La cererea d-lor M. Pandrea şi C. Emanoil, Consiliul aprobă să se ţină în arhiva Societăţii, dosarul cu actele întocmite, cu ocazia strângerii sumei de lei 270.079, pentru ajutorarea la studii, a ficei colegului St. Armand Gheorghiu, decedat. Iniţiativa a fost a d-lor ingineri M. Pandrea şi C. Emanoil. Consiliul are cuvinte de evidenţiere a acestui fapt, denotând un înalt grad de colegialitate şi solidaritate de corp.

5. Consiliul nu poate aproba cererea d-lui Inginer O. Frățilă, în ceea ce privește reducerea taxei pe timpul cât soția sa va locui în căminul Societății, fiind contrară dispozițiilor regulamentului Căminului.

6. Se ratifică procesul-verbal din 6.10.1944, al Comitetului de Direcție, referitor la schimbarea instalațiilor de încălzire centrală în localul Societății, prin consumare de gaze naturale.

7. In ce privește cererea colegilor ingineri sinistrați, din Direcția Regională silvică Bacău, societatea neputând contribui materialicește, din lipsă de posibilități bugetare, înțelege ca ulterior să lanseze între colegi, liste de subscripție, pentru strângerea fondurilor, în vederea ajutorării colegilor sinistrați, din toate direcțiile, așa cum s'a făcut și în anul 1940/41.

8. D-l Consilier Mihail P. Florescu reamintește consiliului că la 4 Octombrie 1944 s'au împlinit 50 ani dela înființarea Școalei superioare de silvicultură dela Brănești și propune comemorarea. Consiliul va studia modul cum va fi comemorată această dată, în care scop lucrarea se trece în secțiunea culturală.

Ședința se închide la orele 19.

Președinte, (ss) M. DRĂCEA

Secretar General, (ss) C. *Emanoil*

PROCES-VERBAL Nr. 12.

Ședința din 24 Octombrie 1944.

Prezenți d-nii: Butoiu Al., Comșia Aurel, Demetrescu C. Ilie, Drăcea Marin, Emanoil C., Ghelmeziu N., Haralamb At., Nedelcovici An., Rodoteatu Stere și Stinghe V. N.

Ordinea de zi:

1. Cererile pentru închirierea sălii festive a societății.
2. Diverse — Administrative.
3. Comunicări.

Ședința se deschide la orele 16 și 30, sub președenția d-lui profesor M. Drăcea, președinte.

Se citește procesul-verbal Nr. 11, al ședinței din 10.X.1944 și se aprobă.

Intrându-se în ordinea de zi, se pune în discuție punctul prim: *Cererile pentru închirierea sălii festive a societății.* Se respinge cerea d-lor: Gheller Micu și Iancu Haimovici, care solicită sala pentru cineamtograf, precum și aceea a d-lui Teer Nicolaie și D-rei Alexandrina Niculescu cari o solicită pentru o școală de dans, asemenea arendări necorespunzând scopului pe care Societatea voiește să-l dea sălii sale de festivități.

Se ia în discuție cererea d-lui Jean Georgescu, care solicită sala pentru ținerea unui curs de cinematografie, în condițiunile pe care le va propune o comisiune formată din d-nii: V. N. Stinghe, C. Emanoil și St. Rodoteatu. Această comisiune este rugată de Consiliu să se documenteze dacă și în ce măsură ar fi cazul arendării, fie a sălii de festivități, fie a celor 3 camere dela parter, unde acum sunt bilioteca și saloanele.

2. *Comunicări.* D-l Președinte anunță Consiliul că a invitat pe d-l Ministru al Agriculturii și Domeniilor să participe la Adunarea Generală.

Punându-se în discuție chestiunea deschiderii lucrărilor la Cercul de Studii, se deleagă d-l Profesor V. N. Stinghe să organizeze conferințele Cercului de Studii, pe anul 1944—1945, într'un ciclu, sub titlu generic de: *Probleme forestiere pe care le impun stările actuale sociale și economice.*

3. *Diverse — Administrative.* Cererile studenților pentru Cămin se vor studia de Comisia Căminului.

Președinte, (ss) M. DRĂCEA Secretar General, (ss) C. *Emanoil*

PROCES-VERBAL Nr. 13.

Şedinţa din 31 Octombrie 1944.

Prezenţi d-nii: Butoiu Al., Chiriţă C-tin, Comşia Aurel, Demetrescu C. Ilie, Emanoil C., Haralamb At., Ionescu Gh., Rădulescu Marin şi Stinghe V. N.

Ordinea de zi:

Şedinţa se deschide la orele 16 şi 30, sub preşidenţia d-lui Profesor V. N. Stinghe, Vice-preşedinte.

Intrându-se în ordinea de zi, se începe cetirea Dării de Seamă, a Consiliului de Administraţie, pentru activitatea sa din anul 1943.

După discuţiuni şi amendări, Darea de Seamă se aprobă urmând a se

Şedinţa se ridică la orele 18.

tipări. Celelalte probleme la ordinea zilei se amână.

Preşedinte, (ss) M. DRĂCEA Secretar General, (ss) *C. Emanoil*

PROCES-VERBAL Nr. 14.

Şedinţa din 7 Noembrie 1944.

Prezenţi d-nii: Butoiu Al., Chiriţă C., Comşia Aurel, Dăscălescu Ioan, Demetrescu C. Ilie, Emanoil C., Florescu M. P., Haralamb At., Nedelcovici An., Rodoteatu Stere, Rădulescu Marin, Stinghe V. şi Drăcea Marin.

Ordinea de zi:

1. Darea de seamă pentru Adunarea Generală.
2. Cooptări în Consiliul de Administraţie.
3. Diverse — Administrative.

Şedinţa se deschide la orele 16 şi 30 sub preşidenţia d-lui Profesor M. Drăcea, preşedinte.

Se citesc procesele-verbal Nr. 9 din 15.III.1944, Nr. 10 din 4.IV.1944, Nr. 12 din 24.X.1944 şi Nr. 13 din 31.X.1944 şi se aprobă.

D-l Secretar General C. Emanoil informează Consiliul că Darea de seamă pentru adunarea generală este în curs de tipărire.

D-l St. Rodoteatu spune că are rezervele sale privitoare la darea de seamă asupra activităţii Consiliului şi le va aduce la cunoştinţa adunării generale.

Una din rezerve este relativ la neţinerea adunării generale extraordinare cerută în Martie 1944, de un număr foarte însemnat de membri ai Societăţii.

D-l Secretar General C. Emanoil citeşte adresa Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, prin care nu s'a aprobat ţinerea acestei adunări.

D-l St. Rodoteatu spune că din August până acum se putea convoca adunarea generală extraordinară sau să se integreze în ordinea de zi a adunării generale din 12 Noembrie 1944. Incheerea asupra discuţiunilor Comisiunii care pregătea lucrările pentru adunarea generală extraordinară a fost dată de d-sa, omului de serviciu dela Secretariatul Societăţii, în ziua de 4 Aprilie 1944 şi nu a fost discutată până acum.

D-l At. Haralamb propune să se studieze încheerea depusă într'o şedinţă specială, înainte de adunarea generală şi să se trimită Comisiunii de avansări.

Se hotărăşte ca încheerea Comisiunii să fie citită în adunarea generală.

2. Se primeşte demisia din Consiliul de Administraţie a d-lui Traian Ionescu-Heroiu.

In locul rămas liber se va coopta un alt membru în şedinţa viitoare.

Şedinţa se închide la orele 19.

Preşedinte, (ss) M. DRĂCEA Secretar General, (ss) *C. Emanoil*

TABLA DE MATERII

PE ANUL 1944

ARTICOLE

		Pag.
Armăşescu, Sorin:	Asupra Caprei negre în masivul Bucegi — —	203
Bozdoc, D.:	Observaţiuni la preţurile maximale ale lemnului de foc — — — — — — — — —	99
Constantinescu, N. A.:	Răspândirea stejarului brumăriu în Oltenia —	183
Cotta, V.:	Invăţăminte dintr:o călătorie în Germania (II) şi (III) — — — — — — — — —	31, 117
Czech, Fr.:	Recomandări practice pentru aplicarea codrului cu tăeri progresive — — — — — —	275
Drăcea, M. D.:	Consideraţiuni asupra tinereturilor preexistente	1
Eliescu, Gr., Prof.:	Asupra uscării stejarului — — — — — —	192
Galbenu, Elena şi Vintilă, Eug.:	Contribuţiuni la cunoaşterea structurii lemnului de salcâm — — — — — — — — —	176
Georgescu, C. P.:	Intâlniri pe căile înţelegerii — — — — —	286
Haralamb, At.:	Asupra răspândirii pinului silvestru în basinul Latoriţei — — — — — — — — —	109
„	Contribuţiuni la cunoaşterea florei fânefelor de munte. VI. Ciunget (Vâlcea) — — — —	268
Livada, M. G.:	Evoluţia întrebuinţării lemnului ca material de construcţii aeronautice — — — — —	15
Lupe, I.:	Asupra staţiunilor de pin cembra dela isvoarele Cibinului — — — — — — — — —	20
Morariu, I.:	Asupra ecologiei şi sociologiei lui Quercus pedunculiflora C. Koch. — — — — —	257
Nascu, Nerva:	Inmulţirea molidului prin marcotaj — — —	27
Oprişiu, Rem.:	Terenul alunecător dela Salina Slănic-Prahova	197
Pascu, Victor:	Cucul şi importanţa lui în protecţia pădurilor —	112
Pavelescu, I. M.:	Grosimea arborilor la diferite diametre — —	188
„	Câteva prelucrări loco-pădure ale lemnului de lucru de fag — — — — — — — — —	271
Pop, Absolon:	Numerotarea planului cadastral — — — —	280
Rucărenau, N.:	O încercare de împădurire în gol de munte —	94
Rucăreanu, N.:	Asupra formulei lui Pressler pentru determinarea capitalului-lemn normal — — — —	169
Răşcanu, Romeo:	Exploatarea coajei de molid — — — — —	104

		Pag.
Vintilă, Eug. şi Galbenu, Elena:	Contribuţiuni la cunoaşterea structurii lemnului de salcâm — — — — — — — —	176
Vlad, I.:	Rezistenţa la inundaţii a speciilor forestiere din basinul inferior al Ialomiţei — — — —	85
	CRONICA INTERNĂ	
Bălănică, T.:	1943 — — — — — — — — — — — —	38
„	Prezenţa şi distribuţia pinului târîtor în munţii râului Latoriţa şi ai afluenţilor lor — —	51
„	Săptămâna forestieră ICEF. (Conferinţele dela Mihăeşti, ţinute de d-nii: M. Petcuţ, Tr. Heroiu, Gr. Eliescu, E. Vintilă, N. Ghelmeziu, At. Haralamb şi Ilie Demetrescu) —	211
„	Cincizeci de ani dela înfiinţarea şcoalei speciale de silvicultură dela Brăneşti — — — —	289
Haralamb, At.:	Economia forestieră şi preţul lemnului — —	46
„	Organizarea transporturilor de lemne privită prin prisma intereselor silvice şi agricole — —	47
„	Guvernul şi politica agrară de azi şi de mâine	48
„	In atenţia noastră — — — — — — — —	49
„	Congresul Agir 1943 — — — — — — —	50
„	Un pădurar ucis de delicvenţi — — — — —	51
„	Pădurile atribuite mânăstirilor — — — — —	125
„	Exploatarea stufului din bălţile şi Delta Dunării	126
„	Prevenirea distrugerii solului agricol — — —	126
„	Păşunatul în păduri în anul 1944 — — — —	206
„	Recoltarea frunzarelor — — — — — — —	207
„	Recoltarea coajei de molid, stejar, gorun şi a colţarilor pentru tanin — — — — — —	208
„	Modificări în structura Ministerului de Agricultură şi domenii — — — — — — —	208
„	Administraţia forestieră şi înlesnirea turismului	210
„	Narcişii dela Tg.-Jiu — — — — — — —	211
„	Modificarea unor articole din legea pentru organizarea, administrarea şi exploatarea păşunilor — — — — — — — — —	211
„	Institutul de cercetări geografice al României —	292
„	Institutul central de politică agrară — — —	293
„	Muscelul geografic şi silvic — — — — —	293
Rev. Păd.:	Prof. I. Simionescu — — — — — — —	37
	A C U M 5 0 A N I	
Bălănică, T.:	Revista Pădurilor acum 50 ani — — —	53, 127, 219, 295
	CRONICA CINEGETICĂ	
Cotta, V.:	Anul vânătoresc 1943 — — — — — — —	54
„	Analele Institutului de cercetări piscicole al României — — — — — — — —	137

		Pag.
Cotta, V.:	Potenţialul cerbilor din pădurile Fondului Bisericesc din Bucovina — — — — — —	139
„	Distribuirea premiilor acordate studenţilor care s'au distins la cursul de vânătoare — —	140
„	Majorarea costului permisului de vânătoare pe anul 1944/45 — — — — — — — —	140
„	Terenurile de vânătoare din Ardealul de Nord	227
M., I.:	Păstrăvăria Moneasa — — — — — — —	228
Macedoneanu, Vlad:	Vânatul în basinul superior al Prahovei — —	232
„	Cum să fie înarmaţi pădurarii Statului — —	299
Nicoară, Titus:	Soc. de vânătoare A. V. I. S.-Alba Iulia dela înfiinţare până azi — — — — — —	141
Pop, Liviu:	A. V. I. S.-Lugoj. (Dare de seamă pe anii 1939—1943) — — — — — — — — —	230
Streza, Andrei:	A. V. I. S.-Arad — — — — — — — —	297

CRONICA EXTERNĂ

Vintilă, Eug.:	† Prof. Reinhardt Trendelenburg — — —	57

C Ă R Ţ I

Borza, Al.: Vegetaţia Banatului în timpul Romanilor. Timişoara, 1943. (Recenzent: At. Haralamb) — — — — — — — — — — — 145

Burger, H.: Einfluss des Waldes auf den Stand der Gewässer. (Influenţa pădurii asupra nivelului apelor). III. Mitteilung. (Recenzent: At. Haralamb) — — — — — — — — — — — — — — — 143

Butoi, Alex. şi *Burghelea, D.:* Excelsior, 1944/45. Bucureşti, 1944. (Recenzent: G. T. T.) — — — — — — — — — — — — — — 301

Culea, Ap. D.: Datini şi Muncă. Bucureşti, 1943, 2 volume cu 1032 pagini. (Recenzent: At. Haralamb) — — — — — — — — — — — 304

Giurescu, C.: Harta stolnicului C. Cantacuzino. Bucureşti, 1943 (Recenzent: T. Bălănică) — — — — — — — — — — — — — 61

Heroiu, Tr.: Le foreste della Romania. Bucureşti, 1943; 35 pagini. (Recenzent: T. Bălănică) — — — — — — — — — — — — — 60

Prof. Dr.-Ing. F. Kollmann: Künstliche Holztrocknung und Holzlagerung. (Uscarea artificială a lemnului şi depozitarea lui) Holzbearbeitung, Bd. 1. (Recenzent: N. Ghelmeziu) — — — — — — — — — 301

Nägel, W.: Untersuchungen über die Windverhältnisse im Bereich von Windschutzstreifen. (Cercetări asupra regimului vântului în zona perdelelor de protecţie). Zürich, 1943. (Recenzent: T. Bălănică) — 147

Tuoman Tuomola: Über die Holztrocknung mit besonderer Berücksichtigung der Beziehungen zwischen der Trocknungsgeschwindigkeit des finischen Kiefernholzes und den darauf einwirkenden verschiedenen Faktoren. (Recenzent: N. Ghelmeziu) — — — — — — 303

R E V I S T E

Buletinul Comisiei Monumentelor Naturii. Anul XI, 1943, Nr. 1—4. (Recenzent: At. Har.) — — — — — — — — — — — — — 305

Curierul Cooperaţiei Române. Nr. 1—3/1944. (Recenzent: At. Har.) — — 306

Journal forestier suisse. (Recenzent: At. Har.) — — — — — — — 66

Pag.

Holz als Roh- und Werkstoff. (Recenzent: N. Ghelmeziu) — — — — 63
Intersylva. (Recenzent: Ilie C. Dem.) — — — — — — — — — — 306
Schweizerische Zeitschrift für Forstwesen. (Recenzent: E. V.) — — — 67
Zeitschrift für das gesamte Forstwesen. (Recenzent: G. T. T.) — — — 307

JURISPRUDENȚĂ

Dragu, C.: Dreptul proprietarului pădurii asupra materialului lemnos vândut dar neridicat înăuntrul termenului prevăzut în contractul de vânzare spre exploatare de pădure — — 68
„ Ce se înțelege prin gol alpin după interpretarea dată legilor de către instanțele de judecată 150
„ Exproprierea golurilor alpine — — — — — 233

CERCUL DE STUDII

Cuvântul d-lui prof. M. Drăcea președintele Soc. Progresul Silvic cu prilejul deschiderii ciclului de conferințe — — — — — — 131
1. *Prof. V. Stinge:* Amenajamentul nostru în viitor — — — — — 132
2. *M. Petcuț:* Câteva dintre speciile nobile în trecut și azi — — — — 133
3. *C. Dragu:* Asigurările sociale și muncitorii forestieri — — — — 134
4. *V. Filip:* Industrializarea lemnului în Transnistria — — — — — 135
5. *T. Bălănică:* Meteorologie forestieră — — — — — — — — 137
6. *I. Pavelescu:* Problema sortării lemnului brut de foioase — — — — 223
7. *N. Rucăreanu:* Valabilitatea unui amenajament — — — — — — 225
8. *E. Vintilă:* Cercetarea tehnico-biologică a lemnului — — — — — 226

LEGI - DECRETE

Decret-lege pentru modificarea art. 3 și 4 din legea pentru pădurile de protecție din 20.IV.1935 — — — — — — — — — — — 236
Decret-lege pentru recoltarea coajei de molid, stejar, gorun și a colțarilor 238

NECROLOGIE

Zaharia Przemetzchi, Aurel G. Adam, Stelian Cămărășescu, Ionel G. Bănulescu, Radu Giuvelcă, Ion Ghica Anastase, D. Borș, Alex. Bulgăreanu, Mih. Secăreanu, Ion Balaban, D. Burghelea, T. Grigoraș 249
I. D. Solacolu — — — — — — — — — — — — — — 312

INFORMAȚII

Informații — — — — — — — — — — — — — — 75, 155, 243, 308

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Ședințele Consiliului de Administrație — — — — — — 78, 159, 252, 313
Convocare — — — — — — — — — — — — — 78, 158, 252

PUBLICAȚIUNI

Publicații — — — — — — — — — — — — — — — 82, 164

REVISTA PĂDURILOR
SUPLIMENT PROFESIONAL

UN CUVÂNT ÎNAINTE

Am simțit toți, și de mult, nevoia unui loc către care să ne îndreptăm păsurile. Multele noastre păsuri de slujitori risipiți pe tot cuprinsul țării, nesprijiniți efectiv de nimeni și rău văzuți de mulți cei care ne socotesc, prin sufletul pe care-l punem apărând pădurile, o piedecă o poftelor lor de a cotropi și puținul ce a mai rămas din codrii noștrii. Nu ne adunăm astăzi pentru a ne ataca potrivnicii, ci pentru a ne apăra „sărăcia și nevoile". Suntem însuflețiți de un larg spirit de vecinătate și nu vrem decât înțelegerea tuturor. Trăim vremuri prea grele pentru a ne gândi la ceia ce ne-a desbinat. Ne gândim numai la posibilitățile de a ajuta marelui suflet românesc, pe care l-au dovedit în toate împrejurările slujitorii pădurilor, de a-și păstra entusiasmul pentru o cauză care, pe cât este de mare pentru noi, este tot atât de mare și pentru țara care suferă astăzi o vină ce nu este a ei.

Dacă vinovații sectorului nostru vor fi chemați la răspundere, o vom primi cu părerea de rău a românismului care nu vrea niciodată moartea păcătosului.

Deschidem o ușe primitoare tuturor, din toate categoriile slujitorilor silvici, mai ales celor năpăstuiți de viață sau de administrație, care vor găsi sprijinul camaraderesc pe care nu l-au avut încă, pentru toate păsurile cunoscute multora, dar nemângâiate de nimeni, nici chiar cu o vorbă de înțelegere.

RED.

SENSUL NOU AL PĂRȚII II-a DIN „REVISTA PĂDURILOR"

Schimbarea politică din 23 August 1944 a determinat o profundă prefacere și în orientarea spirituală, socială și economică.

Democrația, cuvântul care flutură astăzi pe toate buzele dornice de o viață nouă, nu poate rămâne numai la concepții teoretice, ci ea trebue să îmbrace forme reale rezultate din strădania tuturor, spre a concretiza în adevăr ideea complexă cu infinitele ei aspecte.

Astăzi nu este deajuns a spune că ești democrat din naștere, ci această aureolă trebue să ți-o consacre faptele de fiecare zi desfășurate cu tenacitate, nu în formă ocultă, ci în văzul tuturora, pentru ca toți, luând cunoștință de ele, să le poată cumpăni, să le poată critica rostul în viața de toate zilele, să le dea consacrarea consensului, sau avertismentul de corectare.

Astfel privită, democrația se confundă cu sinteza adevărului, spus fără reticență, sau cu afluxul luminii asupra faptelor.

In acest sens trebue explicată acțiunea Grupării democratice a inginerilor silvici care în adunarea generală a societății „Progresul Silvic" ținută la 12 Noembrie 1944 a rupt cu practica din trecut, instaurând pentru închegarea vieții colective concepția dinamică a muncii, tocmai pentru ca din ciuntirea excrescențelor individuale să poată rezulta o conlucrare armonică, menită a satisface în special nevoile celor mulți.

Societatea „Progresul Silvic" atunci când a luat ființă, prin acțiunea fericiților inspiratori, de acum 59 de ani, desigur că în afară de gândul asocierii profesionale, a trebuit să îmbrățișeze în soclul fundamental și chiar în una din pietrele unghiulare, ideea de impuls pentru răspândirea științei teoretice. Era firesc ca oamenii de preocupare intelectuală să se unească în atmosfera înaltă a spiritualității pentru o mai bună îndrumare a destinelor domeniului forestier, după urma căruia trebuia să rezulte indirect un mai mare bine și pentru slujitorii pădurilor înjghebați în societate.

Dar, dacă pe vremuri cei mai înalți slujitori ai pădurilor au fost nevoiți a se preocupa mai intens de latura științifică concretizată în „Revista Pădurilor" prin care au înțeles a lua contact cu lumea gânditoare din țară și de peste granițe, în decursul timpului rostul contactului spiritual a trecut în parte asupra organismelor statului: Institutul de Cercetări Forestiere (I. C. E. F.) și Școala Politechnică.

Pe măsură ce statul și-a asumat o parte din preocupările teoretice, trebuia ca Societatea „Progresul Silvic" prin chiar organul ei de publicitate să îmbrățișeez și să se îngrijească în mod real de problemele profesionale, în general și în special chiar de durerile indi-

viduale ale fiecăru membru, chemat a lucra de multe ori în cele mai vitrege împrejurări din exterior, cari îl împiedicau de a se putea achita de o mulțime de obligațiuni ce le avea în centrele mari și mai ales în chiar Capitala țării, fără a mai aminti de nevoia sufletească pe care o simțeau colegii noștri în ceasurile lungi de singurătate, de a se informa la timp asupra pulsației vieții profesionale prinsă în ritmul spontan al evoluției.

Noi nu înțelegem să diminuăm nici în viitor ținuta științifică a „Revistei Pădurilor" care prin partea I-a va continua să constitue făclia de lumină științifică pentru strădaniile oamenilor cari lucrează cu pasiune migăloasă pentru propășirea domeniului forestier. In schimb, înțelegem să dăm un nou conținut părții a II-a din „Revista Pădurilor", care a încercat și în trecut să îndeplinească rolul de informare pentru membrii corpului. Astăzi însă suntem nevoiți a constata, că viața intensă ce o trăim ne impune nu numai a ne informa mai rapid, dar și mai complet și cu sinceritate, asupra tuturor nevoilor, chiar dacă ele nu pot fi îmbrăcate într'o haină pretențioasă de prezentare.

Iată cum se conturează, deci, sensul nou al părții II-a din „Revista Pădurilor", care va fi organul de luptă menit a prezenta în lumina realităților problemele de acută actualitate pentru economia forestieră, dar mai ales problemele de arzătoare asprime ce se abat asupra oropsitului corp a slujitorilor domeniului forestier.

Toată lumea admiră frumusețile pădurilor scăldate în razele calde și luminoase ale soarelui, dar prea puțini vor să știe de neajunsurile cu cari se luptă corpul silvic, chemat a înfrunta vicisitudinile vremurilor cu deslănțuirea forțelor naturii în forme de furtuni îngrozitoare, sau de viscole năpraznice. Technicienii din alte ramuri de preocupări (șosele, căi ferate), atunci când sunt puși să activeze pe teren, se bucură de tratament special de favoare, prin prime de muncă, considerânduli-se activitatea desfășurată în „punct greu". Dar pentru corpul silvic — și aici nu mă gândec numai la inginerii silvici, ci și la conductorii silvici și în special la brigadierii silvici și pădurarii munților grei — de el nu s'a gândit nimenea ca, mai ales în aceste vremuri de arzătoare lipsă și scumpete, să i se acorde măcar îmbrăcăminte și încălțăminte pentru teren?

Dacă există pădurar care este nevoit a-și împrumuta din sat o pereche de bocanci atunci când își însoțește șefii la lucrările din pădure, să nu ne rușinăm a spune adevărul pe față, ceiace, evident, nu se poate scrie în partea I-a a „Revistei Pădurilor".

Partea II-a, informativă a „Revistei Pădurilor" vrea să fie deci, nu numai un organ de informare asupra tuturor problemelor de actua-

litate, dar mai ales tribuna liberă de colectarea tuturor neajunsurilor, cu care sunt împinşi să lupte slujitorii pădurilor de orice grad, tocmai pentru ca, chibzuind asupra nevoilor celor mulţi, să putem lupta în spirit demn şi disciplinat, dar fără ascunderea adevărului, pentru realizarea idealului de a avea păduri bne gospodărite, de către slujitori mulţumiţi cu soarta, care le-a dat ocazie de muncă îngrijită.

I. ZEICU

SEMNIFICAŢIA ACŢIUNEI

Cohesiunea, încrederea reciprocă şi însufleţirea membrilor componenţi determină şi marchează condiţiunile de funcţionare şi progres ale unei Societăţi, independent de caracterul şi ţelurile acesteia.

Prin vigilenţa conducătorilor, prin realizări de interes general acţiunea ei trebue ţinută continuă vie, trează, conştientă de rodnicia ei, de necesitatea existenţei ei.

In deosebi atunci când ţelurile ei plutesc în sfera abstracţiunilor şi a idealurilor, Societatea constituie un mecanism greu de condus.

Piesele acestui mecanism sunt oameni, cu gândiri, sentimente şi nervi, cu nevoi şi interese. In mod inevitabil ea îşi alcătueşte un cadru spiritual complex şi variat spre care trebue aţintită toată atenţiunea, grija şi înţelegerea, pentru că acest cadru trebue să constitue isvorul inspiraţiunei conducătorilor în opera lor de acomodare şi dirijare.

Conducerea nu se poate prelungi şi desvolta decât pe linia acestei înţelegeri depline. Se greşeşte fundamental socotind că se poate uşura conducerea, ignorând această înţelegere.

Iată de ce opera de conducere nu se poate concepe decât indisolubil legată de o politică de adaptare, necesară realizărilor de ordin comun.

Urmărind în lumina acestor considerente evoluţia Soc. Progresul Silvic o să constatăm că activitatea şi comportarea ei a fost abătută continuu şi total din calea unei adaptări firesti.

Concepută într'un cadru pur ştiinţific — adecuat vremei de atunci, s'a permanetizat exclusiv în acest domeniu până la exasperare, cu toate transformările şi complectările de ordin ştiinţific intervenite de atunci.

Timp de 58 — cinci zeci şi opt — ani, membrii Corpului silvic, copleşiţi de nevoi şi interese, de păsuri şi nedreptăţi se adună odată pe an ca să facă... ştiinţă.

Se poate imagina o mai crâncenă pălmuire a realității, o mai mare desconsiderare a omului și aspirațiunilor lui?

Isbucnirilor intermitente și reacțiunilor, relativ slabe, în raport cu acest nenorocit și prea prelungit, „statu-quo", ucigător pentru Societate, dar foarte comod pentru conducători, li se răspunde nu prin o politică de înțelegere și adaptare, ci prin o politică de încătușare și teroare.

Lipsa de înțelegere a deschis larg seria marilor greșeli, multe din ele ireparabile.

Solidarității îi s'a dat un spirit de castă. In desconsiderarea oricărui respect al libertății omului, s'a impus și s'a crezut că este necesar și suficient, ca această solidaritate să se mențină în sfera conducătorilor, iar aceștia prin forța lor administrativă să aplice politica de încătușare, reprimând ori ce reacțiune.

Respectul omului, a dreptului său de a-și trăi viața și a-și realiza aspirațiunile corespunzător calităților lui și aportului lui pentru Stat și colectivitate, deci libertatea și valoarea lui, nu mai contează.

Foștii conducători nu au înțeles să se integreze voinței Corpului, ci pe aceasta s'o integreze și conducă conform dorințelor și intereselor lor.

Au crezut în dăinuirea acestei politici de încătușare pe care urmau s'o lase moștenire discipolilor și acoliților lor.

Au format o nenorocită educației de anihilare a oricărei personalități.

Au instaurat o adevărată școală a urei, a teroarei, a compromisurilor, a denigrării, a denunțărilor calomnioase, a descreditării și la nevoie a distrugerei totale.

Au contat total și infinit pe lipsa de personalitate, de curaj civic și profesional al membrilor Societății. Corpul silvic era considerat drept o componență amorfă capabilă de manevrat în orice direcție și în orice scop.

Nu mai contau decât cei supuși, docili, servili, sclavi ai executării voințelor lor.

In scurt au repudiat și anihilat, practic și teoretic, tot ce există esențial ca doctrină democratică sub diversele ei forme și manifestări.

Aceasta era cruda realitate în care se găsea Soc. Progresul Silvic la 23 August 1944.

Am socotit necesar să fie precizate aceste fapte în lumina lor reală, pentru a înlătura orice umbră de îndoială și orice posibilitate de confuzie pe care încearcă să le strecoare foștii conducători în ultimile lor svârcoliri, pe care încă le manifestă.

Ceiace s'a întâmplat şi trebuia să se întâmple la 12 Noembrie 1944, nu este numai reflexul schimbărilor sociale din ultimul timp. Aceste schimbări nu au făcut decât să reliefeze şi contureze dezastrul moral dinlăuntrul Societăţii.

Peste comportarea dinlăuntru s'a suprapus aceia cu repercusiuni şi răsunet în afară.

A fost o fericită coincidenţă, care a dat posibilitatea ca să se rezolve rapid şi aproape radical procesul interior de descompunere în care se găsea Societatea, proces de o dată mult mai veche, cu o temă similară, şi a cărui scadenţă, cu toate încercările de amânare, se punea totuşi în mod irevocabil şi imperativ.

Societatea se găsea într'adevăr la marginea prăpastiei.

Se îndrepta sigur şi inevitabil spre complectă desconsiderare şi ignorare. Cu orice preţ, opera de salvare trebuia încercată.

Isbânda reacţiunilor ce de mult timp mocneau înăbuşit a însemnat pur şi simplu: salvarea Societăţii de la un dezastru total. Cei ce au căzut, prin propriile lor păcate; contra Societăţii, a pădurilor, a Ţării.

Dar isbânda nu a fost a celor ce au avut iniţiativa ci a fost izbânda Societăţii însăşi, a Corpului Silvic, în unanimitatea lui, cu excepţia bine înţeles numai a celor cari erau direct interesaţi şi vizaţi.

Rezultatul se răsfrânge deasemeni integral asupra Societăţii;

S'a instaurat voinţa colectivităţii în drepturile ei firesti, mult timp confiscate în folosul unor beneficieri fără scrupule.

S'a instaurat respectul omului, s'a deschis calea acordării drepturilor şi a realizării revendicărilor lor.

Numai atât dacă s'ar fi făcut şi totuşi aceasta înseamnă mult, enorm de mult.

Dacă s'ar fi mărginit lucrurile aci, servindu-se numai această lecţie şi totuşi acţiunea din 12 Noembrie 1944, înscrie o dată memorabilă de norme şi educaţie etică, pentru comportarea în viitor, oricine s'ar găsi la conducere, precizând raporturile faţă de o colectivitate a cărui încredere ai dreptul s'o declini dar nu s'o înşeli.

Dar această izbândă nu a însemnat decât numai o etapă, un început, în acţiunea Societăţei şi a Grupărei democratice silvice.

Oprirea şi înlăturarea greşelilor trecutului înscrie primele puncte ale acestui început.

Societatea Progresul Silvic nu mai este sinonim cu Consiliul de Administraţie, respectiv Comitetul provizoriu aclamat la 12 Noembrie 1944, în adunarea generală.

Acest Comitet înţelege să fie executorul şi în măsura posibilă, realizatorul hotărîrilor colectivităţei.

Dar totodată Comitetul înţelege să-şi netezească calea realizărilor de interes comun, pentru pădure şi Corp şi să-şi creeze posibilităţile de cât mai grabnică înfăptuire.

Nu se va înşelat în buna lui credinţă şi va semnala întregului Corp, piedicile, demascând pe autorii lor şi dând un sens justificat măsurilor ce va trebui să ia.

Trebue să înţeleagă toţi că vremea zădărniciilor şi a mistificărilor, cari au măcinat considerabil prestigiul Corpului şi al Instituţiilor forestiere s'a încheiat.

Comitetul nu a pornit lupta sub imboldul satisfacerei de a cuceri locuri în conducerea Societăţii, ci în dorinţa de a curma o stare de fapt unanim criticată, neadmisibilă şi indicutabilă. Acest Comitet înţelege să strângă tot corpul silvic independent de categorii şi grade, în jurul unui program — elaborat din primele zile ale constituirei grupărei democratice, — spre înfăptuirea căruia doreşte să facă cea mai largă şi liberă discuţiune.

Iar acum, prin apariţiunea acestei foi suplimentare a „Revistei Pădurilor" — care rămâne în cadrul ei ştiinţific — oferă mijlocul de a lua şi păstra contactul cu toţi membrii Corpului Silvic, spre a se documenta şi inspira din gândirea şi însufleţirea tuturor acelor dornici de mai bine pentru pădure şi slujitorii ei. Va fi fericit să aibă colaborarea unui cât mai mare număr din aceşti slujitori, sub forma civilizată şi judicioasă a consideraţiunei şi respectului reciproc, indiferent de conţinutul ideilor, a principiilor şi a convingerilor ce-şi va exprima fiecare.

Comitetul Societăţii şi Gruparea democratică va urmări cu grije şi persistenţă reeducarea în spirit de independenţă, de curaj şi demnitate a tuturor, socotind că pe această cale şi corespunzător calităţilor sale, iar nu prin slugărnicie şi umilinţă, să se facă selecţiunea valorilor de care Corpul şi pădurile au atâta nevoie pentru înfrângerea şi depăşirea greutăţilor mari acum ca oricând şi cu perspective destul de îngrijoratoare pentru Păduri în viitor.

Calea muncei rodnice, a afirmărei fiecăruia şi a rezultatelor corespunzătoare este deschisă şi asigurată tuturor.

Adaug, cu toată nădejdea, îndemnul nostru în numele Societăţii şi a Grupărei democratice silvice.

S. RODOTEATU

LUPTA NOASTRĂ

Acțiunea întreprinsă și desfășurată prin programul de luptă, de către gruparea noastră democratică, reprezintă în primul rând lupta fiecăruia dintre noi toți, ce gândim la fel, contra nedreptăților de tot felul, cași în contra tuturor decăderilor la care a fost supus Corpul în mulți din ultimii ani.

Lupta aceasta, lupta noastră, este îndreptată contra politicei de forță din administrație, contra clicelor, lichelismelor și spiritului lor rău, contra celor ce-i înconjoară și le servesc drept unelte pentru înjosirea intereselor Corpului.

Istoria evoluției Corpului Silvic nu cunoaște epocă de mai puțin progres și de mai măruntă prosperitate, decât decada anilor de așa zis conservatorism stiințific care a stat la cârma societății și Corpului nostru, cași aceia a primatului intereselor personale cu sacrificarea celor ale pădurii, pentru unicul scop al menținerii scaunului și cu oprimarea celor ce-ar fi cutezat să exprime liber cuvântul ce-ar fi adus „mișcarea în front".

Din această cauză pregătirea elementelor de prim ordin în Corp a fost voit împiedicată și cu orice preț, iar reprezentarea în viața publică și în mare măsură și cea socială, a fost monopolizată de aceiași oameni, de aceleași figuri vechi de care toată lumea Corpului este supra saturată și de masca cărora au fost obsedați dela hotărîrea carierii lor din scoală, ulterior în administrație și Corp și de care n'a reușit încă nici după 20—25 ani de serviciu să scape.

Nu ne înfricoșăm nici de măștile lor, nici de ițele ce știu să tragă, cum nici de pozițiile „cheie" ce-au stăpânit sau mai domină, căci noi nu ne interesăm de soarta acestora, ci ne-am impus să ducem lupta pentru promovarea intereselor pădurii și ale Corpului. Noi nu ne oprim din drum să desprindem scaeții prinși de pulpanele trecătoare ale Corpului nostru, cari pot cade singuri și cari oricum pot putrezi în curând,

Noi purtăm steagul și ducem acțiunea de îndrumarea intereselor Corpului cași ale pădurii pe drumul cel nou și cel drept, drumul adevărului, luminii și al libertății.

Noi nu luptăm pentru egalitate sau întreceri de bunuri, noi luptăm pentru egalitate de drepturi și de libertate.

Cine nu este luptător pentru libertate nu este un democrat, căci democrat înseamnă un cetățean liber, apărător al drepturilor celor mulți, un patriot care știe să împlânte adânc și cu curaj vârful săgeților cuvântului său în rândurile celor nedemni, cari tremură când se simt vinovați.

Cine nu are îndrăzneală și nici nu se află totdeauna în atac, nu este un luptător.

Cei ce se codesc nu sunt apți a se exprima liberi, iar cel care nu poate să se adape din izvorul libertății cași cel ce-și bate joc de libertate, nu merită să se bucure de ea și aceștia sunt dușmanii ai democrației.

Deaceia în lupta noastră, cel care nu-și împlinește mai întâi datoria față de propria lui ființă, n'are ce căuta între noi.

Lupta aceasta, lupta noastră, trebue să schimbe orizontul din jurul nostru, trebue să înlocuiască atmosfera de sufocare și nedreptate ce-a stăpânit Corpul, cu aerul curat și proaspăt al dimineței ce se înfiripă, al sufletului celor tineri și cu ozonul spiritului de dreptate și libertate al luptătorilor democrați.

Cine simte, trăește și respiră cu noi această dreptate și libertate, se poate bucura în plin de bogăția lor naturală purtând alături de noi și de lupta noastră, lupta lui pentru apărarea drepturilor de liberă voire și exprimare.

ST. PREDESCU

CONSTITUIREA GRUPĂRII DEMOCRATE A MEMBRILOR CORPULUI SILVIC DE TOATE CATEGORIILE

Atitudinea lipsită de camaraderie și înțelegere a unora din foștii conducători ai corpului a determinat consttuirea unui grup de camarazi, care să adopte o poziție hotărîtă împotriva unor stări de lucruri care nu mai putea dăinui.

Nemulțumirile fiind mari și profunde, mișcarea a primit adeziunea a 116 ingineri și conductori aflați în Capitală.

Redăm mai jos cuvântul de încheere rostit de d-l Ing. I. C. Nicolae, procesul verbal și moțiunea votată cu ocazia constituirii grupării democrate a membrilor Corpului Silvic din 23 Octombrie 1944.

Din cuvântările rostite se desprind — fără putință de contestare — următoarele concluziuni:

1. Deși s'a arătat conducătorilor destinelor pădurilor în special din ultimii ani, că legiuirile silvice dela 1910, cu complectările dela 1920 sunt necorespunzătoare și că aplicarea lor — în loc să ducă la conservarea și ameliorarea domeniului forestier al țării — au drept rezultat distrugerea continuă a pădurilor și micșorarea capacității lor de producție;

Deși în congrese prin referate și în revistele de specialitate, prin studii, s'a adus un bogat material documentar pentru:

— Compelctarea lipsurilor semnalate în legile existente, și

— S'a cerut introducerea de capitole noi privitoare și la raționalizarea produsului pădurilor — lemnul — în scopul de a se împiedica deprecierea și risipa acestei materii prime, a cărei lipsă se simte din ce în ce mai mult;

Conducătorii destinelor pădurilor — specialiști silvici — deși au avut posibilitatea neconetstată de a revizui și complecta legislația forestieră -- cu scopul de a așeza gospodărirea pădurilor pe baze noi — cu o totală lipsă de

înţelegere a nevoilor pădurilor şi economiei lemnului, s'a mărginit la câteva legiuiri de cârpitură, provocate şi acestea mai mult de nevoile din afară administraţiilor silvice (Legea pădurilor necesare apărării naţionale, Legea pădurilor de protecţie).

Urmarea aplicării acestor legiuiri incomplecte care au adaptat ca normă o continuă revizuire a amenajamentelor începând dela 1920, au adus o continuă schimbare în gospodăria pădurilor — cu efect exact contrar celui urmărit.

2. Conducătorii *destinelor pădurilor şi a slujitorilor ei*, chiar acolo unde legiuirile au fost bune şi complecte — cum a fost cazul Legii de organizare a corpului silvic — după 14 ani de aplicarea legii în spiritul în care a fost concepută, — în ultimii 7 ani — prin continuu interpretări — au siluit dispoziţiuni legale exprese, în scopul de a proteja pe unii din membri corpului silvic a căror ridicare au urmărit cu orice preţ.

Mai mult, călcând dispoziţiunile legii au adoptat norme din alte legiuiri (legea corpului tehnic) limitând numărul locurilor.

Spre a împiedica repararea nedreptăţilor au pus pe Miniştri să semneze deciziuni, care să-i împiedice de a repara nedreptăţile comise, chiar atunci când le constată.

Ca să-şi încoroneze opera, au mers până acolo că au adus şi lege de promovarea incapacităţei care dădea dreptul de avansare la alegere şi inginerilor absolvenţi cu certificat.

*

Această situaţie nu mai poate dăinui, sub regimul democratic, pe baza căruia ţara se organizează — după grave erori şi mari suferinţe.

Socotim că a sosit momentul de a pune capăt greşelilor săvârşite până acum.

In acest scop — gruparea noastră a inginerilor silvici democraţi — a luat iniţiativa convocărei colegilor la această consfătuire, spre a vă asculta părerile asupra relelor de care suferă economia forestieră, a lipsurilor de care suferă slujitorii pădurilor de toate categoriile şi a propunerilor celor mai potrivite ce sunt făcut privitor la:

a) *Organizarea economiei forestiere pe baze noi*, care să asigure:

— satisfacerea nevoilor ţării cu materiale lemnoase, fără a se ataca continuu capitolul lemnos;

— o cultură raţională a pădurilor, cu scopul de a se ameliora arboretele şi mări producţia;

— organizarea exploatărilor şi industrializărei producţiei pădurilor, astfel ca să asigure o viaţă mai prosperă populaţiei a cărui existenţă este legată de pădure.

b) *Organizarea administraţiei forestiere*, astfel ca să poată aduce la îndeplinire programul de producţie şi cultură enunţat mai sus, şi

c) Organizarea profesională cea mai potrivită, care să ne asigure apărarea intereselor profeiosnale, şi liniştea necesară, spre a putea activa cu tot elanul pentru promovarea intereselor pădurei şi a produsului ei — lemnul.

Dacă sunteţi de acord cu propunerile principiale de mai sus, vă rugăm să ne autorizaţi — în calitate de comitet de iniţiativă — să procedăm la întocmirea unui manifest program, care să cuprindă principiile cele mai potrivite pentru:

1. Promovarea intereselor economiei forestiere, şi

2. Apărarea intereselor profesionale pe care urmează să-l aducem la cunoştinţa forurilor conducătoare spre luare de măsuri, dându-ne totodată mandat de reprezentare pentru aducerea la îndeplinire a ţelurilor enunţate.

PROCES-VERBAL

Astăzi 23 Octombrie 1944

Subsemnaţii întruniţi într'o consfătuire, din îndemnului unui Comitet de iniţiativă şi în urma desbaterilor, ce au urmat, de comun acord au hotărît înfiinţarea: **„Grupărei Democratice a Corpului Silvic"** din România cu următoarele scopuri:

I. De a lupta pentru promovarea intereselor referitoare la Politica, Economia şi Administraţia Forestieră.

II. De a lupta pentru promovarea intereselor cu caracter profesional în cadrul regimului democratic.

Considerăm dată adeziunea noastră prin semnăturile de mai jos:

1. I. Zeicu; 2. Const. C. Georgescu; 3. Al. Ştefanopol; 4. St. Predescu; 5. C. Rachieru; 6. D. Bozdoc; 7. D. Constantinescu; 8. A. Gorcea; 9. I. C. Nicolae; 11. Rodoteatu St.; 12. C. Nettea şi alţii 104 aderenţi .

MOŢIUNE

23 Octombrie 1944

Slujitorii pădurei întruniţi azi la chemarea Grupului Inginerilor Silvici Democraţi în sala Societăţii „Progresul Silvic", ascultând expunerile făcute de reprezentanţi „Comitetului de Iniţiativă a Inginerilor silvici democraţi", autorizâ acest Comitet să alcătuiască programul de promovare a intereselor economiei forestiere şi a intereselor lor profesionale şi îi dă mandat de reprezentare şi aducere la îndeplinire a ţelurilor enunţate.

I. Zeicu; Const. Georgescu; Ştefan Predescu; C. Rachieru; D. Bozdoc; A. Gorcea; Rodoteatu; I. Dumitrescu; I. C. Niculae; Al. Ştefanopol; C. Nettea; D. Constantinescu; V. Mironescu; C. Belu şi alţi 72 membri ai Corpului Silvic.

EXTRAS DEPE PROCESUL-VERBAL AL ŞEDINŢEI COMITETULUI PROVIZORIU AL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC" DIN 14 NOEMBRIE 1944, PUBLICAT ÎN MONIT. OFICIAL No.

Se constitue biroul Societăţii până la Adunarea Generală din 1945, astfel:

Vice-Preşedinţi: Ioan Zeicu şi Stere Rodoteatu.

Secretar General: Ştefan Predescu.

Casier: Dumitru Bozdoc.

Secretari de şedinţă: Iulian Niculescu şi Gh. Pană.

Semnătura socială se încredinţează conf. art. 37 din Statute D-lor: Stere Rodoteatu şi Ion Zeicu, Vice-Preşedinţi şi Ştefan Predescu, Secretar General, putând semna valabil unul din cei doi Vicepreşedinţi, împreună cu Secretarul General.

Preşedinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

EXTRAS DEPE PROCESUL-VERBAL AL ADUNĂRII GENERALE A SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC" DIN 12 NOEMBRIE 1944, PUBLICAT ÎN MONITORUL OFICIAL No.

Adunarea Generală alege următorul Comitet Provizoriu pentru administrarea Societăţii, până la viitoarea adunare generală ordinară, care, potrivit Statutelor, se va ţine în cursul lunilor Mai—Iunie 1945.

Prof. C. C. Georgescu, Ion Zeicu, Stere Rodoteatu, Valer Popovici, Ioan Dăscălescu, Ioan C. Nicolae, Ştefan Predescu, Constantin Nettea, Dumitru Bozdoc, Ion Dumitrescu, Iulian Nicuelscu şi Gheorghe Pană.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

MINISTERUL DE JUSTIŢIE

D e c i z i u n e

Noi, Ministru de Stat la Departamentul Justiţiei;

Având în vedere drepturile ce ne sunt acordate prin art. 8 pt. LV alin. 3 din Legea No. 11/944;

Văzând că prin hotărîrea adunării generale a Societăţii „Progresul Silvic" din 12 Noembrie 1944 Consiliul de Administraţie a fost demis şi în locul lui a fost aleasă o comisiune interimară;

Văzând propunerile făcute de susnumita Societate cu adresa No. 252 din 30 Noembrie 1944;

D e c i d e m :

Art. unic. — La Societatea Inginerilor Silvici „Progresul Silvic", se numeşte pe timpul cât va funcţiona Comisiunea Interimară, o comisie de cenzori formată din Domnii:

Ing. Teodorescu Dem., Pană Vasile, licenţiat al Academiei Comerciale, Sprangati Ştefan, licenţiat al Academiei Comerciale.

Ministru al Justiţiei,
LUCREŢIU PĂTRĂŞCANU

No. 1 din 2 Ianuarie 1945.

I N F O R M A Ţ I U N I

Societatea „Progresul Silvic" traducând în fapt dispoziţiile are. 31, al. b, din Statute a înfiinţat un Serviciu de Contencios condus de D-l avocat Ilie Paniţă, care dă consultaţii juridice gratuite membrilor Corpului Silvic la Sediul Societăţei din Bulevardul Tache Ionescu No. 31.

Pentru membrii Societăţii din provincie se pot da consultaţii prin scrisori sau prin Poşta Redacţiei, care se va înfiinţa în acest Jurnal. Cei, care doresc răspunsul prin scrisori vor trimite timbrele de porto-poştal.

In măsura posibilităţilor aceste Contencios se va organiza să rezolve în Capitală şi treburi personale ale membrilor Societăţii din provincie spre a le scuti o deplasare.

Serviciul Contencios funcţionează de o lună şi a dat până acum numeroase consultaţii.

Membrii Corpului Silvic pot fi asistaţi de avocatul Contenciosului nostru în procese, Societatea urmând a fixa onorariul cu avocatul angajat, după tariful minimal.

FONDUL DE EDUCAŢIE

Incunoştiinţăm pe camarazi că în urma stăruinţelor depuse de conducerea grupării democrate a Corpului silvic, s'a întocmit un procct de Decret-Lege, însuşit de către d-l Ministru Prof. I. Hudiţă, privitor la felul cum se va distribui în viitor fondul de educaţie.

Vor avea drept la acest fond întregul personal tehnic silvic şi personalul ad-tiv din C.A.P.S.

Până la apariţia D. L., d-l Ministru Prof. Hudiţă a autorizat distribuirea acestui fond.

— D-l ing. insp. g-ral silvic *Const. Nettea* a fost numit Consilier Technic pe lângă Inaltul Comisariat al Guvernului pentru Ardealul de Nord.

— D-l ing. cons. *Tr. Heroiu* a fost transferat dela I.C.E.F. la Direcţia Pădurilor Persoanelor Juridice (P.P.J.).

— D-l ing. insp. g-ral *Const. Tipa* a fost transferat dela Inspectoratul silvic Iaşi la Serviciul de Control General al Direcţiei P. P. J.

— Prin Decizia Ministerială, Consiliu de Administraţie de sub Preşedenţia D-lui Col. Romul Boldea al Comunităţei de Avere din Caransebeş a fost înlocuit cu o Comisie Interimară.

— Minsterul Economiei Naţionale a dispus ca Fondul Bisericesc din Bucovina de Sud să livreez U. R. S. S.-ului circa 15.000 mc. lemn rotund de construcţie şi 2.000 m. c. cherestea în valoare de circa 90.000.000 lei. Livrarea materialelor a început.

— Fondul Bisericesc a dispus valorificarea a circa 170.000 m. c. lemn de construcţie şi cherestea gata fasonat şi circa 270.000 m. c. lemn de construcţie şi cherestea în picioare din posibilitatea anului 1944/45 şi rest netăiat din posibilitatea anului 1943/44. Licitaţia se ţine în ziua de 22 Ianuarie 1944.

— O nouă echipă de ingineri silvici au plecat în Judeţele Câmpulung, Suceava şi Rădăuţi spre a lua în primire serviciile exterioare ale Administraţiei fondului bisericesc.

— D-l Ministru Prof. I. Hudiţă cu ocazia vizitei, ce a făcut-o în cursul lunei Decemribe 1944 în Bucovina de Sud a dispus ca Fondul Bisericesc să intre imediat în patrimoniul proprietăţilor sale şi să reînceapă de urgenţă activitatea.

— In Bucovina de Sud au început lucrările de refacere a fabricelor de cherestea din Putna, Sucevita, Falcău, Frasin şi hura Humorului.

— Cercul de Studii al grupării democrate anunţă conferinţele d-lor: Ing. P. Ioan pentru ziua de 17 Ianuarie şi Prof. C. Georgescu pentru 31 Ianuarie a. c. Conferinţele au loc în Sala Soc. „Progresul Silvic".

— La A.G.I.R. s'a numit de Ministerul Justiţiei un Comitet provizoriu, care are misiunea de a pregăti Adunarea Generală din 1945. Din 1945. Din acest Comitet de sub Preşedenţia d-lui prof. N. Profiri fac parte şi D-nii Cons I. Zeicu şi prof. Const. C. Georgescu

— Comisia de Epuraţie de pe lângă Politehnica din Bucureşti este compusă din D-nii: Prof. N. Ciorănescu Rectorul Politehnicei, prof. N. Profiri Dtcanul Facultăţei de Construcţii şi Prof. C. C. Georgescu Decanul Facultăţei de Silvicultură.

— In Comisia de Epuraţie dela Centrala C.A.P.S. au fost numiţi D-nii Cons. silvic Val. Popovici Preşedinte, Ing. Insp. G-ral I. Dăscălescu şi Av. Cons. Anghelovici, membrii, iar ca Secretar D-l Ing. Insp. silvic N. Petrovan.

— *D-l Ing. Insp. G-ral Ion Nicolae a fost numit Secretar General al Ministerului Agriculturei cu atribuţiuni asupra Administraţiilor silvice şi Vânătoarea.*

D-sa este unul din membrii fondatori ia Grupărei Democratice şi în această calitate va fi un sprijinitor susţinut al cauzei forestiere şi al dreptăţei pentru membrii corpului silvic.

— Din cadrul membrilor grupărei democratice au fost numiţi în posturi de răspundere D-nii:

Consilier St. Rodoteatu în Comitetul de Direcţie CAPS.

Ing. Insp. G-ral Şt. Predescu Subadministrator CAPS.

Ing. Insp. G-ral D. Bozdoc delegat cu conducerea Direcţiei Administrative CAPS.

Ing. Insp. V. Spiridon consilier tehnic pe lângă Cabinetul Ministrului.

— D-l Ing. Cons. Petre Ioan a fost reintegrat în serviciu cu toate drepturile dela data destituirei sale şi delegat pe lângă Cabinetul Ministrului. Această reintegrare va apare în Foaia oficială CAPS

— D-l prof. Const. C. Georgescu a fost numit pe data de 15 Oct. 1944 Decan al Facultăţei de Silvicultură.

— In Centrala CAPS s'a întocmit şi

a lucrat o Comisiune pentru definitivări şi avansări a personalului administrativ, specialist, etc. sub Preşedenţia D-lui Ing. Şt. Predescu Subadministrator şi membri d-nii: Ing. Cons. A. Atanasescu, Ing. I. Dăscălescu, Ing. D. Bozdoc, Emil Ionescu, iar Secretar d-l Ing. N. Petrovan.

— S'a numit o Comisie pentru modificarea regulamentului de funcţionare a Serviciilor CAPS sub Preşedenţia d-lui Subadministrator CAPS ing. Şt. Predescu, având drept membrii pe d-nii Ing. A. Atanasescu şi Ing. D. Bozdoc.

— La Fondul Bisericesc Ortodox Român din Bucovina de Sud conform unui Decret Regal a fost reintegrat ca efor d-l Ing. cons. silvic N. Gh. Teodorescu în locul d-lui Ing. cons. silvic S. Simu.

— Prin Decret Regal a fost numit Comisar al Guvernului pe lângă Fondul Bisericesc d-l av. Lunguleac în locul d-lui cons. silvic ing. V. Finichiu.

— Eforia Fondului Bisericesc a delegat ca reprezentant la O.L.E.M.N. pe d-l Ing. insp. g-ral Ilie Dan.

— Comisiunea de epuraţie la AGIR are următoarea compunere: Preşedinte d-l Prof. C. C. Georgescu decanul Secţiei silvice dela Şcoala Politehnică, membrii d-nii: Ing. insp. g-l Nic. Suflin şi ing. Vş Nicolau.

Primele propuneri pentru penalizare privesc pe d-nii Ing. M. St. Suhăţeanu, D. Grozescu şi Cezar Cristea.

— D-l Prof. I. Hudiţă, ministrul Agriculturii şi Domeniilor, a semnat decizia prin care componenţa Comisiunei de epurare a funcţionarilor acestui departament se omdifică astfel: locul de preşedinte al comisiei asupra d-lui avocat consilier C. Ionescu iar în locul d-lui Ing. M. St. Suhăţeanu a fost numit d-l Ing. C. Ivancea.

— Comitetul de înaintări al Corpului tehnic silvic lucrează încet din pricina specialiştilor în amânări şi opinii separate. Domnilor Drăcea, Grozescu, Suhăţeanu şi Bratu nu le convine actuala componenţă a comitetului şi nici normativele d-lui Ministru Hudiţă.

Gruparea noastră are reprezentanţi hotărîţi care ştiu înl(tura toate piedicile. Ceia ce putem anunaţ de pe acum tuturor camarazilor, este că toţi nedreptăţiţii vor fi repuşi în drepturile lor.

— Comisia interimară a Soc. Progresul silvic a hotărît majorarea la 2.000 lei anual. Justificările acestei majorări le socotim cunoscute tuturor. Ceia ce-i rugăm stăruitor este să-şi amintească ce sume datorează pe trecut şi să se grăbească să le achite. Actualul supliment profesional al Revistei, care va fi transformat într'un ziar bilunar, a cărui necesitate este înţeleasă de toţi camarazii noştrii, dar a cărui existenţă este legată de mari cheltueli, care depăşesc veniturile actuale ale Societăţii, apelul pe care-l adresăm astăzi, camarazilor credem că nu va fi repetat. Cei care s'au înhămat la o muncă nu prea uşoară. In interesul tuturor, nu cer răsplată decât dovadă că sunt înţeleşi.

Pentru pădurari şi brigadieri, cărora li se va expedia prin ocoalele respective suplimentul profesional şi apoi ziarul, cotizaţia de susţinere este de 500 lei anual.

— Datorită vigilenţei membrilor Grupărei Democratice, au putut fi oprite la timp multe din mişcările proectate asupra membrilor corpului silvic, care urmau să fie dislocaţi din localităţile, unde funcţionează sau sunt rugaţi, şi care mutări nu erau justificate de interese de serviciu. Au fost anulate transferarea d-lor Ing. C. Fedorovici dela Curtea de Argeş la Râşca, ing. C. Marinescu dela Areva la Ocolul silvic Buzău, ing. Tudor Georgescu dela Oc.

Buzău ca ajutor la Oc. Cislău, ing. N. Georgescu dela Oc. Horezu la Oc. Tg.-Neamț, etc.

— *Comitetul de înaintări a Inginerilor silvici pentru 1 Ianuarie 1945 are următoarea compunere:*

Membrii de drept: consilieri Al. Bratu, I. Zeicu, Mihail Suhățeanu, M. Drăcea și D. Grozescu.

Membrii numiți: cons. St. Rodoteatu, cons. Valeriu Popovici, Inspectori Generali Ștefan Predescu și C. V. Popescu, Insp. I. Nistorică și Gr. Corpaciu.

Președintele Comitetului este d-l cons. Stere Rodoteatu.

La inițiativele membrilor Grupării Democratice Comitetul de înaintări în o primă ședință a avut în vedere dorința inginerilor silvici de a fi scoasă mai bine în relief activitatea fiecărui candidat prin romativa procentajului pe puncte a meritelor individuale.

Normativa, care se va da publicității în numărul viitor al jurnalului nostru, a fost aprobată de d-l Ministru al Agriculturei prof. I. Hudiță și ea va fi ținută în seamă de Comitet în măsura, în care o permit datele actuale din caziere și memorii.

— Lucrările Comitetului de înaintări a Inginerilor silvici pentru 1 Ianuarie 1942, Comitet numit de fostul Ministru al Agriculturei General I. Sichitiu, care au fost anulate la intervenţiunea unor colegi tipici reprezentanți ai Regimurilor Dictatoriale din trecut, au fost în sfârșit validate de d-l Ministru profa I. Hudiță la propunerea d-lui Secretar General Nicolae Ion, făcându-se dreptate unor colegi, care timp de 3 ani au fost persecutați de clica celor interesați.

Avansările au fost făcute pe data de Băleanu I. și Cinta Gh. avansați ing. sil-1 Ianuarie 1942 și privesc pe colegii vici consilieri, Chercea Gh. ing. insp. general, Saăbu V., Boboc N., Mascau A. și Cafegiu P. ing. ispectori Neagoe N., Predescu N. G. și Andreescu Grigore ing. subinspectori.

— Prin Decizia No. 804/945 a Ministerului Lucrărilor Publice s'a numit o comisie interimară pentru a gira conducerea Colegiului Inginerilor, compusă din D-nii ingineri: Vasilescu Carpen (președinte), Ion Mihalache (vice-președinte), D. A. Stan (Sect. Construcții), Eug. Ballan (Sect. Mecanică și Electricitate), I. Bujoiu (Sect. Mine și Metalurgie), General C. Mincu (Sect. Aeronautică și Marină), C. Nenițescu (Sect. Industrie Chimică), I. Zeicu (Sect. Silvică) și I. Teodorescu (Sect. Agronomic).

Această comisie are datoria de a pregăti alegerile cari conform noilor schimbări ale legii, nu se vor mai face prin corespondență, ci prin vot secret exprimat la secțiunile de votare compuse dintr'un magistrat și 2 ingineri delegați. Centre pentru exprimarea voturilor nu vor fi numai în capitalele de județ, ci și în alte localități în cari se găsește un număr mai mare de ingineri.

Votarea se va face în baza cărții de membru al Colegiului, la ori care din secțiile de votare și indiferent dacă membrii sunt la curent sau nu cu plata cotizațiilor.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ȘTIINȚIFICĂ

Redactor-șef:
Prof. C. C. Georgescu

Redactor responsabil:
Ing. At. Haralamb

Comitetul de redacție:

Prof. Gr. Eliescu — **Ing. G. I. Ionescu**
Prof. D. Sburlan — **Prof. Ilie C. Demetrescu**
Ing. G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-șef și responsabil:
Ing. Al. Ștefanopol

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

COMITETUL PROVIZORIU
ales de Adunarea Generală din 12.XI.1944

Bozdoc D.
Dăscălescu I.
Dumitrescu Ion
Georgescu C. C.
Nettea C.
Nicolae Ion
Niculescu Iulian
Pană Gh.
Popovici Valer
Predescu Ștef.
Zeicu Ion
Rodoteatu Stere

Cenzori: **Pană Vasile, Sprangatte Șt.** și **Teodorescu Dem.**

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituții . . . . . 4.000 lei
„ „ „ „ particulari . . . . . 2.000 „
„ „ „ „ studenți, conductori și brigadieri . 1.000 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Au apărut:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.

Prof. V. N. STINGHE:
AMENAJAREA PĂDURILOR
un volum de 255 pagini. Epuizat.

D. A. SBURLAN: **INSTALAȚII DE TRANSPORT PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**
Vol. I: **Trasee și terasamente; Șosele forestiere**
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 1.000

Vol. II: **Căi ferate înguste, funiculare**
301 pag. cu 204 fig. (1940). Lei 700.

GR. ELIESCU:
PROTECȚIA PĂDURILOR
un volum de 275 pagini. Lei 600.

ILIE C. DEMETRESCU:
TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ GENERALĂ
un volum de 338 pagini. Lei 1.000.

EM. PROTOPOPESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI
Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini. Lei 1.000

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:
NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA SILVICĂ
1943; 36 pag.+54 fig.; 300 lei

2. AT. HARALAMB:
PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL
1944; 54 pag.; 300 lei.

3. M. ENE:
PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR
1944; 24 pag.+10 fig.; 300 lei.

„BUCOVINA" I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI